V.E. SCHWAB

KAKTUSUN
TELEGRAM

SİHRİN EN KOYU TONU

PEGASUS

"*Sihrin En Koyu Tonu* klasik fantezi edebiyatının bütün temellerine sahip. Schwab bize cevher kalitesinde bir hikâye sunuyor... Bu kitap gerçek bir hazine."
Deborah Harkness,
Ruhlar üçlemesinin çoksatan yazarı

"Yazarın karakterleri, kitabı bağımlılık yapıcı derecede okunası kılmış. Kell çok yönlü, Lila ise dopdolu bir karakter... Haritada bu kadar çok dünya varken keşfedecek çok şey var..."
NPR

"Schwab, alternatif Londra'lardan örülmüş ve iyi işlenmiş bir fantastik dünya yaratmış. Kendinden emin üslubu ve müthiş dokunuşlarıyla; bukalemun gibi renk değiştiren bir palto, içinden sihir akan bir ırmak, korsanı bir kadın kahramanla farklı dünyalar arasında geçen nefes kesici bir macera sunmuş."
Publishers Weekly

"*Sihrin En Koyu Tonu*, eğlenceli ve cazibeli... Schwab, heyecanı bir hız treni misali, azalmak bilmeyen bir süratte verirken, kurgudaki sürprizler onu çağdaş fantezi edebiyatının kraliçesi yapıyor."
The Independent

"Fantastik edebiyat hayranları, çok katmanlı bir sihir sistemi ve ustalıkla yazılmış kahramanlarıyla bu sürükleyici maceraya bayılacak."
Kirkus Reviews

"*Sihrin En Koyu Tonu* daha iyi fantastik eserlerin olduğu bir dünyadan getirilen kıymetli bir nesne gibi."

SİHRİN EN KOYU TONU

Pegasus Yayınları: 2092
Gençlik: 416

Sihrin En Koyu Tonu
V.E. Schwab
Özgün Adı: A Darker Shade Of Magic

İngilizceden çeviren:
Tuğçe Kayımaz

Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: Çiçek Eris
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2019
ISBN: 978-605-299-673-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Victoria Schwab, 2015

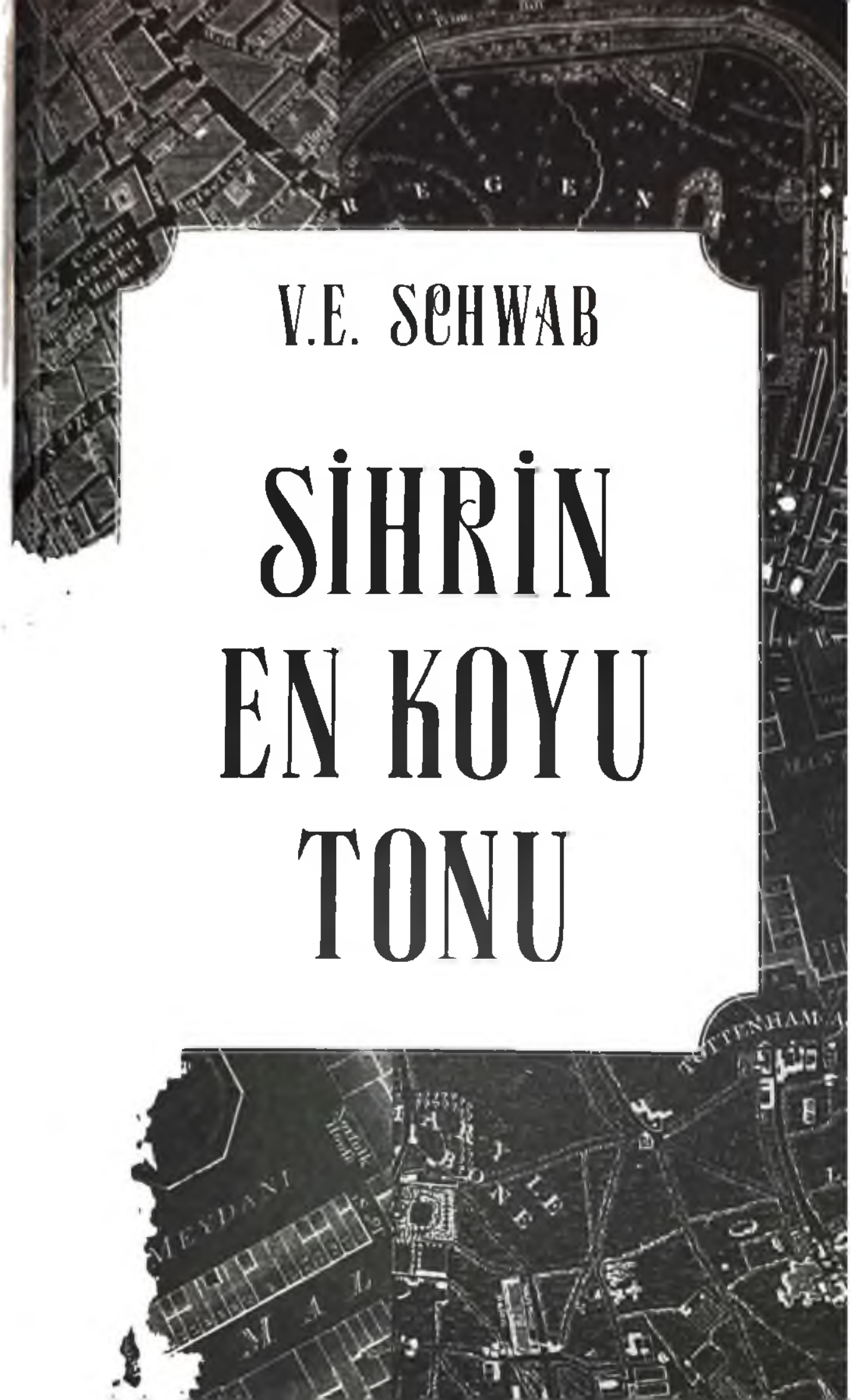
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International Inc., Armonk, New York, U.S.A.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayınları pegasusyayınevi pegasusyayınları Pegasus Yayınları

V.E. SCHWAB

SİHRİN EN KOYU TONU

Yabancı dünyaların hayalini kuranlara...

Sihir kendi içinde bir ikilem barındırır; bu bir güç değil, denge meselesidir. Güç çok azsa zayıf düşeriz. Çok fazlaysa bambaşka bir şeye dönüşürüz.

—TIEREN SERENSE,
Londra Mabedi başrahibi

BİR

GEZGİN

I

Kell'in üzerindeki çok özel bir paltoydu.

Ne alışılageldiği üzere tek taraflı ne de beklenmedik bir biçimde çift taraflıydı; imkânsız bir şekilde *birçok* tarafı vardı.

Ne zaman bir Londra'dan diğerine adımını atsa ilk yaptığı şey paltosunu çıkarıp ihtiyaç duyduğu tarafı buluncaya dek bir veya iki (hatta üç) kez tersyüz etmekti. *Hepsi* modaya uygun olmasa da her biri bir amaca hizmet ediyordu. Ortama uyum sağlayanları da vardı, göze çarpanları da. İçlerinden biriyse hiçbir amaca hizmet etmiyordu ama ona ayrı bir düşkünlüğü vardı.

Kell saray duvarından geçip antreye girdiğinde dengesini sağlamak için bir an durdu –dünyalar arasındaki geçişlerden olumsuz etkileniyordu– ve sonra kırmızı, yüksek yakalı paltosunu çıkarıp sade siyah bir cekete dönüşecek şekilde sağdan sola doğru tersyüz etti. Bu, şık gümüş sırmalı ve parıldayan iki sıra gümüş düğmeyle bezeli sade bir siyah ceketti. Dışarıdayken (hem yerel kraliyeti rahatsız etmemek hem de dikkat çekmemek arzusuyla) daha gösterişsiz bir renk benimsemesi, tarzından ödün vermek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Kell paltosunun düğmelerini iliklerken, *Ah, krallar,* diye geçirdi içinden. Rhy gibi düşünmeye başlıyordu.

Arkasındaki duvarda, o geçerken oluşmuş belli belirsiz sembolü seçebiliyordu. Şimdiden solmaya başlamış, kumdaki bir ayak izi gibiydi.

Hiç bu yönden geri dönmediği için kapıyı *bu* taraftan işaretleme zahmetine de girmemişti. Dünyalar arasındaki yolculuğunda Kell'in yalnızca bir dünyadaki belirli bir yer ile diğerindeki *aynı* yer arasında yolculuk edebildiği düşünüldüğünde, Windsor'ın Londra'dan uzaklığı son derece zahmet vericiydi. Bu da bir sorun teşkil ediyordu çünkü *Kırmızı* Londra'dan bir günlük mesafede bir Windsor Kalesi yoktu. Aslına bakılırsa Kell, Disan adındaki bir şehirde zengin bir beyefendiye ait bir avlunun taş duvarından daha yeni geçmişti. Disan genel olarak çok hoş bir yerdi.

Windsor ise değildi.

Etkileyici olduğu su götürmezdi. Ancak hoş değildi.

Duvarın önünde mermer bir tezgâh uzanıyordu ve üzerindeyse her zamanki gibi onu bekleyen bir lavabo duruyordu. Kanlı ellerini ve geçiş için kullandığı gümüş parayı yıkadı, sonra asılı olduğu kordonu başından geçirip madeni parayı yakasından içeri soktu. Koridorun ilerisindeki ayak sürüme seslerini ve hizmetkârlar ile muhafızların mırıltılarını duyabiliyordu. Onları atlatmak için özellikle antreyi tercih etmişti. Vekil prensin, onun burada olmasından hiç hoşlanmadığını çok iyi biliyordu ve istediği son şey bir grup kulak, göz ve kendisinin tahtı ziyaret için geri gelmesiyle ilgili ayrıntıları bildiren ağızlarla dolu bir seyirci topluluğuydu.

Tezgâhın ve lavabonun üzerinde varaklı çerçevesiyle bir ayna asılıydı, Kell hızlıca aynadaki yansımasına baktı; kızılımsı kahverengi saçları tek gözünün önüne dökülmüştü, bunu düzeltmedi ama paltosunun omuzlarına çekidüzen vermeyi de ihmal etmedi. Ardından ev sahibiyle görüşmek üzere bir dizi kapıdan geçti.

Oda boğucu derecede sıcaktı –güzel bir ekim günü olmasına rağmen pencerelerin mandalları kapalıydı– ve şöminedeki alevler bunaltıcı bir hiddetle yanıyordu.

III. George, kuru bedenini cüce gibi gösteren bir sabahlık ve dizlerinin önündeki el değmemiş çay tepsisiyle şöminenin yanında oturuyordu. Kell içeri girdiğinde kral, sandalyesinin kenarlarını kavradı.

Dönmeden, "Kim var orada?" diye seslendi. "Hırsızlar mı? Hayaletler mi?"

"Hayaletlerin size yanıt vereceklerini sanmam, Majesteleri," dedi Kell kendini belli ederek.

Hastalıklı kralın ifadesi yerini çürük bir sırıtışa bıraktı. "Üstat Kell," dedi. "Beni beklettiniz."

"En fazla bir ay oldu," dedi öne doğru bir adım atarak.

Kral George kör gözlerini kıstı. "Daha uzun sürdüğünden eminim."

"O kadar olmadığına sizi temin ederim."

"Belki *sizin* için olmamıştır," dedi kral. "Ancak deliler ve körler için zaman aynı ilerlemez."

Kell gülümsedi. Bugün kralın keyfi yerindeydi. Her zaman böyle olmazdı. Majestelerini ne halde bulacağını asla kestiremezdi. Belki bir aydan fazla olduğunu sanıyordu çünkü Kell son ziyaretinde kralın keyifsiz anlarından birine denk gelmiş, mesajını iletebilmek için ancak kralın yıpranmış sinirlerini yatıştıracak kadar yanında kalabilmişti.

"Belki de değişen ay değil de," diye sürdürdü kral, "yıldır."

"Ah, fakat yıl aynı."

"Peki, hangi yıldayız?"

Kell'in kaşları çatıldı. "1819," dedi.

Kral George'un yüzü gölgelendi, sonra başını sallayıp her şeyin sorumlusu tek bir sözcükmüşçesine, "Zaman," dedi. "Oturun, oturun," diye ekledi odayı göstererek. "Şurada bir yerde başka bir sandalye olacak."

Yoktu. Oda şaşırtıcı derecede boştu ve Kell salondaki kapıların içeriden değil, dışarıdan kilitlenip açıldığından emindi.

Kral eğri büğrü elini uzattı. Kendine zarar vermemesi için yüzükleri çıkarılmış ve tırnakları dipten kesilmişti.

"Mektubum," dedi ve Kell bir anlığına George'u eskiden olduğu gibi, krallara yaraşır haliyle gördü.

Kell paltosunun ceplerini yokladı ve üstünü değişmeden önce notları çıkarmayı unuttuğunu fark etti. Ceketini çıkarttı ve bir anlığına onu kırmızı haline döndürdükten sonra, zarfı bulana kadar ceplerini yokladı. Zarfı kralın eline bastırdığında kral parmaklarını zarfın üzerinde gezdirdi ve balmumu mührü okşadı; kırmızı tahtın amblemi, doğan güneşli bir kadeh. Sonra kâğıdı burnuna götürüp kokusunu içine çekti.

"Güller," dedi özlemle.

Kastettiği sihirdi. Kell, giysilerine işleyen Kırmızı Londra'nın belli belirsiz kokusunu hiç fark etmezdi ama ne zaman yolculuk yapsa birileri ona taze koparılmış çiçekler gibi koktuğunu söylerdi. Bazılarına göre bu lale kokusuydu. Bazılarına göreyse zambak, kasımpatı ya da şakayık. Kral için bu daima güldü. Kell kokuyu alamasa da güzel bir koku olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Gri Londra'nın kokusunu (duman) ve Beyaz Londra'nınkini (kan) duyabiliyordu ama Kırmızı Londra ona sadece ev gibi kokuyordu.

"Benim yerime sen aç," diye buyurdu kral. "Ama mührü bozma."

Kell kendisine söyleneni yaparak zarfın içindekini çıkardı. Bir kere, kralın artık göremiyor olmasına minnettardı, bu sayede mektubun ne kadar kısa olduğunu bilemeyecekti. Üç kısa satır. Bu, hastalıklı bir sembolik lidere gösterilen nezaketten ibaretti, daha fazlası değil.

"Kraliçemden gelen bir mektup," diye açıkladı Kell.

Kral başıyla onayladı. "Devam et," diye emretti, kırılgan görüntüsüne ve titrek sesine karşı koyan resmi bir yüz ifadesi takınarak. *"Devam et."*

Kell yutkundu. "'Komşu bir tahttan, majesteleri Kral III. George'a selamlar,'" diye okudu.

Kraliçe buradan *kırmızı* taht diye bahsetmemiş veya (nehrin zengin, her yere nüfuz eden ışığı sayesinde şehir aslında oldukça kızıl olmasına rağmen) *Kırmızı* Londra'dan selam göndermemişti çünkü bunu o şekilde görmüyordu. Ona ve tek bir Londra'da yaşayan diğer herkese göre bunu diğerleri arasından ayırt etmeye pek gerek yoktu. Birinin hükümdarları bir başkasınınkilerle görüşürlerken onlara *diğerleri* veya *komşular* diye hitap etmekle yetinir ya da (özellikle söz konusu Beyaz Londra olduğunda) daha olumsuz ifadeler kullanırlardı.

Ancak Londra'lar arasında geçiş yapabilen birkaçı istifini bozmamanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Kell de –herkesçe Siyah Londra olarak bilinen kayıp şehirden esinlenerek– geri kalan her başkent için bir renk belirlemişti.

Sihirsiz şehir için, Gri.

Büyük imparatorluk için, Kırmızı.

Açlık içindeki dünya için, Beyaz.

Doğrusu şehirlerin birbirleri arasındaki benzerlikler çok azdı (civar ve öte ülkelerin benzerlikleriyse daha bile az). Hepsine *Londra* denmesi kendi içinde bir muammaydı fakat yaygın görüşe göre, şehirlerden biri bu adı uzun zaman önce, kapıların hepsi mühürlenmeden ve aralarında geçişine izin verilen tek şey krallar ve kraliçeler arasındaki mektuplar olmadan önce almıştı. İlk hangi şehrin isim üzerinde hak iddia edebileceği konusundaysa hiçbiri hemfikir olamıyordu.

"'Umarız iyi olduğunuz ve mevsimin bizimkinde olduğu kadar sizin şehrinizde de güzel olduğu haberlerini alırız,'" diye devam ediyordu kraliçenin mektubu.

Kell duraksadı. Devamında sadece bir imza vardı. Kral George ellerini ovuşturdu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Kell tereddüt etti. "Hayır," dedi mektubu katlayarak. "Bu daha başlangıcı."

Boğazını temizledi ve düşüncelerini toparlayıp bunları kraliçenin sesine dökerken salonun içinde yürümeye başladı. "Ailemizin halini hatrını sorduğunuz için teşekkür ederiz, diyor. Kral ve ben iyiyiz. Öte yandan Prens Rhy göz doldurmaya ve öfkelendirmeye aynı şekilde devam ediyor ama en azından boynunu kırmadan veya yakışıksız bir gelin getirmeden bir ayı daha geride bıraktı. İkisinden birini veya ikisini birden yapmasına engel olduğu için Kell'e şükürler olsun."

Kell'in niyeti, kraliçenin onu öven sözlerine devam etmekti ama o sırada duvardaki saat çalarak beşi gösterince içinden küfretti. Geç kalıyordu.

"Bir sonraki mektubuma kadar," diye bitirdi aceleye, "mutlu ve esen kalın. Sevgiler. Arnes Kraliçesi, Majesteleri Emira."

Kell kralın bir şey demesini bekledi ama kör gözlerinde sabit, dalgın bir ifade vardı ve Kell onu kaybetmiş olmaktan korktu. Katlı duran notu çay tepsisine bıraktı ve duvara doğru yürürken yarı yolda kral konuştu.

"Onun için bir mektubum yok," diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedi Kell yumuşak bir sesle. Kral yıllardır yazamıyordu. Bazı aylar tüy kalemi parşömenin üzerinde rasgele sürükleyerek denerdi ve bazı aylar Kell'in yazması için ısrar ederdi ama çoğu ay Kell'e mesajı söylemekle yetinir ve Kell de aklında tutacağına söz verirdi.

"Bilirsin zamanım yoktu," diye ekledi kral itibarının son kalıntılarını kurtarma çabasıyla. Kell bunu yapmasına izin verdi.

"Anlıyorum," dedi. "Kraliyet ailesine selamlarınızı ileteceğim."

Kell gitmek üzere yeniden döndü ve yaşlı kral bir kez daha durması için seslendi.

"Bekle, bekle," dedi. "Geri gel."

Kell duraksadı. Gözleri saate çevrildi. Geç olmuştu ve zaman ilerliyordu. Vekil prensi St. James'teki masasının başına oturmuş

sandalyesine tutunarak sessiz bir telaş içinde hayal etti. Bunu düşününce Kell'in yüzüne bir gülümseme yayıldı ve kraldan tarafa geri döndüğünde adam beceriksiz parmaklarıyla sabahlığından bir şey çıkardı.

Bu bir madeni paraydı.

"Yok oluyor," dedi kral metali değerli ve hassas bir şeymiş gibi yıpranmış ellerinin arasında tutarken. "Sihri artık hissedemiyorum. Kokusunu alamıyorum."

"Bu sadece bir madeni para, Majesteleri."

"Öyle olmadığını biliyorsun," diye homurdandı yaşlı kral. "Ceplerini çıkar."

Kell derin bir iç çekti. "Başımı derde sokacaksınız."

"Gel, gel," dedi kral. "Bizim küçük sırrımız."

Kell elini cebine soktu. İngiltere kralını ilk ziyaretinde kim olduğunun ve nereden geldiğinin bir kanıtı olarak ona bir madeni para vermişti. Diğer Londra'ların hikâyesi kraliyete emanet edilir ve bir vâristen diğerine devredilirdi fakat bir gezgin gelmeyeli yıllar olmuştu. Kral George oğlana şöyle bir bakıp gözlerini kısmış ve dolgun elini uzatmış, Kell ise madeni parayı kralın avcuna bırakmıştı. Basit bir lindi, daha çok gri bir şilini andırıyordu, sadece üzerinde bir kraliyet yüzü yerine kırmızı bir yıldız işareti vardı. Kral avcunu madeni paranın üzerine kapatıp burnuna götürmüş ve kokusunu içine çekmişti. Sonra gülümsemiş ve madeni parayı paltosuna sokuşturup Kell'i içeri davet etmişti.

O günden beri Kell ne zaman onun ziyaretine gelse kral ısrarla madeni paradaki sihrin etkisinin geçtiğini söyler ve kendisininkini, Kell'in cebinden taze çıkmış yeni bir sikkeyle takas ederdi. Kell her defasında bunun yasak olduğunu (açıkça öyleydi) söyler, kralsa her defasında bunun küçük sırları olabileceği konusunda ısrar ederdi ve Kell de derin bir iç çeker ve paltosundan yeni bir metal parçası çıkarırdı.

Şimdi de kralın avcundaki eski parayı almış ve yerine yeni bir tanesini koyarak George'un eğri büğrü parmaklarını nazikçe üzerine kapamıştı.

Hastalıklı kral avcunda madeni parayla, "Evet, evet," diye cıvıldadı.

"Kendinize iyi bakın," dedi Kell gitmek üzere arkasını dönerken.

"Evet, evet," dedi kral, dikkati azalarak dünyadan ve misafirinden kopuncaya dek.

Perdeler odanın köşesine toplanmıştı ve Kell ağır kumaşı kenara çekip desenli duvar kâğıdı üzerindeki bir izi açığa çıkardı. Bu bir ay önce kanla çizilmiş bir çizgiyle ikiye bölünmüş, basit bir çemberdi. Başka bir yerdeki başka bir odanın başka bir duvarında da aynı iz vardı. Bunlar aynı kapının zıt taraflarındaki kapı kolları gibiydi.

Kell'in kanı bu işaretle eşleştiğinde dünyalar *arasında* geçiş yapmasını sağlıyordu. Bir yeri belirtmesine gerek yoktu çünkü nerede olursa olsun olacağı yer orasıydı. Ancak bir dünyanın *içinde* kapı yaratmak için iki taraf da birebir aynı sembolle işaretlenmek zorundaydı. Yakın yeterince yakın değildi. Kell bunu zor yoldan öğrenmişti.

Son ziyaretinden kalma duvardaki sembol hâlâ netti, sadece kenarları biraz dağılmıştı ama bir önemi yoktu. Yenilenmesi gerekiyordu.

Kollarını sıvadı ve ön kolunun içine sardığı bıçağı çıkardı. Hoş bir bıçaktı; ucundan kabzasına kadar gümüştü ve *K* ile *L* harflerinin monogramıyla bir sanat eseriydi.

Başka bir hayattan tek yadigâr.

Bilmediği ya da en azından hatırlamadığı bir hayattan.

Bıçağı ön kolunun iç kısmına götürdü. Onu bu kadar uzağa getiren kapı için bugün zaten bir çizik atmıştı. İkincisini de attı. Dolu dolu kıpkırmızı kanı birikti ve aktı, bıçağını kınına geri koydu ve parmaklarını önce kesiğe değdirdi, sonra çemberle birlikte ortasından geçen çizgiyi tekrar çizdi. Kell yarasının üzerini

kapayacak şekilde kolunu indirdi; eve varır varmaz tüm kesiklerin çaresine bakacaktı ve arkada cıvıldayan krala son bir bakış attıktan sonra avcunu düz bir şekilde duvara bastırdı.

Duvar sihirle uğuldadı.

"As Tascen," dedi. *Geçiş.*

Desenli kâğıt dalgalandı, yumuşadı ve dokunuşuyla yol vermesi üzerine Kell öne doğru bir adım atarak içinden geçti.

II

Kasvetli Windsor iki adımda şık St. James'e dönüştü. Boğucu bir hücreden bozma oda yerini aydınlık duvar halılarına ve parlak gümüşlere bırakırken deli kralın mırıltılarıysa yerini yoğun bir sessizliğe ve elinde bir şarap kadehiyle gösterişli bir masanın başında keyifsizce oturan bir adama bırakmıştı.

"Geciktiniz," dedi vekil prens.

Kell çok hızlıca başını eğerek, "Özür dilerim," dedi. "Bir işim vardı."

Vekil prens kadehini masaya bıraktı. "İşinizin *ben* olduğumu sanıyordum, Üstat Kell."

Kell doğruldu. "Aldığım emirler, Majesteleri, önce *kralla* görüşmem gerektiği yönünde."

"Dilerim onu şımartmazsınız," dedi kendi adı da George olan vekil prens ilgisizce elini sallayarak. (Kell, Gri Londra'da oğulların babalarının adlarını alması geleneğini hem gereksiz hem de kafa karıştırıcı buluyordu.) "Bu onu neşelendiriyor."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Kell.

"Onun için, evet. Sonra kendinden geçiyor. Sihirden ve diğer Londra'lardan bahsederek masaların üzerinde dans ediyor. Ona bu defa hangi numarayı yaptınız? Uçabileceğine mi ikna ettiniz?"

Kell o hataya yalnızca bir kere düşmüştü. Bir sonraki ziyaretinde İngiltere Kralı'nın bir pencereden çıkmasına ramak kaldığını öğrenmişti. Üçüncü kattan. "Hiçbir gösteride bulunmadığıma sizi temin ederim."

Prens George burun köprüsünü sıktı. "Eskisi gibi dilini tutamıyor. Odaya kapatılmasının sebebi de bu."

"Yani hapis?"

Prens George elini masanın varaklı kenarında gezdirdi. "Windsor kapalı tutulmak için tamamen saygın bir yerdir."

Saygın bir hapishane de olsa sonuçta bir hapishane, diye düşündü Kell paltosunun cebinden ikinci bir mektup çıkarırken. "Mektubunuz."

Prens mektubu okurken (nasıl çiçek koktuğu konusunda hiç yorum yapmaksızın) ve sonra paltosunun iç cebinden yarım kalmış bir yanıt mektubunu çıkarıp tamamlarken onu ayakta bekletti. Belli ki Kell'e inat ağırdan alıyordu ama Kell'in umurunda değildi. Parmaklarıyla varaklı masanın kenarına ritim tutarak kendini oyalıyordu. Serçeparmağından işaretparmağına her geçişinde odadaki çok sayıdaki mumlardan biri sönüyordu.

Vekil prens tüy kalemini sıkarken Kell kayıtsızca, "Taslak olmalı," dedi. Mektubu yazmayı bitirdiğinde iki tanesini kırmıştı ve keyifsizdi. Kell ise kendi tavrında oldukça ilerleme kaydettiğini fark etti.

Mektubu almak için elini uzatsa da vekil prens mektubu ona vermedi. Bunun yerine masasının başından kalktı. "Oturmaktan her yerim tutulmuş. Benimle birlikte yürüsenize."

Kell bu fikre bayılmasa da eli boş dönemeyeceği için dediğini yapmaktan başka şansı yoktu. Ancak öncesinde prensin masasındaki kırılmamış son tüy kalemi cebine attı.

Prens bir perdeyle yarım yamalak örtülü gizli bir kapıya açılan koridorda yolu gösterirken, "Hemen geri dönecek misiniz?" diye sordu.

"Yakında," dedi Kell uzun adımlarla arkasından takip ederek. Koridorda yanlarına iki kraliyet muhafızı katılmıştı ve gölge gibi arkalarından geliyorlardı. Kell muhafızların bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ve misafirleri hakkında kendilerine ne kadar bilgi verildiğini merak ediyordu. Kraliyet üyelerinin biliyor olması daima beklenen bir durumdu ama hizmetleri altındakilerin neyi bilip bilmedikleri kendi takdirlerine kalmıştı.

"Tek işinizin benimle olduğunu sanıyordum," dedi prens.

"Şehrinizin hayranıyım," diye yanıtladı Kell kaygısızca. "Ve yaptığım şey tahliye. Yürüyüşe çıkıp biraz hava alacağım, sonra da geri döneceğim."

Prensin ağzı ince, sert bir çizgi halini aldı. "Korkarım buradaki, şehirdeki hava kırsal kesimdeki kadar tazeleyici değil. Bizim için ne diyordunuz... *Gri* Londra mı? Son günlerde bu fazlasıyla yerinde bir isim. Akşam yemeğine kalın." Prens neredeyse her cümleyi noktayla sonlandırıyordu. Soru cümlelerini bile. Rhy da aynıydı. Kell bunun, kendilerine hiçbir zaman *hayır* denmemesiyle alakalı olduğu düşündü.

"Burada daha iyi yolculuk edersiniz," diye üsteledi prens. "İzin verin de sizi şarap ve dostluğumla şenlendireyim."

Bu yeterince nazik bir teklif gibi görünüyordu ama vekil prens bir şeyleri nezaketen yapmazdı.

"Kalamam," dedi Kell.

"Israr ediyorum. Sofra hazır."

Peki kim geliyor? diye merak etti Kell. Prensin istediği şey neydi? Onu teşhir etmek mi? Kell başka bir sebebi olmasa bile genç George'un, sırları sıkıcı bularak gösterileri tercih ettiğinden sık sık kuşku duyardı. Ancak tüm kusurlarına rağmen prens aptal değildi ve ancak bir aptal, Kell gibi birinin dikkatleri üzerine çekmesine şans tanırdı. Gri Londra sihri unutalı uzun zaman olmuştu. Onlara bunu hatırlatacak kişi Kell olmayacaktı.

"Cömert bir nezaket, majesteleri ama gösteri konusu olmaktansa hayalet kalmayı tercih ederim." Kell başını eğdi ve bakır saçları

gözlerinin önünden çekilerek sadece sol gözünün masmaviliğini değil, sağ gözünün siyahlığını da ortaya çıkardı. Bu öyle bir siyahtı ki gözünü bir uçtan diğerine kaplayıp hem beyaz hem de iris tabakasını dolduruyordu. O gözünde insani hiçbir şey yoktu. Saf sihirdi. Büyücü soyunun, bir Antari'nin iziydi.

Vekil prensin gözleri Kell'inkilere bakmaya çalıştığında prensin bakışlarında gördüğü şey Kell'in hoşuna gitmişti: Temkin, huzursuzluk... ve korku.

"Dünyalarımızın neden birbirinden ayrı tutulduğunu biliyor musunuz, majesteleri?" Prensin yanıtlamasını beklemedi. "Sizinkini güvende tutmak için. Asırlar önce bu kadar ayrı olmadıkları bir zaman vardı; sizin dünyanızla benimki ve diğerleri arasında kapıların olduğu bir zaman. Biraz gücü olan herhangi biri bu kapılardan geçebilirdi. Sihrin kendisi de bu kapılardan geçebilirdi. Ancak sihir öyle bir şey ki," diye ekledi Kell, "kararlı ve zayıf iradelileri rahat bırakmaz ve dünyalardan biri kendine engel olamadı. İnsanlar sihirden beslendiler, sihirse onlardan beslendi; ta ki bedenlerini, zihinlerini ve ardından ruhlarını yiyip bitirene kadar."

"Siyah Londra," diye fısıldadı vekil prens.

Kell başıyla onayladı. O şehre renk kodunu veren Kell değildi. Herkes –en azından Kırmızı Londra'daki, Beyaz'daki herkes ve herhangi bir bilgisi olan Gri'deki birkaçı– Siyah Londra efsanesini bilirdi. Bu, artık var olmayan şehre –dünyaya– ait bir masaldı. Bir peri masalı. Bir *uyarı*.

"Siyah Londra ve sizinki arasındaki ortak noktanın ne olduğunu biliyor musunuz, ekselansları?" Vekil prensin gözleri kısıldı ama sözünü kesmedi. "İkisi de ölçüsüz," dedi Kell. "İkisi de güce aç. Sizin Londra'nızın hâlâ varlığını sürdürmesinin tek sebebi aradaki bağın koparılmış olması. Unutmayı öğrendi. Hatırlamasını istemiyorsunuz." Kell'in söylemediği şey, Siyah Londra'nın damarlarında bol miktarda sihir bulunduğu ve Gri Londra'daysa neredeyse hiç olmamasıydı; önemli bir noktaya dikkat çekmek istiyordu. Görünüşe bakılırsa çekmişti de. Bu kez mektup için elini uzattığında

prens geri çevirmemiş, hatta direnmemişti bile. Kell parşömeni, çaldığı tüy kalemle birlikte cebine koydu.

"Her zamanki gibi misafirperverliğiniz için teşekkürler," dedi abartılı bir baş selamıyla.

Vekil prens tek bir parmak şaklatmasıyla muhafızlardan birini yanına çağırdı. "Üstat Kell'e gideceği yere kadar eşlik edin." Sonra tek kelime daha etmeden arkasını döndü ve uzun adımlarla oradan uzaklaştı.

Kraliyet muhafızları Kell'i parkın kenarına bıraktılar. St. James Sarayı arkasında yükseliyordu. Gri Londra ise önünde uzanıyordu. Derin bir nefes aldı ve havadaki duman kokusunu duydu. Eve dönmek için çok istekli olmasına rağmen halletmesi gereken bir iş vardı ve kralın rahatsızlıkları ile prensin tavrından sonra bir şeyler içmek Kell'e iyi gelebilirdi. Kollarını silkeledi, yakasını dikleştirdi ve şehrin merkezine doğru yola koyuldu.

Ayakları onu St. James Parkı'ndan geçirip nehir kenarı boyunca uzanan bir toprak yoldan götürdü. Güneş batıyordu ve hava temiz olmasa da soğuktu, bir sonbahar esintisi siyah paltosunun eteklerini dalgalandırıyordu. Nehrin üzerinden geçen tahta bir köprüye denk geldi. Köprüden geçerken botlarından yumuşak sesler çıkıyordu. Kell arkasında fener aydınlatmalı Buckingham Sarayı ve önünde Thames Nehri'yle köprünün kemerinde durdu. Su ahşap çıtaların altına nazikçe vururken Kell dirseklerini korkuluğa dayamış suya bakıyordu. Dalgın bir biçimde parmaklarını esnetirken akıntı durdu ve altındaki su cam gibi pürüzsüzleşerek duruldu.

Kendi yansımasını inceledi.

Rhy ne zaman Kell'i bir aynaya akarken yakalasa, "*O kadar* yakışıklı değilsin," derdi.

Hiçbir zaman kendine –*bütünüyle* kendine– değil, sadece gözüne bakıyor olmasına rağmen Kell, "Kendime doyamıyorum," derdi. Baktığı sağ gözüydü. Sihirle bezeli Kırmızı Londra'da bile gözü onu diğerlerinden ayırıyordu. Onu daima *öteki* olarak mimliyordu.

Kell'in sağından çınlayan bir kahkaha yükseldi, onu bir homurtu ve daha belirsiz birkaç gürültü izledi ve gerginliğin elinden boşalmasıyla nehir tekrar altında hareketlenmeye başladı. Park yerini Londra sokaklarına ve ardından Westminster'ın karaltı halindeki görüntüsüne bırakıncaya dek yürümeye devam etti. Kell'in bu manastıra bir düşkünlüğü vardı ve eski bir dostuna selam verircesine manastırı başıyla selamladı. Şehrin isine ve kirine, kargaşasına ve yoksulluğuna rağmen burada Kırmızı Londra'da olmayan bir şey vardı: Değişime karşı bir direnç. Kalıcı olana karşı bir takdir ve bunu yapmak için gereken çaba.

Manastırı inşa etmek kaç yıl sürmüştü? Daha kaç yıl ayakta kalacaktı. Kırmızı Londra'da zevkler mevsimler kadar sık değişiyor ve bununla beraber binalar yükseliyor, alçalıyor ve farklı şekillerde yeniden yükseliyordu. Sihir bir şeyleri basitleştiriyordu. *Bazen,* diye düşündü Kell, *bir şeyleri* fazlasıyla *basitleştiriyor.*

Evdeyken bir yerde yatağa yatıp başka bir yerde uyanıyormuş gibi hissettiği geceler olurdu. Ancak burada Westminster Abbey daima ayakta durur, onu karşılamayı beklerdi.

Yükselen taş yapıyı geçip at arabalarıyla dolu sokaklardan ve sonra da yosunlu taş duvarın yükseldiği başpapazın bahçesini kucaklayan dar bir yoldan geçti. Dar yol gittikçe daha da daraldı ve sonunda bir tavernanın önünde durdu.

Kell burada durup paltosunu üzerinden çıkardı. Onu bir kez daha sağdan sola çevirdi ve paltonun gümüş düğmeli siyah yüzünü daha sade ve eskimiş bir görüntüyle değiştirdi: kenarları yıpranmış ve dirsekleri yırtık pırtık, kahverengi, dik yakalı bir ceket. Ceplerini yokladı ve hazır olduğundan emin olunca içeri girdi.

III

İki Adımlık Yer tuhaf, küçük bir tavernaydı.

Duvarları soluk, zemini lekeliydi ve Kell buranın sahibi Barron'ın içkilere su kattığını biliyordu ama her şeye rağmen buraya gelmeye devam ediyordu.

Burası onu büyülüyordu çünkü pasaklı görüntüsüne ve daha pasaklı müşterilerine rağmen, şans eseri veya kasten, İki Adımlık Yer *hep oradaydı*. Adı elbette değişiyordu, servis edilen içkiler de öyle ama Gri, Kırmızı ve Beyaz Londra'ların hepsinde aynı şekilde tam olarak aynı yerde bir taverna yer alıyordu. Bu Thames, Stonehenge veya dünyada daha az bilinen düzinelerce sihir işareti gibi başlı başına bir *kaynak* değildi ama *bir şeydi*. Bir görüngü. Sabit bir nokta.

Kell (tabelada ister İki Adımlık Yer, ister Batan Güneş, ister Yanmış Kemik yazsın) işlerini bu tavernadan yürüttüğü için kendisi de bir tür sabit nokta sayılırdı.

Şiirden zevk alanlar birkaç kişiyi geçmezdi. Holland bu birkaç kişiden biri olabilirdi. Tabii Holland'ın herhangi bir şeyden zevk aldığı düşünülürse.

Ancak şiir bir yana, taverna, işleri yürütmek için harika bir yerdi. Gri Londra'nın birkaç inananı –sihir fikrine dört elle sarılan, bir fısıltı veya imayı yakalayan o birkaç garip tip– başka bir

şeyin, daha fazlasının cazibesine kapılıp buraya gelirdi. Kell'i çeken de buydu. Aradaki fark *onun* diğerlerini buraya neyin çektiğini bilmesiydi.

Elbette İki Adımlık Yer'in buraya sihirli bir meyili olan müdavimlerini çeken şey sadece gizli, iliklere işleyen bir güç çekimi veya farklı, daha büyük bir şey vaadi değildi. Onları buraya çeken diğer şey *oydu*. Ya da en azından onunla ilgili söylentilerdi. Dedikodu kendine has bir tür sihirdi ve burada, İki Adımlık Yer'de, *büyücü* kelimesi bardaki adamların ağızlarında seyreltilmiş bira kadar sıkça pelesenk ettikleri bir şeydi.

Bardağındaki birayı inceledi.

"İyi akşamlar, Kell," dedi Barron içkisini doldurmak için durarak.

"İyi akşamlar, Barron," dedi Kell.

Şimdiye kadar birbirlerine söyledikleri bundan ibaretti.

İki Adımlık Yer'in sahibi tuğla bir duvar gibiydi –sakal uzatmaya karar vermiş bir tuğla duvar–; uzun boylu, geniş yapılı ve etkileyici biçimde sağlam. Hiç şüphesiz Barron da tuhaflıktan payına düşeni görmüştü ama görünüşe göre, bu asla cesaretini kırmamıştı.

Kırdıysa bile bunu dışarı yansıtmama konusunda iyiydi.

Tezgâhın arkasındaki duvara asılı duran saat yediyi gösteriyordu ve Kell üzerindeki kahverengi ceketten bir şey çıkardı. Bu, kabaca kendi avuç büyüklüğünde ahşap bir kutuydu ve kapağı basit metal bir kancayla tutturulmuştu. Kancayı çıkarıp kapağı başparmağıyla kaydırdığında kutu, hepsinde birer element bulunan beş oluklu bir oyun tahtasına dönüştü.

İlk olukta, bir küme toprak.

İkincisinde, bir kaşık kadar su.

Üçüncüsünde, hava yerine bir öbek gevşek kum.

Dördüncüsünde, kolay tutuşan bir damla yağ.

Beşincisinde ve son oluktaysa, bir parça kemik.

Kell'in dünyasında bu kutu ve içindekiler sadece bir oyuncak değil; aynı zamanda çocukların hangi elementlere ve hangi ele-

mentlerin onlara yakınlık duyduğunu keşfetmek için de bir testti. Oyun hızlıca oyun olmaktan çıkıp yetenekleri bilendikçe yerini ya büyücülüğe ya da daha fazlasına, daha karmaşık versiyonlara bırakırdı. Hem yaygınlığı hem de kısıtlılığı yüzünden bu element setine Kırmızı Londra'da ve (Kell emin olamasa da) büyük olasılıkla kırsallardaki neredeyse tüm hanelerde rastlanabilirdi. Ancak burada, sihrin olmadığı bir şehirde, gerçekten nadir rastlanan bir şeydi ve müşterisinin de bunu beğeneceğinden emindi. Ne de olsa adam bir Koleksiyoner'di.

Gri Londra'da Kell'i bulmaya gelen sadece iki tip insan vardı.

Koleksiyonerler ve Meraklılar.

Koleksiyonerler zengin ve sıkılan tiplerdi ve genelde sihirle alakaları olmazdı –bir şifa efsunu ile bağlama büyüsü arasındaki farkı bilmezlerdi– ve Kell bu müşterilerinden oldukça memnundu.

Meraklılar daha can sıkıcı olurlardı. Kendilerini gerçek birer büyücü zanneder ve sahip olmak veya lüks olsun diye teşhir için değil, *kullanmak* için bu oyuncakları satın almak isterlerdi. Kell Meraklıları sevmezdi –kısmen heveslerini boşa gördüğü, kısmense onlara hizmet etmek hainliğe çok daha yakınmış gibi hissettiği için–, bu yüzden genç bir adam gelip yanına oturduğunda ve Kell Koleksiyoner müşterisini görmeyi bekleyerek başını kaldırıp baktığında onun yerine tanımadığı bir Meraklı'yla karşılaşınca epey keyfi kaçtı.

Çoktan oturmuş olmasına rağmen Meraklı, "Burası boş mu?" diye sordu.

"Bas git," dedi Kell sakince.

Ancak Meraklı yerinden kalkmadı.

Kell adamın bir Meraklı olduğunu biliyordu; ince uzun ve garip bir tipti, ceketi bedenine göre biraz fazla kısaydı ve uzun kollarını bar tezgâhına dayayıp kumaş biraz yukarı çıktığında Kell bir dövmenin ucunu seçebildi. Birinin bedenine sihir bağlama amaçlı, beceriksizce çizilmiş bir güç efsunu.

"Bu doğru mu?" diye üsteledi Meraklı. "Söyledikleri?"

"Kimin konuştuğuna bağlı," dedi Kell kapağını kaydırıp kancasını geçirerek kutuyu kapatırken, "ve ne söylendiğine." Bunu daha önce defalarca yapmıştı. Mavi gözünün kenarından adamın dudaklarının bir sonraki hamlesine hazırlanışını izledi. Bir Koleksiyoner olsaydı Kell adamın üstüne fazla gitmeyebilirdi ama yüzebildiklerini iddia ettikleri sulara dalanlar bir sala ihtiyaç duymamalıydı.

"*Bir şeyler* getirdiğin," dedi Meraklı, bakışlarıyla tavernayı tarayarak. "Diğer yerlerden *bir şeyler.*"

Kell içeceğinden bir yudum aldı ve Meraklı, Kell'in sessizliğini olumlu bir karşılık olarak algıladı.

"Sanırım kendimi tanıtsam iyi olacak," diye devam etti adam. "Üçüncü Edward Archibald Tuttle. Ancak bana Ned derler." Kell kaşını kaldırdı. Genç Meraklı belli ki kendini tanıtması karşılığında ondan da aynısını bekliyordu fakat görünüşe göre adam zaten onun kim olduğunu bildiği için Kell formaliteleri es geçerek, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Edward Archibald –*Ned*– oturduğu yerde kıpırdandı ve gizli bir iş peşindeymişçesine öne doğru eğildi. "Bir parça toprak arıyorum."

Kell bardağını kapıya doğru eğdi. "Parka bak."

Genç adam alçak sesli, tedirgin bir kahkaha attı. Kell içkisini bitirdi. *Bir parça toprak.* Küçük bir istek gibi görünüyordu. Oysa değildi. Çoğu Meraklı kendi dünyalarında az miktarda güç olduğunu bilirdi ama birçoğu *başka bir* dünyadan bir parçaya sahip olmanın onlara bu dünyanın sihrinden faydalanma imkânı sunacağına inanırdı.

Bir zamanlar buna inanmakta haklılardı. Kaynaklardaki kapılar açık durduğu, gücün dünyalar arasında akış halinde olduğu ve başka dünyadan bir andaç sayesinde sadece o güçten faydalanmakla kalmayıp, bir Londra'dan diğerine atılan adımla gücün beraberinde gelebildiği zamanlar.

Ancak o zaman artık geçmişti.

Kapılar gitmişti. Siyah Londra düştükten ve geriye hikâyelerden başka bir şey bırakmayarak dünyasının geri kalanını da

beraberinde götürdükten sonra kapıların yok olmasının üzerinden asırlar geçmişti. Artık yeni kapılar açacak güce sahip olan sadece Antarilerdi ve o zamanlar bile bu kapılardan geçebilenler sadece onlardı. Antarilerin sayıları daima azdı ama kapılar kapanıncaya dek kimse *ne kadar* az olduklarını bilmiyordu ve sayıları yok denecek kadar azalmaya başlamıştı. Antari gücünün kaynağı hep bir muamma olmuştu (nesilden nesile geçmiyordu) ama kesin bir şey vardı: Dünyalar birbirinden ne kadar ayrı kalırsa, Antari sayısı da o kadar azalıyordu.

Görünüşe bakılırsa, hızla tükenen soyun son örnekleri Kell ve Holland'dı.

"Ee?" diye üsteledi Ned. "Bana toprağı getirecek misin, getirmeyecek misin?"

Kell'in gözleri Meraklı'nın bileğindeki dövmeye kaydı. Görünüşe göre birçok Gri-dünyalının anlamadığı şey, bir büyünün ancak onu yapan kişi kadar güçlü olabileceğiydi. Bu ne kadar güçlüydü?

Kell oyun kutusunu adama doğru hafifçe iterken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Ned her an alev alabilirmiş gibi çocuk oyununu nazikçe kaldırdı (Kell'in aklından bir an için kutuyu yakmak geçse de kendini dizginledi). Parmakları kancasını buluncaya kadar kutuyu yokladı, sonra kutu açılarak tahtası tezgâhın üzerine düştü. Elementler titrek bar ışığı altında parıldıyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi Kell. "Bir element seç. Onu gediğinden çıkar –elbette dokunmadan– ben de sana şu istediğin toprağı getireyim."

Ned'in kaşları çatıldı. Seçenekleri tarttı, sonra parmağıyla suyu işaret etti. "Şuradaki."

En azından kemiği deneyecek kadar aptal değilmiş, diye düşündü Kell. Hava, toprak ve su en kolaylarıydı; hiçbir ilgisi olmayan Rhy bile bunları kaldırmayı başarabiliyordu. Ateş biraz daha karmaşıktı ama haklı olarak hareket ettirmesi en zor olanı kemik parçasıydı.

Kemikleri hareket ettirebilenler bedenleri de hareket ettirebilirdi. Bu, Kırmızı Londra'da bile güçlü bir sihirdi.

Kell, Ned'in elini oyun tahtası üzerinde tutmasını izledi. Adam suya Latince veya uydurma bir dilde bir şeyler fısıldamaya başladı ama söylediklerinin Kraliyet İngilizcesi olmadığı kesindi. Kell dudak büktü. Elementlerin dili olmazdı, daha doğrusu herhangi bir dilde konuşulabilirdi. Sözcüklerin kendisi, konuşmacının zihnini odaklamasından; oluşumuna aracı oldukları bağdan ve erişilen *güçten* daha önemli değildi. Kısacası hangi dil olduğunun önemi yoktu, önemli olan *niyetti*. Meraklı (pek işe yaramayacak olsa da) suya düz bir İngilizceyle de konuşabilirdi ama kendi uydurduğu dilde bir şeyler de mırıldandı. Bunu yaparken elini küçük tahtanın üzerinde saat yönünde döndürüyordu.

Kell derin bir iç çekti ve dirseğini tezgâha dayayıp başını da eline yaslarken, Ned'in yüzü çabalayıp uğraşmaktan kızarmaya başlıyordu.

Geçmek bilmeyen birkaç dakikanın sonunda suda tek bir dalgalanma oldu (Kell'in esnemesi veya adamın tezgâha tutunması sonucunda olabilirdi) ve sonra duruldu.

Ned, damarları şişerek gözlerini dikmiş tahtaya bakıyordu. Elini yumruk yaptı ve Kell bir an küçük oyuncağı parçalayacağından endişe etti ama adamın eli sertçe kutunun yanına indi.

"Pekâlâ," dedi Kell.

"Bu hileli," diye homurdandı Ned.

Kell başını elinden kaldırdı. "Öyle mi?" diye sordu. Parmaklarını hafifçe gerdi ve topak halindeki toprak gediğinden yükseldi ve gelişigüzel avcuna sürüklendi. Küçük bir esinti kumu dalgalandırıp bileğinin etrafında döndürürken, "Emin misin?" diye ekledi. "Belki öyledir..." Su yükselerek bir damla halini aldı, sonra avcunun içinde buza dönüştü. "Belki değildir..." diye ekledi yağ, oluğu içinde alev alırken.

"Belki de," dedi Kell kemik parçası havaya yükselirken, "sadece herhangi bir güce sahip değilsindir."

Beş elementin her biri Kell'in parmakları etrafında kendi küçük danslarını sergilerken Ned şaşkınlıkla ağzı açık ona bakıyordu. Rhy'ın çıkıştığını duyabiliyordu: *Gösterişçi.* Sonra sıradan bir şekilde parçaları kaldırdığı gibi yerlerine geri bıraktı. Toprak ve buz oluklarına pat ve şak diye çarparken kum sessizce kavisine yerleşti ve yağın üzerinde dans eden alevse söndü. Geriye sadece aralarındaki boşlukta havada duran kemik kalmıştı. Meraklı'nın aç bakışlarının ağırlığını üzerinde hissederek kemiği inceledi.

"Bunun için ne kadar istiyorsun?" diye sordu.

"Satılık değil," diye yanıtladı Kell. Sonra düzeltti: "Sana değil."

Ned taburesinden ayağa fırladı ve gitmek üzere döndü ama Kell'in henüz onunla işi bitmemişti.

"Sana şu istediğin toprağı getirirsem," dedi, "karşılığında bana ne verirsin?"

Meraklı'nın adımlarının olduğu yerde donup kalmasını izledi. "Fiyatını söyle."

"Fiyatı mı?" Kell dünyalar arasında bu zımbırtıların kaçakçılığını *para* için yapmıyordu. Para değişirdi. Kırmızı Londra'da şilin ne işine yarardı? Sterlin ne işine yarardı? Beyaz Londra'nın ara sokaklarında onlarla bir şey almaya çalışmaktansa yaksa daha iyiydi. Parayı burada harcayabilirdi ama *neye* harcayacaktı? Hayır, Kell'in oynadığı farklı bir oyundu. "Paranı istemiyorum," dedi. "Önemi olan bir şey istiyorum. Kaybetmek istemeyeceğin bir şey."

Ned başıyla hızlıca onayladı. "Tamam. Burada bekle, ben hemen..."

"Bu gece olmaz," dedi Kell.

"Peki ne zaman?"

Kell omuz silkti. "Bu ay içinde."

"Benden burada oturup *beklememi* mi bekliyorsun?"

"Senden bir şey yapmanı beklemiyorum," dedi Kell omuz silkerek. Bunun acımasızca olduğunu biliyordu ama Meraklı'nın ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu görmek istiyordu. Kell, adam

kararlılığını sürdürürse ve ertesi ay burada olursa istediği toprağı ona getireceğine karar verdi. "Şimdi buradan uza."

Ned'in ağzı açıldı ve kapandı, sonra burnundan soluyarak ağır adımlarla uzaklaştı ve çıkarken az kalsın ufak tefek, gözlüklü bir adama çarpıyordu.

Kell kemik parçasını havadan aldı ve gözlüklü adam artık boş duran tabureye yaklaşırken kemiği kutusuna geri koydu.

"O da neyin nesiydi?" diye sordu adam tabureye otururken.

"Önemli bir şey değil," dedi Kell.

Adam başıyla oyun kutusunu işaret ederek, "Bu bana mı?" diye sordu.

Kell başıyla onayladı ve Koleksiyoner'e uzattı. Adam nazikçe elinden aldı. Beyefendinin kutuyu incelemesine izin verdi, sonra ona kutunun nasıl işlediğini gösterdi. Koleksiyoner'in gözleri iri iri açıldı. "Müthiş, müthiş."

Sonra adam elini cebine daldırarak katlı bir mendil çıkardı. Tezgâha koyduğunda pat diye bir ses çıktı. Kell uzandı ve paketi açtığında içinden, kenarında minyatür bir çevirme kolu olan parlak gümüş bir kutu çıktı.

Bir *müzik* kutusu. Kell kendi kendine gülümsedi.

Kırmızı Londra'da da müzik ve müzik kutuları vardı ama oradakilerin çoğu dişli çarkla değil, sihirle çalıyordu ve Kell bu küçük makineler için verilen çabaya hayranlık duyuyordu. Gri dünyadaki birçok şey hantaldı ama ara sıra sihrin olmayışı yaratıcılığı beraberinde getiriyordu. Bunlardan biri de müzik kutularıydı. Karmaşık fakat şık bir tasarımdı. Bir sürü parçası, bir sürü çalışma işleyişi vardı ve hepsi küçük bir melodiyi çıkarmak içindi.

"Nasıl çalıştığını açıklamama gerek var mı?" diye sordu Koleksiyoner.

Kell başını iki yana salladı. "Hayır," dedi yavaşça. "Bende birkaç tane var."

Adamın kaşları çatıldı. "Yine de iş görecek mi?"

Kell başıyla onayladı ve aleti korumak için etrafını mendille sarmaya koyuldu.

"Duymak istemez misin?"

Kell istiyordu ama burada, sesin keyfine varamayacağı bu köhne küçük tavernada değil. Üstelik eve dönme zamanı da gelmişti.

Koleksiyoner'i çocuk oyununu kurcalarken –kutuyu ne kadar sallarsa sallasın ne eriyen buzun ne de kumun oluklarından dökülmeyişine hayret ederken– bar tezgâhında bıraktı ve dışarı çıkıp geceye adımını attı. Kell etrafını çevreleyen şehrin seslerini, yakındaki at arabalarını ve uzaktan gelen bazıları zevk, bazıları acı dolu çığlıkları (Beyaz Londra'yı inleten çığlıklarla kıyaslandığında solda sıfır kalmasına rağmen) dinleyerek Thames'e doğru yürümeye koyuldu. Kilise çanlarının sekizi birden uzakta çaladursun, nehir çok geçmeden gecenin karanlığında bir çizgi gibi belirdi.

Gitme zamanıydı.

Suya bakan bir dükkânın tuğla duvarına ulaştı ve gölgesinde durup kollarını yukarı sıvadı. Kolu ilk iki kesikten acımaya başlamıştı ama bıçağını çıkarıp üçüncü bir kesik daha attı ve parmağını önce kana, sonra duvara dokundurdu.

Boynundaki kordonlardan birinde, o akşamüstü Kral George'un ona geri verdiği gibi kırmızı bir lin vardı. Kell parayı çıkardı ve tuğlaların üzerindeki kanın üzerine bastırdı.

"Peki o halde," dedi. "Eve gidelim." Kendini sıklıkla sihirle konuşurken buluyordu. Emir vermiyordu, sadece sohbet ediyordu. Sihir canlı bir varlıktı –bunu herkes biliyordu– ama Kell'e göre daha ziyade bir dost, bir aile gibiydi. Ne de olsa onun bir parçasıydı (çoğunun bir parçası olmasından çok daha fazlası) ve yalnızca çağırdığında değil, her zaman, her kalp atışında ve her nefes alışında ne söylediğini, ne hissettiğini bilir gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Neticede o bir Antari'ydi.

Ve Antariler kanla konuşabilirlerdi. Hayatla, sihrin kendisiyle; herkesin içinde yaşayan ve hiçbir şeyden var olmayan ilk ve son elementle.

Tuğla duvar beraberinde eşzamanlı olarak ısınırken ve soğurken avcunun içinde kıpırdayan sihri hissedebiliyordu ve Kell, acaba kendisine sorulmadan karşılık verecek mi diye görmeyi bekleyerek duraksadı. Ancak sihir, emrini sesli bir şekilde dile getirmesini bekliyordu. Element sihri her dili konuşabilirdi ama Antari sihri –gerçek sihir, kan sihri– sadece tek bir dil konuşurdu. Kell parmaklarını duvarın üzerinde gerdi.

"As Travars," dedi. *Yola çık.*

Bu kez sihir söz dinleyip denileni yaptı. Etraf dalgalandı ve Kell, bir palto gibi Gri Londra'dan sıyrılarak kapıdan geçti ve karanlığın içine doğru adımını attı.

İKİ

KIRMIZI KRALİYET

1

"Lanet!" dedi Gen kartlardan birini yüzü yukarı bakacak şekilde yığının üzerine atarak. Kartın ön yüzünde, efsunu bir kadeh tutar gibi yukarı kaldıran, başı öne eğik kapüşonlu bir figür vardı ve Gen ise zafer kazanmış bir ifadeyle sırıtıyordu.

Parrish yüzünü ekşitti ve geri kalan kartlarını kapalı bir biçimde masanın üzerine fırlattı. Gen'i hile yapmakla suçlayabilirdi ama anlamı yoktu. Parrish de neredeyse bir saattir hile yapıyordu ve buna rağmen tek bir el bile kazanmamıştı. Madeni paralarını dar masanın üzerinden diğer muhafızın yükselen para yığınına iterken homurdandı. Gen kazandıklarını bir araya toplayarak desteyi karıştırmaya başladı. "Bir el daha oynayalım mı?" diye sordu.

"Ben almayayım," diye yanıtladı Parrish ayağa fırlayarak. Ayağa kalkarken pelerini –güneş ışınları gibi kırmızı ve altın renkli ağır panellerle– zırhlı omuzluğuna saçılırken, yerlerine oturduğu sırada göğüs ve bacak zırhlarının katmanlı metal plakaları takırdadı.

"Ir chas era," dedi Gen, Kraliyet İngilizcesinden ortak dil olan Arnesçeye dönerek.

Parrish homurdanarak, "Sinirli falan değilim," diye çıkıştı. "Meteliksizim."

"Haydi ama," diye teşvik etti Gen. "Üçüncüde keramet vardır."

"İşemem gerek," diyen Parrish palyoşunu[1] düzeltti.

"O zaman git işe."

Parrish duraksayarak bir bela belirtisine karşı koridoru kolaçan etti. Koridorda belanın –veya herhangi bir hareketin– esamesi okunmuyordu; varsa yoksa kraliyet portreleri, kupalar, –üzerinde oyun oynadıklarına benzer– sehpalar ve koridorun sonunda bir çift süslü kapı vardı. Kiraz ağacı kapılar Arnes'in kraliyet amblemi olan kadeh ve doğan güneş şeklinde oyulmuş, yivleri eritilmiş altınla doldurulmuştu ve amblemin üzerindeki metalik ışık zinciri cilalı ahşap üzerinde bir R harfi oluşturuyordu.

Kapılar Prens Rhy'ın odalarının bulunduğu özel bölüme açılıyordu ve Prens Rhy'ın özel muhafızları olarak Gen ve Parrish ise bu odaların dışında konuşlanmışlardı.

Parrish'in prense bir düşkünlüğü vardı. Prens elbette şımarıktı ama hangi kraliyet üyesi değildi ki –sadece birine hizmet ettiği için belki de Parrish'e öyle geliyordu– fakat söz konusu muhafızı olduğunda iyi huylu ve aşırı hoşgörülüydü (hatta Parrish'e kart destesini, bu güzel, yaldız kenarlı şeyleri, bizzat kendisi vermişti). Bazen, gece içtikten sonra, İngilizceyi ve gösterişini bir kenara bırakıp onlarla ortak dilde sohbet ederdi (Arnesçesi kusursuzdu). Sadece Rhy kapısının önünde dikilip tetikte beklemekten (doğrusu, çoğu gece asıl mesele tetikte olmaktan ziyade ihtiyat amaçlıydı) başka yapacak daha önemli şeyleri olduğundan eminmişçesine muhafızların sürekli yanında olmalarından suçluluk duyuyor gibiydi.

Prens Rhy ve Üstat Kell'in şehre inip Parrish ve Gen'in de belli bir mesafeden onları takip etmelerine veya görevlerinden tamamen azat edilip korumadan ziyade onlara yoldaşlık etmelerine izin verildiği (Kell'in, prensi herhangi bir muhafızından daha güvende tutabileceğini herkes bilirdi) geceler en güzelleriydi. Ancak Kell hâlâ gelmediği için –huzursuz Rhy'ın keyfini kaçırmak için yeterli bir sebep– prens erkenden odasına çekilmiş, Parrish ile

1 Kısa, düz, iki yanı keskin kılıç. (ç. n.)

Gen nöbet başına geçmiş ve Gen ise Parrish'in cebindeki paranın çoğunu almıştı.

Parrish masadan miğferini aldı ve Gen'in madeni paralarını sayma sesi eşliğinde tuvalete gitti. Parrish onca lin kaybettikten sonra Gen'in bu kadarını hak ettiğini düşünerek ağırdan aldı ve sonunda aheste bir şekilde prensin koridoruna geri döndüğünde kimseyi göremeyince endişeye kapıldı. Gen ortalıkta yoktu. Parrish kaşlarını çattı; hoşgörünün ucu kaçmıştı. Kumar neyse ama, prensin odasının korumasız bırakıldığı fark edilirse amirlerinin tepesi atardı.

Kartlar hâlâ masanın üzerindeydi, Parrish kartları toplamaya başladığında prensin odasında bir erkek sesi duydu ve durdu. Bunu duymakta bir gariplik yoktu; Rhy eğlenceye düşkündü ve çeşitli zevklerini pek gizlemezdi, ayrıca eğilimlerini sorgulamak Parrish'e düşmezdi.

Ancak Parrish sesi duyar duymaz tanımıştı; bu ses Rhy'ın ilgi alanına girenlerden birine ait değildi. Konuşmalar İngilizce olmasına rağmen aksanlıydı, dili Arnesçe olan birine göre daha kaba bir tonlaması vardı.

Gece ormandaki bir gölgenin sesini andırıyordu. Sessiz, karanlık ve soğuk.

Bu ses Holland'a aitti. Uzaklardaki bir Antari'ye.

Parrish'in beti benzi biraz attı. Üstat Kell'e tapardı –her gün Gen'in sinir bozucu eleştirilerine maruz kalma sebebiydi– ama Holland ödünü koparıyordu. Bunun nedeni adamın ses tonundaki tekdüzelik mi, tuhaf ve solgun görüntüsü mü yoksa –biri tabii ki siyah, diğeri sütsü bir yeşil– tekinsiz gözleri miydi, bilmiyordu. Belki de et, kan ve ruhtan ziyade su ve taştan yaratılmış gibi görünmesindendi. Sebebi ne olursa olsun, bu yabancı Antari oldum olası Parrish'in tüylerini ürpertmişti.

Muhafızlardan bazıları ona arkasından Kof derlerdi ama Parrish buna hiç cüret etmemişti.

"Ne?" diye takılırdı Gen. "Dünyalar arasındaki duvardan seni duyabilecek değil ya."

"Bilemezsin," diye karşılık verirdi Parrish fısıltıyla. "Belki duyabiliyordur."

Şimdiyse Holland, Rhy'ın odasındaydı. Orada olması mı gerekiyordu? Onu içeri kim almıştı?

Parrish kapının önündeki yerini alırken, *Gen neredeydi?* diye merak etti. Niyeti kulak kabartmak olmasa da kapının sol ve sağ yanı arasında dar bir boşluk vardı ve başını hafifçe çevirdiğinde konuşmaları bu boşluktan duyabiliyordu.

"Davetsiz gelişimi bağışlayın," diyordu Holland'ın tekdüze ve alçak sesi.

Rhy sıradan bir şekilde, "Sorun değil," diye karşılık verdi. "Ancak hangi iş için babam yerine bana gelmiş olabilirsiniz?"

"İş için babanızla görüştüm zaten," dedi Holland. "Size gelmemin sebebi başka."

Holland'ın sesindeki baştan çıkarıcılık karşısında Parrish'in yüzü kızardı. Belki içeriyi dinlemek yerine nöbet yerini terk etmesi daha uygun olurdu ama yerinden kıpırdamadı ve Rhy'ın kendini yastıklı bir koltuğa bırakıp oturduğunu duydu.

"Neymiş o?" diye sordu prens flörtleşmeye aynı şekilde karşılık vererek.

"Doğum gününüze çok az kaldı, değil mi?"

"Çok az," diye yanıtladı Rhy. "Kral ve kraliçeniz izin verirlerse kutlamalara katılmalısınız."

"Korkarım vermeyeceklerdir," diye karşılık verdi Holland. "Ancak gelme nedenim kral ve kraliçem olur. Benden bir hediye teslim etmemi istediler."

Parrish, Rhy'ın tereddütünü duyabiliyordu. "Holland," dedi yastıkların yerlerinden oynama sesi eşliğinde oturduğu yerden öne doğrularak, "kanunları biliyorsun. Bunu..."

"Kanunları biliyorum, genç prens," dedi Holland teskin edici bir şekilde. "Hediyeye gelince; efendilerim namına onu buradan, kendi şehrinizden seçtim."

Uzun bir duraksamanın ardından Rhy'ın ayağa kalkma sesi duyuldu. "Pekâlâ," dedi.

Parrish bir paketin uzatılma ve açılma sesini işitti.

"Bu ne için?" diye sordu prens bir başka uzun sessizliğin ardından.

Holland, Parrish'in daha önce hiç tanık olmadığı gülümseme ve kahkaha arası bir ses çıkardı. "Güç için," dedi.

Rhy başka bir şey diyecek oldu ama o sırada sarayın içinde saat başını bildiren ve Antari ile prens arasında ne konuşulduysa sözlerini kamufle eden bir dizi çan sesi duyuldu. Kapı açıldığında ve Holland dışarı adımını atar atmaz iki renkli gözleri Parrish'e çevrildiğinde saat sesleri hâlâ koridorda yankılanıyordu.

Holland kapıyı örttü ve bıkkın bir iç çekişle kraliyet muhafızını süzdü. Elini kapkara saçlarına götürdü.

"Muhafızın birini gönderirsin," dedi kendi kendine konuşurcasına, "öbürü gelir."

Parrish'in aklına henüz verecek bir cevap gelmeden Antari cebinden bir madeni para çıkardı ve havada ona doğru fırlattı.

Madeni para havalanıp düşerken Holland, "Ben burada değildim," dedi. Para avcuna düştüğünde Parrish kendini koridorda tek başına yuvarlak metale bakarken ve onun buraya nasıl geldiğini merak ederek kesin bir şeyleri unuttuğunu düşünürken buldu. Elinden kaçan anıyı yakalayabilecekmiş gibi madeni parayı yakalayıp sımsıkı tuttu.

Ancak çoktan gitmişti.

II

Nehir gece bile kırmızı parlıyordu.

Kell bir Londra'nın kıyısından bir diğerinin kıyısına adım atarken Thames'in siyah pürüzsüzlüğü yerini Isle'ın sıcak, hiç geçmeyen ışıltısına bıraktı. İçeriden aydınlatılmış bir cevher gibi parlıyor, hiç sönmeyen ışığı bir şerit halinde Kırımızı Londra'nın içinden geçiyordu. Bu bir kaynaktı.

Bir güç damarı. Bir arter.

Bazıları sihrin kaynağının zihin olduğunu düşünürdü, bazılarıysa ruh, kalp veya irade.

Ancak Kell sihrin kaynağının kan olduğunu biliyordu.

Kan sihrin dışavurumuydu. Sihir orada gelişir, orada zehirlerdi. Kell gücün bedenle mücadeleye girdiğinde neler olduğunu görmüştü, doğru yoldan sapmışların damarlarında koyulaştığına ve kanlarını kırmızıdan siyaha döndürdüğüne tanık olmuştu. Eğer kırmızı denge –güç ve insanlık arasındaki uyum– içindeki sihrin rengiyse o zaman siyah da dengesiz, düzensiz, dizginsiz sihrin rengiydi.

Bir Antari olarak Kell her ikisinden de, hem denge hem kaostan yaratılmıştı; Kırmızı Londra'nın Isle'ı gibi onun damarlarındaki kan da parlak, sağlıklı bir kırmızıyla akarken sağ gözü, dökülmüş bir mürekkep renginde, pırıl pırıl bir siyahtı. Gücünün yalnızca

kanından geldiğine inanmak istiyordu fakat yüzünü lekeleyen karabüyü izini yok sayamıyordu. Her aynada ve şaşkınlık ya da korkuyla açılan her bir çift sıradan gözde karşısına çıkıyordu. Ne zaman gücü çağırsa kafasının içinde uğulduyordu.

Ancak kanı asla kararmıyordu. Doğru ve kırmızı akıyordu. Tıpkı Isle gibi.

Kraliyet sarayı cam, bronz ve taş bir köprüyle nehrin üzerinde uzanıyordu. Burası Soner Rast olarak bilinirdi. Şehrin "Atan Kalbi". Bombeli kuleleri ışık boncukları gibi parlıyordu.

İnsanlar, bazıları kral veya kraliçeye davalarını sunmak ama birçoğu sadece altından akan Isle'a yakın olmak için, nehir sarayına sabah akşam akın ederlerdi. Âlimler kaynağı incelemek için nehir kenarına gelirler, büyücüler gücünden faydalanma umuduyla ziyaret ederler ve Arnes'in kırsal kesimlerinden gelenlerse sadece saraya ve nehre bakmak ve kıyı boyunca çiçekler –zambaklardan akanyıldızlara, açelyalardan aydamlalarına– bırakmak için ziyaret ederlerdi.

Kell nehir kıyısının karşısındaki bir dükkânın gölgesinde durmuş, şehrin üzerinde batmak bilmeyen bir güneşe benzer saraya baktı ve bir an onu büyük olasılıkla ziyaretçilerin gördüğü gözle gördü. Hayretle.

Sonra koluna saplanan acıyla kendine geldi. Yüzünü ekşitti, yolculuk sırasında kullandığı madeni parayı tekrar boynuna astı ve Isle'a, hayat dolu nehrin kıyılarına yöneldi.

Gece Pazarı'nın en kalabalık zamanıydı.

Renkli çadırlardaki satıcılar; bazıları yiyecek bazıları da hem sihirli hem dünyevi incik boncuk olmak üzere yerel halka ve seyyahlara nehir, fener ve ay ışığı altında eşyalar satıyorlardı. Genç bir kadın, ziyaretçilerin saray basamaklarına bırakmaları için bir öbek hodan çiçeği tutuyordu. Yaşlı bir adam kaldırdığı kolunda, bir elementin üzerindeki kontrolü artırdığı söylenen andaçlar olan her biri cilalı çakıltaşlarıyla bezeli düzinelerce kolye sergiliyordu.

Çiçeklerin belli belirsiz kokusu, pişen et ve taze kesilmiş meyvelerin, yoğun baharatların ve sıcak şarabın rayihası altında kayboluyordu. Siyah cüppeli bir adam, kehanet taşları satan bir kadının yanında meyve şekerlemeleri satıyordu. Bir satıcı kısa cam kadehlere buharı tüten çaylar doldururken karşısındaki başka bir tezgâhta maskeler teşhir ediliyordu. Bir başkasıysa Isle'dan alınmış, ışığıyla hâlâ belli belirsiz parlayan suyla dolu küçük şişeler satıyordu. Pazar, yılın her gecesi canlılığını yitirmeden nefes alıp verir ve tıkırında işlerdi. Tezgâhlar sürekli değişir ama üzerinde beslendiği nehir kadar şehrin de bir parçası olarak enerjisi hiç tükenmezdi. Kell havanın tadı ve kokusunun, kahkaha ve müzik sesinin, sihir tıngırtılarının keyfini sürerek akşam panayırının içinden geçip kıyı kenarından ilerlerdi.

Bir sokak büyücüsü bir grup çocuğa ateş oyunları yapıyordu ve birleştirdiği ellerinden bir ejderha biçiminde alevler fışkırdığında küçük bir oğlan çocuğu şaşkınlıkla geriye doğru sendeleyerek tam Kell'in önüne düşerken kaldırım taşlarına çarpmadan önce Kell çocuğu kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı.

Oğlan tam *teşekkürlerefendimözürdilerim* gibi bir şeyler mırıldanırken başını kaldırıp baktığında saçlarının altından Kell'in siyah gözünü fark etti ve çocuğun –ikisi de açık kahverengi– gözleri koskocaman açıldı.

Kadının biri oğlanı, "Mathieu," diye azarlarken çocuk Kell'in elinden fırlayıp kadının pelerininin arkasına kaçtı.

Kadın başını iki yana sallayarak Arnes dilinde, "Kusura bakmayın, beyefendi," dedi. "Niye böyle yaptı, bilmiyorum..."

Sonra Kell'in yüzünü gördü ve sözcükler boğazına dizildi. Kadının oğlu gibi dönüp kaçmaya terbiyesi müsaade etmedi ama yaptığı şey çok daha beterdi. Kadın yolda öyle bir eğilerek selam verdi ki Kell kadını yere kapaklanacak sandı.

"*Aven*, Kell," dedi nefes nefese.

Kell karnına yumruk yemiş gibi hissetti ve bu hareketini başkası görmeden onu doğrultma umuduyla kadının koluna uzandı ama henüz ona ulaşamadan iş işten geçmişti.

Kraliyet dili olan İngilizce sözcükleri çıkarmaya çalışarak, "O... o b-bakmıyordu," diye kekeledi. Kell bunun üzerine yüzünü daha da buruşturdu.

Kell nazikçe Arnesçe, "Benim hatamdı," diyerek doğrulması için kadını dirseğinden tuttu.

"O sadece... o sadece... sizi tanımadı," dedi belli ki ortak dili konuştuğu için minnettar bir şekilde. "Üzerinizdekilerle görünce."

Kell kendine baktı. Üzerinde üniforması yerine hâlâ İki Adımlık Yer'den kalma kahverengi ve yıpranmış paltosu vardı. Değiştirmeyi unutmamıştı; sadece birkaç dakikalığına da olsa seyyahlardan veya yerel halktan biri gibi panayırın keyfini sürmek istemişti. Haberin kalabalığın arasında dalga dalga yayıldığını ve Gece Pazarı müdavimleri aralarında kim olduğunu fark ederken ortamın havasının değiştiğini hissedebiliyordu.

Elini kadının kolundan çektiğinde kahkahalar ve bağrışmalar yerini hürmetkâr fısıldaşmalara bırakırken kalabalık ona yol açıyordu. Rhy böyle anlarla nasıl başa çıkacağını, nasıl kıvıracağını ve kabulleneceğini bilirdi.

Kell ise sadece ortadan kaybolmak istiyordu.

Gülümsemeye çalışsa da yüzünde ekşi bir ifade olmalıydı, bunun üzerine kadına ve oğluna iyi geceler diledikten sonra satıcıların ve müdavimlerin mırıltıları eşliğinde nehir kıyısından hızlı adımlarla uzaklaştı. Arkasına bile bakmadı ama sesler kraliyet sarayının çiçek bezeli basamaklarına kadar peşini bırakmadı.

Merdivenlerden çıkarken muhafızlar yerlerinden kıpırdamadan ona sadece belli belirsiz bir baş hareketiyle selam verdiler. Çoğunun eğilip kendisini selamlamadığına minnettardı; görünüşe göre sadece Rhy'ın muhafızı Parrish buna engel olamamıştı ama en azından dikkat çekmeyecek kadar anlayışlıydı. Kell basamaklarda paltosunu çıkardı ve sağdan sola doğru tersyüz etti. Kollarını yeniden

paltonun kollarına geçirdiğinde artık eski püskü ve kurum lekesi içinde değil; şık, pırıl pırıl ve sarayın altından akan Isle'ınki gibi parlak kırmızıydı.

Kraliyete özel bir kırmızı.

Kell en üst basamakta durdu, ışıldayan altın düğmelerini ilikleyerek içeri girdi.

III

Onları iç bahçede bulutsuz gecenin ve ağaçların güz örtüsü altında akşam çaylarını yudumlarken buldu.

Kral ve kraliçe bir masanın başında otururken, Rhy kanepeye uzanmış yine doğum günü ve onun uzantısı bir sürü eğlenceyle ilgili bir şeyler anlatıyordu.

"Buna doğum *günü* deniyor," diye söylendi geniş omuzlu, gözleri ışıl ışıl ve siyah sakallı iriyarı bir adam olan Kral Maxim, okuduğu gazeteden gözlerini ayırmaksızın. "Doğum *günleri* değil, doğum *haftası* hiç değil."

"Yirmi yaş!" diye karşı çıktı Rhy boş çay fincanını sallayarak. "Yirmi! Birkaç günlük kutlama hiç de abartı durmuyor." Kehribar gözleri muzipçe ışıldadı. "Hem yarısı halk için. Onları reddetmek bana mı düşer?"

"Peki ya diğer yarısı?" diye sordu Kraliçe Emira, altın kurdeleli ve arkasında ağır bir örgü biçiminde toplanmış koyu renk uzun saçlarıyla.

Rhy'ın yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. "Bana bir eş bulmaya kararlı olan sensin, anne."

"Evet," dedi kayıtsızca çay takımını düzelterek, "ancak bunun için sarayı geneleve döndürmemeyi tercih ederim."

"Genelev değil!" dedi Rhy parmaklarını gür siyah saçlarına götürüp başındaki altın çemberin duruşunu bozarak.

"Çoğu gerekli niteliğin değerlendirilmesinde etkili yöntemlerden sadece... Ah, Kell! Kell benim düşüncemi destekleyecektir."

"Bence berbat bir fikir," dedi Kell uzun adımlarla yanlarına ilerlerken.

"Hain!" dedi Rhy sahte bir öfkeyle.

"Ancak," diye ekledi masaya yaklaşarak, "her halükârda yapacak. Partiyi burada, hepimizin onu beladan uzak tutabileceği veya hiç olmazsa en aza indirgeyebileceği sarayda verseniz daha iyi olabilir."

Rhy'ın yüzü sevinçle aydınlandı. "Kulağa mantıklı geliyor, mantıklı," dedi babasının boğuk sesini taklit ederek.

Kral elindeki gazeteyi kenara koydu ve Kell'i süzdü. "Yolculuğun nasıldı?"

Vekil prensin mektubunu bulana kadar paltoları ve cepleri arasında geçiş yaparak, "Düşündüğümden uzun," dedi Kell.

"Endişelenmeye başlamıştık," dedi Kraliçe Emira.

"Kral iyi değildi, prens ise daha beter," dedi Kell notu uzatarak. Kral Maxim notu alarak okumadan kenara koydu.

"Otur," dedi kraliçe. "Solgun görünüyorsun."

"İyi misin?" diye sordu kral.

"Oldukça, efendim," dedi Kell masanın başındaki bir sandalyeye çöktüğüne sevinerek. "Sadece yorgunum." Kraliçe uzandı ve elini Kell'in yanağına götürdü. Kadının ten rengi onunkinden daha koyuydu; kraliyet ailesi fertleri, ela gözler ve siyah saçların birleşimiyle cilalı ahşabı andıran zengin bir görünüme sahiplerdi. Kell ise açık teni ve kızılımsı saçlarıyla kendini sürekli oraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Kraliçe bir tutam bakır saçı Kell'in alnının önünden çekti. Kadın bir kehanet tahtası veya dikkatle bakılıp geçmişin görülebileceği bir şeymiş gibi gerçeği daima Kell'in sağ gözünde arardı. Ancak gördüğü şeyi asla paylaşmazdı. Kell kraliçenin elini alıp öptü. "Ben iyiyim, majesteleri." Kadın ona usanmış bir bakış atınca Kell düzeltti. "Anne."

Elinde, içine şeker ve nane katılmış çayla bir hizmetkâr belirdi ve Kell çaydan uzun bir yudum alarak ailesinin konuşmasına izin verirken zihni, onların gürültüsünü fırsat bilerek başka yerlerde geziniyordu.

Gözlerini açık tutmakta zorlanarak izin istedi. Rhy da onunla beraber kanepeden kalktı. Kell şaşırmamıştı. Oturduğu ilk andan itibaren prensin bakışlarını üzerinde hissediyordu. Şimdi ikisi anne ve babalarına iyi geceler dilerlerken, Rhy, siyah buklelerine yerleştirilmiş altın çemberle oynayarak koridorda Kell'in peşinden geliyordu.

"Kaçırdığım ne var?" diye sordu Kell.

"Pek bir şey yok," dedi Rhy. "Holland ziyarete geldi. Daha demin gitti."

Kell kaşlarını çattı. Kırmızı ve Beyaz Londra arasındaki temas, Kırmızı ve Gri arasındakine göre çok daha yakındı ama yine de iletişimleri bir tür rutine bağlıydı. Programa göre, Holland'ın görüşmesine yaklaşık bir hafta vardı.

"Bu gece beraberinde ne getirdin?" diye sordu Rhy.

"Baş ağrısı," dedi Kell gözlerini ovuşturarak.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun," diye karşılık verdi prens. "O kapıdan içeri ne soktun?"

"Birkaç bozukluk dışında hiçbir şey." Kell kollarını iki yana açtı. "İstersen üzerimi ara," diye ekledi sırıtarak. Rhy hiçbir zaman Kell'in paltosunu ve onun çok sayıdaki yüzünü çözememişti ve Kell meselenin kapandığını düşünerek koridorda yürümeye devam etmek için arkasını döndüğünde Rhy onun ceplerine değil omuzlarına uzanıp duvara itmesiyle Kell'i şaşırttı. Sertçe itmişti. Kral ve kraliçeye ait yandaki bir tablo sarsıldı ama düşmedi. Koridora serpiştirilmiş muhafızlar başlarını kaldırıp baktılar ama nöbet yerlerinden kıpırdamadılar.

Kell, Rhy'dan bir yaş büyük olmasına rağmen vücudu bir ikindi gölgesi gibi uzun ve inceydi; oysa Rhy'ın gövdesi heykel gibiydi ve bir o kadar güçlüydü.

"Yalan söyleme," diye uyardı Rhy. "En azından bana söyleme."

Kell'in ağzı sert bir çizgi halini aldı. Rhy iki yıl önce onu yakalamıştı. Tabii ki *iş üstünde* değil ama daha sinsi bir şekilde yakalamıştı. Güven. Bir yaz gecesi ikisi birlikte sarayın çok sayıdaki balkonlarından birinde, altlarında Isle'ın ışıltısı ve tepelerinde boylu boyunca uzanan gökyüzü eşliğinde içkilerini içerlerken gerçek ortaya dökülüvermişti. Kell erkek kardeşine Gri Londra'da, Beyaz'da ve hatta bazen Kırmızı Londra'da yaptığı anlaşmalardan, kaçakçılığını yaptığı farklı şeylerden bahsetmiş; Rhy ise dikkatle ona bakıp dinlemişti. Ağzını açıp konuştuğundaysa Kell'e bunun birçok yönden yanlış veya yasadışı olduğu konusunda nutuk çekmemiş, sadece *neden* diye sormuştu.

Kell, "Bilmiyorum," demişti ve gerçekten de öyleydi.

Rhy içkiden kızarmış gözlerle doğrulmuştu. Üzüntüsü her halinden belli bir biçimde, "Bizim sunduklarımız yeterli değil mi?" diye sormuştu. "İstediğin bir şey mi var?"

"Hayır," diye yanıtlamıştı Kell ve bu aynı zamanda hem gerçek hem yalandı.

"Sevilmedin mi?" diye fısıldamıştı Rhy. "Aileden görülmedin mi?"

"Yine de aileden *değilim*, Rhy," demişti Kell. "Kral ve kraliçe bana bu adı sunmalarına rağmen gerçek bir Maresh değilim. Kendimi bir prensten çok mal gibi hissediyorum."

Bunun üzerine Rhy yüzüne bir yumruk atmıştı.

Bir hafta boyunca Kell'in bir yerine iki siyah gözü olmuştu ve bir daha asla o şekilde konuşmamasına rağmen olan olmuştu. Rhy'ın o konuşmayı hatırlamayacak kadar sarhoş olduğunu ummuştu ama o her şeyi hatırlıyordu. Bunu ne krala ne de kraliçeye söylemişti ve Kell bu konuda Rhy'a borçlu olduğunu düşünmüştü ama şimdi ne zaman yolculuk etse Rhy'ın sorgulamasına ve beraberinde, yaptığı şeyin aptalca ve yanlış olduğunu hatırlatmasına katlanmak zorundaydı.

Rhy, Kell'in omuzlarını bıraktı. "Neden bunu sürdürmekte ısrar ediyorsun?"

"Beni eğlendiriyor," dedi Kell üstünü silkeleyerek.

Rhy başını iki yana salladı. "Bak, oldukça uzun bir süre bu çocukça başkaldırına göz yumdum ama o kapıların kapalı kalmasının bir sebebi var," diye uyardı. "Bir yerden ötekine bir şeyler getirip götürmek *hainliğe* girer."

"Onlar sadece ıvır zıvır," dedi Kell koridorda ilerlemeye devam ederek. "Gerçek bir tehlike arz etmiyorlar."

"Bir sürü tehlike arz ediyorlar," dedi Rhy onun hızına ayak uydurarak. "Örneğin anne babamız öğrenecek olursa seni bekleyen tehlike gibi..."

"Onlara söyleyecek misin?" diye sordu Kell.

Rhy derin bir iç çekti. Kell onun bu soruyu birden fazla şekilde yanıtlamaya çalışmasını izledikten sonra Rhy sonunda, "Senin için yapmayacağım şey yok," dedi.

Kell'in yüreği sızladı. "Biliyorum."

"Sen benim kardeşimsin. En yakın arkadaşımsın."

"Biliyorum."

"O zaman ben yapmadan önce bu aptallığa bir son ver."

Kell'in yüzünde zorlukla küçük, yorgun bir gülümseme belirdi. "Dikkat et, Rhy," dedi. "Bir kral gibi konuşmaya başladın."

Rhy'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Bir gün olacağım. Ve o zaman geldiğinde senin de yanımda olmana ihtiyacım var."

Kell gülümsemesine karşılık verdi. "İnan bana, olmak isteyeceğim başka bir yer yok." Gerçekten öyleydi.

Rhy hafifçe omzuna vurdu. Kell ellerini ceplerine koyup gidişini izledi. Londra –ve ötesindeki ülkenin– halkı prensini seviyordu. Neden sevmesinlerdi ki? Gençti, yakışıklıydı ve nazikti. Belki hovardalık rolünü fazla sık ve fazla iyi oynuyordu ama karizmatik gülüşü ve çapkın havasının altında keskin bir zekâ, iyi niyet ve etrafındaki herkesi mutlu etme arzusu yatıyordu. Sihir yeteneği azdı –ilgisi daha da az– ama güç konusundaki noksanını çekici-

liğiyle fazla fazla telafi ediyordu. Bunun yanı sıra Kell'in Beyaz Londra'ya yaptığı yolculuklardan öğrendiği bir şey varsa, sihrin, hükümdarları daha iyi değil, daha kötü yaptığıydı.

Koridordan kendi odalarının bulunduğu bölüme doğru devam etti; buradaki koyu renk bir dizi meşe kapı giderek genişleyen bir bölüme açılıyordu. Isle'ın kırmızı ışıltısı özel bir balkonun açık kapılarından içeri akın ediyor; duvar halısı dalgalanarak yüksek tavanda kumaştan bulutlar gibi inip kalkıyor ve kuş tüyü dolgulu, ipek kaplı lüks bir sayvanlı yatak onu bekliyordu. Kendisine çağırıyordu. Kell var gücüyle yatağa gömülme isteğine karşı koydu. Bunun yerine odanın içinden geçerek –çoğu Siyah Londra tasfiyesinde korkudan yok edilmiş Antari ve kan büyüleri konusunda bulabildiği az sayıda kaynaklar dahil sihirle ilgili çeşitli ciltlerin bulunduğu kitaplarla sıralı– daha küçük ikinci bir odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Parmaklarını kayıtsızca şıklattı ve bir rafın kenarında duran mum yandı. Mum ışığında kapının arkasındaki bir dizi işareti seçebiliyordu. Tepetaklak bir üçgen, bir sıra çizgi, bir daire; basit işaretlerdi, yeniden yapılabilecek kadar kolaylardı ama birbirinden ayırt edilecek kadar da kendilerine hastı. Bunlar Kırmızı Londra'da farklı yerlere açılan kapılardı. Gözleri ortadakine kaydı. Bu iki çapraz çizgiden oluşuyordu. X *o noktayı gösteriyor*, diye düşündü içinden, parmaklarını kolundaki en yeni kesiğe bastırıp –kan hâlâ ıslaktı– işaretin üzerinde gezdirerek.

"As Tascen," dedi yorgunlukla.

Dokunuşuyla duvar kıpırdadı ve özel kütüphanesi sıkış tepiş küçük bir odaya dönüşürken, kraliyet odalarının mükemmel sessizliği yerini az önce olduğundan çok daha yakın olan ötedeki şehrin ve aşağıdaki tavernanın gürültüsüne bıraktı.

Tavernanın kapısı üzerinde sallanan isim, Is Kir Ayes'ti; Yakut Tarlalar. Bu mekân Fauna adında yaşlı bir kadın tarafından işletiliyordu; kadın bir büyükanne vücuduna, bir denizci ağzına ve bir sarhoşun sinirine sahipti. Kell küçükken (kadın o zaman da

yaşlıydı, hep yaşlıydı) onunla bir anlaşma yapmıştı ve merdivenin yukarısındaki oda Kell'in olmuştu.

Oda kaba saba ve eskiydi ve aşırı küçüktü ama tamamı ona aitti. Tamamen yasal olmasa bile, başka kimse odayı bulamasın ve orada olduğunu algılayamasın diye pencere ve kapı sihirle işaretlenmişti. Odaların olduğu bölüm ilk bakışta oldukça boş görünüyordu ama dikkatle bakınca karyolanın ve şifoniyerdeki çekmecelerin altındaki boşlukların kutularla dolu olduğu, o kutularınsa her Londra'dan toplanmış hazineler olduğu anlaşılıyordu.

Kell'e kalırsa *kendisi* de bir Koleksiyoner'di.

Görünürdeki eşyalar sadece bir şiir kitabı, siyah kumla dolu bir cam küre ve bir grup haritaydı. Şiirler Blake adında bir adama aitti ve Kell'e bir yıl önce Gri Londra'daki bir Koleksiyoner tarafından verilmişti, yıpranmaktan kitabın sırt kısmından eser kalmamıştı. Cam küre Beyaz Londra'dandı ve kişinin hayallerini kumda gösterdiği söyleniyordu ama Kell henüz denememişti.

Haritalar anımsatıcıydı.

Üç kanvas yan yana tuturulmuştu ve duvarlardaki tek dekoratif eşyaydı. Uzaktan bakınca *aynı* haritaymış gibi görünüyorlardı –aynı ada ülkesinin aynı ana hatları– ama yakından bakınca üçünde birden görülebilecek tek şey *Londra* sözcüğüydü. Gri Londra. Kırmızı Londra. Beyaz Londra. Soldaki harita Manş Denizi'nden yukarı doğru İskoçya'nın uçlarına uzanan ve her tarafı ayrıntıyla gösterilen Büyük Britanya'ya aitti. Onun aksine, sağdaki haritada bunların neredeyse hiçbiri yoktu. Ülkenin kendine verdiği isim Makt'tı, başkenti zalim Dane ikizlerin elindeydi ama onun ötesindeki topraklar sürekli değişim içindeydi. Kell'in en iyi bildiği haritaysa ortadakiydi çünkü burası onun eviydi: Arnes. Ülkenin adı, adayı kaplayacak şekilde şık bir elyazısıyla yazılıydı ama aslında Londra'nın üzerine kurulu olduğu topraklar kraliyet imparatorluğunun yalnızca ucuydu.

Birbirinden çok farklı üç ülkede birbirinden çok farklı üç Londra bulunuyordu ve Kell bunların hepsini görmüş olan, ha-

yattaki bir iki kişiden biriydi. Ona göre büyük ironi, bu şehirlerin *ötesindeki* dünyaları hiç görmemiş olmasıydı. Görevi gereği krala ve tahtına hizmet etmesi ve sürekli el altında olması gerektiğinden bir Londra'dan ötekine yolculuğu hayatı boyunca hiç bir günden daha uzun sürmemişti.

Gerinip paltosunu çıkarırken yorgunluk Kell'in vücudunu yiyip bitiriyordu. Koleksiyonerin paketini buluncaya kadar ceplerini karıştırdı, sonra dikkatle yatağın üzerine koydu ve paketi nazikçe açıp içindeki minik gümüş müzik kutusunu çıkardı. Kutuyu ışığa tutup hayranlıkla bakarken odadaki fenerlerin aydınlığı daha da arttı. Kolundaki acıyla irkildi ve müzik kutusunu kenara koyup dikkatini şifoniyere çevirdi.

Orada kendisini bekleyen bir su çanağı ile bir dizi kavanoz duruyordu ve Kell siyah gömleğinin kollarını yukarı sıvayarak önkoluyla ilgilenmek için işe koyuldu. Elleri ustalıkla hareket ediyordu ve dakikalar içinde deriyi durulayıp üzerine bir merhem sürdü. İyileşmesi için bir kan büyüsü vardı –*As Hasari*– ama iyileştirmekten çok enerji tükettiği için özellikle de hafif yaralarda Antarilerin kendileri üzerinde uygulaması için değildi. Bu haliyle bile kolundaki kesikler şimdiden kaynamaya başlamıştı. Antariler, damarlarındaki sihir miktarı sayesinde hızla iyileşirlerdi; derin olmayan kesikler ve tenindeki pürüzler sabaha kadar geçmiş olacaktı. Sıyırdığı kolunu indireceği sırada gözü küçük parlak bir yara izine takıldı. Hep takılırdı. Dirseğinin hemen altındaki çizgiler o kadar bulanıktı ki sembol neredeyse okunmaz haldeydi.

Neredeyse.

Kell beş yaşından beri sarayda yaşıyordu. İzi ilk on iki yaşındayken fark etmişti. Sarayın kütüphanelerinde haftalarca bu efsunu araştırmıştı. *Anı.*

Başparmağını yara izinin üzerinde gezdirdi. Adının aksine sembolün amacı birinin bir şeyi hatırlamasını sağlamak değildi. Birinin bir şeyi unutması içindi.

Bir anı unutması için. Bir günü, bir ömrü. Ancak bir insanın bedenini veya zihnini bağlama sihri sadece yasak değildi, aynı zamanda cezası ölüm olan bir suçtu. Bununla suçlanan ve bu suçtan hüküm giyenlerin güçleri ellerinden alınırdı; bu, bazılarına göre sihirle yönetilen bir dünyada ölümden beterdi. Daha kötüsü, Kell buna onay verenlerin bizzat kral ve kraliçe olduğundan şüpheleniyordu.

K.L.

Bıçağındaki baş harfler. Bu silah, üzerindeki monogram ve beraberinde giden hayatla ilgili anlamadığı –ve asla anlamayacağı– öyle çok şey vardı ki. (Harfler İngilizce miydi? Arnesçe miydi? Harfler her iki alfabede de vardı. *L* neyin kısaltmasıydı? Aynı şekilde *K*? Adını meydana getiren harfler hakkında hiçbir bilgisi yoktu; *K.L. Kay-Ell*'e ve *Kay-Ell* de *Kell*'e dönüşmüştü.) Saraya getirildiğinde henüz bir çocuktu. Bıçak en başından beri ona mı aitti? Yoksa babasının mıydı? Yanına aldığı, kim olduğunu hatırlamasına yardımcı olacak bir yadigâr mıydı? *Kimdi* o? Anının olmayışı onu yiyip bitiriyordu. Çoğunlukla kendini duvarda asılı duran ortadaki haritaya bakarken ve nereden geldiğini, *kimden* geldiğini merak ederken bulurdu.

Onu dünyaya getirenler her kimse Antari olmadıkları belliydi. Sihir varlığını kanda sürdüyor olabilirdi ama kan yoluyla nesilden nesile geçmezdi. Yolunu, şeklini kendi seçerdi. Bazen güçlü zayıfı doğurur bazen de tersi olurdu. Ateşe hükmedenler genellikle su büyücülerinden doğar, toprağı hareket ettirenler şifacılardan dünyaya gelirdi. Güç bir ekin misali biçilemez, nesiller boyunca özünü aktaramazdı. Bu mümkün olsaydı Antariler kesilip biçilirlerdi. Her elementi kontrol edebilme, her büyüyü yapabilme, çevrelerindeki dünyaya hâkim olmak için kendi kanlarını kullanma yetisine sahip ideal kanallardı. Araçlardı, yanlış ellere geçtiğindeyse silah. Belki kalıtsal olmaması, doğanın bir çeşit denge kurma, düzeni koruma biçimiydi.

İşin aslı, kimse neyin bir Antari'nin doğumuna yol açtığını bilmiyordu. Bazıları bunun tesadüf eseri, şans işi olduğuna inanıyordu. Diğerleri Antarilerin kutsal olduklarını, bu yüceliğin kaderlerinde yazılı olduğunu iddia ediyordu. Tieren gibi bazı bilginlerse Antarilerin varlıklarını dünyalar arasındaki geçişe bağlarlardı; buna göre farklı türdeki sihirler iç içe geçerdi ve bu sebepten sayıları yok olma derecesinde azalmıştı. Ancak var oluşlarına ilişkin kuram her ne olursa olsun çoğu kişi Antarilerin kutsal olduğuna, belki de sihir tarafından seçildiğine ve kutsandığına inanırdı. Ancak kesin bir şey varsa o da bunun *izini* taşıdıklarıydı.

Kell parmaklarını dalgınlıkla sağ gözüne götürdü.

Herkes istediğine inanmayı seçebilirdi ama Antarilerin sayılarının giderek daha da azaldığı ve bu yüzden daha değerli oldukları bir gerçekti. Yetenekleri onları oldum olası gıpta edilesi yapmıştı ama artık az bulunur olmaları onları toplanası, korunası ve elde tutulası bir şeye dönüştürüyordu. Sahip olunası bir şeye. Rhy bunu kabul etmek istese de istemese de Kell kraliyet koleksiyonuna aitti.

Gümüş müzik kutusunu eline alarak minik metal kolu çevirdi.

Değerli bir oyuncak, diye düşündü, *ama nihayetinde bir oyuncak.* Şarkı çalmaya başladı, bir kuş gibi avcunu gıdıklıyordu ama kutuyu bırakmadı. Kendini sert karyolaya bırakırken notalar fısıldadığı sırada aksine kutuyu sıkıca tuttu ve bu küçük, güzel aleti inceledi.

Buraya nasıl düşmüştü? Gözü siyaha döndüğünde ne olmuştu? O şekilde doğup saklanmış mıydı yoksa sihir izi kendini göstermiş miydi? Beş yıl. Beş yıl boyunca bir başkasının oğluydu. Onu bırakırken üzülmüşler miydi? Yoksa onu minnettarlıkla kraliyete mi sunmuşlardı?

Kral ve kraliçe ona geçmişinden söz etmeyi reddederdi ve o da sorularını dile getirmekten vazgeçmeyi öğrenmişti ama yorgunluk onun duvarlarını aşındırıyor ve içine işliyordu.

Unuttuğu hayat neydi?

Kell kendi kendine söylenirken eli yüzünden aşağı indi. Beş yaşındaki bir çocuk ne kadar hatırlayabilirdi ki? Saraya getirilmeden önce her kimse artık o kişinin bir önemi yoktu.

O kişi yoktu.

Müzik kutusundaki şarkı susmuştu, Kell tekrar başa sardı ve gözlerini kapayarak Gri Londra melodisinin ve Kırmızı Londra havasının onu uykuya sürüklemesine izin verdi.

ÜÇ

GRİ HIRSIZ

I

Lila Bard basit bir kurala göre yaşardı: Bir şey sahip olunmaya değerse almaya da değerdi. Gümüş cep saatini sokak lambasının cılız ışığına tuttu ve metalin cilalı ışıltısına hayranlıkla bakarken arkadaki oymalı baş harflerin –*L.L.E.*– ne anlama gelebileceğini merak etti. Saati bir beyefendiden yürütmüştü; aşırı kalabalık bir kaldırımda sakar bir çarpışma, peşi sıra bir özür, dikkati paltodaki elden uzaklaştırmak için omzu tutan bir el. Lila'nın parmakları hızlı olmakla beraber hafifti de. Silindir şapkasına hafif bir dokunuş ile nazik bir iyi gecelerin ardından saatin yeni gururlu sahibiydi ve adam her şeyden bihaber yoluna koyulmuştu.

Nesnenin kendisi kızın umurunda değildi ama ona sunduğu şeyi çok önemsiyordu: özgürlük. Bu elbette kötü bir mazeretti ama hapishanede veya düşkünlerevinde olmaktan iyiydi. Eldivenli başparmağını saatin kristal yüzünde gezdirdi.

Omzunun dibinde bir adam, "Saatiniz var mı?" diye sordu.

Lila'nın gözleri hızla yukarı kalktı. Bu bir polis memuruydu.

Kızın eli silindir şapkasının –önceki hafta pinekleyen bir şoförden çalmıştı– kenarına gitti ve yüzünü saklama girişimiyle bunun gergin bir el titremesi değil, bir selamlama jesti olarak algılanmasını umdu.

Boğuk bir sesle, "Dokuz buçuk," diye mırıldanırken polis memurunun, pelerini altında parlayan çeşitli silahları görmemesi için özen göstererek saati içindeki yelek cebine soktu. Lila genç bir adam olarak algılanmasına yardımcı olan erkeksi, ince uzun bir yapıya sahipti ama sadece uzaktan böyleydi. Çok yakından incelendiğinde bu görsel yanılgı ortadan kalkardı.

Lila hâlâ fırsat varken dönüp gitmesi gerektiğini biliyordu ama polis piposunu yakmak için aranıp bir şey bulamayınca kız kendini yoldan bir tahta parçası alırken buldu. Botunun tekini sokak lambası direğinin altına dayadı ve tahta parçasını alevde tutuşturmak için esnek bir biçimde yukarı uzandı. Fener ışığı silindir şapkası altında kızın çene hatlarını, dudaklarını, elmacık-kemiklerini, yüz hatlarını sıyırıp geçiyordu. Tehlikenin yakınlığını hiçe sayarak göğsünde tatlı bir korku hissetti ve bu ilk olmasa da Lila, kendisinde bir sorun olup olmadığını merak etti. Barron öyle olduğunu söylerdi ama Barron sıkıcı bir tipti.

Belanı arıyorsun, derdi. *Belayı bulana kadar arayacaksın.*

Arayan belanın kendisi, diye yanıtlardı Lila. *O seni bulana kadar arar durur. Bari ilk bulan ben olayım.*

Neden ölmek istiyorsun?

İstemiyorum, derdi Lila. *Ben sadece yaşamak istiyorum.*

Lila sokak lambasından indi ve yanan tahta parçasını polis memuruna uzatırken yüzü tekrar şapkasının gölgesi altına gizlendi. Memur homurtulu bir sesle teşekkür etti, piposunu yaktı, birkaç nefes çekti, tam gidecek gibiydi ama durdu. Bu kez daha dikkatli bir biçimde ona bakarken Lila'nın kalbi heyecanla tekledi. "Dikkatli olmalısınız, beyefendi," dedi adam sonunda. "Gece dışarıda tek başınıza yankesicilerin hedefi olabilirsiniz."

"Hırsızlar mı?" diye sordu Lila sesini alçak tutmaya çalışarak. "Eaton'da hiç sanmıyorum."

"Evet." Polis memuru başıyla onayladı ve paltosundan katlanmış bir kâğıt çıkardı. Lila uzanıp kâğıdı aldı ama zaten ilk bakışta ne olduğunu anlamıştı. Bir ARANIYOR posteri. Maskeyle –gözlerin

üzerini örten gelişigüzel bir kumaş parçası– örtülü bir karartıdan çok az daha belirgin olan çizime baktı. "Yankesicilik yapıyormuş, hatta birkaç beyefendiyi ve bir hanımefendiyi göz göre göre soymuş. Hazırlıklı olun ama tabii bu civarda değil. Bu seferki tam gözüpek bir hırsız."

Lila gülmemek için kendini zor tuttu. Bu doğruydu. South Bank'te bozuk para aşırmak farklıydı, Mayfair'da at arabasından gümüş ve altın çalmak farklı fakat hırsızlar varoşlarda kalarak aptallık ediyorlardı. Fakirler gardlarını alırlardı. Zenginlerse şehrin iyi kesimlerinde kaldıkları sürece güvende olacaklarını zannederek kasıla kasıla dolaşırlardı. Ancak Lila iyi kesim diye bir şey olmadığını biliyordu. Yalnızca akıllı ve aptal kesimler vardı ve o hangisinde oynayacağını öğrenmekte oldukça hızlı çıkmıştı.

Kâğıdı geri verdi ve çalıntı silindir şapkanın kenarına dokunarak polis memurunu selamladı. "O halde ceplerime dikkat edeyim."

"İyi olur," dedi polis memuru. "Artık eskisi gibi değil. Hiçbir şey eskisi gibi değil..." Piposunu çekerek ve dünyanın kötüye gittiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanarak ağır adımlarla uzaklaştı ama Lila, adamın söylediklerinin geri kalanını kulaklarında atan kalbinin sesinden duyamadı.

Polis memuru gözden kaybolduğu an derin bir iç çekti ve rahatlamanın verdiği baş dönmesiyle sokak lambası direğine çöktü. Silindir şapkayı başından çıkardı ve içine sıkıştırılmış maske ile geniş siperli kasketi inceledi. Kendi kendine gülümsedi. Sonra şapkayı geri taktı, direkten kalktı ve yürürken ıslık çalarak rıhtıma doğru ilerledi.

II

Deniz Kralı, adı kadar etkileyici değildi.

Gemi, boyası tuzdan soyulmuş; ahşap gövdesinin bazı yerleri kısmen, bazı yerleri tamamen çürümüş halde rıhtıma yaslanıyordu. Koca şey çok ama çok yavaş bir şekilde Thames'e batıyordu sanki.

Sanki gemiyi ayakta tutan tek şey, kendisinin de pek ondan geri kalır yanı olmayan rıhtımdı ve Lila, acaba bir gün geminin bordasıyla rıhtımın tahta levhaları birlikte çürüyüp bulanık körfezin içinde parçalanır mı diye merak etti.

Powell'ın dediğine göre *Deniz Kralı* sapasağlamdı. *Hâlâ açık denizler için uygun,* diye yemin ediyordu. Lila ise Londra limanı dalgalarının çalkantısına bile zor dayanacağını düşünüyordu.

Botunun birini rampanın üzerine basmasıyla ayağının altındaki tahtalar inledi ve sanki geminin tamamı onun gelişine isyan edercesine ses dalga dalga büyüdü. Gemiye binerken bu isyanı duymazdan gelerek pelerinin boğazındaki düğümü gevşetti.

Lila'nın vücudu uyumak için can atıyordu ama gecelik rutinini yerine getirerek geminin pruvasına geçerek parmaklarıyla dümeni kavradı. Avcuna değen soğuk ahşap, ayaklarının altındaki güvertenin hafif sallantısı... hepsi ona *iyi* geliyordu. Lila Bard günün birinde korsan olmak için yaratıldığını içten içe hissediyordu. İhtiyacı olan tek şey, işler durumda bir gemiydi. Bir gemisi oldu mu... Esinti

paltosunu dalgalandırdı ve bir an kendini Londra limanından herhangi bir toprak parçasından uzakta, açık denizlerde yol alırken gördü. Gözlerini yumdu ve yırtık pırtık kollarından esen deniz meltemi hissini hayal etmeye çalıştı. Okyanusun gemi bordalarına çarpışını; özgürlüğün –gerçek özgürlüğün– ve maceranın verdiği heyecanı hayal etti. Hayali bir tuzlu su püskürtüsünün gıdıklamasıyla çenesini yukarı kaldırdı. Derin bir nefes aldı ve deniz havasının tadı karşısında gülümsedi. Gözlerini açtığında *Deniz Kralı*'nı önceki gibi sabit ve ölü halde bulunca şaşırdı.

Lila küpeştenin yanından ayrıldı ve güvertede ilerleyip botları ahşabın üzerinde yankılanırken, o gece ilk kez güvendeymiş gibi bir hisse kapıldı. Güvende *olmadığını*, şehirdeki hiçbir yerin –ne Mayfair'deki lüks at arabasının ne de özellikle rıhtımın tehlikeli yanındaki yarı çürümüş bir geminin– güvende olmadığını biliyordu ama bu biraz onun gibi bir histi. Tanıdıklık hissi... bu muydu? Belki de yalnızca gizlilik hissiydi. Güvende olma hissine en yakını buydu. Güvertede ilerlerken onu izleyen hiçbir göz yoktu. Geminin iç kısımlarına açılan dik basamaklardan indiğini kimse görmüyordu. Rutubetli küçük koridordan geçerken veya sondaki kamaraya girerken kimse peşinden gelmiyordu.

Boğazındaki düğüm nihayet çözüldü ve Lila pelerini omzundan çıkarıp kamara duvarlarından birine sokularak karyolanın üzerine attı. Pelerin dalgalanarak yatağa düştü, onu silindir şapkası takip etti ve siyah bir kumaşın üzerine saçılan mücevherler misali gizli kılığından sıyrıldı. Köşede küçük bir kömür sobası vardı, korları odayı ısıtacak kadar sıcak değildi. Lila közleri karıştırdı ve çubukla, kamaranın etrafına saçılmış birkaç mumu yaktı. Ardından eldivenlerini çıkarıp karyolanın üzerindeki diğerlerinin yanına attı. Son olarak kemerini çıkardı, hem tabanca kılıfını hem hançeri deri kayıştan sıyırdı. Bütün silahları elbette bu ikisi değildi ama sadece ikisini çıkarma zahmetine girmişti. Bıçağın bir özelliği yoktu, sadece çok keskindi –bıçağı da çıkardığı geri kalan şeylerle yatağın üzerine fırlattı– ama tabanca bir cevherdi; önceki yıl zengin ölü

bir adamın elinden düşüp onun eline geçmiş bir çakmaklı toplu tabancaydı. Caster –çünkü her iyi silah bir adı hak ederdi– güzel bir tabancaydı ve Lila onu nazikçe, neredeyse saygılı bir şekilde alıp çalışma masasının çekmecesine koydu.

Gecenin heyecanı rıhtıma yürürken kaybolmuş, coşkusu yanıp kül olmuştu ve Lila kendini bir sandalyeye çökerken buldu. Sandalye de gemideki diğer her şey gibi isyan ediyor, botlarını çalışma masasının üzerine çarparak dayamasıyla şiddetle inliyordu. Aşınmış masaya çoğu rulo halindeki haritalar yığılıydı ama biri masaya yayılmış ve taşlar ya da çalıntı ıvır zıvırla sabitlenmişti. Bu harita onun en sevdiğiydi çünkü üzerindeki hiçbir yerin adı sanı yoktu. Elbette birileri bunun ne tür bir harita olduğunu ve nereyi gösterdiğini biliyordu ama Lila bilmiyordu. Onun için bu, herhangi bir yeri gösteren bir haritaydı.

Masanın üzerinde, kenarları buğulu ve sırlı geniş bir ayna levha, gemi gövdesinin duvarına dayalı duruyordu. Lila aynada kendi bakışlarıyla karşılaştı ve yüzünü hafifçe buruşturdu. Parmaklarını saçlarına götürdü. Dağınık, koyu renk ve çene kemiğine geliyordu.

Lila on dokuz yaşındaydı.

On dokuz ve bu yılların her birinin içine işlediğini hissediyordu. Gözlerinin altını dürttü, yanaklarını çekiştirdi ve parmağını dudaklarında gezdirdi. Biri ona güzel demeyeli uzun zaman olmuştu.

Zaten Lila da güzel olmak istemiyordu. Güzellik bir işine yaramazdı. Tanrı biliyordu, daracık korseleri, bol etekleri, tiz kahkahaları ve bunlara gülünç şekillerde başvurmalarıyla *hanımefendilere* gıpta etmiyordu. Aynı şekilde, ayılıp bayılmalarını ve erkeklerin güçlerinden faydalanmak için zayıf numarası yaparak onlara yaslanmalarına da.

Birinin neden zayıf *numarası* yaptığı onu aşıyordu.

Lila kendini o gece hırsızlık yaptığı hanımefendilerden biri gibi hayal etmeye çalıştı –onca kumaşa takılıp düşmek ve yakalanmak an meselesi olurdu– ve gülümsedi. Kaç hanımefendi *onunla*

cilveleşmişti? Kaçı ayılıp bayılmış, ona yaslanmış ve *onun* gücüne hayret edermiş gibi yapmıştı?

Cebinde gecenin hasılatının ağırlığını hissetti.

Yeterliydi.

Zayıf numarası yapmanın cezasını çekmişlerdi. Belki artık her silindir şapkalının üzerine bayılırken ve her uzatılan eli tutarken o kadar acele etmezlerdi.

Lila başını sandalyenin arkasına yatırdı. Powell'ı kendi kamarasının olduğu bölümden duyabiliyordu; her geceki içkili, küfürlü ve çürüyen geminin eğik duvarlarına hikâyeler anlatmalı rutinini gerçekleştiriyordu. Hikâyelerinde hiç gitmediği diyarları, asla baştan çıkarmadığı genç kızları, hiçbir zaman yağmalamadığı hazineleri anlatırdı. Yalancının, ayyaşın ve aptalın tekiydi –Barren Tide'da sıradan bir gece üçü birden olduğunu görmüştü– ama fazladan bir kamarası vardı, Lila'nın da kamaraya ihtiyacı vardı ve bir anlaşmaya varmışlardı. Onun misafirperverliği karşılığında Lila her gecenin hasılatından kesinti ödüyor, o da bir kız olması şöyle dursun, aranan bir suçluya oda kiraladığını unutuyordu.

Powell odasında zırvalayıp duruyordu. Buna saatlerce devam ederdi ama Lila gürültüye öylesine alışkındı ki bir süre sonra sesler yaşlı *Deniz Kralı*'nın diğer iniltileri, uğultuları ve fısıltıları arasında kaybolurdu.

Lila'nın başı tam düşmeye başlamıştı ki biri kapısını üç kez tıklattı. Aslında iki kez tıklatmıştı ama belli ki üçüncüye tamamlayamayacak ve elini ahşaptan indiremeyecek kadar sarhoştu. Lila'nın botları çalışma masasından aşağı kaydı ve sertçe zemine indi.

Ayağa kalkarak, "Ne var?" diye seslendiğinde kapı ardına kadar açıldı. Powell orada durmuş içkiden ve geminin hafif sarsıntısından sallanıyordu.

Melodik bir şekilde, "Liiiila," diye adını seslendi. "Liiiiilaaaaaa."

"Ne?"

Tek elinde bir şişe çalkalandı. Avcu açık bir şekilde diğer elini uzattı. "Benim payım."

Lila elini cebine soktu ve bir avuç madeni para çıkardı. Çoğu soluktu ama karışımın arasında birkaç parça gümüş parlıyordu. Parlayanları içlerinden seçti ve Powell'ın avcuna bıraktı. Adam avcunu kapayıp yumruk yaptı ve paraları şıngırdattı.

Lila bakır paraları cebine geri koyarken Powell, "Bu yetmez," dedi. Lila yelek cebindeki, vücudunun sıcaklığıyla ısınmış gümüş saate dokundu ama çıkarmadı. Neden, bilmiyordu. Belki pahalı parçalar vermeye başlarsa Powell'ın devamını bekleyeceğinden korkuyordu.

"Bu gece kesattı," dedi kollarını önünde kovuşturarak. "Yarın telafi ederim."

"Başbelasısın," dedi Powell sözcükler ağzında dolanarak.

Lila sırıtarak, "Öyleyim," dedi. Ses tonu tatlı olsa da dişleri keskindi.

"Belki de ederinden daha büyük bir bela," dedi dili dolanarak. "Bu geceki ederinden çok daha büyük bir bela olduğun kesin."

"Yarın geri kalanını getireceğim," dedi Lila elleri tekrar iki yanına inerek. "Sarhoşsun. Git yat." Lila arkasını dönecekken Powell onu dirseğinden yakaladı.

"Alacağımı bu gece alacağım," dedi pis pis sırıtarak.

"Yok dedim..."

Powell onu çalışma masasına geri iterek kalçasıyla sabitlerken öteki elindeki şişe yere düştü.

"Madeni para olması şart değil," diye fısıldadı gözleri aşağı doğru, Lila'nın gömleğinin önüne kayarken. "Orada bir yerlerde bir kız bedeni olsa gerek." Elleri üzerinde gezinmeye başlayınca Lila dizini onun karnına geçirdi ve geriye doğru sendelemesine sebep oldu.

"Bunu yapmayacaktın," diye homurdandı Powell kıpkırmızı bir suratla. Parmakları beceriksizce kemerinin tokasını aradı. Lila beklemedi. Çekmecedeki tabancaya uzandı ama Powell'ın başı hızla yukarı kalktı, öne atıldı ve Lila'yı bileğinden yakalayıp kendine

doğru sürükledi. Onu karyolanın üzerine attı ve Lila şapkanın, eldivenlerin, pelerinin ve çıkardığı bıçağın üzerine devrildi.

Powell ileri doğru atılırken Lila el yordamıyla hançeri aradı. Lila'nın parmakları deri kılıfın etrafını sararken Powell Lila'nın dizini yakaladı. Lila bıçağı kılıfından çıkarırken Powell onu kendine doğru çekti ve Lila'nın diğer elini yakaladığı sırada Lila elinden aldığı güçle ayağa kalktı ve bıçağı adamın karnına sapladı.

Böylelikle küçücük sıkış tepiş odadaki mücadele son buldu.

Powell gözleri şaşkınlıkla açılarak önüne saplanmış bıçağa baktı ve bir an buna rağmen devam edebilirmiş gibi görünse de Lila bir bıçağın nasıl kullanılacağını; yaralamak için nereyi, öldürmek için nereyi keseceğini biliyordu.

Powell onu tutan elini daha da sıktı. Sonra elini gevşetti. Sallandı, kaşlarını çattı ve dizleri büküldü.

Powell üzerine devrilmeden bıçağını çekerek, "Bunu yapmayacaktın," diye tekrarladı Lila.

Powell'ın bedeni yere devrildi ve orada öylece kaldı. Lila hareketsizliğine şaşırarak bir süre yere baktı, sessizliği bozan tek şey, kalp atışları ve geminin gövdesine vuran suların hışırtısıydı. Onu botuyla dürttü.

Ölmüştü.

Ölmüştü... ve ortalığı batırıyordu.

Kan tahta zemine yayılarak aradaki boşluklara doluyor ve geminin alt kısımlarına damlıyordu. Lila'nın bir şey yapması gerekiyordu. *Hemen.*

Çömeldi, bıçağını Powell'ın gömleğine sildi ve gümüşleri cebinden geri aldı. Sonra cesedinin üzerinden atladı, çekmeceden toplu tabancayı alıp giyindi. Kemeri beline geri taktı ve pelerini tekrar omzuna geçirerek viski şişesini yerden aldı. Düştüğünde kırılmamıştı. Lila şişenin mantarını dişleriyle çıkardı ve muhtemelen kanında alev alacak miktarda alkol olmasına rağmen içindekileri Powell'ın üzerine boşalttı.

Bir mum aldı ve mumu tam zemine dokunduracakken haritayı hatırladı. Herhangi bir yeri gösteren harita. Haritayı çalışma masasından alıp pelerininin içine sıkıştırdı. Ardından odaya son bir kez daha baktıktan sonra ölü adamı ve gemiyi ateşe verdi.

Lila rıhtımda durup *Deniz Kralı*'nın yanışını izledi.

Daha önce polis memurunun önündeyken sokak lambası ışığında olduğu gibi çenesinde ve yanaklarında dans eden alevlerin sıcağı yüzüne vurarak gemiye baktı. *Yazık*, diye düşündü. Çürüyen gemiyi severdi. Ancak gemi onun değildi. Hayır, onunki çok daha iyisi olacaktı.

Alevler derisini, sonra kemiklerini yiyip bitirirken *Deniz Kralı* inledi ve Lila ölü geminin batmaya başlamasını izledi. Uzaktan gelen çığlıkları ve bot seslerini duyana kadar yerinden kıpırdamadı, gelseler bile artık çok geçti ama yine de geliyorlardı.

Sonra derin bir iç çekti ve geceyi geçirmek için başka bir yer aramaya koyuldu.

III

Lila, kolunun altında silindir şapkası ve haritasıyla geldiğinde Barron, İki Adımlık Yer'in basamaklarında durmuş dalgın dalgın rıhtıma bakıyordu. Lila adamın bakışlarını takip ettiğinde, bulutlu gecede dumanı karaltı halinde yükselen bina çatıları üzerindeki yangın kalıntılarını görebiliyordu.

Barron ilk başta onu fark etmemiş gibi yaptı. Lila onu suçlayamazdı. Barron onu son gördüğünde, neredeyse bir yıl önce, hırsızlık yaptığı için –elbette kendisinden değil, bir müdavimden– kapı dışarı etmişti ve Lila hem ona hem küçük taverna pansiyonuna lanet okuyarak öfkeyle çıkıp gitmişti.

Arkasından gökgürültüsü gibi, "Nereye gidiyorsun?" diye gürlemişti. Bağırmaya en yaklaştığı an oydu.

"Macera bulmaya," diye seslenmişti Lila arkasına bile bakmadan.

Şimdiyse Lila botlarını yoldaki taşların üzerine sürtüyordu. Barron purosundan bir nefes çekti. "Döndün mü bile?" dedi başını kaldırmaksızın. Lila basamaklardan çıkarak sırtını tavernanın kapısına yasladı. "Macerayı buldun mu bari? Yoksa o mu seni buldu?"

Lila karşılık vermedi. İçerideki kadehlerin birbirine vurma seslerini ve giderek daha da kafayı bulan sarhoş adamların gevezeliklerini işitebiliyordu. O gürültüden nefret ederdi, genel olarak bütün tavernalardan nefret ederdi ama İki Adımlık Yer'den değil.

Diğer hepsi ona iğrenç gelirdi, onu *iterdi* ama burası yerçekimi gibi alçak ama daimi bir çekimle onu kendine doğru sürüklüyordu. Niyeti bu olmadığında bile sanki her defasında yolu buraya düşüyordu. Önceki yıl kim bilir kaç kez ayakları onu bu basamaklara geri sürüklemişti. Kaç kez içeri girmesine ramak kalmıştı. Barron'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Lila adamın, bulutların yanı sıra başka bir şey daha görebiliyormuşçasına başını arkaya yatırıp gökyüzüne bakışını izledi.

"*Deniz Kralı*'na ne oldu?" diye sordu.

"Yanıp kül oldu." Barron'ın gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldığında, Lila'nın göğsü meydan okurcasına pır pır eden bir gururla kabardı. Barron'ı şaşırtmak hoşuna gidiyordu. Bunu başarmak kolay değildi.

"Demek yandı?" diye sordu umursamazca.

"Nasıldır bilirsin," dedi Lila omuz silkerek. "Eski ahşap çabucak alev alır."

Barron ona uzun uzun baktıktan sonra duman dolu nefesini üfledi. "Powell gemisi konusunda daha dikkatli olmalıydı."

"Evet," dedi Lila. Silindir şapkasının kenarıyla oynadı.

"Duman kokuyorsun."

"Bir oda kiralamam gerek." Sözcükler boğazına dizildi.

"İlginç," dedi Barron purosundan bir nefes daha çekerek. "Bana ne dediğini çok net hatırlıyorum; tavernamı ve onun pek çok mütevazı odasını alıp münasip bir yerlerime..."

"Bazı şeyler değişir," dedi Lila puroyu adamın ağzından alıp kendisi bir nefes çekerek.

Barron kızı lamba ışığında inceledi. "Sen iyi misin?"

Lila dudaklarından süzülen dumanı seyretti. "Ben hep iyiyim."

Puroyu geri verdi ve yelek cebinden gümüş saati çıkardı. Saat sıcak ve pürüzsüzdü, bunu neden o kadar sevdiğini bilmiyordu ama seviyordu. Belki bir tercih olduğu içindi. Onu çalması bir tercihti. Kendine saklaması da öyle. Belki tercihi sıradan bir şekilde başlamıştı fakat ardında başka bir şeyler vardı. Belki bunu

belli bir sebepten saklamıştı. Belki de sadece bunun içindi. Saati Barron'a uzattı. "Bu beni birkaç gece idare eder mi?"

İki Adımlık Yer'in sahibi saati inceledi. Sonra uzandı ve Lila'nın parmaklarını üzerine kapadı.

"Sende kalsın," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Madeni paranın senin için daha iyi olduğunu biliyorum."

Lila başladığı noktaya geri döndüğünü fark ederken saatin ağırlığını hissederek sevinçle cebine geri koydu. Neredeyse başladığı noktaya dönmüştü. Bir silindir şapka, herhangi bir yeri –veya hiçbir yeri– gösteren bir harita, birkaç bıçak, bir tabanca, birkaç madeni para ve gümüş bir saatle birlikte.

Barron kapıyı iterek açtı ama Lila içeri girmek üzere döndüğünde adam yolunu kesti. "Buradaki kimse mimli değil. Anlaşıldı mı?"

Lila başıyla sertçe onayladı. "Fazla kalmayacağım," dedi. "Sadece duman dağılıncaya kadar."

Kapının ötesindeki cam kırılma sesi onlara kadar ulaştı ve Barron derin bir iç çekerek içeri girdiğinde omzunun üzerinden, "Tekrar hoş geldin," diye seslendi.

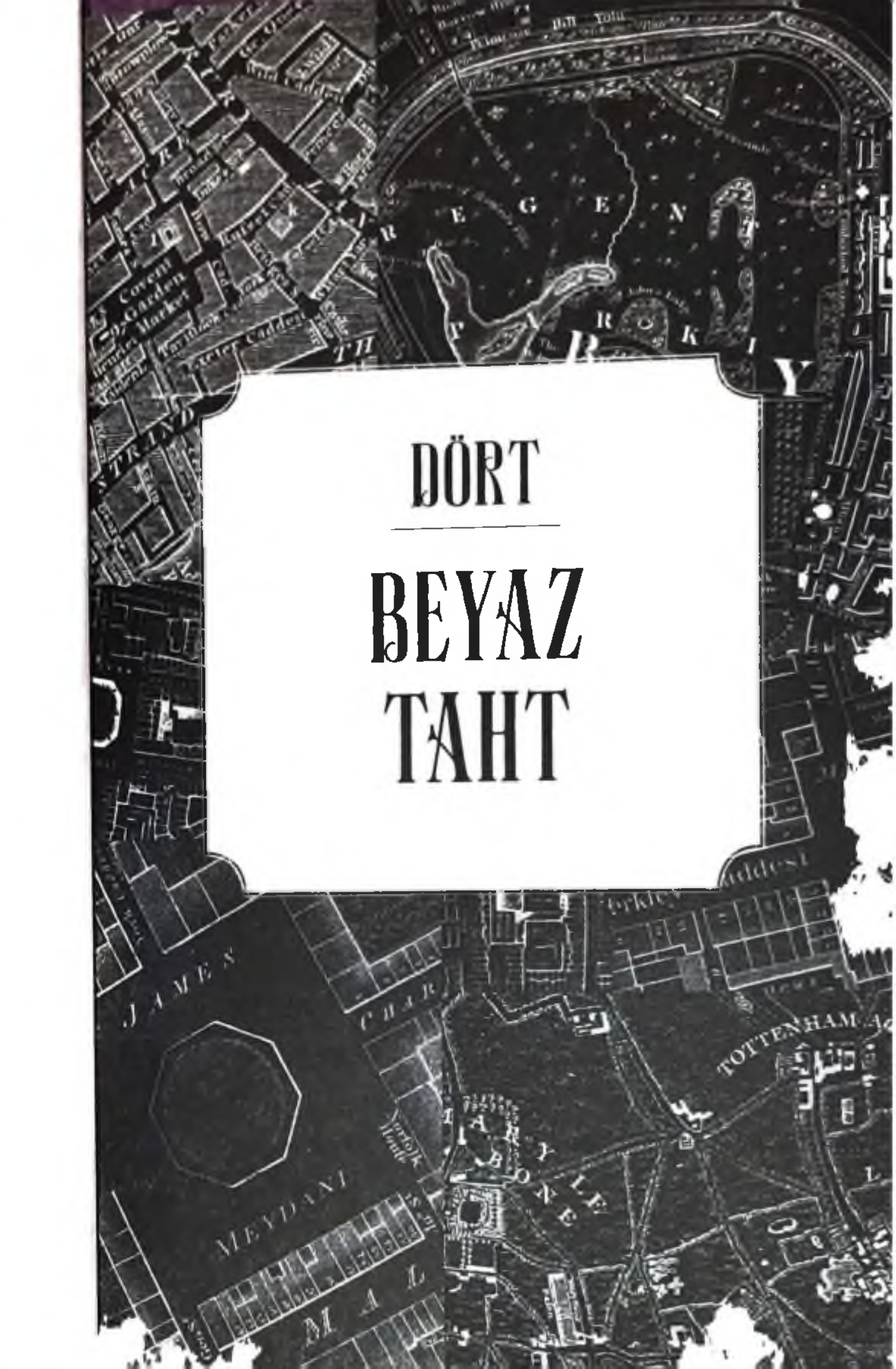
Lila bir iç çekti ve gökyüzüne değil ama köhne küçük tavernanın üst pencerelerine doğru yukarı baktı. Buranın bir korsan gemisiyle, bir özgürlük ve macera yeri olmakla alakası yoktu.

Sadece duman dağılıncaya kadar, diye tekrarladı içinden.

Belki o kadar da kötü sayılmazdı. Ne de olsa İki Adımlık Yer'e kuyruğunu iki bacağı arasına sıkıştırıp geri dönmemişti. Saklanıyordu. Aranan biriydi. Bu deyişin ironisi karşısında gülümsedi.

Kapının yanındaki bir direkte bir kâğıt parçası dalgalanıyordu. Bu, polis memurunun ona gösterdiği ilandı ve ARANIYOR sözcüğü altında geniş kenarlı şapkası ve maskesiyle kendisine bakan şekle gülümsedi. Gölge Hırsız, diyorlardı ona. Hatta onu gerçekte olduğundan daha uzun ve ince çizmişler; siyahlara bürünmüş, korkunç bir hayalet gibi göstermişlerdi. Peri masallarındaki gibi. Efsanelerdeki gibi.

Lila gölgeye göz kırptıktan sonra içeri girdi.

DÖRT

BEYAZ TAHT

1

"Belki de onun yerine bir maskeli balo olmalı."

"Odaklan."

"Belki de bir kıyafet balosu. Böyle gösterişli bir şey."

"Haydi ama, Rhy. Dikkatini buraya ver."

Prens sırtı yüksek bir sandalyeye oturmuş, altın tokalı botlarını masanın üzerine uzatmış, elleri arasında cam bir küre çeviriyordu. Bu küre, Kell'in İki Adımlık Yer'de kakaladığı oyunun daha büyük, daha karışık bir versiyonunun parçasıydı. Küçük tahtanın üzerinde duran çakıltaşları, su birikintileri veya kum yığınları yerine hepsi birer element içeren beş cam küre vardı. Dördü hâlâ masanın üzerindeki koyu ahşap sandığın içinde duruyordu ve sandığın içi ipekle kaplı, kenarlarıysa altın sırlıydı. Rhy'ın elindeki kürede bir tutam toprak vardı ve parmaklarının hareketiyle bir yandan diğer yana devriliyordu. "Katman katman çıkarılabilen kostümler..." diye devam etti.

Kell derin bir iç çekti.

"Hepimiz geceye tam tekmil giysilerimizle başlarız ve gecenin sonunda..."

"Denemiyorsun bile."

Rhy inledi. Doğrulurken botları pat diye yere vurdu ve cam küreyi yukarıda, iki botunun arasında tuttu. "Pekâlâ," dedi. "Sihirli

maharetlerimi izle." Rhy camın içine hapsolmuş toprağa odaklanma çabasıyla gözlerini kısarak baktı, alçak sesli bir mırıltıyla toprağa fısıldadı. Ancak toprak yerinden kıpırdamadı bile. Rhy odaklanırken, fısıldarken, beklerken ve giderek sinirlenirken, Kell, Rhy'ın gözlerinin arasında bir kırışıklığın belirmesini izledi. Sonunda (gönülsüzce de olsa) camın içindeki toprak kıpırdadı.

"Yaptım!" diye bağırdı Rhy.

"Onu salladın," dedi Kell.

"Ne münasebet!"

"Bir daha dene."

Rhy sandalyesine çökerken yılmış bir ses çıkardı. "Lanet olsun, Kell. Benim sorunum ne?"

"Bir sorunun yok," diye üsteledi Kell.

"On bir dil konuşuyorum," dedi Rhy. "Bazıları hiç görmediğim ve muhtemelen ayak basmayacağım ülkelerin dilleri ama bir parça toprağı kıpırdamaya ikna edemiyorum veya bir damla suyu havuzdan kaldıramıyorum." Siniri tepesindeydi. "Bu insanı delirtiyor!" diye homurdandı. "Sihir dili neden benim dilimin dönmeyeceği kadar zor?"

"Çünkü elementleri cazibenle ya da gülümsemenle veya statünle elde edemezsin," dedi Kell.

"Beni saymıyorlar," dedi Rhy tatsız bir gülümsemeyle.

"Senin kral olacak olman ayakların altındaki toprağın umurunda değil. Aynı şekilde bardağındaki suyun ve soluduğun havanın da. Onlara eşit bir şekilde konuşmalısın, hatta rica etmelisin."

Rhy derin bir iç çekerek gözlerini ovuşturdu. "Biliyorum. Biliyorum. Sadece keşke..." Sesi cılızlaştı.

Kell kaşlarını çattı. Rhy gerçekten üzgün görünüyordu. "Keşke ne?"

Rhy bakışlarını kaldırarak Kell'le göz göze geldi; arkalarında yükselen duvara rağmen gözleri soluk bir altın renkte ışıldıyordu. "Keşke bir şeyler içsem," dedi sorun yokmuşçasına. Sandalyesinden kalktı ve duvarın önündeki büfeye giderek kendine bir bardak

aldı. "Deniyorum, Kell. İyi olmak istiyorum, en azından daha iyi. Ancak hepimiz böyle olamayız, yani..." Rhy bir yudum aldı ve eliyle Kell'i işaret etti.

Kell'e göre Rhy'ın aradığı sözcük Antari'ydi. Kullandığı sözcük ise *"Sen"* oldu.

"Ne diyebilirim ki?" dedi Kell elini saçına götürerek. "Türümün tek örneğiyim."

"İki örneği," diye düzeltti Rhy.

Kell'in kaşları çatıldı. "Onu soracaktım; Holland burada ne arıyordu?"

Rhy omuz silkti ve element sandığının yanına geri yürüdü. "Her zaman yaptığı şeyi. Posta teslimi." Kell prensi inceledi. Bir tuhaflık vardı. Rhy ne zaman yalan söylese yerinde duramamasıyla ünlüydü. Kell, Rhy'ın ağırlığını diğer ayağına vermesini ve parmaklarını sandığın açık kapağına vurmasını izledi. Ancak Kell meselenin üzerine gitmek yerine konuyu kapadı ve sandığa uzanıp içinden başka bir cam küre aldı; içi suyla dolu olanı. Parmaklarını yayarak avcunda dengede tuttu.

"Gereğinden fazla zorluyorsun." Kell camdaki suyu kıpırdatmaya odaklandı ve su, kürenin içinde önce hafifçe, sonra daha hızlı ve seri bir şekilde küçük, bağımsız bir hortum yarattı.

"Zor *olduğu* için," dedi Rhy. "*Senin* kolaymış gibi göstermen öyle olduğu anlamına gelmiyor."

Kell, Rhy'a, suyu hareket ettirmek için konuşmasına bile gerek olmadığını söylemeyecekti; sözcükleri yalnızca aklından geçirip onları hissedebildiğini ve elementlerin onu dinleyip cevap verdiğini de. Suda akan her neyse –kum, toprak ve geri kalanı– onun içinde de akıyordu ve bir uzvu hareket ettirmek için verdiği çabayı göstermesi yeterliydi. Tek istisna kandı. Her ne kadar geri kalanı kadar kolaylıkla aksa da kan kendi başına element kanunlarına uymazdı; yönlendirilemez, hareket etmesi söylenemez veya durmaya zorlanamazdı. Kanın kendi iradesi vardı ve kendisine bir nesne gibi değil; bir denk, bir rakip olarak hitap edilmeliydi. Antariler bu

yüzden diğerlerinden ayrılıyordu. Tek başlarına yalnızca elementler üzerinde değil, kan üzerinde de hâkimiyete sahiplerdi. Elementlere konuşmak sadece zihnin odaklanmasına yardım etme, sihirle kişisel bir eşzamanlılık sağlama amaçlıyken –çağırmak kadar şarkı söylemek de meditasyon etkisine sahipti– Antari kan büyüleri komut verirdi. Kell'in, kanıyla kapılar açmak veya yaraları iyileştirmek için söylediği sözler *komutlardı*. Bunun yerine getirilmesi içinse kan sunulması gerekiyordu.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Rhy birdenbire.

Kell dikkatini camdan ayırdı ama içindeki su hızla dönmeye devam etti. "Ne nasıl bir şey?"

"Yolculuk edebilmek. Diğer Londra'ları görebilmek. *Neye* benziyorlar?"

Kell duraksadı. Kehanet masası bir duvara dayalı duruyordu. Şehrin her yanında mesajlar yayınlayan siyah, pürüzsüz taş panellerin aksine bu masa farklı bir amaca hizmet ediyordu. Taş yerine üzerinde, birinin zihnindeki fikirleri; anıları; görselleri yüzeyine yansıtacak şekilde büyülü, sığ bir durgun su vardı. Bu su yansıtma için kullanılsa da aynı zamanda sözcükler iletilemediğinde veya sadece yetersiz kaldığında düşünceleri başkalarıyla paylaşmak için de kullanılıyordu.

Bu masa sayesinde Kell ona gösterebilirdi. Diğer Londra'ları kendi gördüğü şekliyle Rhy'ın görmesini sağlayabilirdi. Kell'in bencil yanı bu kadar yalnız hissetmemesi için; başkasının da görmesi, bilmesi için gördüklerini kardeşiyle paylaşmak istiyordu. Ancak Kell fark etmişti ki insanların sorunu, *gerçekten* bilmek istemiyor oluşlarıydı. İstediklerini zannediyorlardı ama bilmek onları sadece daha perişan ediyordu. İşe yaramayacak şeylerle aklını doldurmak niyeydi? Gidilemeyecek yerler hakkında kafa yormak? Kraliyet statüsünün ona sunabileceği tüm ayrıcalıklara rağmen asla başka bir Londra'ya adım atamayacak Rhy'a ne faydası olurdu?

"Olaysız," dedi Kell cam küresini sandığa geri koyarak. Parmakları yüzeyinden ayrılır ayrılmaz hortum dağıldı ve su çalka-

lanarak durdu. Rhy'ın başka bir soru sormasına izin vermeden, prensin elindeki camı işaret etti ve ona tekrar denemesini söyledi.

Rhy camın içindeki toprağı kıpırdatmayı tekrar denedi ve yine başarısız oldu. Öfkeli bir ses çıkardı ve küreyi masanın üzerinden yuvarladı. "Bu konuda berbatım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Cam küre masanın kenarına ulaşıp düşerken Kell onu yakaladı. "Pratik..." diye başladı.

"Pratik lanet olası hiçbir işe yaramıyor."

"Senin sorunun, Rhy," diye çıkıştı Kell, "sihri öğrenmeyi sihir öğrenmek için istememen. Sırf insanları yatağına atmanı kolaylaştıracağını düşündüğün için bunu öğrenmek istiyorsun."

Rhy'ın dudakları seğirdi. "Bu niye *sorun* olsun ki," dedi. "Ayrıca kolaylaştırırdı da. Kızların –ve oğlanların– o güzel siyah gözün için sana nasıl yaltaklandıklarını görüyorum, Kell." Ayağa fırladı. "Dersi boş ver. Öğrenme havamda değilim. Haydi dışarı çıkalım."

"Neden?" diye sordu Kell. "İnsanları *yatağına* atmak için *benim* sihrimi kullanabilesin diye mi?"

"İyi fikirmiş," dedi Rhy. "Ama hayır. Dışarı çıkmalıyız çünkü bir görev üstündeyiz."

"Öyle mi?" diye sordu Kell.

"Evet. Çünkü benimle evlenmeyi planlamıyorsan –yanlış anlama, bence havalı bir çift olurduk– kendime bir eş arayıp bulmalıyım."

"Yani şehirde dolanarak bir eş bulacağını düşünüyorsun?"

"Tanrım, hayır," dedi Rhy çarpık bir gülüşle. "Ancak bu konuda başarısız olurken kim bilir nasıl eğleneceğim."

Kell gözlerini devirerek küreleri kaldırdı. "Devam ediyoruz," dedi.

"Şunu bitirelim artık," diye sızlandı Rhy.

"Bitireceğiz," dedi Kell. "Sen alevi kontrol etmeyi öğrenir öğrenmez."

Rhy'ın bütün elementler arasında, *yetenekli* olmasa da... *yatkın* olduğu söylenebilecek tek element ateşti. Kell ahşap masanın üzerindekileri kaldırdı ve prensin önüne eğimli bir metal tabakla

bir parça beyaz tebeşir, küçük bir şişe yağ ve ortasından menteşeyle tutturulmuş bir çift çapraz kara tahta koydu. Rhy derin bir nefes aldı ve tebeşirle tabağın etrafına bir daire çizdi. Sonra küçük şişeyi tabağa boşalttı ve onluk bir lini geçmeyen büyüklükte bir yağ tabakası tabağın ortasında birikti. Sonundaysa avcuna kolaylıkla sığan bir aleti kaldırdı. Bu bir ateş yakıcıydı. Rhy elini etrafına sardığında ve avcunun içinde sıktığında iki sap birbirine sürttü ve menteşeden yağ birikintisine bir kıvılcım düşüp alev aldı.

Küçük mavi bir alev madeni para büyüklüğündeki birikintinin yüzeyinde dans ediyordu. Rhy parmak eklemlerini çatırdattı, boynunu çevirip kollarını yukarı sıvadı.

"Mümkünse ışık sönmeden önce," dedi Kell.

Rhy ona bir bakış attıysa da ellerini avuç içleri kapalı bir şekilde tebeşir dairenin iki yanına koydu ve ateşe İngilizce yerine Arnesçe konuşmaya başladı. Bu daha akıcı ve sihre daha meyilli, tatlılıkla ikna edici bir dildi. Sözcükler bir fısıltı halinde; odanın içinde ve etraflarında şekillenircesine pürüzsüz ve bütün bir ses hattı olarak döküldü.

Ve ikisini de şaşırtarak işe yaradı. Tabaktaki alev beyaza döndü, yağdan geri kalan ne varsa içine alarak ve o olmaksızın yanmaya devam ederek büyüdü. Tabağın yüzeyini sararak ve Rhy'ın suratının önündeki havada parlayarak yayıldı.

"Şuna bak!" dedi Rhy ışığı göstererek. "Bak, yaptım!"

Gerçekten de yapmıştı. Ancak aleve konuşmayı kesmesine rağmen ateş büyümeye devam ediyordu.

Beyaz alev yayılıp tebeşir dairenin kenarlarını yalarken, "Odağını kaybetme," dedi Kell.

Ateş burulmaya başlayıp onu çevreleyen daireye kısılırken Rhy, "Ne?" diye meydan okudu. "Bir övgü sözü yok mu?" Gözlerini ateşten ayırıp Kell'e çevirdi ve dönerken parmakları masanın üzerine sürttü. "Hiç mi?.."

"Rhy," diye uyardı Kell ama artık çok geçti. Rhy'ın eli dairenin üzerini sıyırmış ve tebeşir hattını dağıtmıştı. Ateş sınırlarını aştı.

Aniden ve hararetle masanın üzerine yayıldı ve Rhy geri durmaya çalışırken az kalsın sandalyesinden geriye doğru devriliyordu.

Kell tek bir hareketle bıçağını çıkardı, avcuna bir çizik attı ve kanlı elini masanın üzerine bastırdı. *"As Anasae,"* diye komut verdi; *yok ol.* Büyülü ateş anında sönerek yok oldu. Kell'in başı döndü.

Rhy soluk soluğa orada öylece duruyordu. "Özür dilerim," dedi suçlulukla. "Üzgünüm, bunu yapmamalıydım..."

Kell kan büyüsü kullanmak zorunda kaldığında Rhy bundan nefret ediyordu çünkü beraberinde gelen fedakârlıktan –sıklıkla olduğu gibi– kendini sorumlu tutuyordu. Bir keresinde Kell'e büyük acı çektirmişti ve bu yüzden kendini asla tam olarak affetmemişti. Kell bir kumaş parçası alarak yaralı elini sildi. "Sorun yok," diyerek paçavrayı bir kenara attı. "İyiyim. Ancak sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Rhy titrek bir şekilde başıyla onayladı. "Bir içki daha fena olmaz," dedi. "Sert bir şey."

"Anlaştık," dedi Kell yorgun bir gülümsemeyle.

"Hey, Aven Stras'a gitmeyeli yıllar oldu," dedi Rhy.

"Oraya gidemeyiz," dedi Kell. Kastettiği şey, *Oraya gitmene izin veremem*di. Aven Stras, "Kutsal Sular" anlamına gelen ismine rağmen şehrin aşağılık tiplerinin uğrak mekânına dönmüştü.

"Haydi ama," dedi Rhy alaycı haline geri dönerek. "Parrish ve Gen'e birkaç üniforma ayarlarız ve hep birlikte..."

Tam o sırada bir adam boğazını temizledi ve Rhy ile Kell aynı anda döndüklerinde Kral Maxim'i kapının önünde dururken gördüler.

İkisi de bir ağızdan, "Efendim," dedi.

"Çocuklar, çalışmalarınız nasıl gidiyor?"

Rhy, Kell'e ağır bir bakış attı. Kell ise tek kaşını kaldırdı ama yalnızca, "Başladık ve bitirdik bile. Az önce sona erdi," demekle yetindi.

"Güzel," dedi kral bir mektup çıkararak.

Kell zarfı görene kadar Rhy'la içki içmeyi ne kadar çok istediğini fark etmemişti ve artık içemeyeceğini biliyordu. Üzülse de belli etmedi.

"Bir mesaj iletmen gerek," dedi kral. "Güçlü komşumuza."

Kell'in göğsü, söz konusu Beyaz Londra olduğunda iç içe geçmiş tanıdık bir korku ve heyecan karışımıyla daraldı.

"Elbette, efendim," dedi.

"Holland dün bir mektup getirdi," diye açıkladı kral. "Ancak yanıtı bekleyecek kadar kalamadı. Ona seninle geri yollayacağımı söyledim."

Kell kaşlarını çattı. "Umarım her şey yolundadır," dedi ihtiyatla. Taşıdığı kraliyet mesajlarının içeriğini nadiren bilirdi ama genelde aşağı yukarı bir fikri olurdu; iki şehir arasında pek ortak nokta olmadığı için Gri Londra'yla yazışmalar zamanla formaliteye dönüşmüşken, Beyaz Londra'yla aradaki diyalog sürekli, karmaşık ve kralın yüzünde çatık kaşlı bir ifade bırakırdı. Kralın "güçlü komşu"ları olarak ifade ettiği öteki şehir, şiddet ve güçle parçalanmış bir yerdi ve kraliyet mektuplarının sonundaki adlar rahatsız edici sıklıkta değişirdi. Yazışmaları rahatlıkla sonlandırıp Beyaz Londra'yı çürümeye bırakmak çok kolay olurdu ama Kırmızı taht bunu yapamazdı. Yapmazdı.

Ölmekte olan şehirden kendilerini sorumlu tutuyorlardı.

Sorumlulardı da.

Ne de olsa –Kırmızı ve Siyah Londra arasında yer alan– Beyaz Londra'yı kapana kısılmış halde kara felaketle tek başına mücadele etmek ve onu dışarıya, yozlaşmış sihre karşı kapatmak zorunda bırakarak kendini tecrit etmek *Kırmızı* Londra'nın kararıydı. Bu asırlardır kralların ve kraliçelerin akıllarından çıkmayan bir karardı ama o zamanlar Beyaz Londra güçlüydü –Kırmızı'dan bile güçlüydü– ve Kırmızı taht hepsinin varlığını sürdürmesinin tek yolunun bu olduğuna inanıyordu (veya inandığını *iddia ediyordu*). Hem haklı hem haksızlardı. Gri Londra çevresinden bihaber sessizce kendi kabuğuna çekilmişti. Kırmızı Londra sadece varlığını

sürdürmekle kalmamış, aynı zamanda gelişmişti. Ancak Beyaz Londra sonsuza dek değişmişti. Bir zamanlar ihtişam içindeki şehir yerini kaos ve fethe bırakmıştı. Kana ve küle.

Kral notu Kell'e uzatırken, "Her şey ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi," dedi ve tekrar kapıya yöneldi. Kell peşinden gitmeye hazırlanırken Rhy onu kolundan yakaladı.

"Söz ver," diye fısıldadı prens. "Bu kez eli boş döneceğine söz ver."

Kell duraksadı. Kim bilir kaç defa bu sözcükleri sarf ettiğini ve sözcüklerin ne kadar anlamsızlaştığını düşünerek, "Söz veriyorum," dedi.

Ancak yakasının altından solgun gümüş bir parçayı çekip çıkarırken bu kez sözlerinin gerçek olmasını umuyordu.

II

Kell kapıdan adımını atıp diğer dünyaya geçtiğinde ürperdi. Kırmızı Londra beraberinde sıcaklığını alıp yok olmuştu; botları soğuk taşlara vururken nefesi buharlaştı ve Kell, gümüş düğmeli siyah olan paltosunu sıkıca etrafına sardı.

Priste ir Essen. Essen ir Priste.

"Dengedeki güç. Güçteki denge." Hem vecize, hem mantra hem de dua olan bu sözcükler Kırmızı Londra'daki kraliyet ambleminin altında yazılıydı ve dükkânlarda olduğu kadar evlerde de insanın karşısına çıkabilirdi. Kell'in dünyasındaki insanlar sihrin ne sonsuz bir kaynak ne de bir temel olduğuna inanırlardı. Sihir kullanılmak için vardı, suistimal edilmek için değil; ihtiyatla olduğu kadar saygıyla kullanılmalıydı.

Beyaz Londra ise çok farklı bir görüşe sahipti.

Burada sihir denk görülmüyordu. *Zaptedilmesi, esir edilmesi, hâkim olunması* gereken bir şey gibi görülüyordu. Siyah Londra sihri içeri almış, onun hâkimiyet kurmasına, tüketmesine izin vermişti. Şehrin düşüşünün ardından Beyaz Londra zıt bir yaklaşım benimsemiş, gücü her yolla kontrolü altına almanın yollarını aramıştı. *Dengedeki Güç*, yerini *Hâkimiyetteki Güç*'e bırakmıştı.

İnsanlar sihri kontrol altına almaya çalıştıklarındaysa sihir onlara karşı koymuştu. Kendi içine, toprağın içine çekildi ve erişil-

mez noktalara saklandı. İnsanlar dünyanın yüzeyini kazdılar, hâlâ erişebildikleri sihirden arta kalanları çıkardılar ama yok denecek kadar zayıftı ve giderek zayıflıyordu; tıpkı onun için mücadele edenler gibi. Görünüşe bakılırsa, sihir kendini esir alanları açlığa terk etmeye kararlıydı. Yavaş ama kararlı adımlarla bunu başarıyordu.

Bu mücadelenin bir yan etkisi vardı ve Kell'in Beyaz Londra'ya *beyaz* demesindeki sebep o etkiydi: Şehrin her köşe bucağı, gecesi gündüzü, yazı kışı sanki herkesin üzerine kar –veya kül– tabakası serilmiş gibi aynı örtüyle kaplıydı. Buradaki sihir sert ve zalimdi; dünyadaki hayatı, sıcaklığı ve rengi sömürerek her şeyin içini boşaltmış ve geriye yalnızca solgun, şiş bedenler bırakmıştı.

Kell, Beyaz Londra madeni parasını –ağır demir bir şeydi– boynuna geçirip yakasından içeri soktu. Simsiyah paltosu şehir sokaklarının soluk arka planıyla birleşince dikkatleri üzerine çekiyordu. Kell canlı kırmızı görüntüsünü bir şey sanmasınlar diye kanlı elini cebine soktu. Nehrin –buradaki adı ne Thames ne Isle'dı; Sijlt'ti– yarı donmuş sedefimsi yüzeyi arkasında, şehrin kuzey yakasına uzanıyordu. Önündeyse şehrin güney yakası duruyordu, birkaç blok ilerideki şato, bıçak gibi kuleleriyle göğe yükseliyor, taş yığınının her yanındaki binalar cüce gibi kalıyordu.

Hiç zaman kaybetmeden o tarafa yöneldi.

Sırık gibi vücuduyla Kell'in kamburunu çıkarma gibi bir alışkanlığı vardı ama Beyaz Londra sokaklarında yürürken vücudunu dimdik, çenesini yukarıda, omuzlarını geride tutarken botlarından çıkan ses kaldırım taşlarının üzerinde yankılanıyordu. Değişen tek şey duruşu değildi. Kell evdeyken gücünü saklardı. Burada aynısını yapmaması gerektiğini biliyordu. Sihrinin etrafı sarmasına ve sihre açlık çeken havanın tenini ısıtarak, ince sis tabakalarını yok ederek sihrini yiyip bitirmesine izin verdi. Bu ince bir çizgiydi. Sihre sıkı sıkıya tutunmaya devam ederken gücünü göstermek zorundaydı. Çok az tutunursa av olarak, fazla tutunursa ödül olarak görülürdü.

Teoride, şehir halkı Kell'i tanırdı veya hakkında bir şeyler duymuşlardı ve beyaz tahtın koruması altında olduğunu da bilir-

lerdi. Yine *teoride*, kimse Dane ikizlerine meydan okuyacak kadar aptallık etmezdi. Ancak –enerjiye, yaşama– açlık insanlara bazı şeyler yaptırıyordu. *Onları* bir şeyler yapmaya zorluyordu.

Kell de gardını aldı ve Beyaz Londra'nın gün ışığındayken en uysal halinde olduğunu düşünerek yürürken batan güneşi izledi. Şehir geceleyin değişirdi. Sessizlik –yapay, yoğun, nefes kesen türde bir sessizlik– yok olarak yerini gürültüye, kahkahalara ve tutku dolu seslere bırakırdı; bazıları bunu bir tür güç çağırma yöntemi olarak görürdü ama çoğunlukla kavga, dövüş ve öldürme sesleri duyulurdu. Uçların şehri. Heyecan dolu olsa da ölümcüldü. Sokaklar, hepsi katiller tarafından uzun zaman önce içilip bitirilmediyse kana bulanmış olurdu.

Güneş hâlâ tepedeyken boynu bükükler ve kayıplar kapı eşiklerinde durup pencerelerden dışarı sarkıyor ve bina aralarındaki boşluklarda aylak aylak geziniyorlardı. Hepsi de soluk bakışları ve kemikli yüzleriyle Kell'in önlerinden geçişini izliyorlardı. Giysileri de şehrin geri kalanı gibi soluktu. Saçları, gözleri ve tenleri de öyle, her birinin derisi aynı şekilde izlerle kaplıydı. Damgalar, yara izleri, sakat yerleri bedenlerine hangi sihri çağırabileceklerini gösteriyordu. Ne kadar zayıflarsa kendilerine o kadar çok yara izi bırakırlar, sahip oldukları azıcık güce sıkı sıkıya tutunma çabasıyla derilerini mahvederlerdi.

Kırmızı Londra'da böyle izler yalnızca bedeni değil, bu izlere bağlanan sihri de lekeleyen bir basitlik olarak görülürdü. Burada sadece güçlüler izleri hor görebilirdi; onda bile bunu saygısızlık değil, sadece çaresizlik olarak görürlerdi. Ancak böyle damgaların üstünde olanlar bile tılsımlara ve efsunlara güvenirlerdi (yalnızca Holland tahtın bir hizmetkârı olduğunu gösteren broş dışında hiçbir aksesuar takmazdı). Sihir buraya isteyerek gelmezdi. Elementlerin dili, dinlemeyi bıraktıklarında terk edilmişti (çağrılabilen tek element sapkın bir tür enerji, alçak bir ateş ve daha koyu, yozlaşmış bir şeydi). Sihrin olabileceği şey alınmış; tılsımlar, büyüler ve bağlayıcılarla bir şekle sokulmaya zorlanmıştı.

Ancak halka terk etmemişti.

Sijlt'in gücü –yarı donmuş halinde bile– onları şehre bağlamıştı, sihri geriye kalan tek ısı kaynağıydı.

Onlar da kaldılar ve hayat devam etti. İç kemiren sihir açlığına (henüz) kurban olmamış olanlar günlük işlerine devam ediyor, kendi işlerine bakıyor ve dünyalarının yavaş yavaş ölümünü unutmak içinse ellerinden geleni yapıyorlardı. Birçoğu sihrin geri geleceği ve yeterince güçlü bir hükümdarın, gücü dünyanın damarlarına zerkedip onu yeniden canlandıracağı umuduna tutunuyordu.

O yüzden de bekliyorlardı.

Kell, Beyaz Londra halkı gerçekten Astrid ve Athos Dane'in yeterince güçlü olduğuna inanıyor mudur yoksa bir sonraki büyücünün onlara başkaldırmasıyla devrilmelerini mi bekliyordur, diye merak etti. Önünde sonunda biri devirecekti. Daima öyle olmuştu.

Şato görünmeye başladığında sessizlik daha da yoğunlaştı. Hem Gri hem Kırmızı Londra'nın hükümdarları için sarayları vardı.

Beyaz Londra'nınki bir *kaleydi.*

Şatonun etrafı yüksek bir duvarla çevriliydi ve tonozlu iç kale ile dış duvarının arasında, karaltı halindeki yapının etrafında bir hendek gibi uzanan ve mermer şekillerle dolu geniş bir taş avlu yer alıyordu. Kötü şöhretli Krös Mejkt, "Taş Orman", ağaçlardan değil, hepsi insan olan heykellerden meydana geliyordu. Söylentilere göre heykeller en başta taş değildi; orman aslında, öldürdüklerini anmak ve dış duvarından geçenlere ikizlerin Londra'sındaki hainlerin başlarına neler geldiğini hatırlatmak için Dane'lerin kontrolünde bulunan bir mezarlıktı.

Girişin altından geçip avluda ilerlerken Kell devasa taş basamaklara yaklaştı. Kalenin basamaklarını, ormandaki heykeller kadar sabit duran on muhafız koruyordu. Ciğerlerindeki nefes, damarlarındaki kan ve kulaklarındaki emir dışında Kral Athos tarafından her şeyden sıyrılmış birer kukladan başka bir şey değillerdi. Görüntüleri karşısında Kell ürperdi. Kırmızı Londra'da başka birinin bedenini, zihnini kontrol etmek; ele geçirmek veya

bağlamak için sihir kullanmak yasaktı. Buradaysa bu, Athos ve Astrid'in yönetme güçlerinin, kudretlerinin –ve dolayısıyla *haklarının*– bir başka göstergesiydi.

Muhafızlar kıpırdamadan duruyorlardı; Kell yaklaşırken ve ağır kapılarıdan geçerken yalnızca boş gözlerle onu izliyordu. Kapıların ötesinde, hareketli bakışları hariç hâlâ taş gibi sabit daha fazla muhafız, kemerli bir giriş salonunun duvarları boyunca dizili duruyordu. Kell salonda ilerleyip bu kez boş ikinci bir koridora girdi. Kapıların arkasından kapanmasıyla, Kell derin bir nefes aldı ve gardını biraz olsun düşürdü.

"Ben olsam bunu henüz yapmazdım," dedi gölgelerin arasından bir ses. Peşi sıra içlerinden bir şekilde ortaya çıktı. Duvarlarda yanan ama asla yanıp tükenmeyen meşaleler diziliydi ve titrek ışıklar altında Kell adamı gördü.

Holland.

Antari'nin teni neredeyse renksizdi ve kömür karası saçları alnını kaplayarak gözlerinin hemen üzerine kadar uzanıyordu. Gözlerinden biri grimsi bir yeşildi ama diğeri parlak ve siyahtı. O gözü Kell'inkiyle buluştuğunda sanki birbirine sürtüp kıvılcım çıkaran iki taş gibiydi.

"Yanımda bir mektupla geldim," dedi Kell.

"Öyle mi?" dedi Holland soğuk bir sesle. "Ben de çay içmeye geldin sanmıştım."

"Gelmişken ona da hayır demem."

Holland'ın ağzı gülümseme denmeyecek bir şekilde kıvrıldı.

"Athos mu, Astrid mi?" diye sordu bir bilmece gibi. Ancak bilmecelerin doğru yanıtları olurdu, oysa söz konusu Dane ikizleri olduğunda doğru bir yanıt yoktu. Kell hangisiyle yüz yüze gelmeyi tercih edeceğine asla karar veremezdi. Kardeşlere bir aradalarken güvenmiyordu, ayrıykense asla.

"Astrid," dedi doğru seçimi yapıp yapmadığından emin olamayarak.

Holland hiçbir şey belli etmeden sadece başıyla onayladı ve yolu gösterdi.

Şato muazzam ve boş iskeletiyle bir kilise gibi inşa edilmişti (belki bir zamanlar öyleydi). Rüzgâr koridorlarında ıslık çalıyor ve adımları taşta yankılanıyordu. Daha doğrusu *Kell'in* adımları yankılanıyordu. Holland bir avcının ürkütücü zarafetiyle hareket ediyordu. Yürürken beyaz bir yarı pelerin arkasından dalgalanıyordu. Hepsini, uzaktan bakınca süsten başka bir şeye benzemeyen işaretlerle kazınmış gümüş, yuvarlak bir broş; bir kopça tutuyordu.

Ancak Kell, Holland ile gümüş kopçanın hikâyesini biliyordu.

Bunu Antari'nin ağzından duymamıştı elbette ama birkaç yıl önce Yanmış Kemik'teki bir adamdan, bütün bir hikâye karşılığında bir Kırmızı Londra linini takas ederek gerçeği satın almıştı. Muhtemelen şehirdeki ve belki de dünyadaki en güçlü kişi olan Holland'ın neden Astrid ve Athos gibi iki yüceltilmiş caniye hizmet ettiğine anlam veremiyordu. Kell son kralın düşüşünden önce şehre birkaç kez gelmiş ve Holland'ı hizmetkâr olarak değil, müttefik olarak hükümdarın yanında görmüştü. O zamanlar daha farklıydı; evet, daha genç ve kibirliydi ama başka bir şey vardı, daha fazla bir şey, gözlerinde bir ışık. Bir *ateş*. Ardından bu ziyaretler arasında o ateş gitmişti; tıpkı kralın gidip yerine Dane'lerin gelmesi gibi. Holland ise hiçbir şey değişmemiş gibi hâlâ orada, yanlarındaydı. Ancak *o* değişmişti, soğuk ve karanlık birine dönüşmüştü ve Kell neler olduğunu, *gerçekte* neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Bunun üzerine bir yanıt aramaya koyulmuştu. Birçok şeyi bulduğu gibi –ve birçok şey onu bulduğu gibi– asla yer değiştirmeyen tavernada aradığını bulmuştu.

Buradakinin adı Yanmış Kemik'ti.

Hikâyeci taburesinin üzerinde eğilip sert şehrin, gırtlak sesiyle konuşulan ana dili olan Maktahn dilinde masalı anlatmaya hazırlanırken ısınmak istercesine madeni parayı sıkıca tutmuştu.

"Ön vejr tok..." diye başlamıştı fısıltıyla. *Anlatılanlara göre...*

"Tahtımız doğumla elde edilen bir şey değildir. Kanla tutulmaz ama kanla ele geçirilir. Birileri tahtı zorla ele geçirir ve tutabildiği kadar elinde tutar –bir yıl, belki iki– ta ki devrilene ve başka biri başa geçinceye kadar. Krallar gelir geçer. Katil maktulün yerini alır.

"Yedi yıl önce," diye devam etmişti adam, "son kral öldürüldüğünde, birkaç kişi onun tahtında hak iddia etmeye çalıştı ama sonunda bu sayı üçe indi. Astrid, Athos ve Holland."

Kell'in gözleri açılmıştı. Holland'ın önceki krala hizmet ettiğini biliyordu ama kral olma arzusundan haberi yoktu. Ancak kulağa mantıklı geliyordu; Holland, gücün her şey demek olduğu bir dünyada Antari'ydi. Galip bariz o olmalıydı. Ancak Dane ikizleri de neredeyse zalim ve kurnaz oldukları kadar güçlü olduklarını kanıtlamışlardı. Birlikte onu yenilgiye uğratmışlardı. Ancak onu öldürmemişlerdi. Bunun yerine onu *bağlamışlardı.*

Kell önce yanlış anladığını sanmıştı –Maktahncası Arnesçesi kadar iyi değildi– ve adama bu sözcüğü tekrarlatmıştı. *Vöxt.* "Bağlamak."

"O kopça," demişti adam Yanmış Kemik'te kendi göğsüne dokunup. "Gümüş çember."

O bir bağlama büyüsüydü, diye açıklamıştı. Ayrıca bir kara büyüydü. Athos'un kendisi yapmıştı. Kralın başkalarını kontrol etme konusunda yapay bir yeteneği vardı ancak bu mühür Holland'ı, kale koridorlarına dizili muhafızlar gibi akılsız bir köle haline getirmemişti. Düşüncelerini, hislerini veya isteklerini kontrol altına alamamıştı. Sadece ona bir şeyler *yaptırma* kontrolünü sağlamıştı.

"Soluk kral zekidir," diye eklemişti adam elindeki madeni parayla oynarken. "*Korkunçtur* ama zekidir."

Holland birden durdu ve Kell düşüncelerini ve bakışlarını kale koridoruna ve önlerinde onları bekleyen kapıya çevirmeye zorladı. Beyaz Antari'nin, elini, ahşaba kazınmış sembollerden bir dairenin olduğu kapı koluna götürmesini izledi.

Taht odası da kalenin geri kalanı gibi boş ve geniş bir görünüme sahipti ama daire biçimindeydi ve kavisli duvarlar ile tavanın

kemerli nervürlerinden, ışıltılı zeminlere ve ortasındaki yüksek platformda bulunan ikiz tahtlara kadar parlak beyaz taşlardan yapılmıştı. Kell ürperdi ama aslında oda soğuk değildi. Sadece buz gibi bir *görüntüsü* vardı.

Holland'ın sessizce gittiğini hissetti ama dikkatini ne tahttan ne de üzerindeki kadından öteye çevirdi.

Astrid Dane, damarları olmasa ortamla çok uyumluydu.

Damarları ellerinin üzerinde ve şakaklarında koyu renk lifler halinde göze çarpıyordu; geri kalanı beyazdı. Birçoğu daha sağlıklı görünmek için tenlerini kapayıp boyayarak solduğunu gizlemeye çalışırdı. Beyaz Londra'nın kraliçesiyse bunu yapmıyordu. Uzun, renksiz saçları arkadan örgülüydü ve porselen teni tuniğinin kenarlarında gözden kayboluyordu. Giysisinin tamamı bir zırh gibi üzerine oturuyordu; gömleğinin yakası boğazını koruyacak şekilde yüksek ve sertti, tuniğiyse çenesinden bileğine ve beline uzanıyordu. Kell bunun gösterişsizlikten ziyade koruma amaçlı olduğuna emindi. Parlak gümüş bir kemerin altına, uzun botlarının içlerine doğru daralarak üstüne oturan bir pantolon giymişti (söylentiye göre bir keresinde elbise giymeyi reddettiği için adamın biri ona tükürmüş, o da adamın dudaklarını kesmişti). Üzerindeki tek renk kırıntıları gözlerinin soluk mavisi ve boynundan, bileklerinden ve saçlarının arasından sarkan tılsımların yeşil ve kırmızılarıydı.

Astrid, giysilerinin altında gergin bir kablo gibi ince uzun bedeniyle iki tahttan birinin üzerine yayılmıştı. Ancak güçsüz olmaktan çok uzaktı. Boynundaki, yüzeyi buzlu cam ve kenarları yeni alınmış kan gibi kırmızı bir kolyeyle oynuyordu. *Beyaz Londra'da böyle parlak bir şey görmek ne tuhaf,* diye düşündü Kell.

"Burnuma tatlı bir koku geliyor," dedi kadın. Geldiğinde tavana bakıyordu. Şimdiyse gözleri aşağı doğru inerek Kell'e çevrildi. "Merhaba, çiçek çocuk."

Kraliçe İngilizce konuşuyordu. Kell, kadının bu dili öğrenmediğini, onun yerine –Athos gibi– sihre güvendiğini biliyordu. Üstüne oturan giysileri altında bir yerlerde tenine kazınmış bir çeviri efsunu

vardı. Güç düşkünleri tarafından yaptırılan korkunç dövmelerin aksine, dil efsunu bir askerin, bir siyasetçinin sorununa yanıtıydı. Kırmızı Londra'ya göre İngilizce bir yüksek sosyete göstergesiydi ama Beyaz Londra buna pek gerek duymazdı. Holland bir keresinde Kell'e buranın diplomatlar değil savaşçılar diyarı olduğunu söylemişti. Balo salonlarından çok savaşa değer verirlerdi ve kendi halklarının anlamadığı bir dili değerli görmezlerdi. Krallar arasında konuşulan ortak dili öğrenmek için yıllarını boşa harcamaktansa tahta sahip olanlar efsuna da sahip olurlardı.

"Majesteleri," dedi Kell.

Kraliçe doğrularak oturur konuma geçti. Hareketlerinin uyuşukluğu bir maskaralıktı. Astrid Dane ancak saldırmayı seçene kadar bir yılan gibi yavaş olurdu. "Yaklaş," dedi. "Ne kadar büyümüşsün, bir bakayım."

"Bir süredir büyümemi tamamlamış bu haldeyim," dedi Kell.

Kraliçe tırnağını tahtın kolundan aşağı indirdi. "Ancak rengin solmuyor."

"Henüz değil," dedi Kell ihtiyatlı bir gülümsemeyle.

"Yanıma gel," diye tekrarladı elini uzatarak. "Yoksa ben senin yanına gelirim."

Kell bunun bir söz mü yoksa tehdit mi olduğundan emin değildi ama başka seçeneği olmadığından yılanın yuvasına doğru ilerledi.

III

Kamçı havada şakladı ve çatallı ucu oğlanın sırtındaki deriyi yardı. Çocuk bağırmadı –Athos bağırmasını istiyordu– ama sıktığı dişleri arasından ıslık gibi acı dolu bir ses çıktı.

Oğlan bir güve misali metal, kare bir çerçeveye sabitlenmişti; kolları iki yana açılmış, bileklerinin ikisi de karenin kenarlarını oluşturan iki dikey çubuğa bağlanmıştı. Başı öne eğilmiş, ter ve kan yüz hatlarından süzülerek çenesinden damlıyordu.

On altı yaşındaki oğlan başıyla selam vermemişti.

Athos ve Astrid, boş gözlü askerlerle çevrili solgun atları üzerinde Beyaz Londra'nın sokaklarında ilerlerken halklarının gözlerindeki korkunun ve beraberinde itaatin keyfini çıkarıyorlardı.

Ancak çocuğun biri –Athos sonrasında oğlanın kanlı dudaklarında öksürük halinde çıkan sözle adının Beloc olduğunu öğrenmişti– başı belli belirsiz öne eğilmiş orada duruyordu. Kalabalığın gözleri oğlana dönmüş ve bu hareket içgüdüsel bir dalga halinde aralarında yayılmıştı; şaşkınlık, fakat bunun da altında neredeyse onaylayıcı bir hayret vardı. Athos atını durdurmuş ve bir anlık inatçı genç küstahlığını inceleyerek oğlana bakmıştı.

Elbette Athos da bir zamanlar delikanlıydı. Aptalca, dikbaşlı şeyler yapmıştı. Ancak Beyaz taht için mücadelesinde bir sürü ders almış, tahta geçtiğinden beri daha nicesini öğrenmişti ve bildiği bir

şey varsa, küstahlığın bir ot gibi, köklerinden yolunması gereken bir şey olduğuydu.

Kız kardeşi atının üzerinde otururken, Athos'un, oğlanın yanında duran annesine bir madeni para atışını keyifle izlemişti.

"*Öt vosa rijke,*" demişti. "*Kaybınız için.*"

Boş gözlü askerler o gece gelip Beloc'un küçük evinin kapılarını kırmışlar ve oğlanı tekmeler ve çığlıklar arasında başı kapalı, inlemek dışında elinden bir şey gelmez bir halde sokağa sürüklemişlerdi.

Askerler çocuğu saraya kadar sürüklemeye devam etmiş ve Athos'un tahtının önündeki parlak beyaz zemine kanlar içinde, hırpalanmış bir halde getirmişlerdi.

Athos, "Şuna bak," diye çıkıştı adamlarına. "Onu yaralamışsınız." Kral ayağa kalktı ve yerdeki oğlana baktı. "Bu benim işim."

Kamçı havayı ve deriyi bir kez daha yardı ve Beloc bu kez nihayet çığlık attı.

Kamçı Athos'un avcundan sıvı gümüş gibi çağlayarak botunun yanındaki yerde toplandı. Kamçıyı elinin etrafına sarmaya başladı.

"Sende ne görüyorum, biliyor musun?" Gümüş halatı sardı ve belindeki bir kılıfa koydu. "Bir ateş."

Beloc ikisinin arasındaki yere kan tükürdü. Athos'un dudakları kıvrıldı. Uzun adımlarla odada yürüdü ve oğlanın yüzünü çenesinden yakalayıp başını çerçevenin ahşabına çarptı. Beloc acıyla inlerken Athos'un, ağzını eliyle kapamasıyla kesildi. Kral dudaklarını oğlanın kulağına götürdü.

"İçinde alev alev yanıyor," diye fısıldadı oğlanın yanağına. "Oyup çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Kralın eli çekildiğinde Beloc, "*Nö kijn avost,*" diye homurdandı. *Ölümden korkmuyorum.*

"Sana inanıyorum," dedi Athos sakince. "Ancak seni öldürmeyeceğim. Öte yandan, eminim ki," diye ekledi başını çevirerek, "öldürmüş olmamı dileyeceksin."

Yanında taş bir masa duruyordu. Masanın üzerinde içi mürekkep dolu metal bir kap, yanındaysa çok keskin bir bıçak duruyordu.

Athos ikisini de aldı ve Beloc'un mıhlanmış bedenine götürdü. Birazdan olacakları fark edince oğlanın gözleri kocaman açıldı ve bağlarından kurtulmaya çalıştı ama kıpırdamıyorlardı.

Athos gülümsedi. "Demek yaptığım izlerden haberin var."

Bütün şehir Athos'un bağlama büyüleri konusundaki tutkusunu –ve hünerini– bilirdi. Bir insanın özgürlüğünü, kimliğini, ruhunu elinden alan izler. Athos bıçağı hazırlarken ağırdan alarak metali mürekkebe batırdığında çocuğun korkusunun odayı kaplamasına izin verdi. Bıçak uzunlamasına olukluydu ve mürekkep bir kalem-mişçesine gediği dolduruyordu. Hazır olduğunda kral mürekkepli bıçağı kışkırtıcı derecede yavaş ve acımasız bir şekilde çıkardı. Gülümsedi, bıçağın ucunu oğlanın yükselip alçalan göğsüne götürdü.

"Zihninin sende kalmasına izin vereceğim," dedi Athos. "Neden, biliyor musun?" Bıçağın ucu biraz içeri daldı ve Beloc nefesini tuttu. "Bedenin seninki yerine benim irademe her boyun eğdiğinde gözlerindeki mücadeleyi izleyebilmem için."

Athos daha da bastırdı ve bıçak kalbinin üzerindeki deriyi oyarken Beloc çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Athos bağlama büyüsünün çizgilerini çekerken alçak ve durağan bir sesle bir şey fısıldadı. Deri açıldı, kan birikti ve bıçak yoluna döküldü ama Athos, bıçağı yönlendirirken gözleri yarı kapalı bir halde umursamaz görünüyordu.

Bittiğinde bıçağı kenara koydu ve eserine hayranlıkla bakmak için geri çekildi.

Beloc, göğsü hızla inip kalkarken onu tutan bağlarından aşağı sarkar vaziyette, olduğu yerde yığılmıştı. Teninden kan ve mürekkep akıyordu.

Athos, "Dimdik ayakta dur," diye emretti ve Beloc'un kaslarının titreyerek direnmeye çalışmasının ardından yaralı bedeninin doğrularak bu duruşa geçmesini büyük bir keyifle izledi. Oğlanın gözleri hiç olmadığı kadar alev alev nefretle yanıyordu ama bedeni artık Athos'a aitti.

"Ne var?" diye sordu kral.

Soru oğlana değil, kapının eşiğinde beliren Holland'a yöneltilmişti. Antari'nin gözleri belirsiz bir şaşkınlık ve kayıtsızlık arasında bir ifadeyle manzarayı –kan, mürekkep, işkence görmüş halktan biri– süzdü. Gördükleri onun için bir şey ifade etmiyor gibiydi.

Bu yalandı.

Holland boş numarası yapmayı severdi fakat Athos bunun numara olduğunu bilirdi. Hissiz taklidi yapabilirdi ama duygulara, acıya karşı bağışıklığı yok denecek kadar azdı.

Holland başıyla Beloc'u işaret ederek, *"Ös-vo tach?"* diye sordu. *Meşgul müsünüz?*

"Hayır," diye yanıtladı Athos ellerini koyu renk bir kumaşa silerek. "Sanırım şimdilik işimiz bitti. Ne var?"

"O geldi."

"Anladım," dedi Athos bezi kenara koyarak. Beyaz pelerini bir sandalyenin üzerine asılıydı. Pelerini aldı, tek bir seri hareketle omzuna geçirdi ve boğazındaki kopçasını geçirdi. "Şimdi nerede?"

"Kız kardeşinizin yanına götürdüm."

"Pekâlâ," dedi Athos, "umarım geç kalmamışızdır."

Athos kapıya yöneldi ama bunu yaparken Holland'ın bakışlarının tekrar metal çerçeveye bağlı oğlana çevrildiğini yakaladı.

"Onu ne yapayım?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Athos. "Geri geldiğimde hâlâ burada olsun."

Holland başıyla onayladı ama dönüp gidecekken Athos elini yanağına götürdü. Holland geri çekilmedi, kralın dokunuşu karşısında kaskatı bile kesilmedi. "Kıskandın mı?" diye sordu. Holland ne yeşil ne siyah gözlerini kırparak, sabit bir şekilde Athos'un gözlerine baktı. "Istırap çekti," diye ekledi Athos alçak sesle. "Ancak senin kadar değil." Ağzını yaklaştırdı. "Kimse senin kadar güzel bir şekilde ıstırap çekemez."

İşte oradaydı; Holland'ın ağzının kenarında, göz kenarındaki çizgide. Öfke. Acı. Meydan okuma. Athos zafer dolu bir tebessümle gülümsedi.

"Gitsek iyi olur," dedi elini indirerek. "Astrid genç misafirimizi tek lokmada yemeden gidelim."

IV

Astrid eliyle çağırdı.

Kell keşke mektubu iki tahtın arasında duran dar masanın üzerine bırakıp gidebilse ve mesafesini koruyabilse diye düşündü ama kraliçe orada oturmuş, mektubu getirmesi ve yanına gelmesi için elini uzatıyordu.

Kell cebinden Kral Maxim'in mektubunu çıkararak uzattı ama kraliçe mektubu almak için uzandığında eli kâğıdı sıyırarak Kell'in bileğinin etrafına kenetlendi. Kell içgüdüsel bir şekilde geri çekildi ama kraliçe bileğini daha da sıktı. Ağzından çıkan bir sözcükle parmaklarındaki yüzükler ışıldadı ve hava çatırdadı. Kell'in kolundan dans ederek yükselen bir şimşeği acı izledi. Mektup Kell'in elinden düşerken kanındaki sihir öne çıkarak harekete geçmesi, *tepki vermesi* için onu zorluyordu ama buna karşı koydu. Bu bir oyundu. Astrid'in oyunu. Kell'in tepki vermesini *istiyordu*, bu yüzden kraliçenin gücü –çağırabileceği, bir elemente en yakın, keskin, elektrikli ve yapay bir şey– Kell'i tek ayağı üzerinde yere çökmeye zorlarken bile tepki vermemek için kendini tuttu.

"Diz çökmen hoşuma gidiyor," dedi kraliçe sessizce bileğini bırakarak. Kell ellerini soğuk taş zemine bastırdı ve titrek bir nefes

aldı. Astrid mektubu hızla yerden alıp masanın üzerine koyduktan sonra tahtına geri geçti.

"Seni bırakmamalıyım," diye ekledi düşünceli bir şekilde tek parmağıyla boynuna asılı kolye ucuna vurarak.

Kell yavaşça ayağa kalktı. Enerjinin ardından kolundan yukarı bir sızı yükseldi. "Neden?" diye sordu.

Kraliçe tılsımını bıraktı. "Çünkü bana ait olmayan şeylerden hazzetmem," dedi. "Onlara güvenmem."

"Güvendiğiniz *herhangi bir şey* var mı?" diye karşılık verdi Kell bileğini ovuşturarak. "Ya da *herhangi biri*?"

Kraliçe, solgun dudaklarının kenarları kıvrılarak onu inceledi. "Zeminimdeki cesetlerin hepsi birbirine güvenirdi. Şimdiyse çaya giderken üstlerinde yürüyorum."

Kell'in bakışları ayakları altındaki granite kaydı. Taşları süsleyen daha soluk beyaz parçalar hakkında elbette söylentiler vardı.

O sırada arkasındaki kapı ardına kadar açıldı ve Kell döndüğünde Kral Athos'un içeri girdiğini, Holland'ınsa birkaç adım arkadan geldiğini gördü. Athos kız kardeşinin bir yansımasıydı, sadece daha geniş omuzları ve daha kısa saçlarıyla ondan ayrılıyordu. Ancak ten renklerinden ince kaslı oluşlarına ve kontrolsüz zalimliklerine kadar diğer her şeyi birebir kopyasıydı.

"Duyduğuma göre bir misafirimiz varmış," dedi neşeyle.

"Ekselansları," dedi Kell başını eğerek. "Ben de tam çıkıyordum."

"Bu kadar erken mi?" dedi kral. "Kalıp bir şeyler içsene."

Kell tereddüt etti. Vekil prensin davetini geri çevirmek ayrıydı; Athos Dane'inkini geri çevirmek apayrı.

Athos, Kell'in kararsızlığı karşısında gülümsedi. "Nasıl da endişeleniyor, şuna bak, kardeşim."

Kell onu, parmağını paltosunun gümüş düğmelerinden aşağı doğru gezdirerek yanında hissedene kadar kraliçenin yerinden kalk-

tığını fark etmemişti. Antari olsun ya da olmasın, Dane kardeşler onu yılanların yanındaki bir fare gibi hissettiriyorlardı. Onu kışkırtmamak için kraliçenin dokunuşundan ikinci defa geri çekilmemeye çalıştı.

"Onu bırakmak istemiyorum, kardeşim," dedi Astrid.

"Korkarım bu komşu tahtımızın hoşuna gitmeyecektir," dedi Athos. "Ancak bir şeyler içmek için kalacaktır. Değil mi, Üstat Kell?" Kell kendini başıyla onaylarken buldu ve Athos'un gülümsemesi yayılarak bıçak uçları gibi parlayan dişlerini ortaya çıkardı. "Şahane." Parmaklarını şaklatmasıyla bir hizmetkâr belirerek ölü gözlerini efendisine çevirdi. "Bir sandalye," diye emretti Athos. Hizmetkâr bir tane getirip Kell'in arkasına bıraktıktan sonra hayalet misali sessizce geri çekildi.

"Otur," diye emretti Athos.

Kell oturmadı. Kralın platformu yükseltmesini ve iki taht arasındaki masaya yaklaşmasını izledi. Üzerinde altın sıvıyla dolu bir karaf ve iki boş cam kadeh duruyordu. Athos kadehlerden birini kaldırdı ama içine karaftaki sıvıdan doldurmadı. Bunun yerine Holland'a döndü.

"Gel buraya."

Diğer Antari karşı duvara çekilmiş, siyaha yakın saçlarına ve kapkara gözüne rağmen duvarın rengiyle adeta bir olmuştu. Yavaş ve sessiz adımlarla yaklaştı. Athos'un yanına geldiğinde kral boş kadehi uzattı ve "Kendini kes," dedi.

Kell'in midesi kalktı. Holland'ın parmakları bir an omzundaki kopçaya, sonra yarı pelerininin açıkta kalan tarafına uzandı. Kolunu sıvayarak ağ görünümünün yanı sıra yara izleriyle dolu damarlarını ortaya çıkardı. Antarilerin yaraları çoğu kişiden daha hızlı iyileşirdi. Kesikler derin olmalıydı.

Kemerinden bir bıçak çekti ve hem kolunu hem de bıçağı kadehin üzerine kaldırdı.

"Majesteleri," dedi Kell alelacele. "Canım kan istemiyor. Zahmet olmayacaksa başka bir şey alabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Athos umursamazca. "Ne zahmeti."

Kell titrek, rahat bir nefes alacakken Athos, kolunu indirmeye koyulan Holland'a geri döndü. Kral kaşlarını çattı. "Kes demedim mi?"

Holland kolunu kadehin üzerinde kaldırırken ve bıçakla tenini keserken Kell yüzünü buruşturdu. Kesik derin değildi, sadece kan çıkacak kadar bir sıyrılmıştı. Kan birikti ve ince bir şerit halinde kadehe döküldü.

Athos gülümsedi ve Holland'ın gözlerine baktı. "Sabaha kadar bekleyecek değiliz," dedi. "Daha fazla bastır."

Holland'ın çenesi kasıldı ama söyleneni yaptı. Bıçak koluna daha fazla, daha derine girdi ve koyu kırmızı kan bardağın içine aktı. Kadeh dolduğunda Athos bunu kız kardeşine uzattı ve parmağını Holland'ın yanağında gezdirdi.

Bir ebeveynin bir çocuğa söylediği gibi, "Git temizlen," dedi yumuşak, nazik bir sesle. Holland çekildi ve Kell yalnızca onun yerini almakla kalmayıp sıkmaktan beyazlamış parmaklarıyla sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavradığını da fark etti. Athos masadaki ikinci kadehi alıp içine soluk altın sıvıyı dökerken Kell parmaklarını güçlükle gevşetti.

Kral, Kell'in görmesi için kadehi kaldırdı, hem kadehin hem de içindekinin güvenli olduğunu göstermek üzere içti, tekrar doldurup Kell'e uzattı. Sabotaja alışkın bir adama has bir hareketti...

Kell kadehi alıp sinirlerini yatıştırması için çabucak içti. Kadeh boşalır boşalmaz Athos yeniden doldurdu. Kolay içimli, tatlı ve sert bir içkiydi. Bu arada Dane'ler kendi kadehlerindekini paylaşıyorlardı; içtikçe Holland'ın kanı dudaklarını canlı bir kırmızıya döndürüyordu. *Güç kanda yatıyor,* diye düşündü Kell, kendi kanı da ısınmaya başlarken.

"Bu inanılmaz," dedi ikinci kadehini ilkinden daha yavaş içmek için kendini zorlayarak.

"Nedir o?" diye sordu Athos tahtına geçip otururken.

Kell başıyla Holland'ın kanıyla dolu kadehi işaret etti. "Giysilerinizi bu kadar beyaz tutabilmeniz." İkinci kadehini de bitirdi ve Astrid kahkaha atarak üçüncüsünü doldurdu.

V

Kell ilk kadehte durmalıydı.

Ya da iki.

Üçüncüsünde durduğunu sanıyordu ama emin olamıyordu. Ayağa kalkana ve beyaz taş zemin tehlikeli bir şekilde altından kaymaya başlayana kadar içkinin etkisini tam olarak fark edememişti. Böyle içmenin aptalca olduğunu biliyordu ama Holland'ın kanını görmek onu afallatmıştı. Antari'nin ifadesi, bıçak batmadan hemen önce yüzündeki o anlık bakış, gözünün önünden gitmiyordu. Holland'ın yüzü hiç değişmez tehditkâr bir sükûnet maskesiydi ama maske bir an çatlamıştı. Kell ise hiçbir şey yapmamıştı. Athos'a bunu yapmaması için yalvarmamıştı; ısrar bile etmemişti. Bir yararı olmazdı ama olsun. İkisi de Antari'ydi. Şans Holland'ı buraya, zalim Beyaz'a; Kell'iyse canlı Kırmızı'ya göndermişti. Ya kaderleri tam zıttı olsaydı?

Kell, hava dudaklarının önünde buharlaşarak titrek bir nefes aldı. Soğuk hava biraz kendine gelmesini sağlıyordu ama bu haldeyken eve dönemeyeceğini biliyordu, bunun üzerine Beyaz Londra sokaklarında dolanarak yürümeye koyuldu.

Bu da aptalcaydı. Dikkatsizceydi. Hep dikkatsizlik ediyordu.

Neden? diye düşündü birdenbire kendisine sinirlenerek. Neden hep bunu yapıyordu? Güvenlikten çıkıp gölgelerin, riskin, tehlike-

nin içine dalıyordu. Rhy'ın o gece çatıda, *Neden?* diye yalvardığını duydu.

Bilmiyordu. Keşke bilseydi ama bilmiyordu işte. Tek bildiği buna son vermek istediğiydi. Öfke etkisini yitirerek yerini sıcak, sakin bir hisse bıraktı. Belki içkidendi.

Her neyse, iyi bir içkiydi. Sert bir içki. Ancak bu, insanı güçsüzleştiren türden bir sertlik değildi. Hayır, insanı güçlendiren, kanını canlandıran bir sertlikti. İnsanı... Kell çenesini gökyüzüne doğru çevirdi ve az kalsın dengesini yitiriyordu.

Odaklanması gerekti.

Nehir yönünde ilerlediğinden pek emin değildi. Hava dudaklarını ısırıyordu, etraf kararıyordu –güneş ne ara batmıştı?– ve aydınlığın son zerreleri altında şehir etrafında dönmeye başladı. Sessizlik yerini gürültüye bırakıyordu.

Yaşlı bir kadın bir kapı önünde Maktahnca, "Güzel şey," diye fısıldadı. "Güzel ten. Güzel kemikler."

"Bu taraftan, Üstat," diye seslendi bir başkası.

"İçeri gel."

"Ayaklarını dinlendir."

"Kemiklerini dinlendir."

"Güzel kemikler."

"Güzel kan."

"Sihrini iç."

"Yaşamını ye."

"İçeri gel."

Kell odaklanmaya çalıştı fakat aklından geçenleri bir arada tutmayı bir türlü beceremiyordu. Düşüncelerini biraz toparlar toparlamaz, başına esen rüzgârla tekrar dağıldı ve Kell sersemledi. Sanki tehlike, tüm hislerinin ucuna bir iğne misali batıyordu. Gözlerini kapadı ama her kapadığında Holland'ın kanının cam kadehe akışını görüyordu, o yüzden kendini gözlerini açmaya ve yukarı bakmaya zorladı.

Amacı tavernaya gitmek değildi. Ayakları kendi başına ilerlemişti. Vücudu kendi yolunu çizmişti. Kendini Yanmış Kemik'in kapısı üzerindeki tabelaya bakarken buldu.

Sabit bir nokta olmasına rağmen Beyaz Londra'daki tavernanın verdiği *his* diğerleri gibi değildi. Yine onu kendine çekiyordu ama havada kül kadar kan kokusu da vardı ve botlarının altındaki sokak taşları soğuktu. Onun sıcaklığına asılıyorlardı. Gücüne. Ayakları onu ileri götürmeye çalışıyordu ama onlara durmasını söyledi.

Eve git, diye düşündü Kell.

Rhy haklıydı. Bu anlaşmalardan bir hayır geleceği yoktu. Yeterince değil. Buna değmezdi. Takas yaptığı değersiz eşyalar ona huzur getirmiyordu. Bu yalnızca aptal bir oyundu. Ve durmanın zamanı gelmişti.

Kılfından bıçağını çekerken ve önkoluna götürürken bu düşünceye tutundu.

"Bu sensin," diye bir ses duyuldu arkasından.

Kell döndü ve bıçağı yanına geri koydu.

Yüzü yırtık pırtık mavi bir pelerinin kapüşonu altına gizlenmiş bir kadın, ara sokağın başında duruyordu. Başka bir Londra'da olsa mavi safirin veya denizin rengi olabilirdi. Oysa burada katman katman bulutların arasından görülen gökyüzü misali mavinin en açık tonuydu.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu Kell gözlerini kısıp karanlığa bakarak.

Kadın başını iki yana salladı. "Ancak ben seni tanıyorum, Antari."

"Hayır, tanımıyorsun," dedi Kell oldukça emin bir şekilde.

"Kalede değilken ne *yaptığını* biliyorum."

Kell başını iki yana salladı. "Bu gece anlaşma yapmıyorum."

"Lütfen," dedi kadın ve Kell, kadının elinde bir zarf tuttuğunu fark etti. "Bana bir şey getirmeni istemiyorum." Mektubu uzattı. "Sadece bunu *almanı* istiyorum."

Kell'in kaşları çatıldı. Bir mektup mu? Dünyalar asırlardır birbirinden tecrit edilmişti. Mektubu *kime* yazmış olabilirdi?

"Aileme," dedi kadın, Kell'in gözlerindeki soruyu okuyarak. "Yıllar önce, Siyah Londra düştüğünde ve kapılar mühürlendiğinde ayrı düştük. Ailemiz yüzyıllardır aradaki bağı koparmamaya çalıştı... ama geriye sadece ben kaldım. Burada benim dışımdaki herkes öldü; biri dışında herkes. Olivar. Tek ailem o ve o da kapının diğer tarafında ve ölüyor. Tek istediğim..." Mektubu göğsüne bastırdı. "Geriye sadece biz kaldık."

Kell'in başı hâlâ dönüyordu. "Olivar'ın hasta olduğunu," dedi Kell, "nasıl öğrendin ki?"

Birilerinin duyacağından korkarcasına etrafa bakınarak, "Diğer Antari," diye açıkladı kadın. "Holland. Bana bir mektup getirdi."

Kell, Holland'ın, halktan birileri arasında yazışmaları getirip götürmek bir yana Londra'lar arasında *herhangi bir şeyi* kaçırmaya tenezzül ettiğini bile hayal edemiyordu.

"İstemedi," diye ekledi kadın. "Mektubu iletmesi karşılığında Olivar ona neyi var neyi yoksa verdi ve buna rağmen," bir kolyeye uzanırcasına elini yakasına götürdü ve eli yalnızca teniyle buluştu, "geri kalanını ben ödedim."

Kell kaşlarını çattı. Bu Holland'ın karakterine daha da ters düşüyordu. Bencillikten uzak olduğundan değil ama Kell onun bu tarz bir açgözlülüğe sahip olduğunu sanmıyordu, böyle bir ödemeyi umursayacağından kuşkuluydu. Öte yandan herkesin sırları olurdu ve Holland kendininkileri saklama konusunda öyle iyiydi ki Kell, Antari'nin karakterini ne kadar iyi bildiğini merak etmekten kendini alamadı.

Kadın mektubu yeniden uzattı. *"Nijk shöst,"* dedi. *"Lütfen,* Üstat Kell."

Odaklanmaya, düşünmeye çalıştı. Rhy'a söz vermişti... ama bu yalnızca bir mektuptu. Ayrıca teknik olarak üç Londra'nın krallığında da düzenlenen yasalara göre, mektuplar, gereklilikleri

dolayısıyla aktarım yasağından muaftı. Tabii bununla sadece *krallıklar* arasındaki mektuplar kastediliyordu ama olsun...

"Peşin ödeme yapabilirim," diye üsteledi. "Anlaşmayı bitirmek için geri gelmene gerek yok. Bu son ve tek mektup. Lütfen." Elini cebine soktu ve kumaşa sarılı küçük bir paket çıkardı, ardından Kell evet veya hayır diyemeden notu ve ödemeyi Kell'in ellerine tutuşturdu. Paketin kumaşı Kell'in teniyle buluştuğunda her yanını tuhaf bir his kapladı. Sonra kadın geri çekildi.

Kell mektuba, zarfın üzerine yazılmış adrese ve ardından pakete baktı. Paketi açmak için davradığında kadın öne atılarak Kell'in elini tuttu.

"Saçmalama," diye fısıldadı ara sokağa bakınarak. "Bu civarda bir bozuk para için seni keserler." Kell'in parmaklarını paketin üzerine örttü. "Burada olmaz," diye uyardı. "Ancak yeterli olduğuna yemin ederim. Öyle olmalı." Elleri geri çekildi. "Verebileceğim tek şey bu."

Kell kaşlarını çatarak objeye baktı. Esrarengizliği cezbediciydi ama bir sürü soru işareti, anlamsız gelen bir sürü nokta vardı ve tam başını kaldırıp kabul etmeyeceğini söyleyecekti ki...

Söyleyecek kimse yoktu.

Kadın gitmişti.

Kell başı dönerek Yanmış Kemik'in kenarında kalakaldı. Az önce neler olmuştu? Sonunda gücünü toplayıp artık anlaşma yapmayacağına karar vermişti ama bu kez anlaşma ona gelmişti. Mektuba ve artık her neyse ödemeye baktı. Sonra uzakta biri çığlık attı ve ses Kell'i sarsarak karanlığa ve tehlikeye geri döndürdü. Hem mektubu hem paketi paltosunun cebine koydu ve eve dönüş kapısını çağırırken kanında biriken korkuyu duymazdan gelerek kolundaki bıçağı çekti.

BEŞ

SİYAH TAŞ

I

Lila, İki Adımlık Yer'e geri dönerken cebindeki gümüşler şıkırdıyordu.

Güneş şehrin üzerinde daha yeni yeni batıyordu ama o günkü hasılatı şimdiden fena değildi. Gece dışında yankesicilik yapmak –özellikle de bulanık bir göz ve loş ışık gerektiren özel tebdili giysisiyle– riskliydi ama kendine yeni bir düzen kuracaksa bu riski almak zorundaydı. Bir harita, gümüş bir saatle ne bir gemi alınır ne de servet sahibi olunurdu.

Ayrıca cebindeki madeni paraların ağırlığı hoşuna gidiyordu. Şıkırtıları vaat doluydu. Adımlarına çalım katıyordu. Gemisiz bir korsan; tam olarak buydu. Günün birinde gemisi olacak ve o gemiyle uzaklara yelken açıp bu sefil şehirden ilelebet kurtulacaktı.

Lila kaldırım taşları üzerinde ilerlerken, doğru düzgün bir korsan olmak için ihtiyacı olan her şeyin (sıklıkla yaptığı gibi) akıldan listesini yapmaya başladı. Her şeyden önce, iyi deriden bir çift deniz botu. Tabii ki bir kılıç ve kın. Tabancası Caster –o ne güzel bir şeydi– ve hepsi yeterince keskin bıçakları vardı ama her korsanın bir kılıcı ve kını olurdu. En azından tanıştıklarının vardı... kitaplarda okuduklarının da öyle. Lila'nın okumak için fazla zamanı olmuyordu ama *okuyabiliyordu* –bu bir hırsız için iyi bir beceriydi ve çabuk öğrenen biriydi– ve arada sırada kitap da çalardı, yalnızca korsanlar ve maceralarla ilgili olanları.

Nerede kalmıştı; iyi bir çift bot, bir kılıç, kın. Ha, bir de şapka. Lila'nın siyah, geniş kenarlı bir şapkası vardı ama pek havalı değildi. Bir tüyü, bir kurdelesi bile yoktu ya da...

Lila, İki Adımlık Yer'e gelmeden birkaç kapı önce bir verandaya çökmüş oğlan çocuğunun önünden geçerken dikkati dağılarak yavaşladı. Çocuk perişan halde ve zayıftı, kendisinin yarı yaşındaydı ve bir baca süpürgesi kadar pisti. Avuçları yukarı bakar vaziyette ellerini uzatınca Lila elini cebine soktu. Ona bunu yaptıran şey neydi, bilmiyordu –keyfinin yerinde olması olabilirdi veya belki gecenin daha yeni başlamasıyla– ama önünden geçerken çocuğun çanak halindeki avuçlarına birkaç bakır para bıraktı. Bunu yaparken durmadı, konuşmadı, teşekkürünü almadı ama yine de bunu yaptı.

Tavernanın basamaklarına vardığında, "Dikkat et," dedi Barron. Lila onun dışarı çıktığını duymamıştı. "Birileri o küstahlığın altında bir kalbin olduğunu düşünebilir."

"Kalp yok," dedi Lila pelerinini açıp kılıfındaki tabancasını ve bıçaklarından birini göstererek. "Sadece bunlar var."

Barron derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı ama Lila onun yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ve onun altındaysa gurura benzer bir şey yakaladı. Bu onu utandırdı.

"Yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu aşınmış botunun burnunu basamağa sürterek.

Barron başıyla kapıyı işaret etti, Lila bir bardak bira ve bir kâse çorba için peşinden içeri girmek üzereydi ki –o kadar para harcayabilirdi, tabii Barron kabul ederse– arkasında bir boğuşma sesi duydu. Dönüp baktığında bir grup sokak faresi –üç tanesi Lila'dan büyük değildi– perişan çocuğu itip kakıyorlardı. Farelerden biri şişman, biri sıska, biri de kısa boyluydu ve görünüşe bakılırsa hepsi de pislikti. Lila kısa boylu olanın oğlanın yolunu kesmesini izledi. Şişman olan, çocuğu duvara ittirdi. Sıska olansa parmakları arasından zorla bakır paraları aldı. Çocuk karşı koymadı bile. Sadece çaresiz bir teslimiyet duygusuyla ellerine baktı. Saniyeler önce boş olan elleri şimdi yine boştu.

Üç serseri yolun kenarında gözden kaybolurken Lila yumruklarını sıktı.

"Lila," diye uyardı Barron.

Lila biliyordu, onlar için değmezdi. Zenginlerden çalmasının bir nedeni vardı: Onlarda çalınacak daha fazla şey olması. Bu oğlanların muhtemelen sokaktaki çocuktan çarptıkları dışında almaya değer bir şeyleri yoktu. Lila birkaç bozuk parayı elden çıkarmaktan gocunmamıştı. Ancak *mesele* o değildi.

Lila içeri girmeyince, "O bakış hoşuma gitmiyor," dedi Barron.

"Şapkamı tut." Silindir şapkasını adamın ellerine tutuşturdu ama bunu yaparken şapkanın içine uzandı ve sakladığı tebdili aksesuarını derinliklerinden çekip çıkardı.

"Buna değmezler," dedi Barron. "Ayrıca fark etmediysen söyleyeyim, üç kişilerdi, sense tek başınasın."

"Hiç güvenin yok," dedi Lila yumuşak, geniş kenarlı şapkayı düzeltti. "Ayrıca bu işin prensibi bu, Barron."

Tavernanın sahibi derin bir iç çekti. "Prensip olsun olmasın, Lila, bir gün kendini öldürteceksin."

"Beni özler miydin?" diye sordu Lila.

"Çok beklersin," diye çıkıştı Barron.

Lila dudağının kenarıyla sırıttı ve maskeyi gözlerine bağladı. Şapkanın kenarını yüzünün önüne çekerken, "Çocuğa göz kulak ol," dedi. Lila basamaktan aşağı atlarken Barron homurdandı.

Lila, Barron'ın hâlâ boş olan ellerine bakarak yakındaki bir verandanın üzerinde büzüşmüş çocuğa, "Hey, sen," diye seslendiğini duydu. "Buraya gel..."

Ardından Lila yola koyuldu.

II

7 Naresk Vas.

Zarfın üzerinde yazan adres buydu.

Kell büyük oranda ayılmıştı ve doğruca teslimat adresine gidip bu tuhaf mektup işinden kurtulmaya karar vermişti. Rhy'ın öğrenmesine gerek yoktu. Hatta Kell o zımbırtıyı –artık her neyse– vicdanı rahat bir şekilde eli boş dönebilmek için saraya geri gitmeden önce Yakut Tarlalar'daki gizli odasına bırakacaktı.

Bu iyi bir plana benziyordu ya da kötünün iyisi.

Ancak Otrech ile Naresk köşesine vardığında ve kâğıttaki adres görüş alanına girdiğinde Kell yavaşlayarak durdu, sonra en yakındaki gölgeye doğru iki adım yana çekildi.

Bir tuhaflık vardı.

Gözle görünür bir şey değildi ama içten içe kemiklerinde hissedebiliyordu.

Naresk Vas boş görünüyordu ama değildi.

Sihir böyle bir şeydi. Her yerdeydi. Her şeydeydi. *Herkesteydi.* Havada ve toprakta düşük ve sabit bir nabız gibi atarken, canlı varlıkların vücutlarında daha gürültülü atardı. Kell denese –*uzansa*– bunu hissedebiliyordu. Bu bir görüntü, ses veya koku kadar güçlü bir duyu değildi ama buna rağmen sokağın karşısındaki gölgelerden ona doğru geliyordu.

Bu da demek oluyordu ki Kell yalnız değildi.

Nefesini tuttu ve gözlerini yolun karşısındaki adresten ayırmaksızın ara sokakta beklemeye koyuldu. Sonra gerçekten de bir şeyin *hareket ettiğini* gördü. 7 ve 9 Naresk Vas arasındaki karanlıkta kapüşonlu bir karaltı duruyordu. Kell, yanındaki bir silahın parıltısı dışında adamla ilgili hiçbir şey göremiyordu.

Kell bir an bunun Olivar, elinde mektubunu tuttuğu adam olabileceğini düşündü; Dane'lerle geçirdiği zamanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Ancak bu Olivar *olamazdı*. Kadın, adamın ölmek üzere olduğunu söylemişti ve Kell'le sokakta buluşacak kadar iyi durumda olsa bile, Kell dahi görevi henüz kabul etmişken adam onun burada olacağını *bilemezdi*. Bu da demek oluyordu ki oradaki kişi Olivar değildi. Peki o değilse kimdi?

Tehlike karşısında Kell'in tüyleri diken diken oldu.

Mektubu cebinden çıkarıp adresi inceledi, sonra nefesini tutarak mühürü açıp mektubu zarftan çıkardı. Küfretmemek için kendini zor tutuyordu.

Karanlıkta bile kâğıdın boş olduğunu görebiliyordu.

Katlı bir parşömenden başka bir şey değildi.

Sersemledi. Tuzağa düşmüştü.

Mektubun peşinde değillerse –onlar her kimse– o zaman...

Lanet olsun. Kell hâlâ cebinde olan pakete uzandı. *Ödeme.* Parmaklarıyla kumaş parçasını kavrarken kolundan yukarı tekrar o tuhaf his yükseldi. Aldığı şey neydi?

Ne yapmıştı?

Tam o sırada yolun karşısındaki karaltı başını kaldırdı.

Kell'in elindeki kâğıda bir an lambanın ışığı vurmuştu ama o bir an yetmişti. Karaltı Kell'e doğru atıldı.

Kell ise dönüp koştu.

III

Lila dolambaçlı Londra sokaklarında bir grup serserinin peşinden giderek her birinin kendi yönüne ayrılmasını bekledi. Barron haklıydı: Üçüne karşı pek şansı yoktu ama birini gözüne kestirmişti. Üçü ikiye ayrıldığında ve nihayet ikisi de kendi yollarına saptıklarında Lila hedefinin peşine düştü.

Takip ettiği sıska olandı; basamaktaki bir deri bir kemik çocuğun bozuk paralarını elinden alan fare. Oğlan, dişleri arasında tahta bir kıymıkla ve çalıntı bakır paraların cebindeki tıngırtısıyla daralan yollar labirentinde ilerlerken Lila da gölgelerden ayrılmaksızın peşinden gidiyordu. Sonunda oğlan bir ara sokağa saptı ve Lila sesini duyurmadan, görülmeden, fark edilmeden arkasından seğirtti.

Yalnız kaldıklarında tek bir uzun adımla aralarındaki boşluğu kapadı ve bıçağını sıska farenin gırtlağına dayayarak kanatacak kadar bastırdı.

"Ceplerini boşalt," diye hırladı boğuk bir sesle.

Oğlan kıpırdamadı. "Yannışın var," dedi ağzındaki kürdanı çevirerek.

Lila, bıçağı gırtlağına dalacak şekilde elindekini çevirdi. "Öyle mi?

Sonra arkasından hızla gelen ayak sürüme seslerini duydu ve tam zamanında eğilerek yumruğu atlattı. Farelerden bir diğeri, kısa boylu pislik, bir eli yumruk halinde ve diğerinde metal bir çubukla orada duruyordu. Hemen ardından kızarmış yanaklarıyla nefes nefese şişman olan da yetişti.

"O *sensin*," dedi ve Lila bir an oğlanın onu tanıdığını sandı. Çocuğun, ARANIYOR ilanındaki çizimi kastettiğini sonradan fark etti. "Gölge Hırsız."

Sıska olan çiğnediği tahta çöpü tükürüp sırıttı. "Görünüşe göre bir ödül yakaladık, beyler."

Lila duraksadı. Bir sokak faresini alt edebileceğini biliyordu, hatta ikisinin bile icabına bakabileceğini düşündü ama üç? Belki sabit dururlarsa evet ama yer değiştirip durdukları için hepsini bir arada göremiyordu. Bir sustalı bıçak sesi işitti, metal çubuğun sokak taşlarına vuruşunu duydu. Lila'nın kılıfında tabancası, elinde bıçağı ve botunda bir bıçağı daha vardı ama üç oğlanı birden haklayacak kadar hızlı olamazdı.

"İlanda ölü ya da diri yazıyor muydu?" diye sordu kısa boylu olan.

"Biliyor musun, sanırım onu belirtmemişler," dedi sıska olan boğazındaki kanı silerek.

"Galiba ölü diyordu," diye ekledi şişman olan.

"Diri bile diyor olsa," diye fikir yürüttü sıska olan. "Birkaç parçasının eksik olmasını dert edeceklerini sanmam." Lila'nın üzerine atıldı ve Lila kaçacakken yanlışlıkla şişman olana doğru savuldu. Oğlan ona uzandığında bıçağını savurarak kan akıttıktan sonra kısa boylu olan Lila'yı yakaladı. Ancak göğsünün etrafını sardığında Lila, oğlanın kollarının kaskatı kesildiğini fark etti.

"Bu da ne?" diye tısladı oğlan. "Meğer bizim oğlan bir..."

Lila hiç zaman kaybetmedi. Botuyla oğlanın ayağına sertçe vurdu ve oğlan soluk soluğa kolunu bıraktı. O bir anlık boşluk, Lila'nın, yapmak zorunda olduğunu bildiği ve yapmaktan *nefret* ettiği şeyi yapması için yeterliydi. Kaçtı.

IV

Kell, ara sokaklardan ve yan yollardan koşarken adım seslerini duyabiliyordu; önce bir, sonra iki, derken üç kişi; belki de üçüncüsü yalnızca onun kalp atışıydı. Durmadı, soluklanmadı, Yakut Tarlalar'a varana dek koşmaya devam etti. İçinden geçerken, Fauna, kır kaşları çatık bir halde onunla göz göze geldi –Kell hiç ön kapıdan gelmezdi– ama onu ne durdurdu ne de bir şey sordu. Adım sesleri birkaç blok önce uzaklaşmıştı ama yine de tepedeki odasına çıkarken merdivenlerdeki ve odanın kapısındaki izleri kontrol etti; binaya, ahşaba ve taşa bağlı tılsımlar odayı onun dışındaki tüm gözlerden saklı tutacak şekilde tasarlanmıştı.

Kell kapıyı kapattı ve dar odadaki mumlar yanarken sırtını ahşaba yasladı.

Tuzağa düşürülmüştü ama bunu yapan kimdi? *Ne* içindi?

Bilmek *istediğinden* emin değildi ama bilmesi gerekiyordu; bunun üzerine çalıntı paketi cebinden çıkardı. Soluk gri bir kumaş parçasına sarılıydı ve kumaşı açtığında kaba kesim bir taş avcuna yuvarlandı.

Kapalı bir yumruğa sığacak kadar küçüktü ve Kell'in sağ gözü kadar siyahtı, ayrıca elinin içinde diyapazon gibi kendi gücünü çağıran alçak, derinden bir titreşimle vızıldıyordu. Yankılanıyor, sesi giderek yükseliyordu. Kell'in kalp atışları hızlandı.

Bir yanı taşı bıramak istiyordu. Diğer yanıysa daha sıkı tutmak.

Mum ışığına tuttuğunda bir yanının kırılmış gibi tırtıklı olduğunu gördü ama diğer yanı pürüzsüzdü ve o pürüzsüz yüzeyinde belli belirsiz parlayan bir sembol vardı.

Taşı daha önce hiç görmemişti ama izi tanıdı.

Sadece birkaç kişinin konuşabildiği ve daha da azının kullanabildiği bir dilde yazılıydı. Kanıyla beraber damarlarında akan, siyah gözünde atan bir dil.

Aklına sadece Antari dili olarak gelen bir dil.

Ancak sihir dili her zaman sadece Antarilere ait olmamıştı. Hayır, bununla ilgili hikâyeler vardı. Başkalarının (kanla emir veremeseler de) doğrudan sihre seslenebildikleri bir zamana; her erkeğin, kadının ve çocuğun bu dilde akıcı olacak derecede güçle iç içe olduğu bir dünyaya dair hikâyeler.

Siyah Londra. Sihrin dili onlara aitti.

Ancak şehir düştükten sonra –onu yiyip bitiren güç salgınını defetme amaçlı– geriye kalan ne varsa yok edilmiş, bir arındırma ve tahliyenin parçası olarak tüm dünyalardaki her kalıntısının kökü zorla kazınmıştı.

Antari dilinde yazılmış hiç kitap olmamasının sebebi buydu. Hâlâ varlığını sürdüren birkaç metin, bölük pörçük bir araya toplanmış ve fonetik olarak kaydedilmiş, nesilden nesile geçen orijinal dili yok edilmiş büyülerdi.

Şimdi bunu, olması gerektiği gibi harflerle değil, efsunla çizilmiş halde görmek Kell'i ürpertti.

Bildiği tek efsun yazısı.

Kell, Antari dili üzerine yazılmış ve öğretmeni Tieren tarafından kendisine emanet edilmiş tek bir kitaba sahipti. Bu, içi kan büyüleriyle dolu deri bir defterdi –ışığı veya karanlığı çağıran, büyümeyi teşvik eden, büyüleri bozan büyüler– ve hepsi açıklanmıştı ama kapağında bir sembol vardı.

"Bunun anlamı ne?" diye sormuştu öğretmenine.

"Bu bir sözcük," diye açıklamıştı Tieren. "Her dünyaya ait ve hiçbirine ait olmayan bir sözcük. Bu sözcük 'sihir' anlamına gelir. Onun varoluşuna ve yaratılışına göndermede bulunur..." Tieren parmağıyla efsuna dokunmuştu. "Sihrin bir adı olsaydı bu olurdu," demişti parmağını sembolün hatları üzerinde gezdirerek. *"Vitari."*

Şimdi Kell de sözcük zihninde yankılanarak başparmağını taştaki efsunun üzerinde gezdirdi.

Vitari.

Tam o an merdivenlerde adım sesleri duyuldu ve Kell kaskatı kesildi. Merdivenleri kullanmak bir kenara, kimsenin onu görememesi gerekiyordu ama bot seslerini duyabiliyordu. Onu buraya kadar nasıl takip etmişlerdi?

İşte o sırada Kell, daha önce taşın etrafına sarılı olan ve şimdi yatağının üzerinde serili duran soluk kumaştaki deseni gördü. Üzerinde kargacık burgacık semboller vardı. İz büyüsü.

Lanet olsun.

Taşı hızla cebine koydu ve arkasındaki küçük kapı şiddetle açıldığında pencereye atıldı. Davetsiz misafirleri odasına akın ettiğinde pervazın üzerine çıktı ve sertçe aşağıdaki sokağa atlayıp ayağa kalktı.

Biri ona tuzak kurmuştu. Biri onun yasaklı bir kalıntıyı Beyaz Londra'dan *kendi* şehrine getirmesini istemişti.

Hemen arkasından biri pencereden atladı ve Kell arkasındaki karaltılarla yüzleşmek üzere hızla arkasını döndü. İkisiyle karşılaşacağını sanıyordu ama sadece bir kişiydi. Kapüşonlu yabancı yavaşladı ve durdu.

"Kimsin?" diye sordu Kell.

Karaltı onu yanıtlamadı. Hızla ilerleyip kalçasındaki silaha uzandı ve Kell, loş sokak aydınlatmasında, adamın elinin arkasında bir *X* izi gördü. Canilerin ve hainlerin izi. Bir kiralık katilin. Ancak adam silahını çektiği an Kell donakaldı. Bu paslı bir hançer değil, ışıldayan bir yarım kılıçtı ve kabzasındaki mührü tanıyordu. Kadeh

ve doğan güneş. Kraliyet ailesinin sembolü. Bu, kraliyet muhafızlarının ustalıkla kullandıkları bir kılıçtı ve sadece onlar kullanabilirdi.

"Onu nereden buldun?" diye hırladı Kell öfkesi artarak.

Cani yarım kılıcı saran parmaklarını gerdi. Kılıç soluk bir ışıltıyla parlamaya başladı ve Kell gerildi. Kraliyet muhafızlarının kılıçları sadece güzel ve keskin olmazdı; aynı zamanda *büyülü* olurlardı. Kell metaldeki büyünün, bir büyücünün gücünü tek bir kesikte söndüren büyünün yaratılmasına bizzat yardım etmişti. Bıçaklar, daha başlamadan çatışmalara engel olacak, sihirli intikam tehdidini ortadan kaldıracak şekilde tasarlanmıştı. Potansiyelleri ve o potansiyellerin yanlış ellere geçeceği korkusundan kraliyet muhafızlarına bıçaklarını *her daim* yanlarında taşımaları söylenirdi. İçlerinden biri kılıcını kaybedecek olursa, bu muhtemelen hayatlarını da kaybedecekleri anlamına gelirdi.

"Sarenach," dedi cani. *Ver.* Bu emir Kell'i şaşırttı. Kiralık katiller tutsak değil, ganimet ve kan alırlardı.

"O kılıcı bırak," diye emretti Kell. Sihirle silahı caninin elinden almaya çalıştı ama koruma altındaydı. Bıçağın yanlış ellere geçmesinden alıkoymak için başka bir tedbir... Ancak zaten geçmişti. Kell küfretti ve kılıfından kendi bıçağını çekti. Kraliyet bıçağından otuz santim daha kısaydı.

"Ver," dedi cani bir kez daha. Sesi tuhaf biçimde sakindi. Çenesini kaldırdığında Kell adamın gözlerindeki sihir parıltısını gördü. Zorlama büyüsü mü? Adam, ışıldayan silahı havada ona doğru savrularak öne atılmadan önce Kell'in yasak sihri kullanmak için sadece bir saniyesi vardı. Ara sokağın diğer ucunda ikinci bir karaltı belirdiğinde geri savularak kılıcı atlattı.

"Ver," dedi ikinci adam.

"Sırayla gelin," diye tersledi Kell. Elini kaldırdı ve sokak taşları sarsıldı, ardından kaya ve topraktan bir duvar halinde yukarı fırlayarak ikinci saldırganın yolunu kesti.

Ancak ilki gelmeye ve bıçağını savurmaya devam ediyordu. Kell kılıcın çizdiği yaydan hızla geri fırladı. Az kalsın başarıyordu; bıçak

koluna değerek kumaşı kesti ama tenini kılpayı ıskaladı. Silahın bir sonraki hamlesinde kenara savuldu ama bu kez kaburgasını kesmişti. Kan birikip karnından aşağı akarken Kell'in göğsüne bir acı yayıldı. Adam üzerine gelirken Kell bir adım geri çekildi ve aralarındaki sokak taşlarına kalkmaları için sihirle komut verdi. Titrediler ve durdular.

Cani hiç değişmeyen sakin ses tonuyla, "Ver," diye emretti.

Adam bir hamleyi daha ıskalayınca Kell, kanı durdurmaya çabalayarak elini gömleğinin önüne bastırdı. "Hayır." Hançeri elinde çevirdi, ucundan tuttu ve olabildiğinde sertçe fırlattı. Bıçak hedefini bularak caninin omzuna saplandı. Ancak adamın silahını düşürmemesi karşısında Kell dehşete kapıldı. Gelmeye devam ediyordu. Bıçağı çıkarıp kenara attığında yüzünde acının esamesi okunmuyordu.

"Taşı ver," dedi ölü gözleriyle.

Kell'in eli korumacı bir şekilde cebindeki tılsımı sardı. Tılsım avcunda uğulduyordu ve Kell onu tutarken, tılsımı verebilecek bile olsa –ne için olduğu ve peşindekinin kim olduğunu öğrenmeden yapamazdı, yapmayacaktı– onu bırakmak *istemediğini* fark etti. Ondan ayrılma düşüncesine katlanamıyordu. Bu gülünçtü. Yine de içinde bir şey onu bırakmaması için yalvarıyordu.

Cani yeniden üzerine atıldı.

Kell geriye doğru bir adım daha atmaya yeltendi ama omuzları derme çatma bir engelle karşılaştı. Kaçacak yer yoktu.

Karanlık, caninin gözlerinde parlıyor ve bıçak havada vızıldıyordu. Kell boş elini uzattı ve lanet olası bir işe yarayacakmış gibi, *"Dur,"* diye emretti.

Nasıl olduysa işe yaramıştı.

Sözcük sokak boyunca yankılandı ve bir yankıyla diğeri arasında etrafındaki gece değişim geçirdi. Zaman yavaşlar gibi oldu, cani ve Kell de öyle. Ancak elinde tuttuğu taş canlanmıştı. Kell'in kendi sihri kaburgalarının arasındaki yaradan kanayarak akıyordu ama taş, içindeki güçle vızıldıyordu ve parmaklarının arasından yoğun bir siyah

duman çıkıyordu. Duman Kell'in kolundan yukarı yükseldi, göğsünü sardı ve uzattığı elinden hızla ileriye, caniye doğru fırladı. Duman ona ulaştığında adama saldırmadı, ayaklarını yerden kesmedi. Bunun yerine caninin etrafını sardı, bacaklarına yayıldı, oradan kollarına ve göğsüne yükseldi. Ve dokunduğu her yerde, dokunur dokunmaz *dondu*. Caniyi iki adım arasında, iki nefes arasında yakaladı.

Zaman kaldığı yerden tekrar hareketlendi ve Kell, kalbi kulaklarında çarparak ve avcunun içindeki taş vızıldayarak nefes nefese kaldı.

Çalıntı kraliyet bıçağı, suratından birkaç santim uzakta havada asılı kaldı. Cani, paltosu arkasında dalgalanırken havada asılı kalmış halde kıpırdamadan duruyordu. Karaltı halindeki buz, taş veya her neyse onun arasından, Kell, caninin açık duran boş gözlerle kaskatı bedenini görebiliyordu. Bu, zorlama büyüsünün etkisi altındaki bir boş bakış değil, ölümün verdiği bir boşluktu.

Kell, hâlâ elinde atan taşa, yüzeyindeki parıldayan sembole baktı.

Vitari.

Bu sözcük sihir anlamına gelir. Onun varoluşuna ve yaratılışına göndermede bulunur.

Aynı zamanda yaratılış *eylemi* anlamına da gelebilir miydi?

Yaratmak için bir kan büyüsü yoktu. Sihrin altın kuralı, onun *yaratılamayacak* olmasıydı. Dünya vermek ve almak üzerine kuruluydu ve sihir güçlendirilip zayıflatılabilirdi ama yoktan var edilemezdi. Yine de... donmuş adama dokunmak üzere uzandı.

Gücü bir şekilde kanı mı çağırmıştı? Ancak bir kan büyüsü yapmamıştı. "Dur," demek dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Taş gerisini halletmişti.

Bu da imkânsızdı. En güçlü element sihrinde bile onu yapan kişinin, almasını istediği şekil neyse ona odaklanması gerekirdi. Ancak Kell zihninde donmuş bir kabuk canlandırmamıştı, bu da taşın, onun emrine uymadığı anlamına geliyordu. *Yorumlamıştı. Yaratmıştı.* Siyah Londra'da sihir bu şekilde mi işliyordu? Duvar-

lar, kurallar olmadan; istek ve irade dışında hiçbir şey olmadan mı işliyordu?

Kell tılsımın cebine geri girmesi için kendini zorladı. Parmakları onu bırakmak istemiyordu. Tüm gücüyle onu bırakmaya odaklandı ve taş ellerinden kayıp paltosunun cebine geri girerken her yanını baş döndürücü bir ürperti sardı ve dünyası sarsıldı. Yaralı olmanın yanı sıra kendini güçsüz, tükenmiş hissediyordu. *Demek ki karşılıksız değilmiş,* diye düşündü Kell. Ancak öyle böyle değil, güçlü bir şeydi. Tehlikeli bir şeydi.

Doğrulmaya çalıştı ama karnına saplanan acıyla duvara yaslandı. Gücü olmadan yarayı iyileştiremez, kendi kanını bile damarlarında tutamazdı. Soluklanması gerekiyordu; kafasını toplaması, *düşünmesi* ama tam o sırada arkasındaki taşlar sarsılmaya başladı ve doğrulduktan bir saniye sonra duvar parçalanarak kapüşonlu ikinci kişiyi ortaya çıkardı.

Adam meslektaşıyla aynı sakin ses tonunda, "Ver," dedi.

Kell bunu yapamazdı.

Onu yeniden tutmak için can atsa da, taşa güvenmiyordu, onu nasıl idare edeceğini bilmiyordu ama yine de onu veremezdi. Bunun üzerine yerden kendi bıçağını aldı ve adam üzerine doğru geldiğinde bıçağı saldırganının göğsüne sapladı. Bir an adamın devrilmeyeceğinden endişe etti, zorlama büyüsünün diğerinde olduğu gibi onu da ayakta tutacağından korktu. Kell bıçağı iyice derine ittirdi, organlarıyla kemiklerin arasında çevirdi ve sonunda adamın dizleri boşalıverdi. Kısacık bir an zorlama büyüsü bozuldu ve adamın gözleri tekrar ışıkla doldu. Sonra gitti.

Bu Kell'in birini ilk öldürüşü değildi ama yine de bıçağı geri çekerken ve adam ayaklarının dibine ölü bir halde yığılırken midesi bulandı.

Sokak sarsıldı ve Kell, her yanını saran acıyla nefes almaya çalışırken karnını tuttu. Sonra uzaktan gelen bir dizi adım sesi daha duydu ve kendini zorlayarak ayağa kalktı. Donmuş ve yere devrilmiş cesetlerin yanından sendeleyerek geçti ve koşmaya başladı.

V

Kell kanı durduramıyordu.

Örümcek ağı misali birbirine geçmiş, dar ve dolambaçlı Kırmızı Londra sokaklarında tökezleyerek koşarken gömleğinin ön kısmı kandan sırılsıklam olmuş, kumaşı tenine yapışmıştı.

Taşın güvende olduğundan emin olmak için cebini tuttu ve parmakları cebindeki taşı hissettiğinde bir titreme oldu. Nehre doğru koşup tılsımı, parıldayan Isle'a atmalı ve batmasına izin vermeliydi. Yapmalıydı ama yapmamıştı, bu da onu bir sorunla baş başa bırakıyordu.

O sorunsa peşinden geliyordu.

Kell bir köşeyi fazla sert döndü ve duvara savrulup yaralı tarafının tuğlalara çarpmasıyla nefesini tuttu. Koşmaya devam edemezdi ama kaçmak zorundaydı. Takip *edilemeyeceği* bir yere.

Kell kendini durmaya zorlayarak boynundaki Gri Londra kolyesine uzandı ve kordonu hızla başından çıkardı.

Çok yakından gelen ağır adım sesleri yankılanıyordu fakat Kell yerinden kıpırdamadan yüzünü buruşturup elini kan içindeki kaburgalarına bastırdı. Avcunu ve madeni parayı sokak taşlarına götürürken, *"As Travars,"* dedi.

Sözcüğün dudaklarından döküldüğünü ve aynı zamanda elinde titrediğini hissetti.

Ancak hiçbir şey olmadı. Duvar olduğu yerde kaldı, Kell de öyle.

Büyü onu gücünden ayırırken acısı kraliyet bıçağından yan tarafına yayılıp akkor gibi yakıyordu. Kell sessizce, *Hayır,* diye yalvardı. Kan sihri dünyadaki en güçlü sihirdi. Basit bir büyüyle etkisiz hale getirilemezdi. Daha güçlüydü. Daha güçlü olmak *zorundaydı.* Kell gözlerini yumdu.

"As Travars," dedi tekrar.

Başka bir şey demesine gerek olmamalıydı, zorlanmamalıydı ama yorgundu, kan kaybediyordu ve gücü bir yana gözlerini odaklamak için bile mücadele veriyordu ve bu nedenle, *"Lütfen,"* diye ekledi.

Yutkundu ve alnını taşlara yasladı, adım seslerinin yaklaştığını duyarak tekrarladı: *"Lütfen, geçmeme izin ver."*

Cebindeki taş fısıltılı bir güç, bir yardım vaadiyle uğuldadı ve tam onu cebinden çıkarıp gücünü çağırmak üzereydi ki duvar nihayet titreyerek dokunuşu altında açıldı.

Dünya birden yok oldu ve bir saniye sonra yeniden belirdi; Kell kaldırım taşlı sokağa yığılırken Kırmızı Londra'nın belli belirsiz sabit aydınlığı yerini rutubetli, isli Gri Londra gecesine bıraktı. Bir an elleri ile dizleri üzerinde kaldı ve ara sokakta, oracıkta gerçekten bilincini kaybedeceğini düşündü ama sonunda ayağa kalkmayı başardı. Kalktığında şehir tehlikeli bir biçimde etrafında eğildi. İki adım atmasıyla maskeli ve geniş kenarlı şapkasıyla bir adama çarptı. Kell içten içe karşısındaki kişinin maskeli olmasını garipsemişti ama içinde bulunduğu durum düşünülürse kendisinin de pek dış görünüş yargılayacak durumda olduğu söylenemezdi.

"Pardon," diye mırıldanırken kanı gizlemek için paltosunu etrafına sardı.

"Nereden geldiniz?" diye sordu adam. Kell başını kaldırınca maskeli kişinin aslında bir adam olmadığını fark etti. Bu bir kadındı. Hatta kadın bile değil. Genç bir kız. Kell misali bir gölge gibiydi ama günün ilerleyen saatlerine ait bir gölge. Fazla uzun, fazla zayıf. Botları, pantolonu ve peleriniyle (altındaysa ışıldayan birkaç

silahla) erkek *kılığındaydı*. Tabii bir de maskesi ve şapkası vardı. Koşmuşçasına nefes nefeseydi. *Garip*, diye düşündü Kell tekrar.

Ayakları üzerinde hafifçe sallandı.

"İyi misiniz, beyefendi?" diye sordu maskeli kız.

Sokağın ötesinden ayak sesleri duyuldu ve Kell gerilerek kendine artık güvende olduğunu, buradayken güvende olduğunu hatırlattı. Kız geriye doğru hızlı bir bakış attıktan sonra dikkatini ona çevirdi. Kell ona doğru bir adım attı ve bacakları neredeyse bükülüyordu. Kız onu yakalamaya kalktı ama Kell daha önce davranıp duvara yaslandı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı titrek bir sesle.

Kız çenesini yukarı kaldırdı, gözlerinde ve çene hatlarında güçlü, cüretkâr bir hava vardı. Bir meydan okuma. Sonra gülümsedi. Bütün ağzıyla değil, sadece dudağının kenarıyla. Kell –dalgın, sersemlemiş bir halde– farklı koşullarda arkadaş olabileceklerini düşündü.

"Yüzünüzde kan var," dedi kız.

Neremde yok *ki?* Kell elini yanağına götürdü ama eli de kanlıydı, o yüzden pek bir faydası olmadı. Kız yaklaştı. Cebinden küçük, koyu renk bir mendil çıkardı ve uzanarak çenesini mendille sildikten sonra kumaşı Kell'in avcuna bastırdı.

"Sizde kalsın," dedi. Sonra arkasını döndü ve uzun adımlarla yanından uzaklaştı.

Kell ruhaf kızın gidişini izledi, sonra sırtını sokak duvarına yasladı.

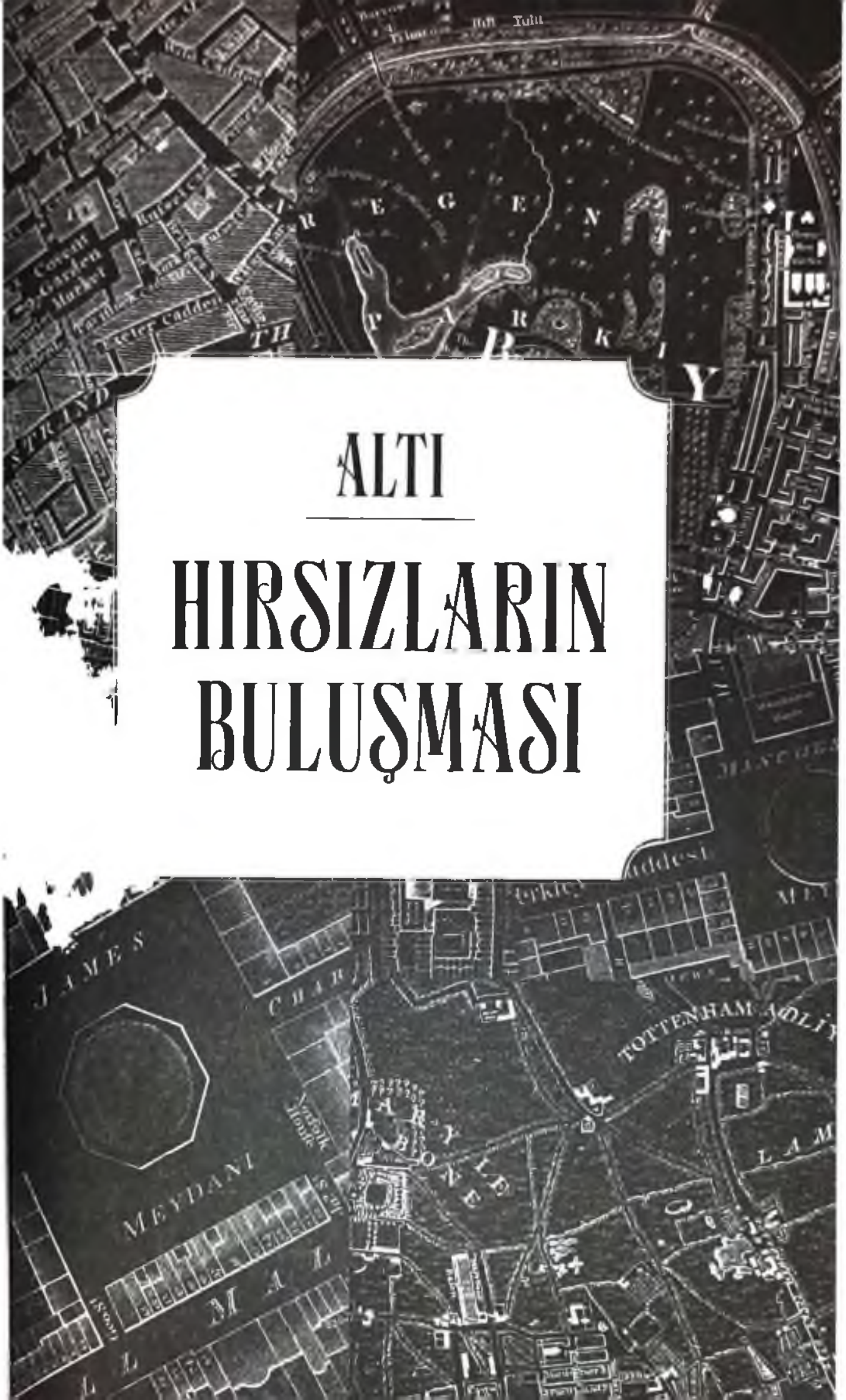
Başını geriye eğdi ve Gri Londra'nın çatıları üzerindeki yıldızsız, kasvetli gökyüzüne baktı. Sonra cebinin içindeki Siyah Londra taşına uzandı ve donakaldı.

Taş orada değildi.

Hiddetle bütün ceplerini karıştırdı ama bir faydası yoktu. Tılsım gitmişti. Kell soluk soluğa, kan kaybederek ve tükenmiş bir halde avcunda tuttuğu mendile baktı.

Buna inanamıyordu.

Soyulmuştu.

ALTI

HIRSIZLARIN BULUŞMASI

I

Bir Londra uzaklıkta şehir çanları saatin sekiz olduğunu haber veriyordu.

Ses, şehrin ucundaki bir mabetten gelmesine rağmen ışıltılı Isle'ın üzerinde ve açık pencerelerden içeri, açık kapılardan dışarı akın ederek dar sokaklar boyunca yankılandı; ta ki Yakut Tarlalar'a ve hemen ötesinde karanlıktaki bir adamın donmuş görüntüsüne ulaşıncaya dek.

Elinin arkasında bir *X* işareti ve hâlâ başının üzerinde havaya kaldırılmış çalıntı bir kraliyet kılıcı olan bir adam. Buz ya da taş veya daha garip bir şeyin içine sıkışmış bir adam.

Çan sesleri azalırken adamın yüzünü kaplayan kabukta tırtıklı bir çatlak oluştu. Sonra kolunda bir başka çatlak, derken bıçağının üzerinde bir üçüncüsü daha. Parmakları andıran küçük çatlaklar hızla derinleşerek gövdenin üzerinde yayılıyordu.

Genç Antari saldırganına, *"Dur,"* diye emretmişti ve saldırganı onu dinlemese de sihir dinlemişti. Sihir Antari'nin elindeki siyah taştan dışarı taşmış, adamın etrafını sarmış ve sertleşerek bir kabuk biçimini almıştı.

Şimdiyse kabuk parçalanıyordu.

Bir kabuğun olması *gerektiği* gibi yüzeyi çatlayıp kabukları sokağa dökülerek değil. Hayır, bu kabuk parçalanıyordu ama içindeki

adamı hiçbir şekilde serbest bırakmıyordu. Bunun yerine, erirken vücuduna değil ama *içindekine* tutunuyordu. Adamın giysilerinin içinden tenine kadar sızdı, ta ki yok olana kadar... ya da yok olmayana, *emilene* kadar.

Öncesinde donmuş olan adam titredi, sonra derin bir nefes aldı. Kraliyet kılıcı parmaklarından kaydı ve sihrin son ışıltılı damlaları yağ gibi teninin üzerine damlayıp içeri nüfuz ederken ve damarlarını mürekkep gibi karartırken takırtıyla taşların üzerine düştü. Adamın gözleri açıktı ama başı boş bir şekilde öne sarktı. Simsiyah gözbebekleri irileşerek irislerine ve beyazlarına doğru yayıldı.

Kendisine yapılmış zorlama büyüsü adamın direncini kırmış ve diğer sihrin doğruca damarlarından, beyninden ve kaslarından içeri girerek dokunduğu her şeyi etkisi altına almasına izin vermişti; daha önce kırmızı olan yaşamın özü şimdi saf ve karanlık bir şeyle yanıp tutuşuyordu.

Adam –veya artık içindeki şey– yavaşça başını kaldırdı. Siyah gözleri ara sokakta gezinirken kör karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu. İkinci caninin bedeni yanında yatıyordu ama o çoktan ölmüştü, ışığı sönmüştü. Kurtarılacak bir şey kalmamıştı. Yanacak bir şey kalmamıştı. Kendi bedeninde de pek hayat olduğu söylenemezdi –sadece beslenebileceği kadar bir alev– ama şimdilik bu da idare ederdi.

Omuzlarını oynattı ve bedenine alışkın olmayan bir adam gibi başlangıçta aksak bir şekilde yürümeye başladı. Sonra daha hızlı, daha emin adımlarla devam etti. Duruşu düzeldi ve en yakındaki binanın ışıklarına doğru ilerledi. Adamın ağzı kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü. Saat geç olsa da pencerelerde fenerler yanıyordu ve yüksek sesli, tatlı, umut veren kahkahalar çan sesleri gibi etrafı sarıyordu.

II

Lila, İki Adımlık Yer'e dönerken mırıldanıyordu.

Yürürken ardına gizlendiklerini çıkarmaya başladı; önce maskesi, ardından geniş kenarlı şapkası. Ara sokaktaki sarhoş adamla karşılaştığında bunların üzerinde olduğunu unutmuştu ama adamın kafası o kadar dumanlıydı ki pek fark etmişe benzemiyordu. Tıpkı mendili uzatırken elinin paltosunda olduğunu veya koyu renk kumaş parçasını avcuna bastırdığında adamın cebindekileri kavrarken fark etmediği gibi. Kolay lokmaydı.

Doğrusu o sokak faresi üçlüsünden kaçtığı –ya da tuzağa düşüp kaçması *gerektiği*– için kendine hâlâ kızgındı. *Ancak*, diye düşündü elini pelerininin cebindeki tatmin edici ağırlığın etrafına sararken, *gezinti tam bir kayıp sayılmazdı.*

Taverna görüş alanında belirirken çaldığı şeyi pelerininden çıkardı ve daha yakından bakmak için bir lamba direğinin altında durdu. Baktığında hevesi kursağında kaldı. Metal; gümüş veya altın bir şey olacağını ummuştu ama bu yumrulu bir taştı. Ne bir cevher ne de mücevher. Kristal bile değildi. Bir nehir taşına benziyordu; bir tarafı pürüzsüz, diğer tarafı daha büyük bir taş parçasından koparılmış veya parçalanmış gibi pürüzlü, parlak ve siyah bir taştı. Ne tür bir adam cebinde taşlarla gezinirdi ki? Üstelik kırık olanlarla?

Bir şey hisseder gibi oldu, teninin taş yüzeyle buluştuğu yerde karıncalanma hissine benzer bir şey. Lila taşı ışığa tuttu ve bir an gözlerini kısıp baktıktan sonra bu hissi görmezden gelip taşın değersiz olduğuna karar verdi; en iyi ihtimalle manevi değeri olan bir şeydi. Cebine geri koyup İki Adımlık Yer'in basamaklarından çıkarken keyfi kaçmıştı.

Taverna kalabalık olmasına rağmen o içeri girdiğinde Barron başını kaldırdı ve bakışları Lila'nın suratından kolunun altındaki maske ve şapkasına kaydı. Lila adamın yüzünde belli belirsiz bir endişe gördüğünü sanarak yüzünü buruşturdu. O Lila'nın ailesi değildi, Lila da onun. Onun endişesine ihtiyacı yoktu, onun da Lila'nın yükünü çekmeye.

Lila tezgâhı pas geçip merdivenlere yöneldiğinde Barron, "Belaya mı çattın?" diye sordu.

Lila ara sokakta kapana kıstırıldığını veya kavgadan kaçtığını ve çaldığı şeyin tam bir fiyasko olduğunu itiraf edecek değildi. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi."

Basamaklardaki cılız çocuk köşedeki bir taburede oturmuş bir kâseden yahni yiyordu. Lila aç olduğunu fark etti –başka bir deyişle, her zamankinden daha aç olduğunu; yıllardır *tokluk* hissetmiyordu– ama aynı zamanda yorgundu ve kemiklerinin yatağa duyduğu açlığın, midesinin sofraya duyduğu açlıktan daha kuvvetli olmasına seviniyordu. Ayrıca bozuklukları da geri koparmamıştı. Elbette gümüşü vardı ama onu bu tavernadan, bu şehirden çıkacak olursa diye saklamak zorundaydı. Lila döngünün nasıl işlediğini çok iyi biliyordu; hırsızlar sadece hırsızlıklarını idame ettirecek kadar çalarlardı.

Böyle küçük zaferlerle yetinmeye niyeti yoktu. Şimdi buna mecbur bırakıldığı için –o üç sokak faresinin, üç düzine polis memurunun beceremediğini keşfetmesine; aranan adamlarının aslında bir adam olmadığını öğrenmelerine lanet okudu– çalmak artık daha da zorlaşacaktı. Daha büyük voli vurması gerekiyordu ve bunu çok geçmeden yapmalıydı.

Karnı guruldadı ve isterse Barron'ın ona karşılıksız bir şeyler vereceğini biliyordu ama bunu yapamazdı. *Yapmayacaktı.*

Lila Bard hırsız olabilirdi ama dilenci değildi.

Buradan gittiğinde –ve gidecekti– ona olan bütün borcunu son meteliğine kadar kapatıp gidecekti. Merdivenlerden çıktı.

Dar basamakların en tepesinde yeşil kapılı küçük bir sahanlık duruyordu. Barron'ın yanından bir hışımla geçip basamaklardan indiği ve peşinde sadece öfke krizi bıraktığı o kapıyı çarptığını hatırlıyordu. Kavgayı hatırlıyordu; bir müdavimin parasını çalmış, Barron da bunun için onu suçlamıştı. Daha kötüsü, Barron ondan kirayı ödemesini istemiş ama "ödünç" parayla oda ve yemek parasını ödemesine engel olmuştu. Sadece dürüst yollarla kazanılmış para istiyordu ve Lila ona bunu veremezdi, bunun üzerine ona tavernayı işletmesine yardım etmesi karşılığında para teklif etmişti. Lila teklifi geri çevirmişti. Evet demek burada kalmak anlamına geliyordu, kalmak ise yerleşmek anlamına geliyordu. Sonunda orayı bırakıp gitmek daha kolay gelmişti. *Bir yere değil,* demişti Lila kendi kendine. Hayır, Lila bir şeye doğru gidiyordu. Daha iyi bir şeye. Henüz ona ulaşamamış olsa bile ulaşacaktı.

Sahip olduğu bir avuç şeyi kolunun altına sıkıştırarak, "Bu bir hayat değil!" diye bağırmıştı. "Bu hiçbir şey değil. Yetmez. Lanet olsun, yetmez."

O zamanlar henüz bir maskesi yoktu, doğrudan hırsızlık yapacak kadar cesur değildi.

Dahası olmalı, diye düşünmüştü. *Dahası olmalıyım.*

Öfkeyle dışarı fırlarken kapının yanındaki bir askıdan geniş kenarlı şapkayı almıştı. Şapka onun değildi.

Barron onu durdurmaya çalışmamıştı. Sadece yolundan çekilmişti, o kadar.

Sahip olmaya değer bir hayat, almaya değer bir hayattır.

O küçük odadan ve İki Adımlık Yer'den öfkeyle çıkalı ve ikisiyle de işinin bittiğine yemin edeli neredeyse bir yıl oluyordu; on bir ay, iki hafta ve birkaç gün.

Yine de işte tekrar buradaydı. Her biri gelişine en az onun kadar isyan eden basamakların tepesine vardı ve içeri girdi.

Odayı görünce içini iğrenme ve rahatlama karışımı bir his kapladı. Yorgunlukla cebindeki taşı çıkardı ve kapının yanındaki ahşap masaya pat diye bıraktı.

Barron silindir şapkayı yatağın üzerine koymuştu, Lila botlarının bağcıklarını çözmek için şapkanın yanına çöktü. Botları giyilmekten perişan olmuştu ve düzgün bir çift satın almanın ne kadara mal olacağını düşününce yüzünü buruşturdu. Kolay çalınacak bir şey değildi. Bir adamın cep saatini almak ayrıydı, ayakkabılarını çalmak apayrı.

İlk botunun bağcıklarını yarıya kadar çözmüştü ki *uf* gibi bir zorlama sesi duydu ve başını kaldırıp baktığında yatak odasında bir adam ayakta dikiliyordu.

Adam içeriye kapıdan girmemişti –kapı kilitliydi– ama kanlı eliyle duvara tutunarak orada duruyordu. Lila'nın mendili adamın avcu ile tahta levhalar arasında yumru halinde duruyordu ve altındaki panele çizilmiş belli belirsiz bir tür izi görebiliyordu.

Adamın saçları gözlerinin önüne dökülmüştü ama Lila onu görür görmez tanıdı.

Bu, ara sokaktaki adamdı. Sarhoş olan.

"Onu geri ver," dedi nefes nefese. Lila'nın ne olduğunu çözemediği hafif bir aksanı vardı.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu ayağa kalkarak.

"Onu geri vermek zorundasın." Burada, bu kapalı küçük odanın aydınlığında, adamın göğsünde keçeleşmiş gömleğini, yüzündeki terin parlaklığını görebiliyordu. "Onu... almaman... gerekirdi..."

Lila'nın gözleri masanın üzerindeki taşa kaydı ve bunu Kell'in bakışları izleyerek taşa sabitlendi. İkisi aynı anda taşın üzerine doğru atıldılar. Daha doğrusu Lila üzerine atıldı. Yabancı ise kendini duvardan o tarafa doğru atarak sertçe savruldu, sonra Lila'nın ayağının dibine devrildi. Başı yere çarpınca hafifçe sıçradı.

Harika, diye düşündü Lila adamın yerde yatan bedenine bakarak. Botuyla adamın omzunu dürttü, kıpırdamayınca yere diz çöküp adamı ters çevirdi. Berbat bir gece geçirmişe benziyordu. Siyah tuniği tenine yapışmıştı; önce bunun ter olduğunu düşündü ama dokunduğunda parmakları kırmızı olmuştu. Adamın ceplerini arayıp cesedi pencereden dışarı atmayı düşündü ama o an lekeli gömleğinin altındaki göğsünün belli belirsiz inip kalktığını fark etti. Ölmemişti.

Henüz.

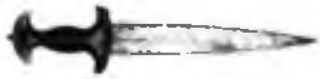
Yakından bakınca, yabancının yaşı, başta zannettiği kadar büyük değildi. Bir parça kurum ve kan lekesinin ardındaki teni pürüzsüzdü ve yüzünde hâlâ çocuksu bir ifade vardı. Lila'dan en fazla bir iki yaş büyük görünüyordu. Oğlanın bakır rengi saçlarını alnından kenara çektiğinde gözkapakları titreyerek açıldı.

Lila birden geri çekildi. Oğlanın bir gözü çok güzel, mavi bir renge sahipti. Otekiyse kapkaraydı. Bu daha önce gördüğü, Uzakdoğu'dan gelmiş bazı adamların siyah irisli gözlerine benzemiyordu; bir uçtan diğer uca ne bir renk ne bir beyazlığın olduğu saf, *yapay* bir siyahlıktı.

Bakışları odaklanmaya çalıştı ve Lila en yakınındaki şeye –bir kitaba– uzanıp bununla ona vurdu. Oğlanın başı sarsıldı ve vücudu gevşedi. Hiçbir ayılma belirtisi göstermeyince Lila kitabı kenara koydu ve oğlanın bileklerini tuttu.

Gevşek bedeni yerde sürüklerken dalgın bir şekilde, *Çiçek kokuyor*, diye düşündü.

III

Kell ayıldığında bir yatağa bağlıydı.

Bileklerine sarılı kalın halat, kollarını arkasındaki yatak başlığına sabitliyordu. Başı zonkluyordu ve hareket etmeye çalıştığında kaburgalarına hafif bir ağrı yayıldı ama en azından kanaması durmuştu ve gücüne uzandığında karşılık verip içinde yükseldiğini hissedince rahatladı. Kraliyet bıçağının büyüsü etkisini yitirmişti.

Birkaç saniye kendini değerlendirdikten sonra odada tek başına olmadığını fark etti. Başını zorlukla yastıktan kaldırdığında hırsızı, yatak ucundaki bir sandalyeye tünemiş, gümüş bir saati kurarken ve dizlerinin üzerinden onu izlerken buldu. Kız maskesini çıkarmıştı ve Kell maskenin altındaki yüzü görünce şaşırdı. Koyu renk saçları, sivri uçlu çenesi hizasında kısa kesilmişti. Yaşı küçük görünüyordu ama açlıktan zayıflamış bir kuşun keskin, kemikli hatlarına sahipti. Yüzündeki tek yuvarlak hat, ikisi de kahverengi olan ama aynı tonda olmayan gözlerine aitti. Kell, *Beni çözer misin?* veya *Taş nerede?* gibi bir soruyla konuşmaya başlamak üzere ağzını açtı ama bunun yerine kendini, "Bir gözün diğerinden daha açık," derken buldu.

"Senin de bir gözün siyah," diye karşılık verdi kız. Temkinli görünüyordu, korkmuyordu. Korkuyorsa da saklamakta oldukça başarılıydı. "Nesin sen?" diye sordu.

"Bir canavar," dedi Kell boğuk bir sesle. "Beni bıraksan iyi edersin."

Kız küçük, alaycı bir kahkaha attı. "Canavarlar hanımefendilerin yanında bayılmazlar."

"Hanımefendiler de erkek kılığına girip yankesicilik yapmazlar," diye karşılık verdi Kell.

Kızın gülümsemesi daha da keskinleşti. "Gerçekten nesin sen?"

"Yatağına bağlı biri," dedi Kell gerçekçi bir şekilde.

"Ve?"

Kell'in tek kaşı çatıldı. "Ve başı belada biri."

En azından bu bir parça şaşkınlığa yol açmıştı. "Yatağıma bağlı olduğun bariz gerçeği dışında mı?"

Kell kollarının bağlı olmasına rağmen kızın gözlerine bakabilmek için biraz doğrulmaya çalışarak, "Evet," dedi. "Beni bırakmalı ve çaldığın şeyi bana geri vermelisin." Taşı görme umuduyla odanın etrafını taradı ama artık masanın üzerinde durmuyordu. "Seni ihbar etmem," diye ekledi. "Bunu hiç yaşanmamış kabul ederiz ama ona *ihtiyacım* var."

Kızın tılsımdan tarafa bir bakış atmasını veya o tarafa doğru eğilmesini umuyordu ama bakışları hiç oynamadan sabit bakıyordu. "Buraya nasıl girdin?" diye sordu.

Kell yanağını çiğnedi. "Bana inanmazsın," dedi ilgisizce.

Kız omuz silkti. "Sanırım göreceğiz."

Kell tereddüt etti. Kell'in gözünü görünce irkilmemiş ve kanlar içinde bir duvardan geçip odasına girdiğinde yardım çağırmamış veya onu ele vermemişti. Gri dünya sihir hakkında çok az şey bilirdi ama kızın bakışında bir şey vardı; onu haksız çıkarır mı, *çıkarabilir mi*, diye merak etmesine yol açan bir meydan okuma.

"Adın ne?" diye sordu.

"Konuyu değiştirme."

Kell parmaklarını, kendisini yatağa bağlayan halatların etrafına dolarken, "Değiştirmiyorum," dedi. "Yalnızca beni tutsak alan kişiyi tanımak istiyorum."

Kız bir an onu inceledikten sonra yanıtladı. "Delilah Bard," dedi. "Ancak Lila demen yeterli." *Lila*. Yumuşak bir isimdi ama ilk hecesini bıçak gibi kesip ikincisini metalin havada çıkardığı bir fısıltı gibi söylemişti. "Peki, tutsağımın adı?"

"Kell," dedi. "Benim adım Kell ve başka bir Londra'dan geliyorum. Odana da sihir kullanarak girdim."

Beklediği gibi kızın dudakları kıvrıldı. "Sihir," diye tekrarladı soğuk bir şekilde.

"Evet," dedi Kell. "Sihir." Bu kez sözcük ağzından çıkarken halatları daha sıkı tuttu ve alev alarak anında kül oldular. Belki biraz gösterişli olmuştu ama istenen etkiyi vermişti. Kell yatağın üzerinde tamamen doğrulduğunda Lila sandalyesinde gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildi. Kell'in birden başı döndü ve odanın doğrulmasını beklerken bileklerini ovuşturarak bekledi.

"Daha açık olmak gerekirse," dedi, "sihri bir kapı yaratmak için kullandım."

Kell üstünü yokladı ve bıçağının üzerinde olmadığını fark etti. Kız silahlarını almıştı. Kell kaşlarını çattı, bacaklarını yavaşça yataktan sallandırarak botlarını tekrar yere bastı. "Ara sokakta yankesicilik yaparken bana mendilini vermiştin. Onun sayesinde benden sana açılan bir kapı yaratabildim." Bu arada bunu yapmak kulağa geldiğinden *çok daha* zordu. Kapılar birilerine değil, bir yerlere açılırdı. Bu, Kell'in birini bulmak için başarılı bir şekilde sihrini kullandığı ikinci seferdi. Üstelik her adımında kanıyla birlikte güç kaybettiği halde. Aşırı güç kaybetmişti. Sihrin son kalıntıları onu buraya getirmiş ve sonra...

"Başka bir Londra," dedi Lila.

"Evet."

"Ve bir kapı yarattın."

"Evet."

"Sihir kullanarak."

"Evet." O sırada kızla göz göze geldi ve yüzünde şaşkınlık, şüphe veya güvensizlik görmeyi bekledi ve onun yerine başka bir

şeyle karşılaştı. Kız boş gözlerle ona bakıyordu; hayır, boş gözlerle *değil.* Bakışları yoğundu. İrdeleyiciydi. Kell kızın başka bir gösteri daha istemeyeceğini umuyordu. Gücünü yeni yeni topluyordu ve sonrası için saklaması gerekti.

Kız parmağını, Kell'in kapısının hâlâ belli belirsiz izlerinin bulunduğu duvara kaldırdı. "Sanırım bu işaretin sebebini açıklıyor."

Kell hafifçe kaşlarını çattı. Buradaki çoğu insan büyünün yansımalarını göremezdi ya da en azından fark etmezdi. İzler, çoğu sihir gibi, onların algısının ötesinde kalırdı.

"Peki ya taş?" diye sordu kız.

"Sihir," dedi Kell. *Kara sihir. Güçlü sihir. Ölümcül sihir.* "Kötü sihir."

Lila'nın bakışları sonunda kaydı. Kısacık bir an gözleri duvar tarafındaki bir şifoniyere çevrildi. Kell duraksamadı. Üst çekmeceye atıldı ama parmakları ahşapla buluşmadan önce boğazında bir bıçak hissetti. Birdenbire ortaya çıkmıştı. Bir cep. Bir kol. İnce bir bıçak, çenesinin hemen altında duruyordu. Lila'nın gülümseyişi metalin kenarı kadar keskindi.

"Düşmeden önce otur, sihirli çocuk."

Lila bıçağını indirdi ve Kell yavaşça yatağın ayakucuna oturdu. Sonra kız ima ettiğinin aksine tılsımı şifoniyerin üst çekmecesinden değil, yoktan var edercesine ortaya çıkarıp Kell'i bir kez daha şaşırttı. Bir saniye önce eli boşken, bir saniye sonra taş oradaydı; el becerisi kusursuzdu. Kell düşünürken yutkundu. Bıçağı kızın elinden alabilirdi ama muhtemelen üzerinde bir tane daha vardı ve daha kötüsü, taş ondaydı. Kız insandı ve sihirle ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama bir istekte bulunursa taş buna karşılık verebilirdi. Kell taşın içine hapsolmuş caniyi düşündü.

Lila başparmağını tılsımın üzerinde gezdirdi. "Bunu bu kadar kötü yapan ne?"

Kell doğru sözcükleri seçerken duraksadı. "Var olmamalı."

"Ederi ne?"

"Hayatın," dedi Kell yumruklarını sıkarak. "Çünkü inan bana, peşimdeki her kimse onu geri almak için göz açıp kapayıncaya kadar seni öldürecektir."

Lila'nın bakışları pencereye kaydı. "Takip edildin mi?"

Kell başını iki yana salaldı. "Hayır," dedi yavaşça. "Beni buraya kadar takip edemezler."

"O zaman endişelenmeme gerek yok." Dikkatini tılsıma çevirdi. Kell kızın içinde yanıp tutuşan merakı görebiliyordu, acaba taş kendisinde olduğu gibi onu da kendine çekiyor mudur diye merak etti.

"Lila," dedi yavaşça. "Lütfen onu elinden bırak."

Kız okumasına faydası olacakmış gibi gözlerini kısarak taşın yüzeyindeki sembole bakıyordu. "Bu ne anlama geliyor?" Kell yanıt vermedi. "Söylersen onu geri vereceğim."

Kell ona inanmasa da sorusunu yanıtladı. "Bu sihrin sembolü," dedi. *"Vitari."*

"Adı 'sihir' olan bir sihirli taş? Hiç orijinal değilmiş. Ne işe yarıyor?"

"Bilmiyorum." Bu bir bakıma doğruydu.

"Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil."

Lila kaşlarını çattı. "Onu geri istemediğini düşünmeye başlıyorum."

"İstemiyorum," dedi Kell ve her ne kadar bir yanı onu tekrar elinde tutmak için can atsa da söylediği büyük oranda doğruydu. "Ancak ona ihtiyacım var. Ayrıca sorunu da yanıtladım."

Lila taşı inceledi. "Adı sihir olan bir sihirli taş," diye düşünerek avcunda çevirdi. "Bu beni neye inandırmalı? Sihir *yaptığına* mı? Yoksa *sihirden* bir şeyler yaptığına mı?" Yanıtını Kell'in endişeli yüzünde görmüş olmalıydı çünkü zafer kazanmışçasına gülümsedi. "O halde bir güç kaynağı..." Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bir şey yapabilir mi? Acaba nasıl çalışı..."

Kell tılsımın üzerine doğru atıldı. Eli yarı yolda havadayken Lila'nın bıçağı boşluğu yararak avcunu kesti. Kanı yere damlarken Kell nefes nefese kaldı.

"Seni uyarmıştım," dedi Lila bıçağını bir parmak gibi sallayarak.

"Lila," dedi Kell bitkinlikle elini göğsüne bastırarak. "Lütfen. Onu bana geri ver."

Ancak kızın bunu yapmayacağını biliyordu. Parmakları taşın etrafını sararken gözlerinde muzip bir ışıltı vardı; kendisinde de olduğunu bildiği bir bakış. Ne çağıracaktı? Bu sıska küçük insan ne *çağırabilirdi*? Kız iki elini birden resmi bir biçimde önüne uzattı ve parmakları arasından dumanlar yükselirken Kell yarı merak yarı endişeyle izlemeye koyuldu. Duman kızın boştaki elini sardı ve elinde cilalı bir kın içinde güzel bir kılıç tutuncaya dek etrafına dolanarak sertleşti.

Gözleri şaşkınlık ve keyifle irileşti.

"İşe yaradı," diye fısıldadı kendi kendine.

Kılıcın kabzası da Kell'in gözünün ve çalıntı taşın aynı parlak siyahlığıyla ışıldıyordu ve kılıcı kılıfından çekerek çıkardığında mum ışığında –yine siyah– metali parlıyordu ve dövme çelik gibi sağlamdı. Lila sevinç dolu bir ses çıkardı. Kell kılıcı görünce rahat bir nefes aldı –daha beteri de olabilirdi– ve kızın kılıcı duvara yaslayışını izledi.

"Gördün işte," dedi Kell dikkatle. "Şimdi ver onu bana." Bu tür bir sihrin *yanlış* olduğunu ya da taşın onun enerjisinden beslendiğini fark etmemişti, fark edemezdi. "Lütfen. Kendine zarar vermeden önce onu bana ver."

Lila ona alaycı bir bakış atarak taşı okşadı. "Ah, hayır," dedi. "Daha yeni başlıyorum."

Kell, "Lila..." dedi ama artık çok geçti. Siyah duman öncekinden çok daha yoğun bir şekilde kızın parmakları arasından akın etmeye ve Kell ile kız arasındaki boşluğun şeklini almaya başlamıştı bile. Bu kez silah yerine genç bir adam belirdi. Hatları

dumandan ete büründüğünde Kell, bunun sıradan bir genç adam olmadığını fark etti.

Bu *Kell*'di. Paltosunun yıpranmış etek ucundan siyah gözünü örten yüzüne dökülmüş kızılımsı saçlarına kadar aralarındaki benzerlik kusursuzdu. Tek farkı, bu Kell'in gözünün mavi olmayışıydı. Bunun iki gözü de Lila'nın elindeki taş kadar sert ve siyah bir parlaklıktaydı. Görüntü başlangıçta hareket etmeksizin durmuş bekliyordu.

Gerçekten Kell *olan* Kell öfkeyle gerçek olmayan Kell'e baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Soruyu Lila'ya yöneltmişti.

"Sadece biraz eğleniyorum," dedi Lila.

"Eğlence olsun diye *insan yaratamazsın.*"

"Görünüşe göre yapabilirim," dedi.

O sırada siyah gözlü Kell *hareket etmeye* başladı. Paltosunu çıkarıp en yakındaki sandalyenin üzerine attı. Ardından Kell, kendi yansımasının, tuniğinin düğmelerini teker teker açmaya başlamasını dehşet içinde izledi.

Kell küçük, boğuk bir kahkaha attı. "Dalga geçiyor olmalısın." Lila sadece gülümsedi ve taşı avcunda çevirirken Kell olmayan Kell yavaşça ve muzipçe tuniğini çıkarıp çıplak göğsüyle orada öylece durdu. Parmakları belindeki kemeri çözmeye başladı.

"Tamam, yeter," dedi Kell. "Yok et şunu."

Lila derin bir iç çekti. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Bu eğlenceli bir şey *değil.*"

Diğer Kell kemeri halkalarından çıkararak striptizine devam etti ve Lila sırıtarak, "Senin için olmayabilir," dedi.

Ancak Kell'in gördüğü şeyi Lila göremiyordu: Yansımasının başlangıçta boş olan yüzü *değişmeye* başlıyordu. Bu, sihirde güç algılanan bir değişimdi; dolmaya başlayan bir boşluk.

"Lila," diye üsteledi Kell. "Beni dinle. Şunu *hemen* yok et."

"Peki, peki," dedi bakışlarını siyah gözlü Kell'e çevirerek. "Şey... onu nasıl yapacağım?"

"Onun var olmasını istedin," dedi Kell ayağa kalkarak. "Şimdi de yok olmasını iste."

Lila'nın kaşları çatıldı ve hayalet giysilerini çıkarmayı bıraktı ama yok olmuyordu.

"Lila."

"Deniyorum," dedi taşı daha fazla sıkarak.

Bunun üzerine hayalet Kell'in yüzü buruştu ve boş ifadesi yerini farkındalığa, farkındalıksa *öfkeye* bıraktı. Sanki neler olduğunu *biliyordu*. Gözleri Lila'nın yüzünden eline, sonra tekrar yüzüne çevrildi. Ardından *saldırdı*. O kadar hızlıydı ki göz açıp kapayıncaya dek kızın üzerindeydi. Kell olmayan Kell onu sırtüstü duvara çarparken taş Lila'nın elinden fırladı. Hayalet Kell konuşmak üzere ağzını açtı ama bunu yapamadan birdenbire elleri –*kendisi*– dumana ve hiçliğe karışarak yok oldu. Lila ise kendini Kell *olan* Kell'le karşı karşıya buldu; kanlı eli hayali görüntünün az önce olduğu noktaya kalkmıştı ve komutu –*As Anasae*– hâlâ odanın içinde yankılanıyordu.

Belli ki taşa sahip olduğu kısa süre Kell'e olduğu gibi ona da olumsuz etki ederek Lila ayakları üzerinde sallandı ve şifoniyere tutundu. Zorlukla sarsak bir nefes aldıktan sonra Kell kanayan elini kızın boğazına sardı.

"Bıçağım nerede?" diye hırladı Kell.

"Üst çekmece," dedi Lila zorlukla nefes alarak.

Kell başıyla onayladı ama onu serbest bırakmadı. Bunun yerine Lila'yı bileğinden yakalayarak başının dibindeki duvara sabitledi.

Lila, "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı ama Kell yanıtlamadı. Sadece ahşaba odaklandı ve ahşap çatırdayarak eğrildi, soyuldu ve uzayarak Lila'nın bileğini sardı. Lila karşı koydu ama saniyeler içinde olan olmuştu. Kell bileğini bıraktı ama duvar bırakmadı. Lila debelenirken ve uydurma bağla mücadele ederken Kell taşı yerden aldı.

"Lanet olası, ne yaptın?.." Lila tahta kelepçeden kurtulmaya çalışırken Kell kendini zorlayarak taşı cebine koydu. "Duvarı mahvettin. Bunu nasıl ödeyeceğim? Nasıl *açıklayacağım?*"

Kell çekmeceye yöneldi. Cebindekilerin çoğu –neyse ki sadece üzerindeki siyah paltoyu yağmalamıştı– ve bıçağı oradaydı.

"Beni burada, bu halde bırakamazsın," diye söylendi.

Kell ceplerini tekrar doldurup başparmağını bıçağının üzerindeki tanıdık harflerin üzerinde gezdirdikten sonra bıçağı ön kolundaki kılıfına geri koydu. Sonra Lila sırtındaki bir kılıftan başka bir hançer çıkarırken arkasında deriden sıyrılan metal sesini duydu.

"Senin yerinde olsam onu fırlatmam," dedi Kell pencereye yönelirken.

"Nedenmiş o?" diye homurdandı Lila.

"Çünkü," dedi Kell camı yukarı doğru kaydırırken, "kendini çözmek için ihtiyacın olacak."

Ardından pencere pervazına çıktı ve atladı.

Umduğundan daha uzun bir atlayıştı ama ara sokakta yukarı esen rüzgârı kullanarak yumuşak bir iniş yaptı. Gri Londra'da nerede olduğundan veya ne tür bir evde tutulduğundan emin olamadığı için en güvenli çıkış yolu pencere gibi görünmüştü. Sokaktan baktığında buranın bir ev değil, taverna olduğunu fark etti ve köşeyi döndüğünde akşam havasında sallanan tabelayı gördü. Gölgeden lambanın aydınlığına, sonra tekrar gölgeye doğru sallanıyordu ama Kell tek bakışta üzerinde ne yazdığını anlamıştı.

İKİ ADIMLIK YER.

Şaşırmamalıydı –sanki tüm yollar buraya çıkıyordu– ama yine de şaşırmıştı. Sihirde her şeyin mümkün olduğunu bilmesine rağmen, *Şu işe bak,* diye düşündü.

Kızla ilgili garip bir hisse kapılmıştı ama bir kenara itti.

Kızın bir önemi yoktu. Taş artık Kell'deydi.

Geriye yalnızca bu konuda ne yapacağına karar vermek kalıyordu.

IV

Lila'nın kolundakini kesip koparması ve serbest kalması yarım saatten fazla sürdü. Bıçağı tahtayı sonunda kestiğinde metalin keskin ucu tamir edilemez derecede körelmiş ve duvarın bir kısmı mahvolmuştu. Ayrıca fena halde sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Madeni paraları çoğalmış değildi ama birikimlerin canı cehennemeydi: Bu gece içkiye ihtiyacı vardı.

Acıyan bileğini ovuşturdu, körelmiş bıçağı yatağın üzerine fırlattı ve hâlâ keskin olan ikinci hançerini daha önce attığı yerden aldı. Kell'in kanını bıçaktan silerken dudaklarından bir dizi küfür döküldü ve hançeri kınına koyarken zihni bitmek bilmeyen bir dizi soruyla doldu ama hepsini bir kenara itti ve çekmeceden tabancasını çıkararak kılıfına koydu; o sırada tabancası yanında olsaydı Kell'in kafasına bir delik açardı.

Hâlâ sessizce küfredip pelerinini omzuna çektiğinde gözüne bir şey ilişti. Çağırdığı kılıç hâlâ duvara dayalı duruyordu. Piç kurusu çıkarken durup *onu* ortadan kaldırmamıştı. Lila güzel kılıcı dikkatle eline aldı, parıldayan siyah kabzasına hayranlıkla baktı. Sap kısmına işlenmiş ayrıntılarına kadar tam hayal ettiği gibiydi. Tıpkı taşı tuttuğunda olduğu gibi kılıç da Lila'nın parmaklarının arasında vızıldıyordu. Bıçağı tutmak *istiyordu*, iliklerine kadar işleyen garip, güvenmediği bir arzuyla onu hiç *bırakmamak* istiyordu. Lila

bir şeyi istemenin nasıl bir his olduğunu bilirdi; o istediği şeyin iliklerine nasıl fısıldadığını, mırıldadığını ve bağırdığını bilirdi. Bu da onun gibi bir histi ama aynısı değildi. Sahte bir arzuydu.

Taşı kaybettiğinde nasıl hissettiğini, sonra birdenbire gelen baş dönmesini ve bütün enerjisinin vücudundan çekilmesini hatırladı. Bakmadığı sırada çalınmıştı. Bu ona tuhaf bir biçimde yankesiciliği, kurnazca bir el çabukluğunu hatırlattı. İşin sırrı buydu. Düzgün bir numara için *iki* el lazımdı; biri dikkatini verdiğin, diğeri fark edemediğin. Lila gözünün önündeki parlak şeye öyle odaklanmıştı ki diğer elin cebinden çaldığını fark etmemişti.

Kell buna, *Kötü sihir,* demişti.

Hayır, diye düşündü Lila. *Zeki sihir.*

Zekâ ise *kötü*den çok daha tehlikeliydi. Lila o kadarını biliyordu. O yüzden bunu yapmak her ne kadar ona acı verse de açık duran pencereye gitti ve kılıcı dışarı fırlattı. Kılıcın aşağıdaki sokak taşları üzerine düşüşünü izlerken, *Uğurlar olsun,* diye düşündü.

Gözleri çatı katlarına ve bacalara kaydı. Kell acaba nereye gitmiştir diye merak etti. Merak ediyordu ama bu soru beraberinde bir dizi soruyu daha getiriyordu ve bunların hiçbirinin yanıtını asla alamayacağını bildiğinden pencereyi çarparak örttü ve o içkiyi bulmaya gitti.

Adamın biri sendeleyerek İki Adımlık Yer'in ön kapısından içeri girdi ve az kalsın girişteki merdivenlere kapaklanıyordu. Sersemlemiş halde, *Hilebaz pislikler,* diye düşündü. Daha birkaç saat önce tavernaya girdiğinde orada olmadıklarından emindi. Oradaysalar bile değişmiş ve bir şekilde yeniden dizilmişlerdi. Belki sayıları artmıştı ya da azalmıştı. Basamakları saymaya çalıştı ama gözleri bulanıklaşınca ayakta sallanarak saymaktan vazgeçti.

Adamın adı Booth'tu ve işemesi gerekiyordu.

Fikir, dumanlı bir kafadan çıkmıştı ama ışık kadar parlaktı. Booth kaldırım taşları üzerinde botlarını sürüyerek en yakındaki ara sokağa yöneldi (birdenbire ortaya *çıkmış* olmalarına rağmen basamaklara işemeyecek kadar edepliydi).

Yarı yürüyüp yarı yuvarlanarak binalar arasındaki dar boşluğa girdi ve ne kadar karanlık olduğunu ancak o zaman fark etti –arayacak kadar ayık olmasına rağmen kendi elini göremiyordu– ama zaten gözleri kapanıp duruyordu, o yüzden pek bir önemi yoktu.

Booth yavaşça kendi kendine mırıldanarak işerken alnını taverna duvarının soğuk taşlarına yasladı; mırıldandığı şey kadınlar, şaraplar ve başka bir şeyle ilgili bir denizci şarkısıydı ama diğerinin ne olduğu şimdi aklına gelmiyordu. Pantolonunu tekrar iliklerken melodi kayıp gitti ama sokağın başına geri döndüğünde botu yerdeki bir şeye takıldı. Sürtünerek kaydıktan sonra duvara çarptı ve ani bir rüzgâr askıdaki en yakın feneri savurup karanlık ara sokağı birdenbire aydınlatmasaydı onu orada bırakabilirdi.

Işık parçası metale vurdu ve Booth'un gözleri iri iri açıldı. Birkaç bira devirmiş olabilirdi ama açgözlülük ayıltıcı bir şeydi ve ışık yeniden yok olurken kendini nemli sokak zemininde elleri ve dizleri üzerinde gölgelerin arasında buldu, ta ki parmakları nihayet ödülü kavrayıncaya dek.

Booth güçlükle ayağa kalktı, sendeleyerek fener ışığına doğru birkaç adım yürüdü ve elinde, kınının içinde duran bir kılıç tuttuğunu fark etti. Kabzasında ne gümüş, ne altın ne de çelik ışıltısı vardı; siyah parlıyordu. Zift kadar siyah ve taş kadar pürüzsüzdü. Parmaklarını kabzasının etrafına sardı ve hafif bir beğeni iniltisiyle silahı kılıfından çıkardı. Tuhaf bir kılıçtı ve görünüş itibariyle nadir bulunan bir türdü. Booth dolgun ellerinde kılıcın ağırlığını tarttı. İyi para ederdi. *Çok* iyi para. Tabii ancak doğru yerlerde. Elbette buna çalıntı denemezdi. Mal bulanındı... yani bu durumda tabii ki mal satanındı.

Ancak garip bir şeydi.

Kabzanın etrafını kavrayan parmak uçları karıncalanmaya başlamıştı. *Bu biraz tuhaf,* diye düşündü sarhoşluğun etkisiyle gelen o sakin ve uzaktan hisle. Başlangıçta endişelenmemişti. Ancak sonra silahı elinden bırakmaya çalıştığında bırakamadı. Parmaklarına bırakmasını söylüyordu ama parmakları kılıcın parlak siyah kabzasını sıkıca tutmaya devam ediyordu.

Booth önce yavaşça, sonra şiddetle elini silkeledi ama parmakları bir türlü silahı bırakmıyordu. Sonra karıncalanma hissi birdenbire yerini aynı anda sıcak, soğuk ve yabancı bir şok etkisine bıraktı; bu çok *fena* bir histi. Teninin altında kolundan yukarı doğru yayıldı ve sokağın ağzındaki ışığa doğru sendelediğinde elinin arkasındaki, bileğindeki ve önkolundaki damarların *siyahlaşmaya* başladığını fark etti.

Elini daha sertçe silkeledi ve az kalsın dengesini kaybediyordu ama yine de kılıcı bırakamıyordu. Kılıç onu bırakmıyordu.

Kendi eline mi yoksa içine sabitlenmiş silaha mı konuştuğundan emin olamayarak, "Bırak," diye homurdandı.

Buna karşılık kılıcı tutan –artık kendisine ait değilmiş gibi duran– eli kabzayı daha sıkı kavradı. Parmakları bıçağı yavaşça geriye doğru, kendi karnına çevirirken Booth nefes nefese kaldı. Boştaki eliyle diğerini tutmaya çalışarak mücadele ederken, "Lanet olsun," diye küfretti. Ancak mücadelesi yeterli değildi –etkisi altına alan şey geri kalanından daha güçlüydü– ve tek bir temiz hareketle Booth'un kılıç tutan eli silahı karnına sapladı ve kabzasına kadar içeri gömdü.

Eli hâlâ kılıca sabitlenmiş bir şekilde iniltiyle iki büklüm ara sokağa devrildi. Siyah kılıç içten gelen koyu renk bir ışıkla parladı ve ardından *çözülmeye* başladı. Parıltılı silah aşağı değil, içeri doğru; yaranın içinden Booth'un bedenine ve kanına doğru eridi. Kalp atışı durdu, sonra sihrin yayılmasıyla birlikte, damarlarında sabit ve güçlü bir şekilde ikiye katlandı. Bedeni titredi, sonra duruldu.

Booth –ondan geriye kalan her neyse– uzun bir süre hareketsiz bir şekilde ve elleri, bıçağın içeri girdiği ve arkasında sadece erimiş

bir balmumu gibi mürekkebimsi bir leke bırakan karnının üzerinde, sokağa yığılı kaldı. Sonra yavaşça kolları iki yanına kaydı, üzerindeki damarlar artık kapkaraydı. Gerçek sihrin rengi. Başı yukarı çevrildi, iki siyah gözü kırpıştı ve etrafına baktı, sonra kendisine bakıp görüntüsünü inceledi. Parmaklarını test ederek dikkatlice gerdi.

Sonra yavaşça ve kaskatı bir şekilde ayağa kalktı.

YEDİ

TAKİPÇİ

I

Lila, İki Adımlık Yer'e inebilirdi ama Barron'a zaten yeterince borçlanmıştı –ya Lila'nın ihtiyacı olduğunu düşündüğü için ya da en başta ona ait olmadığı için parasını almazdı– ve kafasını dağıtmak için temiz havaya ihtiyacı vardı.

Diğer Londra'lar.

Sihirli kapılardan geçen adam.

Bir şeyi yoktan var eden taşlar.

Bunlar hep masallarda ola şeylerdi.

Maceralarda olan şeylerdi.

Hepsi de parmaklarının ucundaydı. Sonra gitmişti. Lila ise boş, aç ve yeni, korkutucu bir biçimde boşlukta hissederek geride kalakalmıştı. Belki de bu her zaman hissettiği türden bir açlıktı ve şimdi o eksik şeyin bir adı vardı: *Sihir.* Emin değildi. Tek bildiği, taşı tutarken bir şeyler hissettiğiydi. Kell'in bozuk gözüne baktığında bir şeyler hissetmişti. Sihir duvardaki ahşabı çevirip bileğinin etrafına sardığında bir şeyler hissetmişti. Sorular yine peş peşe akın etti ve hepsini bir kenara iterek is içindeki ve yaklaşan yağmurla ağırlaşmış gece havasını dikkatle inceledi ve ağ gibi yollardan ağır ağır Westminster'ı geçip Barren Tide'a doğru ilerledi.

Barren Tide güney yakadaki köprünün hemen kuzeyindeki bir noktada, Mariner's Walk adındaki gedikli bir sokakta Belvedere

ile York arasında yer alıyordu ve Lila nispeten başarılı geçen bazı geceler Powell'ın yerine dönmeden buraya uğrardı (düşününce, bu şekilde Powell ondan bir madeni para eksik koparmış oluyordu). Lila bu barı severdi çünkü her yeri koyu renk ahşap ve kaba kenarlı puslu camdı, ortam daha da kabaydı. Yankesicilik için akıllıca bir yer değildi ama araya kaynayıp gözden kaybolmak için iyi bir yerdi. Ne bir kız olarak (ışık hep loştu ve kapüşonu başındaydı) ne de aranan bir hırsız olarak (müdavimlerin çoğu *bir şeyle* aranıyordu) tanınmaktan korkuyordu.

Silahları hemen elinin altındaydı ama ihtiyacı olduğunu sanmıyordu. Barren Tide'da insanlar kendi işlerine bakarlardı. Pek nadir olmayan sıklıkta bir kavga çıktığında sürekli müşteriler içkilerinin güvenliğinden daha çok tedirgin olurlardı (önce sarsılan masadan sürahilerini kurtarır, sonra düşüp de masanın sarsılmasına sebep olan adama yardım için müdahale ederlerlerdi). Lila birinin salon ortasında yardım için bağırdığını hayal etti; en fazla bir bardağın eğildiği ve bir kaşın yukarı kalktığı kadar ilgi toplardı.

Elbette her gece gelinecek bir yer değildi. Ancak bu geceyi geçirmelik bir yerdi.

Lila ancak bara iyice yerleşip parmaklarıyla bir bira bardağını sardıktan sonra soruların zihnine akın etmesine ve serbestçe dolaşmasına izin verdi –*nedenler, nasıllar* ve en çok da *şimdi ne olacaklar*; çünkü hiçbir şey bilmiyormuş, görmemiş ve merak etmiyormuş gibi hayatına kaldığı yerden devam edemeyeceğini biliyordu– ve kendini o kadar kaptırmıştı ki yanına bir adam oturduğunu fark etmemişti bile. Ta ki adam konuşuncaya kadar.

"Korktunuz mu?"

Sesi derinden, sakin ve yabancıydı. Lila başını kaldırıp baktı. "Pardon?" dedi sesini alçak tutmayı az kalsın unutarak.

"İçkinizi sıkı sıkı tutuyorsunuz," diye açıkladı adam Lila'nın, bardağını sıkmaktan beyazlamış parmak eklemlerini göstererek.

"Uzun bir geceydi," dedi Lila ılımış birayı dudaklarına götürerek.

"Oysa gece daha yeni başlıyor," dedi adam dalgın bir şekilde bardağından bir yudum alarak. Her gece çeşit çeşit tiplerin doluştuğu Barren Tide'da bile oraya ait değilmiş gibiydi. Barın loş ışığında tuhaf bir biçimde soluk görünüyordu. Giysileri koyu griydi ve gümüş kopçalı sade kısa bir pelerin giyiyordu. Teni ve koyu renk ahşap barın üzerindeki elleri solgun görünüyordu; saçları siyaha kaçan tuhaf, soluk bir tona sahipti. Konuştuğunda sesine tatlı olmayan bir sakinlik hâkimdi, Lila'yı ürperten cinsten boş bir sakinlikti ve bunda aksanının da payı vardı.

"Buralı değilsiniz, değil mi?" diye sordu Lila.

Bunun üzerine adamın ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Hayır." Dalgın bir şekilde parmağını bardağının ağzında gezdirdi. Ancak dalgın gibi değildi. Hiçbir hareketi bu izlenimi vermiyordu. Adam, Lila'yı tedirgin eden ağır bir kesinlikle hareket ediyordu.

Adamda hem garip hem de rahatsız edici derecede tanıdık bir şey vardı. Lila bunu göremese de *hissedebiliyordu*. Sonra dank etti. O his. Kell'in siyah gözüne baktığında, taşı tuttuğunda, duvara bağlı olduğunda duyduğu hisli. Bir ürperti. Bir karıncalanma. Bir fısıltı.

Sihir.

Lila gerildi ve birayı dudaklarına götürürken bunu belli etmediğini umdu.

"Sanırım tanışsak iyi olur," dedi yabancı Lila'nın, yüzünü görebileceği şekilde yerinde dönerek. Lila'nın içkisi az kalsın boğazına kaçıp boğuluyordu. Adamın çene hatlarında veya burnunun duruşunda ya da dudaklarında hiçbir tuhaflık yoktu. *Gözleri* hariç. Biri grimsi yeşildi. Diğeriyse kapkaraydı. "Benim adım Holland."

Lila'yı baştan aşağı bir ürperti sardı. Aynı Kell gibiydi ama ondan tamamen farklıydı. Kell'in gözüne bakmak bir pencereden yeni bir dünyaya bakmak gibiydi. Tuhaf ve sersemleticiydi ama korkutucu değildi. Holland'ın gözüne bakmaksa Lila'nın tüylerini ürpertiyordu. Pürüzsüz siyah derinliklerinin hemen altında girdap

gibi karanlık şeyler dönüyordu. Aklında ona fısıldayan tek bir sözcük vardı. *Koş.*

Elleri titrer diye bardağını bir daha kaldırma konusunda kendine güvenmiyordu, bunun üzerine bardağı kenara itti ve gelişigüzel bir şekilde cebinden bir şilin çıkardı.

Hem kendini tanıtan hem de veda eden bir üslupla, "Bard," dedi.

Tam tezgâhtan geri çekilmek üzereyken adam Lila'yı bileğinden yakaladı ve aralarındaki eski ahşabın üzerine sabitledi. Dokunuşuyla Lila'nın kolundan yukarı bir ürperti yükseldi ve boş elinin parmakları pelerininin altındaki hançere uzanmak için seğiriyordu ama kendini tuttu. "Peki ya ilk adınız, hanımefendi?"

Lila elini çekmeye çalıştı ama adamın kavrayışı adeta taştandı. Bunun için sanki çaba bile harcamıyordu. "Delilah," diye homurdandı Lila. "Ya da Lila, hangisini istersen. Şimdi, parmaklarından olmak istemiyorsan artık bırak da gideyim."

Adamın dudakları gülümseme denemeyecek kadar belli belirsiz kıvrıldı.

"O nerede, Lila?"

Lila'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Kim?"

Holland elini uyarı için daha da sıktı. Lila yüzünü buruşturdu.

"Yalan söyleme. Onun sihrinin kokusunu üzerinde duyabiliyorum."

Lila adamın gözlerine baktı. "Belki de onu alenen soyup bir yatağa bağladıktan sonra sihrini beni bir duvara kelepçelemek için kullandığındandır. Arkadaşını arıyorsan bana bakma. Yollarımız kötü şartlarda kesişti ve daha kötü şartlarda ayrıldı."

Holland'ın eli gevşedi ve Lila içinden rahat bir oh çekti. Ancak bu rahatlama bir saniye sonra Holland'ın aniden ayağa fırlamasıyla yok oldu. Lila'yı sertçe kolundan tuttu ve kapıya doğru sürükledi.

Lila direnmek için botlarını aşınmış zemine sürterek ve başarısız olarak, "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye çıkıştı. "Sana arkadaş olmadığımızı söyledim."

"Göreceğiz," dedi Holland onu ileri doğru sürükleyerek.

Barren Tide'ın müdavimleri kafalarını içkilerinden kaldırıp bakmadılar bile. Sertçe sokağa sürüklenirken Lila, *Piç kuruları*, diye düşündü.

Bar kapısı arkalarından örtülür örtülmez Lila belindeki tabancaya davrandı ama hareketleri fazla yavaş görünen birine göre Holland hızlıydı –*inanılmaz* hızlıydı– ve Lila tetiği çektiğinde sadece boş havaya ateş etmişti. Ateş sesi henüz sona ermeden Holland, bu kez Lila'nın arkasında yeniden belirdi. Lila onun varlığını, ellerinden biri Lila'nın boğazını sararak onu omuzlarından kendi göğsüne sabitlemesinden saliseler önce havadaki değişimi hissetti. Diğer eliyse Lila'nın silahındaki parmakların etrafını sardı ve namluyu Lila'nın şakağına dayadı. Tüm bunlar bir nefesten kısa sürmüştü.

"Üzerindeki silahları çıkar," diye emretti. "Yoksa senin yerine ben yaparım."

Tutuşu ezici değildi; aksine sıradan ve özgüvenliydi. Lila, asıl korkulması gerekenlerin silahlarını gevşek, doğuştan silah tutar gibi kavrayanlar olduğunu bilecek kadar uzun süre caniler arasında bulunmuştu. Boştaki eliyle kemerindeki bıçağı çıkararak yere attı. İkincisini sırtından çıkardı. Üçüncüsünü genellikle botuna saklardı ama şu an mahvolmuş bir halde yatağının üzerinde duruyordu. Holland'ın eli Lila'nın boğazından omzuna kaydı ama uyarı olarak tabancanın horozunu kaldırdı.

"Ne, top mermisi yok mu?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Sen delisin," diye homurdandı Lila. "Arkadaşın Kell gideli çok oldu."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Holland. "Bakalım öyle miymiş?"

Etraflarındaki hava enerjiyle, *sihirle*, çatırdamaya başladı. Holland haklıydı: *Kokusunu* alabiliyordu. Bu, Kell'de duyduğu gibi çiçek kokusu (çiçek ve başka bir şey daha; otsu, temiz bir şey) değildi. Holland'ın gücü, kızgın çelik gibi metalik kokuyordu. Havayı yakıyordu.

Acaba Kell de bu kokuyu alıyor mudur diye merak etti. Acaba Holland'ın istediği bu muydu?

O sihirde başka bir şey daha vardı –bir koku değil, bir his– öfke gibi, nefret gibi keskin bir şey. Holland'ın yüz hatlarından belli olmayan bir sertlik. Yüzü şaşırtıcı derecede sakindi. Korkutucu derecede sakin.

"Çığlık at," dedi.

Lila kaşlarını çattı. "Sen ne?.."

Sorusu bir acıyla bölündü. Enerji yıldırımı bastırılmış bir şimşek gibi Holland'ın tuttuğu kolundan yukarı fırlayarak Lila'nın teninde dans ediyor, sinirlerini elektriklendiriyordu ve Lila kendini tutamayarak çığlık atmaya başladı. Acının onu vurmasıyla son bulması bir oldu ve Lila soluk soluğa titrek bir vücutla kalakaldı.

"Seni... piç kurusu," diye hırladı Lila.

"Adını bağır," dedi Holland.

"Seni temin ederim... o... gelmeyecek," dedi sözcükler ağzında sürçerek. "Hele *benim* için... asla. Biz..."

Lila bu kez daha parlak, daha keskin bir acı dalgasıyla çığlık atmamak için dişlerini sıktı ve acının kesilmesini bekledi ama bu defa kesilmedi; daha da şiddetlendi ve o acının arasında Holland'ın sakince, "Belki kemiklerini kırmakla başlamalıyım," dediğini duyabiliyordu.

Lila hayır demeye çalıştı ama karşılık vermek için ağzını açtığında duyduğu tek şey bir çığlıktı, sonra acının şiddeti daha da arttı. İşte o zaman bir faydası olur düşüncesiyle Kell'in adını bağırdı. Gelmeyecekti. Belki denerse manyak herif bunun farkına varır ve Lila'yı rahat bırakırdı. Kendine başka bir yem bulurdu. Acı nihayet dindi ve Lila, tek eli soğuk taş yolda, diğeri hâlâ Holland'ın parmakları arasında yukarı bükülü bir şekilde durarak dizleri üzerinde olduğunu fark etti. Kusacak gibi oldu.

"Daha iyi," dedi Holland.

"Canın cehenneme," diye söylendi Lila.

Holland onu hızla çekerek ayağa kaldırdı ve kendine doğru çekip silahı Lila'nın çenesinin altına dayadı. "Daha önce hiç toplu tabanca kullanmadım," dedi Lila'nın kulağına. "Ancak nasıl çalıştıklarını biliyorum. Altıpatlar, değil mi? Bir el ateş ettin. Tabanca doluysa geriye beş tane daha kaldı. Sence geri kalanını seni öldürmeden ateşleyebilir miyim? İnsanlar çok kolay ölüyorlar ama bahse girerim, zekiysem..." Tabancayı omzunda, dirseğinde durdurarak Lila'nın vücudundan aşağı doğru kaydırdı, sonra yanından uyluğuna ve ardından dizine dayadı. "Ne kadar erken gelirse, seni de o kadar erken bırakırım. *Adını bağır.*"

"Gelmeyecek," diye fısıldadı Lila sertçe. "Neden buna inanmak istemiyorsun..."

"Çünkü dostumuzu tanırım," dedi Holland. Tabancayı tutan elini kaldırdı –Lila, metalin teninden ayrılmasının verdiği rahatlamayla ürperdi– ve kolunu sıradan bir şekilde Lila'nın omzuna sardı. "Yakınlarda. Sokak taşlarındaki botlarını duyabiliyorum. Gözlerini kapa. Onu sen de duyabiliyor musun?"

Lila gözlerini sıkıca yumdu ama duyduğu tek şey, kalbinin vuruşu ve aklındaki deli düşüncelerdi. *Ölmek istemiyorum. Burada değil. Şimdi değil. Bu şekilde değil.*

"Onu bana getir," diye fısıldadı Holland. Hava yeniden vızıldamaya başladı.

"Yapma..." Lila'nın kemikleri acıyla parladı. Kafatasından, parçalanmış botlarına ve sırtına kadar şimşek gibi çaktı ve çığlık çığlığa bağırdı. Sonra birdenbire acı son buldu ve ses dudaklarında kesilirken Holland onu bıraktı. Lila kaldırım taşlı yolda öne doğru düştü. Dizleri ve avuçları taşlara sürtündü.

Başındaki zonklamanın arasında Holland'ın, "İşte buradasın," dediğini işitti.

Başını zorlukla kaldırdığında Kell'in yolda dikildiğini gördü; siyah paltosu içindeki tuhaf sihirli çocuk nefes nefese ve öfkeli görünüyordu.

Lila buna inanamıyordu.

Geri gelmişti.

Neden geri gelmişti?

Bunu soramadan Kell doğruca ona baktı –bir gözü siyah, diğeri maviydi ve ikisi de kocaman açılmıştı– ve tek bir kelime söyledi.

"Koş."

II

Kell korkuluğa yaslanarak ve kendisine nasıl, neden tuzak kurulduğunu –o sahte mektubu, aciz yalvarışı, peşine düşmeye mecbur bırakılmış canileri– anlamaya çalışarak köprüde duruyordu ki havadaki sihir kokusunu duydu. Belli belirsiz değil, alev alevdi. Karanlığa gömülen bir kentte ışık saçan fener. Bu işareti nerede görse tanırdı. Kızgın çelik ve kül.

Holland.

Kell'in ayakları onu yanına çekiyordu; köprünün güney ucundan indiğinde ilk çığlığı duydu. O an durmalı ve enine boyuna düşünmeliydi. Bu pervasız ve aleni bir tuzaktı –Holland'ın bir güç işareti göndermesinin tek nedeni fark edilmek istemesi olabilirdi ve Gri Londra'da onu fark edecek tek kişi Kell'di– ama yine de hızla koşmaya başladı.

Lila ona, *Takip edildin mi?* diye sormuştu.

Hayır. Beni buraya kadar takip edemezler.

Ancak Kell yanılmıştı. Dünyalarda hiç kimse onu takip edemezdi... Holland dışında. Bunu yapabilecek tek kişi oydu ve yapmıştı da; demek taşın peşindeki de oydu. Bu aynı zamanda Kell'in o işaretten ve çığlıktan kaçması gerektiği anlamına geliyordu, onlara doğru değil.

Çığlık bir daha yükseldi ve bu kez ağır havada cılızlaşan çığlığın kaynağını tanıyacak kadar yakındı.

Lila.

Holland niçin *onun* peşinden gitsindi ki?

Ancak Kell yanıtını biliyordu. Yanıtı göğsüne bir ağırlık gibi çöktü. Holland'ın Lila'nın peşinde olmasının nedeni *oydu*. Çünkü sihrin bu kadar az olduğu bir dünyada her iz dikkat çekerdi. Lila'nın her yanı hem Kell'in sihrinin hem de taşın izleriyle dolu olmalıydı. Kell kendi izini nasıl gizleyeceğini biliyordu. Lila muhtemelen gizleyememişti. Bir meşale gibi dikkatleri üzerine çekmiş olmalıydı.

Kell çığlığa doğru koşarken bile, *Bu onun hatası*, diye düşündü. *Kahrolası kendi hatası.*

Göğüskafesindeki yanmayı ve kafasının içinde ona Lila'yı bırakıp gitmesini, hâlâ şansı varken uzaklaşmasını söyleyen sesi yok sayarak sokakta koşmaya devam etti.

Pervasız, aleni bir tuzaktı.

Nehir boyunca ilerleyip bir ara sokaktan geçti, bir yol kıvrımından dönerek tam zamanında dar bir sokakta tökezleyerek durduğunda Lila'nın çığlığının kesildiğini duydu ve bedeninin kaldırım taşlarına doğru savrulduğunu fark etti. Holland kızın başında dikiliyordu ama gözleri Kell'in üzerindeydi.

"İşte buradasın," dedi diğer Antari'yi gördüğüne sevinmişçesine.

Kell'in zihni hızla çalışıyordu. Lila başını kaldırıp baktı.

"Koş," dedi ona ama kız gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Lila, *git*."

Kızın gözleri o zaman odaklandı ve zorlukla ayağa kalktı ama Holland onu omzundan yakalayarak bir tabancayı ense köküne bastırdı.

"Hayır, Lila," dedi o sakin, sinir bozucu sesiyle. "Kal."

Kell ellerini sıkarak yumruk yaptı. "Ne oluyor, Holland?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Üzerinde sana ait olmayan bir şey var."

Cebindeki taşın ağırlığını hissetti. Evet, bu ona ait değildi. Ancak Holland'a da ait değildi. Beyaz tahta ait olmadığı da kesindi. Güç düşkünü Dane kardeşler bu tılsıma sahip olsalardı onu başka bir yere göndermek bir yana asla ellerinden ayırmazlardı. Ancak bunu *kim* yapardı? Kim *yapmıştı?*

Taşın gücüyle Astrid ve Athos neredeyse yenilmez olurdu ama halktan biri kral olmak için taşın sihrini kullanabilirdi. Güce aç bir dünyada biri neden ondan kurtulmak için bu kadar çok zahmete girsindi ki?

Korku, diye düşündü Kell. Sihir korkusundan ve bu, ikizlerin eline geçerse olacakların korkusundan. Taş ve taşın kaçırıldığı haberi Astrid ve Athos'un kulağına gitmiş olmalıydı, Holland'ı da onu geri getirmesi için göndermiş olmalılardı.

"Taşı bana ver, Kell."

Zihni hızla çalışıyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Holland ona utandıran bir bakış attı. Parmaklarını Lila'nın etrafında neredeyse belli belirsiz sıktı ve kızın teninde güç çatırtısı oldu. Lila çığlık atmamak ve ayakta kalabilmek için kendini zor tuttu.

"Dur," dedi Kell. Holland durdu.

"Dediğimi yineletecek misin?" diye sordu.

"Bırak onu gitsin," dedi Kell.

"Önce taş," dedi Holland.

Kell tılsımı paltosundan çıkarırken yutkundu. Kullanılma arzusuyla Kell'in parmak uçlarında vızıldıyordu. "Bunu benden almayı deneyebilirsin," dedi, "kızı bırakır bırakmaz." Sözcükler Kell'in dudaklarından dökülürken bile buna pişman oldu.

Holland'ın ağzının kenarı zalimce yukarı kıvrıldı. Parmaklarını birer birer Lila'nın kolundan ayırarak elini çekti. Lila öne doğru yalpaladı ve hızla ona döndü.

"Uç bakalım, küçük kuş," dedi gözlerini Kell'den ayırmaksızın.

"Git," dedi Kell sertçe.

Lila'nın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama kendisininkini Holland'dan ayıracak kadar aptal değildi –şimdi olmazdı– ve sonunda kızın botlarının sokak taşlarında yankılandığını duyduğunda küçük bir oh çekti. *Güzel,* diye düşündü. *Güzel.*

"Bu aptalcaydı," dedi Holland, toplu tabancayı hor görürcesine kenara fırlatırken. "Söylesene bana, göründüğün kadar kibirli misin yoksa saf mı?"

"Holland, lütfen..."

Antari'nin bakışları karardı. "Kell, bana bakıyorsun ve birbirimize benzediğimizi düşünüyorsun. Hatta iki ayrı yolda tek bir kişi olduğumuzu, aynı olduğumuzu bile düşünüyorsun. Belki güçlerimizin bizi birbirimize bağladığını da düşünüyorsundur. İzin ver de şu yanlış anlaşılmayı düzelteyim. İkimiz bir yeteneği paylaşıyor olabiliriz ama bu bizi eşit yapmaz."

Parmaklarını gerdi ve Kell'in içine, bunun sonunun kötü olacağı kuşkusu düştü. Holland, Dane'lere karşı mücadele etmişti. Holland kan, can ve sihir dökmüştü. Holland neredeyse Beyaz taht üzerinde bizzat hak iddia edecekti.

Kell, diğer Antari'nin gözünde şımarık bir çocuk izlenimi yaratıyor olabilirdi.

Ancak taş hâlâ Kell'in elindeydi. Bu kötü, yasak sihirdi ama yine de bir şeydi. Ona sesleniyordu, Kell, tırtıklı tarafı avcuna batarak taşı daha sıkı tuttu. Gücü içeri girmek için sınırlarını zorlarken, Kell tılsımın enerjisiyle kendisininki arasında bir duvar örmeye devam ederek direniyordu. Fazlasına ihtiyacı yoktu. Tek ihtiyacı olan cansız bir şey çağırmaktı, ikisine de saldırmadan Holland'ı durduracak bir şey.

Bir kafes, diye düşündü. Sonra komut verdi: *Bir kafes.*

Taş elinde vızıldadı, parmakları arasından siyah dumanlar çıkmaya başladı ve...

Ancak Holland beklemedi.

Havada ani bir rüzgâr esti ve Kell'i sertçe arkasındaki bir dükkânın kapısına çarptı. Taş elinden düştü ve tılsımı yola çar-

parken siyah dumanlar yok oldu. Kell taşın üzerine atlayamadan başka bir kapının metal çivileri titreyerek ortaya çıktı ve havada uğuldayarak paltosunun içinden onu ahşaba sabitledi. Çivilerin çoğu kumaşa takıldı ama biri etine denk geldi ve sivri metal onu kolundan arkasındaki kapıya yapıştırırken Kell acı içinde nefes nefese kaldı.

Kell metal çivilere karşı boşuna mücadele ederken, "Tereddüt avantajın ölümüdür," dedi Holland. Kell metallere çıkmalarını, Holland ise kalmalarını emrediyordu; görünüşe göre Holland'ın iradesi daha güçlüydü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Kell sıktığı dişleri arasından.

Holland derin bir iç çekti. "Apaçık ortada sanıyordum," dedi taşa doğru bir adım atarak. "Dağınıklığı temizliyorum."

Holland tılsıma ilerlerken Kell kendisini sabitleyen metale odaklanmaya çalıştı. Kell'in iradesi diğer Antari'ninkini zorlarken çiviler titremeye başladı. İki santim gevşedi –kolundaki yer değiştirirken Kell çenesini sıktı–, yerdeki taşı almak için dizüstü çöktüğünde Holland'ın dikkati dağıldı.

"Yapma," diye uyardı Kell.

Ancak Holland onu duymazdan geldi. Tılsımı aldı ve avcunda ağırlığını tartarak doğruldu. Artık iradesi de ilgisi de taşa odaklanmıştı ve bu kez Kell'in odaklanmasıyla kendisini tutan çiviler sarsılarak boşa çıktı. Duvara sabitlendikleri yerden –ve genç adamın paltosuyla etinden– kurtulup yere düştüklerinde Holland taşı en yakındaki lamba ışığına tuttu.

"Bırak onu," diye emretti Kell yaralı kolunu tutarak.

Holland bırakmadı.

Bunun yerine başını eğdi ve küçük siyah taşı inceledi. "Nasıl çalıştığını çözdün mü?" Sonra Kell öne doğru atılırken Holland'ın ince parmakları etrafını sardı. Küçük, yavaş, sıradan bir hareketti ama yumruğu kapandığı an parmakları arasından siyah dumanlar akın ederek Kell'in etrafını sardı. Bu çok hızlı olmuştu. Bir

saniye önce öne doğru atılırken, bir saniye sonra bacakları adım ortasında donakaldı.

Holland, "Kal," diye emredince dumanlar çeliğe dönüştü ve sokaktan ağır, siyah zincirler fırlayarak Kell'in ayak bilekleri etrafına kilitlenip onu bulunduğu yere sabitlerken şakırdadı. Kell zincirlere uzandığında metaller ellerini yaktı ve acıyla inleyerek geri çekildi.

Holland başparmağını taşın yüzeyinde gezdirirken, "Önemli olan inanç," dedi. "*Sen* sihrin eşit olduğuna inanıyorsun. Bir dost, bir yoldaş. Ancak öyle değil. Taş bunun ispatı. Sihrin ya efendisi olursun ya da kölesi."

"Bırak onu," dedi Kell. "Ondan hayır gelmez."

"Haklısın," dedi Holland hâlâ taşı bırakmayarak. "Ancak bana verilmiş emirler var."

Tılsımdan giderek daha fazla duman çıkıyordu ve Kell kendini olacaklara hazırladı ama sihir yatışmıyordu, şekil almıyordu. Sanki Holland hâlâ onunla ne yapacağına karar vermemiş gibi, duman etraflarında dönüp duruyordu. Kell bunu yok edeceğini umarak ani bir rüzgâr çağırdı ama rüzgâr doğruca geçip Holland'ın pelerinini dalgalandırdıysa da kara sihre dokunmadı.

"Garip," dedi Holland, Kell'e olduğu kadar kendi kendine de söyleyerek. "Küçük bir taşın neler yapabildiğine bak." Sonra parmakları taşın etrafını sardı ve duman Kell'i çevreledi. Aniden her yeri kapladı: Görüşünü kapayarak burnundan ve ağzından zorla boğazına girdi ve onu boğmaya başladı.

Sonra yok oldu.

Kell öksürdü ve nefes nefese kendine baktı, yaralanmamıştı.

Bir an sihrin başarısız olduğunu düşündü.

Sonra ağzına kan tadı geldi.

Kell parmaklarını dudaklarına götürdü ama avcunun tamamının ıpıslak kırmızı olduğunu görünce durdu. Bilekleri ve kollarında da ıslaklık hissetti.

"Ne..." diye başladı ama sonunu getiremedi. Ağzında bakır ve tuz tadı vardı. İki büklüm eğilip kustuktan sonra dengesini kaybetti ve sokakta elleri ve dizleri üzerine devrildi.

"Bazıları sihrin zihinde yaşadığını söyler, bazıları kalpte," dedi Holland sessizce, "ancak sen de ben de biliyoruz ki sihir kanda yaşar."

Kell tekrar öksürdü ve taze kırmızılık yere saçıldı. Burnundan ve ağzından damlıyordu. Avuçlarından ve bileklerinden akıyordu. Sokakta kan kaybederken Kell'in başı dönüyor, kalbi hızla çarpıyordu. Kanamanın kaynağı bir yara değildi. Sadece *kanıyordu.* Altındaki kaldırım taşları hızla kayganlaşıyordu. Buna engel olamıyordu. Ayağa bile kalkamıyordu. Büyüyü bozabilecek tek kişi, kayıtsızlığa varan bir uysallıkla tepeden ona bakıyordu.

"Holland... beni dinle," diye rica etti Kell. "Sen..." Odaklanmaya çalışıyordu. "Taş... onun sayesinde..."

"Nefesini boşuna tüketme."

Kell yutkundu ve sözcükleri zorla çıkardı. "Taşı kullanarak... *mührünü kırabilirsin.*"

Beyaz Antari kömür karası kaşını kaldırdı ve sonra başını iki yana salladı. "Bu *şey,*" dedi omzundaki gümüş çembere dokunarak, "beni bağlayan bu değil." Yayılan kandan uzak durmaya dikkat ederek Kell'in önünde diz çöktü. "Bu sadece demir." Yakasını kenara çekip kalbinin üzerindeki tenine dağlanmış izi gösterdi. "Damga *bu.*" Teni gümüşiydi, iz tuhaf bir şekilde tazeydi ve Kell her ne kadar Holland'ın sırtını göremese de sembolün arkaya kadar uzandığını biliyordu. *Bir ruh mührü.* Birinin sadece bedenine değil, hayatına dağlanmış bir büyüydü.

Bozulamaz bir büyü.

"Asla yok olmaz," dedi Holland, "ama Athos yine de ara sıra izi tazeliyor. Üzerimdeki etkisinin azaldığını düşündüğü zaman." Elindeki taşa baktı. "Ya da canı sıkıldığında." Parmaklarını taşın etrafına sardı ve Kell daha fazla kan öksürdü.

Çaresizce boynundaki para kolyelere uzandı ama Holland ondan önce davrandı. Onları Kell'in yakasının altından çıkardı ve hızlı bir asılmayla kordonları koparark andaçları ara sokağa fırlattı. Onların karanlığın içine doğru sekme sesini duyunca içi ezildi. Kan büyüleri için zihnini zorladı ama onları şekillendirmek bir yana, sözcükleri kafasında toparlayamıyordu bile. Ne zaman biri aklına gelir gibi olsa içten içe onu öldüren şey tarafından yok ediliyordu. Ne zaman bir sözcüğü çıkarmaya çalışsa ağzı daha çok kanla doluyordu. Öksürdü ve boğulurcasına hecelere tutundu.

"As... An..." diye kekeledi ama sihir boğazını kanla tıkayarak sözcüklerin çıkmasını engelliyordu.

Holland dilini şaklattı. "Seninki karşısında benim irademe, Kell. Asla kazanamayacaksın."

Kell nefes nefese, perişan bir halde, "Lütfen," dedi. Altındaki koyu renk leke hızla yayılıyordu. "Bunu... yapma."

Holland ona acınası bir bakış attı. "Bir seçeneğim olmadığını biliyorsun."

"Yarat." Kell'in ağzı ve burnu metalik kan kokusuyla doldu. Görüşü yeniden bulanıklaştı. Bir kolu altında bükülmüştü.

Holland gerçekten merak edercesine, "Ölmekten korkuyor musun?" diye sordu. "Merak etme. Antari'yi öldürmek oldukça zordur. Ancak ben..."

Havadaki bir metal ışıltısı ve metalin kafatasına değerek kemiğe vuruş sesinin çınlamasıyla Holland'ın sözü yarım kaldı. Holland sertçe yere devrilirken taş elinden düştü ve karanlığa doğru sekti. Kell, Lila'nın iki eliyle demir bir çubuk tutarak orada dikildiğini görebilecek kadar odaklanmayı başardı.

"Geç mi kaldım?"

Kell sersemlemiş bir halde küçük bir kahkaha attı ve kahkaha yerini hızla boğucu öksürüklere bıraktı. Dudakları taze kan lekesiyle kaplandı. Büyü bozulmamıştı. Ayak bileklerindeki zincirler daralmaya başladı ve Kell soluk soluğa kaldı. Holland ona saldırmıyordu ama sihir saldırmaya devam ediyordu.

Çaresizce Lila'ya anlatmaya çalıştı ama nefes alamıyordu. Neyse ki buna gerek kalmamıştı. Lila ondan önce davrandı. Taşı yerden aldı, kanlı zeminin üzerinde kaydırdı ve bir ışık gibi önüne tuttu.

"Dur," diye emretti. Hiçbir şey olmadı.

"Kaybol." Sihir duraksadı.

Kell ellerinin altındaki kan birikintisine dümdüz bastırdı. *"As Anasae,"* dedi ve öksürdü. Komutu nihayet Holland'ın zorlamasına gerek kalmadan dudaklarından döküldü.

Bu kez sihir dinledi.

Büyüler çözüldü. Bacaklarındaki zincirler yok oldu ve Kell'in ciğerleri havayla doldu. Damarlarında kalan azıcık kan güçle doldu. Vücudunda neredeyse hiç kan kalmamış gibi hissediyordu.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Lila. Kell'in ayağa kalkmasına yardım etti, korkunç birkaç saniye boyunca görüşü kararadı. Kızın onu daha sıkı tuttuğunu hissetti.

"Kendini bırakma," dedi Lila.

Sesi kendi kulaklarına tuhaf ve uzaktan gelerek, "Holland..." diye mırıldandı. Lila arkasındaki yere yığılmış adama baktı. Elindeki taşı sardı ve dumanlar çıktı.

"Bekle..." dedi Kell titrek bir sesle ama zincirler önce dumandan, sonra daha yeni kurtulduğu koyu renk metalden şekil almaya başlamıştı bile. Sanki sokaktan yükselip Holland'ın vücudu, beli, el ve ayak bileklerinin etrafını sararak Kell'i sabitlediği gibi onu da ıslak zemine sabitliyordu. Bu onu fazla idare etmezdi ama hiç yoktan iyiydi. Başlangıçta Kell, Lila'nın bu kadar özel bir şeyi çağırabilmesine hayret etmişti. Sonra güce sahip olmasına gerek olmadığını hatırladı. Tek ihtiyacı bir şeyi *istemekti*. Taş gerisini hallediyordu.

Lila, gerginliği yüzünden okunarak taşı cebine koyarken Kell, "Daha fazla sihir yok," diye uyardı. Lila kolunu bir anlığına bıraktı ve Kell öne doğru bir adım attığında neredeyse düşüyordu ama Lila onu tekrar yakaladı.

"Tamam," dedi Lila, Kell'in kolunu kendi dar omuzlarının etrafına çekerek. "Silahımı bulmam gerekti. Kendini bırakma."

Kell bilincini yitirmemek için elinden geleni yapıyordu. Ancak her taraf tehlikeli bir biçimde sessizdi, düşünceleri ve bedeni arasındaki mesafe giderek büyüyordu. Çivinin battığı kolundaki acıyı hissedemiyordu; hiçbir şey hissedemiyordu ve bu onu, bastıran karanlıktan daha çok korkutuyordu. Kell daha önce de mücadele vermişti ancak böylesini değil; hayatı için değil. Az sıyrığı olmamıştı (çoğunun sorumlusu Rhy'dı), az yara bere almamıştı ama hepsinden sağ salim kurtulmuştu. Asla ağır yaralanmamıştı, asla kalbinin atmaya devam etmesi için mücadele etmemişti. Şimdi mücadeleyi bırakırsa, ayaklarını yürümeye ve gözlerini açık tutmaya zorlamayı bırakırsa gerçekten ölebileceğinden korkuyordu. Ölmek istemiyordu. Ölürse Rhy onu asla affetmezdi.

"Kendini bırakma," diye tekrarladı Lila.

Kell botlarının altındaki zemine odaklanmaya çalıştı. Yağmaya başlayan yağmura ve Lila'nın sesine odaklanmaya çalıştı. Sözcükler birbirine girmeye başladı ama karanlığı uzak tutmaya çabalarken seslere tutunuyordu. Lila onun hiç bitmeyecekmiş gibi gelen köprüden geçmesine ve kıvrılarak etraflarında eğilip bükülen yollarda yürümesine yardım ederken Kell kendini bırakmadı. Eller –Lila'nınkiler ve sonra bir başkasının elleri– onu bir kapı eşiğinden geçirip eski merdivenlerden bir odaya taşırken ve kan içindeki giysilerini çıkarırken kendini bırakmadı.

Altında bir karyola hissedene, Lila'nın sesi kesilene ve aradaki bağ kopana kadar kendini bırakmadı.

Sonra nihayet, minnettar bir şekilde kendini karanlığa bıraktı.

III

Lila kemiklerine kadar ıslanmıştı.

Köprünün yarısında gökyüzü nihayet boşaldı; Londra'da genelde olduğu gibi çiseleyerek değil, sağanak halinde yağıyordu. Dakikalar içinde ıpıslak olmuşlardı. Bu, yarı baygın Kell'i sürüklemeyi kesinlikle kolaylaştırmıyordu. Lila'nın kolları onu taşımaktan ağrımıştı –Kell'i az kalsın iki kez düşürüyordu– ve İki Adımlık Yer'in arka kapısına vardığında Kell bilincini neredeyse kaybetmişti, Lila ise titriyordu ve aklındaki tek şey kaçmaya devam etmesi gerektiğiydi.

Bunca zamandır hayatta olmasını ve bu kadar özgür kalmasını, başını belaya sokan her aptala durup yardım etmeye borçlu değildi. Belaya *bulaşmamak* için elinden gelen tek şey buydu ve belli ki Holland belanın ta kendisiydi.

Ancak Kell geri gelmişti.

Buna mecbur değildi –gelmesi için bir sebep de yoktu– ama yine de gelmişti ve kaçarken bunun ağırlığı onu yavaşlatmış ve sonunda botlarını durma noktasına getirmişti. Arkasını dönüp geriye koşarken bile küçük bir yanı geç kalmış olmasını umuyordu. Çoktan gitmiş olmalarını umuyordu. Ancak diğer yanı, sırf *nedenini* öğrenmek için, oraya zamanında varmak istiyordu.

Neden geri gelmişti?

Lila onu ayağa kaldırırken tam olarak bu soruyu sormuştu. Ancak Kell yanıtlamamıştı. Başı Lila'nın yakasına devrilmişti. Lanet olası, ne olmuştu? Holland ona ne yapmıştı?

Lila, Kell'in hâlâ kanaması olup olmadığını bile bilmiyordu –bariz bir yara görmemişti– ama her yanı kan içindeydi ve bunun üzerine Holland'a bir kez daha vurmadığı için hayıflandı. Kell iç çekiş ile inilti arasında alçak bir ses çıkardı. Lila, Kell'in üstüne kalacağından ve onun için geri gelmiş olmasına rağmen ölümünün sorumlusu olmaktan endişe duyarak konuşmaya başlamıştı.

"Kendini bırakma," demişti Kell'in kolunu kendi omuzlarının etrafına sararak. Vücudu kendisininkine o kadar yakınken tek düşünebildiği kokuydu. Kan kokusu değil –bu onu rahatsız etmiyordu– *diğer* kokular; Kell'in, Holland'ın üstlerine yapışan kokuları. Çiçekler, toprak, metal ve kül.

Onun sihrinin kokusunu üzerinde duyabiliyorum.

Bu muydu? Sihrin kokusu? Kell'i kendi yatak odası zemininde ilk sürüklediğinde kokusunu belli belirsiz fark etmişti. Şimdi kolları etrafına sarılıyken koku daha baskındı. Holland'ın yanık çelik kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Ayrıca taş güvenli bir şekilde cebinde olmasına rağmen onun kokusunu da alabiliyordu, kokusu ara sokağın her yanına sinmişti. Tıpkı deniz ve ahşap dumanı gibi. Tuz ve karanlık gibi. Duyularının güçlülüğünden bir an gurur duymuştu ki Barren Tide'a giderken veya bar tezgâhında otururken Kell'in çiçek kokusunu veya kendi üzerindeki taşın duman kokusunu almadığını hatırladı ve Holland onu oraya kadar bu iki kokunun izini sürerek takip etmişti.

Ancak yağmur durmaksızın şiddetle yağıyordu ve çok geçmeden sadece taşların üzerindeki su kokusunu alır oldu. Belki burnu yeterince güçlü değildi. Belki sihir kokusu hâlâ orada bir yerlerde, yağmurun altındaydı –*yok olabileceğinden* veya hiç olmazsa *azabileceğinden* emin değildi– ama fırtınanın, izini kaybettirmeye yardımı olacağını umuyordu.

Kell'in botları arkada kırmızı lekeli su damlaları bırakarak merdivenlerin yarısına geldiğinde bir ses Lila'yı durdurdu.

"*Tanrı aşkına*, ne yapıyorsun?"

Lila dönüp baktığında Barron'ı gördü ve Kell az kalsın elinden kayıyordu. Lila onu basamaklardan aşağı yuvarlanmaktan kıl payı kurtararak son anda gövdesinden tuttu. "Uzun hikâye. Ağır cüsse."

Barron geriye doğru tavernaya bir baktı ve barmen kadına bağırarak omzunda bir kumaş parçasıyla basamaklardan hızla çıktı. Birlikte Kell'in sırılsıklam bedenini yukarı çıkarıp üst kattaki küçük odaya taşıdılar.

Kell'in ıslak paltosunu ve lekeli gömleğini çıkarıp onu Lila'nın yatağına yatırırlarken Barron dilini tuttu. Bu yabancıyı nereden bulduğunu ya da kaburgalarındaki kesik hâlâ dikkat çekici görünmesine rağmen neden tavernanın merdivenlerine bıraktığı kan izlerini açıklayan herhangi bir yara izi olmadığını sormadı. Lila yakacak bir şey için odaya bakındığında (yağmurun, kokularını gizlemeye yetmeme ve kokuların, gecenin erken saatlerinde buraya sinmiş olma ihtimaline karşı) bir şey bulamayınca Barron hiçbir şey sormaksızın sadece alt kattaki mutfaktan biraz ot almaya gitti.

Lila bir kâse otu bir mumun üzerine tutup odayı Kell, Holland veya sihirle alakası olmayan topraksı bir kokuyla doldururken Barron onu sessizce izledi. Kız, Kell'i iyileştirebilecek bir şey –herhangi bir şey– bulma arayışıyla (neticede o bir büyücüydü ve büyücülerin yanlarında sihir taşımaları mantıklıydı) Kell'in paltosunun ceplerini (görünüşe göre her nasılsa birbiri içinde birden çok paltosu vardı) karıştırırken Barron odadan ayrılmadı. Sonunda Lila cebinden siyah taşı çıkarıp onu küçük bir tahta kutuya yerleştirirken ve kutunun içine bir avuç sıcak ot doldurup kutuyu şifoniyerin en alt çekmecesine koyarken de Barron ağzını açmadı.

Ne zaman ki Lila yatağın ayakucundaki sandalyeye oturdu ve tabancasını temizlemeye koyuldu, Barron nihayet konuştu.

"Bu adamla ne işin var?" Koyu gözleri kısılmıştı.

Lila silahından başını kaldırdı. "Onu tanıyor musun?"

"Sayılır," dedi Barron kurnazca.

"O halde onun ne olduğunu biliyorsun," dedi Lila soru sorarcasına.

"*Sen* biliyor musun?" diye meydan okudu Barron.

"Sayılır," diye karşılık verdi Lila. "Önce onu bir hedef olarak gördüm."

Barron elini saçlarına götürdü ve Lila ilk kez o zaman adamın saçlarının seyreldiğini fark etti. "Tanrı aşkına, Lila," diye söylendi. "Ne aldın?"

Lila'nın bakışları şifoniyerin alt çekmecesine kaydı, sonra yeniden Kell'e çevrildi. Yatağındaki koyu renk yatak örtüsünün üstünde ölü gibi yatıyordu ve göğsünün belli belirsiz inip kalkması dışında kıpırdamıyordu.

Yatağındaki sihirli genç adamı dikkatle inceledi; başta oldukça temkinli, şimdiyse korunmasız ve kırılgandı. Lila'nın gözleri Kell'in karın hatlarından yaralı kaburgalarına, boğazına doğru kaydı. Kollarına çevrildi; önkoluna bağlı duran bıçağı dışında çıplaktı. Lila bu kez koluna dokunmamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Barron.

Lila bunu nasıl yanıtlayacağından emin değildi. Çok tuhaf bir geceydi.

"Bir şey çaldım ve o da çaldığım şeyin peşine düştü," dedi sessizce gözlerini Kell'in suratından ayıramadan. Uyurken daha genç görünüyordu. "Onu geri aldı. Meselenin böylece kapandığını sandım. Ancak başka biri de onun peşine düşmüş. Onun yerine beni buldu..." Sesi giderek cılızlaştı, sonra kaldığı yerden devam etti. "Hayatımı kurtardı," dedi Lila kaşları çatılarak, biraz da kendi kendine. "Neden, bilmiyorum."

"Sen de onu buraya getirdin."

"Özür dilerim," dedi Lila, Barron'a dönerek. "Gidecek başka bir yerim yoktu." Sözcükler ağzından çıkarken bile canını yaktı. "Uyanır uyanmaz..."

Barron başını iki yana salladı. "Ölmendense burada olmanı tercih ederim. Bunu yapan kişi," elini Kell'den tarafa salladı, "*öldüler* mi?"

Lila başını iki yana salladı.

Barron kaşlarını çattı. "Neye benzediklerini söylesen iyi olur, böylelikle ben de kimi içeri almayacağımı bilirim."

Lila elinden gelen en iyi şekilde Holland'ı, solgun görüntüsünü, iki renkli gözlerini tarif etti.

"Verdiği his Kell gibi," diye ekledi. "Bu bir şey ifade ediyor mu, bilmiyorum. Şey gibi..."

"Sihir," dedi Barron gerçekçi bir şekilde.

Lila'nın gözleri irileşti. "Sen nasıl?.."

"Bir taverna işletince her türüyle karşılaşırsın. *Bu* tavernayı işletince her türüyle, hatta daha fazlasıyla karşılaşırsın."

Lila ürperdiğini fark etti ve o üstünü değiştirirken Barron da Kell için başka bir tunik bulmaya gitti. Elinde fazladan bir havlu, küçük bir giysi yığını ve dumanı üzerinde tüten bir kâse çorbayla geri geldi. Lila kendini hem hasta hem minnettar hissediyordu. Barron'ın nezaketi küfür gibiydi çünkü bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadığını biliyordu. Bu adil değildi. Barron ona hiçbir şey borçlu değildi. Ancak Lila ona bir sürü şey borçluydu. Gereğinden fazlasını. Bu onu delirtiyordu.

Buna rağmen açlığı nihayet yorgunluğuyla aradaki farkı kapatmıştı ve tenindeki serinlik hızla kemiklerine kadar işlemişti. Bu yüzden çorbayı aldı ve teşekkür gibi bir şeyler geveleyerek masrafı borcuna eklemesini söyledi, böylesi bir borç ödenebilirmiş gibi.

Barron yanlarından ayrılarak aşağı indi. Dışarıda gece bitmek bilmiyordu. Yağmur da öyle.

Oturduğunu hatırlamıyordu ama bir iki saat sonra uyandığında kendini ahşap sandalyesinde omuzlarına atılmış bir örtüyle buldu. Her yeri tutulmuştu ve Kell hâlâ uyuyordu.

Lila boynunu esneterek oturduğu yerden öne doğru kaykıldı.

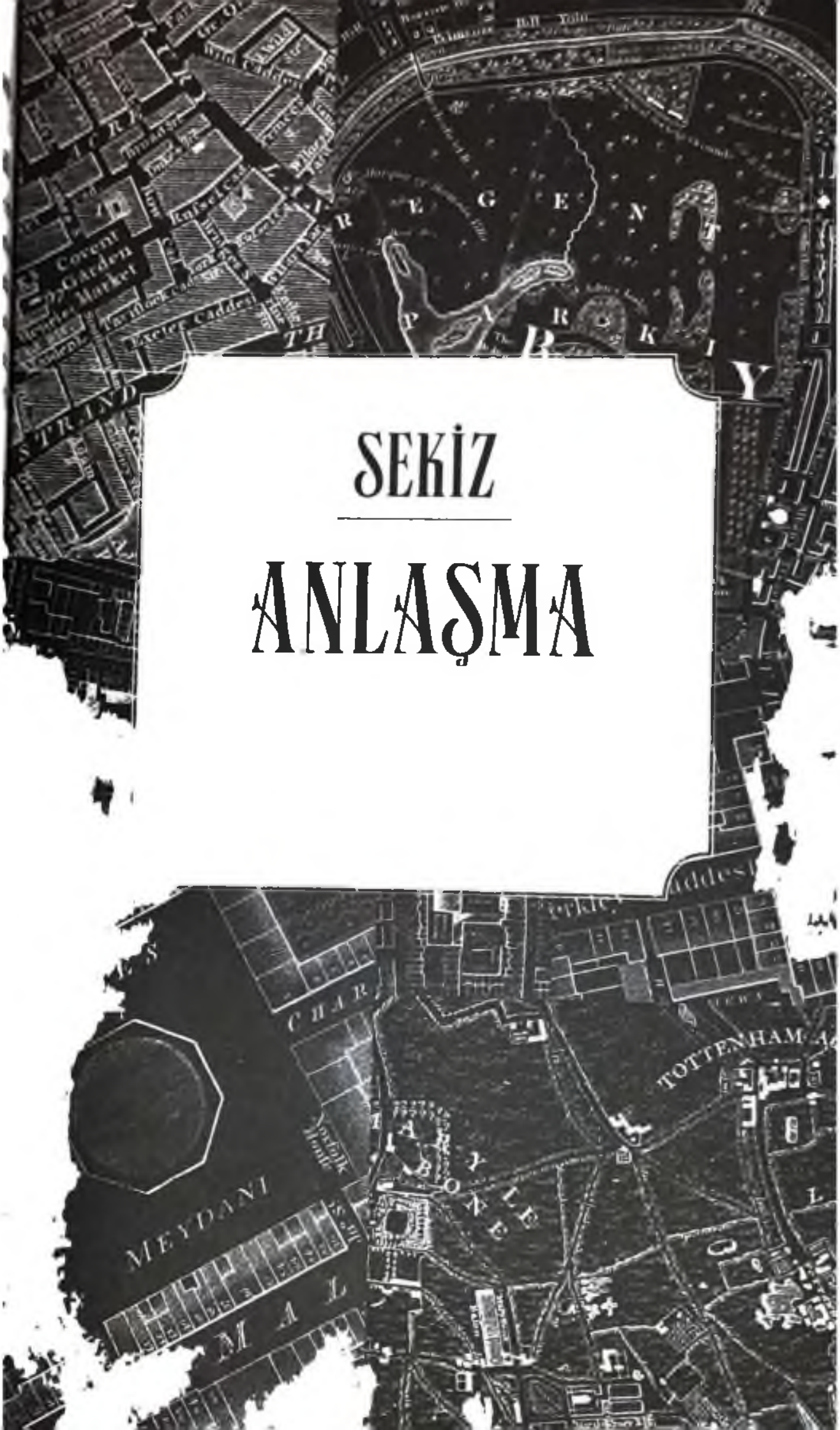
Kell uykusunda yanıt verebilirmiş gibi tekrar, "Neden geri geldin?" diye sordu.

Ancak Kell yanıtlamadı. Mırıldanmadı. Yana dönmedi. Sadece yatıyordu, solgun ve hareketsizdi ki Lila ölmediğinden emin olmak için ara sıra Kell'in dudaklarına bir cam parçası tutuyordu. Çıplak göğsü inip kalkıyodu ve son yaraları dışında çok az yara izi olduğunu fark etti. Omzunda belli belirsiz bir çizik vardı. Avcunda çok daha taze başka bir çizik. Dirseğindeyse soluk bir iz vardı.

Lila'nın yara izleri sayılamayacak kadar fazlaydı, oysa Kell'inkileri sayabiliyordu. Saymıştı da. Birkaç kez.

Aşağıdaki taverna sessizleşmişti, Lila ayağa kalktı ve biraz daha ot yaktı. Gümüş saatini elinde çevirdi ve Kell'in uyanmasını bekledi. Uyku kemiklerini esir almaya çalışıyordu ama ne zaman dinlenmeyi düşünse Holland'ın Kell gibi duvardan içeri girdiğini hayal ediyordu. Holland'ın kolunu tuttuğu yerdeki acının kalıntılarını hâlâ duyuyordu; geriye sadece küçük tırtıklı bir yanık kalmıştı ve parmakları belindeki tabancaya uzandı.

Bir daha ateş ederse ıskalamayacaktı.

SEKİZ

ANLAŞMA

1

Kell o gece ikinci kez Lila'nın yatağında uyandı.

Ancak en azından bu defa halat olmadığını fark etti. Elleri, üzerini kapayan kaba örtü dışında hiçbir şeyle bağlı olmadan iki yanında duruyordu. Burasının Lila'nın odası olduğunu ve şu an onun yatağında uzandığını anımsaması biraz zaman aldı; Holland'ın ve o arka sokak ile dökülen kanlara ait hatıralar yavaşça bir araya geliyordu ve sonra Lila'nın onu sıkıca kavrayışı ve yağan yağmur kadar sakin ses tonu hafızasında belirdi. Yağmur nihayet durmuştu, loş sabah ışığı gökyüzüne yayılıyordu ve bir an Kell'in tek isteği evde olmaktı. Yakut Tarlalar'daki pespaye odada değil, sarayda. Gözlerini kapadığında sanki Rhy'ın, kapısına vurduğunu, ona giyinmesini çünkü at arabalarının ve insanların beklediklerini söylediğini duyabiliyordu.

Rhy odaya dalarak, "Hazırlan ya da arkada kal," derdi.

"O zaman bırak kalayım," diye söylenirdi Kell.

"Mümkün değil," diye yanıtlardı Rhy en iyi prens gülüşünü takınarak. "Bugün olmaz."

Dışarıdan gürültüyle bir yük arabası geçti ve Kell gözlerini kırpıştırırken Rhy tekrar kayboldu.

Acaba kraliyet ailesi onun için endişelenmeye başlamış mıydı? Neler olduğu konusunda fikirleri var mıydı? Nereden olacaktı? Kell

bile bilmiyordu. Tek bildiği, taşın kendisinde olduğu ve ondan kurtulması gerektiğiydi.

Doğrulmaya çalıştı ama vücudu çığlık atıyordu ve kendisi de çığlık atmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. Teni, kasları, kemikleri... hepsi ezilmişçesine bitmek bilmez, korkunç bir acıyla sızlıyordu. Göğsündeki kalp atışları ve damarlarında akan kanın hareketi bile acı veriyordu. Ölümün ta kendisiymiş gibi hissediyordu. Ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştı ve hiç istemediği kadar yakındı. Ağrısı –ya da en azından ilk baştaki tuhaf hissi– azaldığında karyolanın başına tutunarak kendini doğrulmaya zorladı.

Görüşünü odaklamaya çalıştı ve bunu başardığında kendini doğruca Lila'nın gözlerine bakarken buldu. Kucağında tabancasıyla yatağın ayakucundaki o sandalyede oturuyordu.

Sorusu hazır bu anı bekliyormuşçasına, "Bunu niye yaptın?" diye sordu Lila.

Kell gözlerini kıstı. "Ne yapmışım?"

"Geri geldin," dedi Lila alçak sesle. "Neden geri geldin?" İki sözcük dile getirilmese de anlaşılarak havada asılı kaldı: Neden *benim için* geri geldin?

Kell düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama onlar bile geri kalanı gibi kaskatı ve acı içindeydi. "Bilmiyorum."

Lila bu yanıt karşısında etkilenmişe benzemiyordu ama derin bir iç çekmek ve silahını belindeki kılıfına geri koymakla yetindi. "Nasıl hissediyorsun?"

Korkunç, diye düşündü Kell. Ancak sonra kendine baktığında ağrıyan bedenine rağmen kolundaki çivi giren yara ile caninin çalıntı kılıcından kalma karnındaki yaranın neredeyse kapandığını fark etti. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Birkaç saattir," dedi Lila.

Kell elini kaburgalarında hafifçe gezdirdi. Bu kulağa mantıklı gelmiyordu. Bu kadar derin yaraların iyileşmesi saatler değil, günler sürerdi. Tabii eğer...

"Bunu kullandım," dedi Lila ondan tarafa silindirik bir teneke fırlatarak. Kell havada yakalarken yüzünü biraz buruşturdu. Kabın üzerinde bir işaret yoktu ama Kell onu görür görmez tanımıştı. Küçük metal tenekenin içinde şifalı bir merhem vardı. Sıradan bir merhem değil; kendisine ait, kapağı kraliyetin kadeh ve doğan güneş amblemi kabartmalı bir merhem kutusu. Bunu haftalar önce kaybetmişti.

"Nereden buldun bunu?" diye sordu.

"Paltonun bir cebinde," dedi Lila gerinerek. "Bu arada, paltonun aslında birden fazla palto olduğunu *biliyor muydun?* Bunu bulmak için beş altı tanesini aradığıma eminim."

Kell ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Ne?" diye sordu Lila.

"Bunun ne işe yaradığını nereden biliyordun?"

Lila omuzlarını silkti. "Bilmiyordum."

"Ya *zehir* olsaydı?" diye çıkıştı Kell.

"Sana da yaranılmıyor," diye karşılık verdi Lila. "İyi kokuyordu. İyi görünüyordu." Kell inledi. "Tabii önce kendimde denedim."

"*Ne* yaptın?"

Lila kollarını kavuşturdu. "Sırf ağzın bir karış açık dik dik yüzüme bakasın diye söylediklerimi tekrarlamayacağım." Kell alçak

"Kimsenin takip *edemeyeceğini* söylemiştim," diye düzeltti Kell. "Çünkü kimse takip edemez, Holland hariç." Kell ellerine baktı ve kaşlarını çattı. "Ben sadece hiç..."

"Hiç kimse ile biri aynı şey değil, Kell," dedi Lila. Sonra derin bir iç çekti ve elini kırpılmış koyu renk saçlarına götürdü. "Ancak sanırım doğru düzgün düşünemedin." Kell şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Onu basbayağı mazur mu görüyordu? "Ben de sana bir kitapla vurdum."

"Ne?"

"Hiç," dedi Lila elini sallayarak. "Ee, şu Holland. O da senin gibi mi?"

Kell, Holland'ın ara sokakta söylediklerini –*sen ve ben, ikimiz bir yeteneği paylaşıyor olabiliriz ama bu bizi eşit yapmaz*– ve söylerken yüzündeki o karanlık, neredeyse küçümseyen ifadeyi hatırlayarak yutkundu. Diğer Antari'nin tenine dağlanmış damgayı, kollarındaki yara izlerini ve Holland bıçağı tenine bastırırken Beyaz kralın yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi düşündü. Hayır, Holland'ın Kell'le bir alakası yoktu ama Kell'in de Holland'la bir alakası yoktu.

"O da dünyalar arasında geçiş yapabiliyor," diye açıkladı Kell. "O bakımdan birbirimize benziyoruz."

"Peki ya göz?" diye sordu Lila.

"Sihrimizin bir işareti," dedi Kell. "Antari. Bize verilen isim bu. Kan büyücüleri."

Lila dudağını ısırdı. "Bilmem gereken başkaları da var mı?" diye sorarken Kell, Lila'nın yüzünde küçücük bir şey görür gibi oldu –korku muydu?–, sonra hemen inatçı çene kemikleri ardına gömüldü.

Kell yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Sadece ikimiz varız."

Lila'nın rahatlayacağını sanmıştı ama kızın ifadesi daha da ağırlaştı. "Seni o yüzden mi öldürmedi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Lila sandalyesinde öne doğru kaydı. "Yani, seni öldürmek isteseydi öldürebilirdi. Neden o kadar kan döksün ki? Sırf keyfine mi? Kendisinin de eğlenir gibi bir hali yoktu."

Lila haklıydı. Holland boğazını kesebilirdi. Ancak yapmamıştı.

"Antari'yi öldürmek oldukça zordur. Ancak ben..."

Ancak ben ne? diye merak etti Kell. Bir Antari'nin hayatına son vermek zor olabilirdi ama imkânsız değildi. Holland talimatlara karşı mı gelmişti yoksa onlara uymuş muydu?

"Kell?" diye üsteledi Lila.

"Holland asla eğlenmez," dedi alçak sesle. Sonra hızla başını kaldırıp baktı. "Taş şimdi nerede?"

Lila onu tartarcasına uzun bir bakış attı ve ardından, "Bende," dedi.

"O halde bana geri ver," dedi Kell aceleciliğine kendisi de şaşırarak. Kendi kendine, taşın en çok kendisindeyken güvende olacağını söylüyordu ama asıl isteği onu *tutmaktı* ve tutarsa ağrıyan kaslarının çok geçmeden yatışacağı ve zayıf kanının güçleneceği hissini üzerinden atamıyordu.

Lila gözlerini devirdi. "Yine başladık."

"Lila, beni dinle. Onun neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrin..."

"Aslına bakarsan," diye sözünü keserek ayağa kalktı, "neler yapabileceği konusunda kafamda bir fikir oluşmaya başladı. Onu geri istiyorsan bana devamını anlatırsın."

"Anlamazsın," dedi Kell hemen.

Lila, "Bir dene," diyerek meydan okudu.

Kell gözlerini kısarak ona, bu tuhaf kıza baktı. Görünüşe bakılırsa Lila Bard bir şeyleri çözmenin kendince bir yolunu buluyordu. Hâlâ hayattaydı. Bu da bir şeydi. *Ayrıca* Kell için geri gelmişti. Nedenini bilmiyordu –caniler ve hırsızlar genellikle vicdani özellikleriyle tanınmazlardı– ama bildiği bir şey varsa o da Lila olmasa çok daha kötü bir durumda olacağıydı.

"Pekâlâ," dedi Kell bacaklarını yataktan sarkıtarak. "Taş, Siyah Londra olarak bilinen bir yerden."

Lila, ilginç ama tamamen imkânsız olmayan bir şeymiş gibi, "Diğer Londra'lardan söz etmiştin," dedi. Kolay korkmuyordu. "Kaç taneler?"

Kell elini kızıl kumral saçlarına götürdü. Yağmurdan ve uyumaktan garip bir şekilde havaya dikilmişti. "Dört dünya var," dedi Kell. "Bunları aynı temele inşa edilmiş farklı evler gibi düşün. Coğrafyaları; bu ada ülkesindeki bu nehrin üzerinde yer alan bu şehrin bir başka versiyonunun olması ve her birinde o şehre Londra denmesi dışında ortak noktaları az."

"Bu kafa karıştırıcı olmalı."

"Aslında sadece birinde yaşayınca ve diğerlerini düşünmene gerek kalmayınca kafa karıştırıcı değil. Ancak aralarında geçiş yapan biri olarak hepsini ayırt etmek için renklere başvuruyorum. Seninki Gri Londra. Benkimki Kırmızı Londra. Holland'ınki Beyaz Londra. Ve kimsenin olmayan Siyah Londra."

"Neden?"

"Çünkü devrildi," dedi Kell, boynundaki kolyenin kordonlarından koparılıp alındığı yeri ovuşturarak. "Karanlığa yenik düştü. Sihirle ilgili anlaman gereken ilk şey, Lila, sihir cansız değildir. O canlıdır. Senden veya benden farklı da olsa oldukça canlı."

"Ondan kurtulmaya çalıştığımda," dedi Lila, "o yüzden mi sinirlendi?"

Kell kaşlarını çattı. Sihrin *o kadar* canlı olduğunu daha önce hiç görmemişti.

Kell hesaplayarak yavaşça, "Yaklaşık üç yüzyıl önce," dedi (son derece eski olan bir şeye sadece "geçmiş" demek, etkisini azaltıyor gibi duruyordu), "dört dünya birbiriyle bağlantılıydı; sihir ve bunu ustalıkla kullananlar çok sayıda kaynaklardan biri yoluyla nispeten kolay bir şekilde dünyalar arasında geçiş sağlayabiliyorlardı."

"Kaynaklar mı?"

"Muazzam doğal güç havuzları," diye açıkladı Kell. "Bazıları küçük, göze batmayan havuzlar –Uzak Doğu'da ağaçlıklı bir koru, Kıta'daki bir hendek– bazılarıysa sizdeki Thames gibi geniş."

"Thames mi?" dedi Lila alaycı bir gülüşle. "Sihir kaynağı mı?"

"Belki dünya üzerindeki en büyük kaynak," dedi Kell. "Burada anlayamazsın ama *benim* Londra'mdaki halini görebilsen..." Sesi cılızlaştı. "Ne diyordum, dünyalar arasındaki kapılar açıktı ve dört Londra iç içe geçmişti. Ancak sürekli geçişle bile güç olarak tamamen eşit değillerdi. Gerçek sihir bir ateşse, Siyah Londra sıcağa en yakın durandı." Bu mantıkla Beyaz Londra ikinci sırada yer alıyordu ve Kell bunu şu an hayal edemese de öyle olması gerektiğini biliyordu. "Oradaki gücün sadece kanda güçlü bir şekilde bulunmakla kalmadığı, aynı zamanda her şeyde ikinci bir ruh gibi attığına inanılırdı. Bir noktada o kadar güçlendi ki sahiplerini alaşağı etti.

"Dünya dengede durur," dedi Kell. "Bir yanda insanlık, diğer yanda sihir. İkisi yaşayan her şeyde vardır ve mükemmel bir dünyada ikisi de birbirini aşmadan bir çeşit uyum içinde varlıklarını sürdürür. Ancak çoğu dünya mükemmel değildir. Gri Londra'da –senin yaşadığın Londra da– insanlık güçlenirken sihir zayıfladı. Ancak Siyah Londra'da tam tersiydi. Oradaki insanlar sihri vücutlarında tutmakla kalmadılar, zihinlerine de soktular ve böylece sihir kendi gücünü beslemek için onların hayatlarından harcadı. Sihrin iradesi için birer araca, kanala dönüştüler ve sihir onların üzerinden merakı saptırıp gerçeğe dönüştürdü, sınırları bulanıklaştırıp bozdu, her şeyi yaratıp yok edip yozlaştırdı."

Lila hiçbir şey demeden sadece dinliyor ve odayı arşınlıyordu.

"Bir salgın gibi yayıldı," diye sürdürdü Kell, "geri kalan diğer üç dünya ise kendi içlerine çekildi ve bu hastalığın yayılmasını engellemek için kapılarını kapattılar." Diğer şehirleri buna uymaya zorlayıp kendini tecrit ederek geri çekilenin ve Beyaz Londra'yı kendi kapalı kapıları ile Siyah Londra'nın kaynayan sihri arasında sıkışmış bırakanın *Kırmızı* Londra olduğunu söylemedi. Arada

kalan dünyanın karanlıkla tek başına mücadele etmek zorunda bırakıldığını söylemedi. "Erişimi kısıtlı kaynaklar ve kilitli kapılarla geri kalan üç şehir birbirinden koptu ve her biri şu anki hallerini alarak ayrışmaya başladı. Ancak Siyah Londra'nın ve o dünyadan artakalanların neye dönüştüğünü ancak tahmin edebiliriz. Sihir yaşayan bir sahibe gerek duyar –ancak hayatın olduğu bir yerde gelişebilir–, o yüzden çoğu insan, bu salgının sahiplerini yakıp kül ettiğini ve sonunda yakacak bir şey bulamayınca geriye yalnızca yanık kalıntılarını bıraktığı varsayımında bulunur. Kimse kesin bir bilgiye sahip değil. Siyah Londra zaman içinde bir hayalet hikâyesine dönüştü. Bir masala dönüştü. O kadar çok anlatıldı ki bazıları gerçek olduğuna bile inanmıyor."

"Peki ya taş?" dedi Lila yürümeye devam ederken.

"Taşın var olmaması gerekiyor," dedi Kell. "Kapılar mühürlendiğinde Siyah Londra'ya ait her kalıntının izi sürüldü ve önlem olarak yok edildiler."

"Görünüşe göre *her* kalıntının değil," dedi Lila.

Kell başını iki yana salladı. "Sözümona Beyaz Londra bu görevi bizden daha büyük bir coşkuyla üstlendi. Hak vermek gerek, kapıların açılacağından, sihrin içeri girip onları tüketeceğinden korkuyorlardı. Temizliklerinde nesnelerle ve eserlerle yetinmediler. Siyah Londra'nın yozlaşmış sihrine sahip olduğundan –onunla bir teması olduğundan– şüphe ettiklerinin bile boğazını kestiler." Kell parmaklarını kararmış gözüne götürdü. "Bazılarının Antari işaretlerini bu yozlaşmışlıkla karıştırıp onları gece yarısı evlerinden sürüklediklerini söylenir. Kapılar olmadan bu gibi büyücülerin onların tek temas yolu olduğunu fark ettiklerinde koca bir nesil katledilmişti." Kell'in eli indi. "Ancak görünen o ki *her* kalıntı yok edilmemiş." Acaba taş bu şekilde mi kırıldı diye merak etti; deneyip başarısız olmuşlar ve gömmüşler miydi, acaba başka biri gelip çıkarmış mıydı. "Taş var olmamalı, var olmasına izin verilemez. O..."

Lila durdu. "Kötü mü?"

Kell başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "O *Vitari*. Sanırım bir bakıma saf. Ancak saf potansiyel, saf güç, saf *sihir*."

"İnsanlık yok," dedi Lila. "Denge yok."

Kell başıyla onayladı. "Dengesiz saflık başlı başına yozlaşmışlıktır. Bu tılsımın yanlış ellerde verebileceği zarar..." *Herhangi* birinin ellerinde, diye düşündü. "Taşın sihri mahvolmuş bir dünyaya ait. Burada kalamaz."

"Peki," dedi Lila, "ne yapmayı düşünüyorsun?"

Kell gözlerini yumdu. Taşa kimin ve nasıl denk geldiğini bilmiyordu ama korkularını anlıyordu. Taşın Holland'ın ellerindeykenki anısı –ve Athos'un veya Astrid'in elinde olduğu düşüncesi– midesini kaldırdı. Tılsımı tutmak için Kell'in kendi elleri de karıncalanıyordu, ona karşı bir açlık duyuyor ve bu, onu her şeyden çok korkutuyordu. Siyah Londra böyle bir sihir yüzünden devrilmişti. Geri kalan Londra'larda nasıl bir dehşete yol açardı? Açlık çeken Beyaz Londra'da, olgunlaşmış Kırmızı Londra'da veya savunmasız Gri Londra'da?

Hayır, taşın yok edilmesi gerekiyordu.

İyi de nasıl? Bu diğer kalıntılar gibi değildi. Ateşe atılacak veya baltayla ezilecek türden bir şey değildi. Sanki birileri bunu denemiş ama kırık kenarı işlevini azaltmamıştı; bu da demek oluyordu ki, Kell onu parçalamakta başarılı olsa bile, sonucunda her biri kendi başına bir silah olan daha fazla parça çıkarabilirdi. Bu tam anlamıyla bir andaç değildi; taşın kendine ait bir hayatı –ve iradesi– vardı ve bunu birçok kez göstermişti. Böyle bir şeyi bozmak ancak güçlü sihrin işiydi ama tılsım sihrin ta kendisi olduğu için Kell, bunu yok edecek bir sihrin olabileceğinden şüpheliydi.

Bunun parçalanamayacağını –ondan kurtulmak gerektiğini– fark etmesi üzerine başına bir ağrı saplandı. Taşın kimseye zarar vermeyeceği bir yere gönderilmesi gerekiyordu. Ve taşın güvende olabileceği, herkesin de taştan uzakta güvende olabileceği tek bir yer vardı.

Kell ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir yanı, taş eline geçtiği ilk andan itibaren bunun farkındaydı.

"Bunun ait olduğu yer Siyah Londra," dedi. "Onu geri götürmek zorundayım."

Lila başını yana eğdi. "İyi de nasıl? Oradan geriye ne kaldığını bilmiyorsun, bilsen bile dünyanın mühürlenip tecrit edildiğini söylemiştin."

"Oradan geriye ne kaldığını bilmiyorum, evet, ancak Antari sihri başlangıçta dünyalar arasında kapılar oluşturmak için kullanılmış. Onları mühürleyip kapatmak için de Antari sihri kullanılmış olmalı. Dolayısıyla Antari sihrinin kapıları tekrar açabilmesi, en azından çatlak yaratması, mantıksız bir ihtimal değil."

"O zaman niye yapmadın?" dedi Lila gözü parıldayarak. "Neden kimse yapmadı? Ender bir tür olduğunuzu biliyorum ama kendinizi oradan tecrit ettiğinizden beri yüzyıllar boyunca hiçbir Antari'nin merak edip de oraya geri dönmeye çalışmadığını söyleme bana."

Kell kızın meydan okuyan gülümsemesini inceledi ve insanlığın iyiliği için bunu deneyecek sihre sahip olmamasına sevindi. Büyürken küçük bir yanı Siyah Londra'nın *gerçek* olduğuna ve en başında var olduğuna bile inanmamıştı; kapılar öylesine uzun zamandır mühürlüydü ki. Hangi çocuk kendisine anlatılan masalların uydurma mı yoksa gerçek mi olduğunu öğrenmek istemezdi ki? Ancak Kell mühürü bozmak *istese* de –diğer taraftaki karanlığı riske alacak kadar istemiyordu– bir yolunu bulamamıştı.

"Belki bazıları bunu yapacak kadar merak etmiştir," dedi Kell. "Ancak bir Antari'nin bir kapı açması için *iki* şeye ihtiyacı vardır: İlk olarak kan, ikinci olarak gitmek istedikleri yere ait bir andaç. Ve sana dediğim gibi, andaçların hepsi yok edildi."

Lila'nın gözleri irileşti. "Ama taş bir andaç."

"Taş bir andaç," diye yineledi Kell.

Lila, Kell'in içeri girdiği ilk duvarı gösterdi. "O halde Siyah Londra'ya bir kapı açacak mısın, açmayacak mısın? Taşı içeri atacak mısın? Daha ne bekliyorsun?"

Kell başını iki yana salladı. "Buradan oraya bir kapı açamam."

Lila bıkkın bir ses çıkardı. "Ama az önce dedin ki..."

"Diğer Londralar arada kalıyor," diye açıkladı Kell. Yatağın yanındaki masada küçük bir kitap duruyordu. Başparmağını sayfaların üzerinde gezdirdi. "Dünyalar kâğıt parçaları gibi," dedi, "üstüste yığılı." Hep öyle düşünmüştü. "Sırayla geçiş yapmak zorundasın." Parmakları arasına birkaç sayfayı kıstırdı. "Gri Londra," dedi bir sayfayı bırakarak. "Kırmızı Londra." İkincisini bıraktı. "Beyaz Londra." Üçüncü sayfa düşerken dalgalandı. "Ve Siyah." Sayfaların geri kalanını da bıraktı.

"Yani hepsinden *geçmen* gerekecek," dedi Lila.

Böyle deyince kulağa çok basit geliyordu. Ancak öyle olmayacaktı. Kırmızı Londra'da kraliyetin ve kim bilir başka kimlerin (Holland orada başkalarını da zorlamış mıydı? Onlar da peşinde miydi?) onu aradığına şüphe yoktu ve kolyeleri olmadan Beyaz Londra'ya geçmek için yeni bir eşyanın izini sürmek zorunda kalacaktı. O aşamaya geldiğinde –o aşamaya *gelirse*– ve Dane'lerin onu derhal enselemedikleri düşünülürse *ve* mührü kırıp Siyah Londra'ya bir kapı açabildiği düşünülürse, taş yine de basitçe içeri atılamazdı. Kapılar o şekilde işlemiyordu. Kell akışına bırakmak zorunda kalacaktı. Bunun üzerine kafa yormamaya çalıştı.

"Ee," dedi Lila gözleri ışıldayarak, "ne zaman gidiyoruz?"

Kell başını kaldırıp baktı. *"Gitmiyoruz."*

Lila, Kell'e hem onun hem kendisinin yaptıklarını hatırlatırcasına Kell'in onu ahşaba kelepçelediği yerin –ahşap levha Lila'nın kendini kurtardığı noktadan koparılmış ve mahvolmuştu– hemen yanındaki duvara yaslandı.

"Gelmek istiyorum," diye üsteledi Lila. "Sana taşın nerede olduğunu söylemem. Benim de gelmeme izin verene kadar olmaz."

Kell'in elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Holland için çağırdığın o zincirler fazla dayanmaz. Antari sihri onları yok edecek kadar güçlüdür ve ayıldığında bunu fark edip o zincirlerden kurtulması

ve tekrar peşimize düşmesi fazla zamanını almaz. Bu da oyun için zamanım yok demek oluyor."

"Bu bir oyun değil," dedi Lila sadece.

"O zaman ne?"

"Bir fırsat." Kendini duvardan ileri doğru itti. "Bir çıkış yolu." Lila'nın sakinliği sarsıldı ve Kell bir an altındaki şeyleri gördü. İstek, korku, çaresizlik.

"Bir çıkış yolu istiyorsun," dedi, "ama *neye* bulaştığın konusunda hiçbir fikrin yok."

"Umurumda değil," dedi Lila. "Gelmek istiyorum."

"Gelemezsin," dedi Kell ayağa kalkarak. Hafif bir dalga halinde yüskelen baş dönmesiyle kendini yatağa bıraktı ve baş dönmesinin geçmesini bekledi.

Lila alaycı bir kahkaha attı. "Tek başına gidecek durumda değilsin."

"*Gelemezsin*, Lila," dedi Kell bir kez daha. "Sadece bir Antari dünyalar arasında geçiş yapabilir."

"Taşımla..."

"O senin değil."

"Şu an benim. Ayrıca saf sihir olduğunu kendin söyledin. Sihir *yarattığını* da. Geçmeme izin verecektir." Bunu kendinden eminmiş gibi söylüyordu.

"Ya izin vermezse?" diye meydan okudu Kell. "Ya o kadar güçlü değilse? Ya sadece küçük büyüler yapan değersiz bir şeyse?" Ancak Lila ona inanmışa benzemiyordu. Kell de kendisine inandığından emin değildi. Taşı elinde tutmuş, gücünü hissetmişti; bu sınırsız bir güce benziyordu. Ancak bunu Lila'nın denemesini istemiyordu. "Ne olacağını kesin bilemezsin."

"Bu benim alacağım bir risk, senin değil."

Kell gözlerini dikip ona baktı. "Neden?" diye sordu.

Lila omuz silkti. "Ben aranan bir adamım."

"Sen bir adam değilsin."

Lila'nın yüzünde boş bir gülümseme belirdi. "Yetkililer bunu henüz bilmiyorlar. Muhtemelen bu yüzden asılmak yerine hâlâ aranıyorum."

Kell'in bu konuyu burada kapatmaya niyeti yoktu. "Gerçekten bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Bir aptal olduğum için."

"Lila..."

Yüzündeki gülümseme kaybolarak, "Burada kalamayacağım için," diye tersledi Lila. "Benim olmasa dahi dünyayı görmek istediğim için. Bir de, senin hayatını kurtaracağım için."

Çılgınlık, diye düşündü Kell. *Tam bir çılgınlık. Kapıdan bile geçemeyecek.* Taş işe yarasa bile, bunu bir şekilde başarsa bile, sonra ne olacaktı? Aktarım ihanetti ve Kell bu kanunun insanları, özellikle kaçakları da kapsadığından oldukça emindi. Bir müzik kutusunu kaçırmak ayrıydı, bir hırsızı kaçırmak apayrı. *Hele bir de Siyah Londra'ya ait bir kalıntıyı kaçırmak?* diye söylendi içinden. Gözlerini ovuşturdu. Lila'nın dimdik ona bakan gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Hainlik bir yana, kız Gri dünyadandı ve onun Londra'sına ait değildi. Bu çok tehlikeliydi. Deliceydi ve onun bunu yapmasına izin vermek için deli olması gerekiyordu... ama Lila'nın haklı olduğu bir konu vardı. Kell bunu tek başına yapabilecek kadar güçlü hissetmiyordu. Daha da kötüsü, tek başına yapmak istemiyordu. Önündeki görevden ve sonunda onu bekleyen kaderden korkuyordu; itiraf etmek istediğinden daha fazla. Ayrıca birinin Kırmızı tahta –annesine, babasına ve Rhy'a– neler olduğunu anlatması gerekiyordu. Bu tehlikeyi ayaklarına götüremezdi ama bunu onlara söylemesi için Lila'yı orada bırakabilirdi.

"Bu dünyalar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi ama mücadelesindeki güç kaybı sesinden anlaşılıyordu.

Lila keyifle, "Elbette biliyorum," diye karşı çıktı. "Kasvetli Londra var, Kell Londrası var, Ürpertici Londra, bir de Ölü Londra var," dedi parmaklarıyla sayarak. "Gördün mü? Çabuk öğrenenlerdenimdir."

Aynı zamanda bir insansın, diye düşündü Kell. Tuhaf, inatçı, acımasız bir insan ama neticede bir insan. Yağmur çiselerken hafif bir aydınlık gökyüzüne yayılmaya başlıyordu. Kell kızın vazgeçmesini bekleyerek burada duramazdı.

"Bana taşı ver," dedi Kell, "ben de geçmene izin vereyim."

Lila tiz bir kahkahayla gülmemek için kendini zor tuttu. "Sanırım ikimiz de geçinceye kadar taş bende kalacak."

"Peki ya sağ kurtulamazsan?" diye kafa tuttu Kell.

"O zaman cesedimi yağmalayabilirsin," dedi soğuk bir şekilde. "Umurumda olacağını sanmam."

Kell ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Kızın cesaret gösterisi bir paravan mıydı yoksa gerçekten kaybedecek pek bir şeyi yok muydu? Ne olursa olsun bir hayatı vardı ve hayat her zaman kaybedilebilecek bir şeydi. Nasıl olurdu da hiçbir şeyden, ölümden bile korkmazdı?

Holland ara sokakta ona, *Ölmekten korkuyor musun?* diye sormuştu. Kell korkuyordu. Kendini bildi bileli korkmuştu. *Yaşamamaktan* korkuyordu, varlığın sona erişinden korkuyordu. Lila'nın dünyası cennet ve cehenneme inanıyor olabilirdi ama Kell'in dünyası toza inanıyordu. Erken yaşlarda ona sihrin sihre, toprağınsa toprağa geri döndüğü öğretilmişti; vücut öldüğünde bu ikisi ayrılıyor ve bir araya gelerek meydana getirdikleri kişi yok oluyordu. Hiçbir şey sonsuz değildi. Geriye hiçbir şey kalmıyordu.

Büyürken ansızın altüst olduğu kâbuslar görürdü; iç avluda koşarken veya sarayın basamaklarında dikilirken birdenbire her şey havaya ve küle karışırdı. Rhy omzunu dürterken Kell ter içinde ve soluk soluğa uyanırdı.

"Ölmekten korkmuyor musun?" diye sordu Lila'ya.

Lila bu acayip bir soruymuş gibi ona baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Ölüm herkes içindir," dedi sadece. "Ölmekten korkmuyorum. Ancak *burada* ölmekten korkuyorum." Eliyle odayı, tavernayı ve şehri gösterdi. "Olduğum yerde sabit kalmaktansa bir macerada ölmeyi tercih ederim."

Kell uzun bir süre kızı inceledi. Sonra, "Pekâlâ," dedi.

Lila'nın kaşları kuşkuyla çatıldı. "*Pekâlâ* derken?"

"Gelebilirsin," diye netleştirdi Kell.

Lila sırıttı. Gülüşü, yüzünü yepyeni bir şekilde aydınlattı ve onu genç gösterdi. Bakışları pencereye gitti. "Güneş neredeyse doğuyor," dedi. "Holland çoktan bizi aramaya başlamıştır. Gidebilecek kadar iyi misin?" diye sordu.

Antari'yi öldürmek oldukça zordur.

Lila pelerini omuzlarına atıp silahlarını kılıflarına koydu; ağırdan alırsa Kell teklifi geri alacak korkusuyla seri hareket ediyordu. Kell ise hayret içinde bakarak öylece duruyordu.

"Veda etmek istemiyor musun?" diye sordu zemini ve altında bir yerlerde olan Barron'ı işaret ederek.

Lila botlarına bakarak ve altındaki dünyayı düşünerek tereddüt etti. Tanıştıklarından beri ilk kez kararsız bir sesle, "Hayır," diye fısıldadı.

Kell, Lila ile Barron arasında ne tür bir mesele olduğunu bilmiyordu ama konuyu uzatmadı. Onu suçlamıyordu. Ne de olsa kendisinin de saraya dönüp erkek kardeşini son bir kez görmek gibi bir planı yoktu. Kendi kendine bunun çok tehlikeli olduğunu veya Rhy'ın onun gitmesine izin vermeyeceğini söylüyordu ama aslında Kell kendinde veda edecek gücü bulamadığı için oraya dönmeyecekti.

Sandalyede asılı paltosuna gitti, soldan sağa katlayıp tersyüz ederek, yıpranmış siyah tarafını yakut kızılıyla değiştirdi.

Lila'nın ilgisi gözlerinde bir ışık gibi parıldadı ama hiçbir şekilde tamamen kendini göstermedi. Kell, *Lila gece ceplerini ararken muhtemelen numarayı kendisi görmüştür*, diye düşündü.

"Sence onun içinde kaç tane palto vardır?" diye sordu Lila, karmaşık bir büyü değil de hava durumunu sorar gibi sıradan bir şekilde.

"Emin değilim," dedi Kell altın işlemeli cebine elini sokup parmakları yedek bir madeni parayla buluştuğunda rahat bir ne-

fes alarak. "Bazen hepsini bulduğumu sanıyorum, sonra yeni bir tanesine daha denk geliyorum. Bazen de eski olanlar kayboluyor. Birkaç yıl önce dirsekleri yamalı, çirkin, yeşil bir paltoya denk geldim. Ancak o zamandan beri bir daha görmedim." Paltosundan Kırmızı Londra lini çıkarıp öptü. Madeni paralardan harika kapı anahtarları oluyordu. Teoride bir dünyaya ait olan herhangi bir şey iş görürdü –Kell'in üstündekilerin çoğu Kırmızı Londra'dandı– fakat madeni paralar kullanımı basit, sağlam, özel ve garantili olanlardı. Bu işi, hele ki sorumluluğunda ikinci bir can olunca (kız ne derse desin) berbat edemezdi.

Kell andacı ararken Lila da kendi ceplerindeki paraları boşaltıı –şilinler, peniler ve çeyrek penilerden oluşan bir derleme– ve onları yatağının başucundaki konsola koydu. Kell uzandı ve yığından yarım penileri alıp kaybettiği Gri andacın yerine koyarken Lila dudağını ısırdı ve bir an elleri pelerininin daha iç ceplerine giderek bozuk paralara baktı. Pelerininin içinde bir şeye dokunuyordu ve birkaç saniye sonra şık gümüş bir saat çıkarıp para yığınının yanına koydu.

"Ben hazırım," dedi gözlerini saatten zorla çekerek.

Ben değilim, dedi Kell içinden paltosunu giyip kapıya yönelerek. Kapıyı açtığında başka, daha küçük bir baş dönmesi dalgası geldi ama geçen seferkinden daha çabuk geçti.

"Bekle," dedi Lila. "Geldiğin taraftan gideceğimizi sanıyordum. Duvardan."

"Duvarlar her zaman olmaları gereken yerde değillerdir," diye yanıtladı Kell. Doğrusu İki Adımlık Yer, duvarların değişmediği nadir yerlerden biriydi ama bu onu daha güvenli kılmıyordu. Batan Güneş, Kırmızı Londra'da aynı temel üzerinde duruyor olabilirdi ama orası aynı zamanda Kell'in işlerini yürüttüğü yerdi ve birilerinin onu bulmak için bakabileceği ilk yerlerden biriydi.

"Ayrıca diğer tarafta bizi neyin... veya kimin," diye düzeltti, zorlama büyüsü altındaki saldırganları hatırlayarak, "beklediğini

bilmiyoruz. Gideceğimiz yere gitmeden önce oraya yaklaşmamız daha iyi olur. Anlıyor musun?"

Lila anlamamış gibi görünmesine rağmen başıyla onayladı.

Sessizce merdivenlerden indiler, oda kapılarının olduğu dar bir koridora ayrılan küçük sahanlıktan geçtiler. Lila kendisine en yakın kapının yanında durarak dinledi. Ahşaptan alçak sesli bir horlama geliyordu. Barron. Kapıya hızlıca dokundu, sonra Kell'i iterek yanından geçti ve arkasına bakmadan merdivenlerin geri kalanını indi. Arka kapının sürgüsünü kaydırarak kendini ara sokağa attı. Kell peşinden dışarı çıktı ve durup sihirle metal kilidi arkalarından geri geçirdi. Metalin sürgüde çıkardığı *şınk* sesini dinledikten sonra döndüğünde Lila'yı, sırtı kasten tavernaya dönmüş, geçmişini şimdiden geride bırakmışçasına beklerken buldu.

II

Yağmur durmuş, geriye nemli ve kasvetli sokaklar bırakmıştı ama ıslak zemine ve ekim soğuğuna rağmen Londra zorla da olsa uyanmaya başlıyordu. Etrafta külüstür at arabalarının sesi yankılanıyor, taze ekmek ve yeni ateş kokusu eşliğinde tüccarlar ve müşteriler dükkânlarının kapıları ve kepenklerini açarak yavaştan günlük işlerine hazırlanıyorlardı. Kell ve Lila hafif seher ışığında hızla hareket ederek canlanmaya başlayan şehirde ilerlediler.

"Taşın yanında olduğundan emin misin?" diye üsteledi Kell.

"Evet," dedi Lila dudakları kıvrılarak. "Ayrıca onu geri çalmayı düşünüyorsan üzerimi araman gerekeceği için, sihirle veya sihirsiz, senin elin taşı bulmadan önce benim bıçağımın kalbini bulabileceğine bahse girmeye hazır olduğumdan bunu yapmanı tavsiye etmem." Lila bunu öylesine rahat bir özgüvenle söylemişti ki Kell, kızın haklı olabileceğinden şüphe etti ama bunu öğrenmeye niyeti yoktu. Bunun yerine dikkatini etraflarındaki sokaklara çevirdi ve onları bir dünya ötedelermiş gibi gözünde canlandırmaya çalıştı. "Neredeyse geldik."

"Nereye?" diye sordu Lila.

"Whitbury Sokağı," dedi Kell.

Daha önce Whitbury'den geçiş yapmıştı (burası onu Yakut Tarlalar'daki odalarına yakın bir yere çıkarmıştı, bu da demek

oluyordu ki saraya gitmeden önce yeni edindiği eşyaları oraya bırakabilirdi). Ancak daha da önemlisi, Whitbury'deki sıra sıra dükkân Yakut Tarlalar'ın *tam* üzerinde değil, yaklaşık iki blok gerisinde yer alıyordu. Bir dünyaya asla tam olarak bulunmak istediği bir noktadan girmemesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Bekleyen bir bela varsa tam üstüne denk gelirdi.

"Kırmızı Londra'da bir pansiyon var," diye açıkladı Kell buraya son gelişini düşünmemeye çalışarak. İz büyüsünü, saldırıyı ve ara sokaktaki adamlarını cesetlerini; *kendisinin öldürdüğü* cesetleri düşünmemeye çalıştı. "Orada bir oda var," diye devam etti. "Beyaz Londra'ya bir kapı açmak için ihtiyacım olan her şey orada." Lila *biz* yerine *ben* dediğini fark etmedi veya fark ettiyse bile düzeltme zahmetinde bulunmadı. Doğrusu arka sokaklar arasında yürürlerken Lila kendi düşüncelerinde kaybolmuşa benziyordu. Kell algıları açık bir biçimde cesaretini korumayı sürdürdü.

Lila sessizliği bozarak, "Kendimle karşılaşmayacağım, değil mi?" diye sordu.

Kell ona baktı. "Neden bahsediyorsun?"

Lila yerdeki oynak bir taşa vurdu. "Demek istediğim, sonuçta orası başka bir dünya, değil mi? Londra'nın bir başka versiyonu? Benim de başka bir versiyonum var mı?"

Kell kaşlarını çattı. "Daha önce senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım."

Bunu iltifat olarak söylememişti ama Lila yüzündeki sırıtışla bunu iltifat olarak almıştı. "Ne diyebilirim ki," dedi, "türümün tek örneğiyim."

Kell, yüzüne, ondaki gülümsemenin bir yansımasını takınınca Lila şaşkınlıkla bir iç çekti. "O yüzündeki ne öyle?"

Gülümseme yok oldu. "Ne?"

"Boş ver," dedi Lila kahkahayla. "Gitti." Kell başını iki yana sallamakla yetindi –espriyi anlamamıştı– ama bu her neyse, Lila'nın hoşuna gitmişe benziyordu ve Whitbury'ye gidene kadar kendi kendine kıkırdamıştı.

Sevimli bir yola döndüklerinde Kell iki dükkân vitrini arasındaki kaldırımda durdu. Biri bir diş hekiminin yeri, diğeriyse berber dükkânıydı (Kırmızı Londra'da ise bir aktar ve taş ustası dükkânıydı) ve Kell gözlerini kısıp bakarsa, önünde dar bir tentenin koruduğu, tuğla duvardaki kendi kan izlerini görebiliyordu. Lila dikkatle duvara bakıyordu. "Buradalar mı? Yani odaların?"

"Hayır," dedi Kell, "ama geçeceğimiz yer burası."

Lila ellerini iki yanında sıktı ve gevşetti. Kell onun korktuğunu düşündü ama baktığında gözleri ışıl ışıldı ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Kell yutkundu ve duvara bir adım yaklaştı, Lila da ona katıldı. Kell duraksadı.

"Ne bekliyoruz?"

"Hiç," dedi Kell. "Sadece..." Sihir kolaylıkla kandırılabilir bir şeymiş gibi paltosunu çıkardı ve Lila'nın omuzlarına sardı. Sanki sihir bir insan ve Antari arasındaki farkı anlamayacaktı. Paltosunun fark yaratacağından şüpheliydi –taş, kızın geçmesine izin verecek veya vermeyecekti– ama yine de Kell paltosunu ona verdi.

Karşılığında Lila da –Kell'den taşı çalarken verdiği ve Kell odasında yere bayıldığında geri aldığı– mendilini çıkardı ve Kell'in arka cebine sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kell.

"Böylesi uygun gibi," dedi Lila. "Sen bana kendine ait bir şey verdin. Ben de sana bana ait bir şey veriyorum. Artık aramızda bir bağ var."

"Bu işler o şekilde yürümez," dedi Kell.

Lila omuz silkti. "Bunun bir zararı olmaz."

Kell, kızın haklı olduğunu düşündü. Bıçağını sıyırdı ve avcuna bir çizik attı, ince bir şerit halinde kan belirdi. Parmaklarını kana batırdı ve duvara bir iz bıraktı.

"Taşı çıkar," dedi.

Lila güvenmez bakışlarla onu süzdü.

"Ona *ihtiyacın* olacak," diye üsteledi Kell.

Lila derin bir iç çekti ve paltosundaki bir kıvrımdan geniş kenarlı şapkasını çıkardı. Buruşuktu ama bir bilek hareketiyle açıldı ve büyücü gibi şapkasına uzanarak içinden siyah taşı çıkardı. Onu görünce Kell'in içi tuhaf oldu, kanında bir acı duydu ve tılsıma uzanmamak için kendini zor tuttu. İlk kez, belki taşı tutmaması daha iyi olur diye düşündü.

Lila parmaklarını taşın etrafına sardı. Kell ise parmaklarını Lila'nınkilerin etrafına sardı; o halde bile, Lila'nın elinin et ve kemikleri arasından tılsımın vızıldamasını *hissedebiliyordu*. Taşın kendisine nasıl vızıldadığını düşünmemeye çalıştı.

"Emin misin?" diye sordu Kell son bir kez daha.

"İşe yarayacak," dedi Lila. Sesi önceki kadar kararlı değildi; inanmaktan çok, *istediği* için yapıyor gibiydi. Bunun üzerine Kell başıyla onayladı. "Sen kendin dedin," diye ekledi Lila, "herkesin içinde insanlık ve sihrin bir karışımı vardır dedin. Bu, bende de olduğu anlamına geliyor." Bakışları Kell'e çevrildi. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi Kell dürüst bir şekilde.

Lila biraz daha yaklaştı, o kadar yakınlardı ki kaburgaları birbirine değiyordu ve Kell, Lila'nın aralarında hızla çarpan kalp atışlarını duyabiliyordu. Gözleri veya yüz hatlarından belli olmuyordu ama nabzı onu ele veriyordu. Sonra dudakları yerini bir gülüşe bıraktı ve Kell kızın hissettiği şeyin korku mu yoksa bambaşka bir şey mi olduğunu merak etti.

"Ölmeyeceğim," dedi Lila. "Görene kadar ölmeyeceğim."

"Neyi görene kadar?"

Kızın gülümsemesi genişledi. "Her şeyi."

Kell de gülümsedi. Sonra Lila boştaki elini Kell'in çenesine götürdü ve ağzını kendisininkine doğru çekti. Kızın gülümsemeleri gibi öpmesi ile dudaklarının ayrılması bir oldu.

Kell afallayarak, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Şans için," dedi Lila omuzlarını duvara çevirerek. "Her ne kadar ihtiyacım olmasa da."

Kell bir an gözlerini ayırmadan ona baktı, sonra kendini zorlayarak kan lekeli tuğlalara döndü. Lila'nın elini daha sıkı kavradı ve parmaklarını işaretin üzerine götürdü.

"*As Travars,*" dedi.

Duvar kıpırdadı ve gezgin ile hırsız bir adım öne atıp duvardan içeri girdiler.

III

Barron bir gürültüyle uyandı. O sabah ikinci kez oluyordu.

Bir tavernada gürültü olması oldukça yaygın bir durumdu; sesin düzeyi saatine göre azalır veya artardı, bazen şiddetlenir, bazen mırıltılara dönüşürdü ama her zaman bir ölçüde ses olurdu. Bar kapandığında bile İki Adımlık Yer asla tamamen sessizliğe gömülmezdi. Ancak Barron tavernasının çıkardığı her türlü sesi; zemin döşemelerinin gıcırtısından kapıların uğultusuna ve rüzgârın eski duvarlardaki yüzlerce çatlak arasında çıkardığı gürültüye kadar bilirdi.

Hepsini tanırdı.

Bu seferki farklıydı.

Barron, epey uzun bir süredir tavernasının her bir karışına sahipti, ağrılı bir ihtiyarı andıran bu bina için böyle düşünüyordu yani. Tuhaflıkların, buradan toz toprak kadar çok içeri girip çıktığını anlayacak kadar uzun bir süredir. Tuhaflığın normal görüneceği kadar uzun süredir. Kendisi her ne kadar bu tuhaflığın bir parçası olmasa ve diğerlerinin sihir diye adlandırdıkları o tuhaflığa dair bir ilgisi veya eğilimi olmasa da tuhaflıkla ilgili bir tür algı geliştirmişti.

Dinlerdi.

Tıpkı şu an kafasının tepesindeki gürültüyü dinlediği gibi. Yüksek sesli değildi, hem de hiç ama bir tuhaflık vardı ve iliklerine kadar duyduğu bir hissi beraberinde getirmişti. Bu, yanlışlığın, tehlikenin sesiydi. Kolundaki tüyler diken diken oldu ve her zaman sakin bir şekilde atan kalbi onu uyararak daha hızlı atmaya başladı.

Gürültü tekrar duyuldu ve eski tahta zemindeki adım seslerinin iniltisini tanıdı. Yatağında doğruldu. Lila'nın odası kendisininkinin hemen üstündeydi. Ancak adım sesleri Lila'ya ait değildi.

Biriyle aynı çatı altında zaman geçirince (tıpkı kendi çatısının altındaki Lila gibi) çıkardıkları seslere aşina olunurdu –sadece seslerine değil, bir ortamda nasıl ses çıkardıklarına da– ve Barron, Lila'nın da duyulmak istediğinde nasıl ses çıkardığını ve istemediğinde nasıl ses çıkardığını biliyordu ve bu ikisi de değildi. Üstelik ilk başta uyandığı ses Lila ve Kell'in kısa süre önce ayrılma sesleriydi. Kızı durdurmamıştı, buna yeltenmenin boşuna olduğunu öğreneli çok olmuştu ve bunun yerine uzun zaman önce, o geri döndüğünde –ki her zaman dönerdi– bir dayanak noktası olmaya karar vermişti.

Ancak odasında gezinen kişi Lila değilse kimdi?

Barron ayağa kalktı, askılarını belinden yukarı, geniş omuzlarına takarken ve botlarını giyerken içindeki tüyler ürpertici tuhaflık hissi daha da kötüleşti.

Kapının yanındaki duvarda kullanılmamaktan paslanmış (aşağı katta bir sorun çıktığında Barron'ın dev cüssesi genellikle sorunu gidermeye yetiyordu) bir tüfek asılıydı. Şimdi tüfeği namlusundan tutup askısından indirdi. Kapıyı açtı ve gıcırtısıyla yüzünü buruşturdu, ardından Lila'nın odasına doğru merdivenlerden çıktı.

Dikkat çekmemeye çalışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Barron asla ufak tefek bir adam olmamıştı, botlarının altındaki basamak tahtaları gürültüyle gıcırdıyordu. Merdivenlerin tepesindeki kısa yeşil kapıya vardığında tereddüt ederek kulağını ahşaba dayadı. Hiçbir şey duymadı ve bir an kendinden şüphe etti. Lila'nın gidişinden sonra uykusunun çok hafif olduğunu ve endişeden tehlikeyi kafasında kurduğunu düşündü. Sıkmaktan

eklemleri bembeyaz kesilmiş parmakları gevşemeye başladı ve iç çekip yatağına geri dönmeyi düşündü. Ancak sonra yere düşen madeni paraların metalik sesini işitti ve şüphe bir mum alevi gibi tekrar belirdi. Tüfeği doğrultarak hızla kapıyı açtı.

Lila ve Kell gitmişti ama oda boş değildi: Açık pencerenin yanında dikilmiş, avcunda Lila'nın gümüş saatini tutan bir adam duruyordu. Masanın üzerindeki fener, adamı kömür karası saçlarından solgun tenine ve soluk gri giysilerine kadar tuhaf bir şekilde silik gösteren, garip ve loş bir aydınlıkla yanıyordu. Adam bakışlarını sıradan bir şekilde saatten kaldırıp Barron'a baktığında –silahtan hiç etkilenmişe benzemiyordu– taverna sahibi, adamın gözlerinden birinin yeşil olduğunu gördü. Diğeriyse kapkaraydı.

Lila ona adamı tarif etmişti ve adını da vermişti.

Holland.

Barron tereddüt etmedi. Tetiği çekti ve tüfek kulakları çınlatan sağır edici bir sesle odanın içinde patladı. Ancak duman bulutu dağıldığında soluk davetsiz misafir, tam olarak ateş edilmeden önce durduğu yerde yara almadan duruyordu. Barron inanamayarak bakakaldı. Holland'ın önündeki boşluk belli belirsiz ışıldadı ve bunun tüfek saçmalarıyla dolu olduğunu kavraması Barron'ın birkaç saniyesini aldı. Küçük metal toplar Holland'ın göğsünün önünde, havada asılı duruyordu. Sonra dolu parçaları gibi takırdayarak yere düştüler.

Barron bir el daha ateş edemeden Holland'ın parmakları kıpırdadı ve silah Barron'ın ellerinden fırlayarak dar odanın içinde uçarak duvara çarptı. Barron silaha atıldı, daha doğru yeltendi ama vücudu karşı koyuyordu, korkudan değil ama daha güçlü bir şeyin etkisiyle yerine sabitlenmişti. Bu *sihirdi.* Kollarını ve bacaklarını oynatmak istese de karşı konulamaz güç ona izin vermiyordu.

"Neredeler?" diye sordu Holland. Sesi alçak, soğuk ve boştu.

Barron sihirle mücadele ederken yanağından bir damla ter süzüldü ama bir faydası yoktu. "Gittiler," dedi sesi alçak bir gurultu halinde çıkarak.

Holland hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. Kemerinden kavisli bir bıçak çekti. "Onu fark ettim." Dengeli, yankılanan adımlarla odada ilerledi ve bıçağı yavaşça Barron'ın boğazına götürdü. Çok soğuk ve çok keskindi. "Nereye gittiler?"

Kell yakından zambak ve çimen kokardı. Holland ise kül, kan ve metal kokuyordu.

Barron büyücüyle göz göze geldi. Kell'in gözlerine çok benziyordu. Aynı zamanda onunkilerinden çok farklıydı. Onun gözlerine baktığında öfke, nefret ve acı görüyordu; bunlar yüzünün geri kalanına asla yayılmayan ve başka hiçbir yerine uğramayan hislerdi. "Ee?" diye üsteledi.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı Barron. Doğruyu söylüyordu. Tek umudu çok uzakta olmalarıydı.

Holland'ın dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Yanlış cevap."

Bıçağı çekti ve Barron boğazında keskin bir sıcaklık hissetti, sonra hiçbir şey.

DOKUZ

FESTİVAL VE YANGIN

I

Kırmızı Londra, Kell'i hiçbir sorun yokmuş gibi karşıladı. Buraya yağmur yağmamıştı ve gökyüzünde Isle'ın bir yansıması gibi kızıl bir ışık ile bulut kümeleri vardı. At arabaları eskimiş yollarda sokak taşlarının üzerinde takırtıyla ilerliyorlardı, havaya baharat ile çayın tatlı buharı hâkimdi ve uzaktan kutlamaların başladığını bildiren sesler yükseliyordu.

Kell kendi dünyasından yaralı ve afallamış bir halde başka bir dünyaya kaçalı gerçekten birkaç saat mi olmuştu? Buranın yalın, güven verici sakinliği ve doğruluğu onu şaşırtmış ve bir an acaba bir yanlışlık olabilir mi diye kuşkuya düşmüştü. Ancak sükûnetin yüzeysel olduğunu biliyordu –nehre köprüsü olan sarayda bir yerlerde yokluğunun fark edildiğinden emindi; şehirde bir yerlerde iki adam ölü yatıyordu ve boş bakışlı daha fazla adam onu ve ödüllerini arıyordu– ancak burada, daha önce Whitbury ve şimdi Ves Anash'ın bulunduğu yerde nehrin ışığı bir yandan, sabah güneşi diğer yandan süzülürken Kırmızı Londra içinde bulunduğu ve Kell'in içine sürüklendiği tehlikeden bihaber görünüyordu.

Herhangi bir şeyi yaratma ve yerle bir etme gücüne sahip küçük, siyah bir taş. Kell bu düşünce karşısında ürperdi ve Lila'nın elinin üzerindeki parmaklarını daha sıkı tutacakken Lila'nın elinin orada olmadığını fark etti.

Geçişleri sırasında sadece bir veya iki adım ayrıldıklarını umarak, onu yanında bulmayı umarak hızla döndü. Ancak Kell yalnızdı. Antari'nin sihrinin yansıması, Lila'yla beraber girdikleri yeri işaret ederek duvarın üzerinde belli belirsiz ışıldıyordu.

Ancak Lila gitmişti.

Beraberinde taş da gitmişti.

Kell elini duvara vurarak henüz yeni kapanmaya başlayan kesiği patlattı. Kan bileğinden aşağı süzülürken küfretti ve Lila'nın omuzlarına sardığını unutarak paltosundaki bir kumaşı aramaya yeltendi. Tam ikinci küfrü de basıyordu ki Lila'nın mendilini hatırladı. Karşılığında ona verdiği, arka cebine sıkıştırdığı mendil.

Böylesi uygun gibi, demişti Lila. *Sen bana kendine ait bir şey verdin. Ben de sana bana ait bir şey veriyorum. Artık aramızda bir bağ var.*

Bağ, diye düşündü Kell. Kumaş parçasını çıkarırken aklından hızla bir sürü şey geçti. İşe yarayacak mıydı? Bir şekilde arada kaldıysa veya dünyalar arasına sıkıştıysa (Antari olmayanların kapı açmaları ve arada kalmalarıyla ilgili hikâyeler vardı) işe yaramazdı. Ancak buraya hiç geçmediyse, –canlı ya da ölü– burada bir yerlerdeyse işe yarayabilirdi.

Kanlı mendili duvara götürdü ve elini son izinin yansımasına dümdüz bastırdı.

"As Enose," diye komut verdi. *"As Enose* Delilah Bard."

Lila gözlerini açtı ve gördüğü şey kırmızıydı.

Binaların üzerine boya püskürtülmüş gibi kıpkırmızı değil, renkli bir cam tabakasından bakıyormuş gibi belli belirsiz, yayılmış bir kırmızıydı. Lila gözlerini kırparak rengi yok etmeye çalıştı ama gitmiyordu. Kell kendi şehrine *Kırmızı* Londra dediğinde öylesine –en azından sıradan– bir sebepten bu rengi seçtiğini sanmıştı. Şimdi bunu gerçek anlamda kastettiğini görebiliyordu. Nefes alırken

havadaki çiçeklerin kokusunu aldı. Zambaklar ve kadife çiçekleri. Koku parfüm gibi keskin ve aşırı tatlıydı. Duyuları etrafındaki yeniliklere uyum sağlayınca birkaç saniye sonra koku yatıştı (aynı şekilde renk de) ama çok derin bir nefes aldığında yine kokunun hücumuna uğradı.

Lila öksürdü ve kıpırdamadan yattı. Bir ara sokakta, nispeten tatlı kırmızı bir kapının (mat değil, canlı bir renge boyanmıştı) önünde sırtüstü yatıyordu. Yerinden oynamış bir kaldırım taşı, giydiği paltonun ardından omurgasına batıyordu. Bu Kell'in paltosuydu. Yerde yatan kızın altında, rüzgârda dalgalanan bir çift kanat misali zemine serilmişti.

Ancak Kell orada değildi.

Lila parmaklarını hareket ettirebildiğinden emin olmak için parmaklarını sıktı ve hâlâ vızıldayan siyah taşın avcunda olduğunu hissetti. *İşe yaradı,* diye düşündü doğrulurken, şaşkınlıkla rahat bir nefes alıp. Gerçekten *işe yaramıştı.*

Mükemmel bir şekilde olmasa da –mükemmel bir şekilde işe yaramış olsaydı, Kell'le aynı yerde olurlardı– buradaydı. Yani *oradaydı. Yeni* bir yerde.

Başarmıştı.

Delilah Bard sonunda kaçmış ve bir gemiyle değil ama bir taşla uzaklara yelken açmıştı.

Tam olarak nerede olduğu konusundaysa en ufak bir fikri yoktu. Ayağa kalktı ve kırmızılığın gökyüzünden değil, yerden geldiğini fark etti. Sağ tarafındaki dünya terk ettiği dünyadan daha kırmızıydı. Ayrıca duyuları uyum sağlarken buranın çok daha gürültülü olduğunu fark etti. Sadece seyyar satıcıların ve at arabalarının alışılmış gürültüleri değil –görünüşe bakılırsa bu, Londra'ların ortak noktasıydı–, giderek artan kalabalığın şamatası, keyif çığlıkları, bağrışmalar ve kutlama sesleri de vardı. Bir yanı yerinden kıpırdamayıp Kell'in onu bulmasını beklemesi gerektiğini söylese de diğer yanı ışık, renk ve ses cümbüşüne doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Kell beni daha önce bulmuştu, dedi içinden mantık yürüterek. *Bunu tekrar yapabilir.*

Siyah taşı yıpranmış pelerininin gizli cebine koydu (onu bırakmanın verdiği baş dönmesi kısa sürmüş ve derin bir etki bırakmamıştı), sonra Kell'in paltosunu kaldırdı, üstünü silkti ve üzerine geçirdi. Üzerinde hantal durmasını bekliyordu ama gümüş düğmeleri siyah kumaşta bile pürüzsüz duran palto üzerine tam oturunca şaşırdı.

Garip, diye düşündü ellerini paltonun ceplerine koyarak. Şimdiye kadar karşılaştığı en garip şey olmasa da garipti.

Dar ve dönemeçli olmaları bakımından kendi Londra'sına benzeyen ama çok farklı olan yollarda ilerledi. Dükkânlar kaba taş ve isli camlar yerine koyu renk ahşaptan, pürüzsüz taşlardan, renkli camlar ve parlak metallerden oluşuyordu. Aynı anda hem sağlam hem de tuhaf bir biçimde narin görünüyorlardı ve hepsinin, *her şeyin* arasından bir enerji (aklına başka bir kelime gelmedi) akıyordu. Bu dünyadaki, iskeleti ortak ama bedeni yeni ve görkemli olan bir dünyadaki değişikliğe hayranlıkla bakarak kalabalığın gittiği yönde ilerledi.

Sonra bir köşeyi döndü ve keşmekeşin kaynağını gördü. Bir sürü insan beklenti içinde anacadde boyunca toplanmıştı. Halktan gibiydiler ama giysileri Lila'nın evdeyken gördüğü halkın giysilerinden çok daha iyiydi. Tarzları çok yabancı değildi –erkekler dik yakalı şık paltolar, kadınlar pelerinlerinin altına bellerinden sıkılmış elbiseler giymişlerdi– fakat kullanılan malzemeler üstlerinde erimiş metal gibi süzülüyor; saçlarından, şapkalarından ve manşetlerinden altın şeritler sarkıyordu.

Lila, Kell'in gümüş düğmeli paltosunu üzerine sararken yırtık pırtık pelerinini paltonun altına saklayabildiği için minnettardı. Birbirini itip kakan kalabalığın arasındaki boşluklardan, ileride, tam olarak Thames'in olması gereken yerdeki kırmızı nehri ve kıyıları kaplayan tuhaf ışığı görebiliyordu.

Thames mi? Sihir kaynağı mı?

Belki dünya üzerindeki en büyük kaynak. Burada anlayamazsın ama benim Londra'mdaki halini görebilsen...

Gerçekten muazzamdı. Buna rağmen sudan ziyade üzerindeki gemiler Lila'nın dikkatini daha çok çekiyordu. İki direkli gemilerden, yelkenli teknelere, guletlere ve fırkateynlere kadar her şekilden ve boyuttan gemi kırmızı dalgaların üzerinde sallanıyor, yelkenleri dalgalanıyordu. Direklerinde ve kanatlarındaki kumaşlarda düzinelerce amblem vardı ama hepsinin tepesinde kırmızı ve altın sancaklar asılıydı. Işıltılarıyla yüzüne vuruyordu. Sanki, *Gemiye bin,* diyorlardı. *Senin olabilirim.* Lila bir erkek ve gemiler de eteklerini kaldıran bekâr genç kızlar olsaydı, onları bu kadar çok isteyemezdi. *Güzel elbiseleri asın,* diye düşündü Lila. *Ben bir gemi alayım.*

Ancak bu uyumsuz filo her ne kadar *Lila'nın* dudaklarından beğeni ünlemleri çıkarsa da kalabalığın dikkatini çeken şey, ne muhteşem gemiler ne de inanılmaz kırmızı nehirdi.

Tören alayı yol boyunca ilerliyordu.

Lila kalabalığın ucuna vardığında, yanından, kolları ve bacakları makara gibi ve vücutlarının etrafı koyu renk kumaşlarla sarılı bir sıra halinde erkekler geçiyordu. Ateşi avuçlarında tutuyorlardı ve dans edip dönerlerken ateş etraflarında yay çizerek peşlerinden geliyordu. Dudaklarıysa tören sesleri altında kaybolmuş sözcüklerle kıpırdıyordu ve Lila kendini daha iyi bir görüş açısı yakalamak için hızla ilerlerken buldu. Çok geçmeden adamlar gitmiş ama peşi sıra bir dizi kadın belirmişti. Uçuşan gece elbiseleriyle aynı dansın daha akıcı bir versiyonunu bu kez suyla sergiliyorlardı. Lila iri iri açılmış gözlerle izlerken, su ellerinde birer şerit gibi adeta sihirle havada kıvrılıp bükülüyordu.

Tabii ya, diye düşündü Lila, *sihir.*

Su dansçıları yerini toprağa, sonra metale ve en sonunda rüzgâra bıraktı; sonuncusu avuçlardan havaya üflenen renkli tozlarla gözle görünür bir şekilde sergilendi.

Her dansçı kendince giyinmişti ama hepsinin de kollarına ve bacaklarına, şehirde ilerledikçe arkalarından kuyrukluyıldızlar gibi onları takip eden kırmızı ve altın rengi şeritler bağlıydı.

Dansçıların peşlerinden davullar kadar güçlü ama yaylılar kadar tatlı bir müzik yükselirken, Lila bu notaları çıkaran enstrümanları daha önce ne görmüş ne de duymuştu. Müzisyenler ilerliyorlardı ama müzik, kalabalığın üzerine adeta bir tente gibi geriliyor ve sesin kendisi fiziksel olabilirmiş gibi havada asılı duruyordu. Hipnotize ediciydi.

Sonra güneşte parlayan zırhları ve arkalarında dalgalanan kırmızı pelerinleriyle atlarının üzerinde şövalyeler geldi. Atlar da muhteşem hayvanlardı; benekli değil bembeyaz, gri ve parlak siyahtılar. *Neredeyse gemiler kadar güzeller,* diye düşündü Lila. Bazıları kahverengi, diğerleri mavi ve yeşil renkleriyle gözleri, cilalı taşlara benziyordu. Işıldayan yeleleri siyah, gümüş veya altındı ve cüsseleri ya da hızlarıyla örtüşmeyen bir zarafetle hareket ediyorlardı.

Şövalyeler, kırmızı bir gökyüzü üzerinde yükselen altın bir güneşle, düello direkleri gibi havaya sancaklar doğrultuyorlardı.

O sırada kolları ve bacaklarından sarkan kurdelelerle yollarında yürüyen bir grup genç oğlan Lila'nın önünden geçerlerken Lila içlerinden birini yakasından yakaladı.

"Tüm bunlar da ne?" diye sordu kıvranan çocuğa.

Çocuğun gözleri kocaman açıldı ve çocuk, Lila'nın tanımadığı bir dilde bir dizi sözcük sıraladı. Konuştuğu dilin İngilizce olmadığı kesindi.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye sordu Lila sözcükleri uzatarak ama Lila'nın tuttuğu oğlan başını iki yana sallayıp kız onu bırakıncaya kadar yabancı sözcükler söylemekle yetindi.

Bir araya toplanmış kalabalıkta daha gürültülü bir başka tezahürat dalgalanması daha oldu ve Lila başını kaldırıp baktığında açık bir at arabasının yaklaştığını gördü. Arabayı bir sıra beyaz at çekiyor ve zırhlı bir muhafız nezaretinde geliyordu. At arabasındaki sancaklar daha süslü ve gösterişliydi: Lila'nın birçok bayrakta gör-

düğü güneş, burada bir kadehin üzerinden yükseliyordu, kadehin içindekiler bir sabah güneşi gibiydi. Kadehin kendisi de işlemeli bir *M* harfiyle bezeliydi ve hepsi kırmızı ipeğin üzerine altın renginin tonlarıyla işlenmişti.

At arabasının içinde bir adam ve bir kadın el ele tutuşmuştu; kırmızı pelerinleri omuzlarından sarkarak cilalı at arabası zeminine değiyordu. İkisi de güneş yanığı tenleriyle esmerdi ve başlarındaki altın taçları sergileyen saçları siyahtı. (*Kraliyet ailesi*, diye düşündü Lila. Elbette. Bu farklı bir dünyaydı. Farklı bir kral ve kraliçe. Ancak *daima* bir kraliyet ailesi vardı.)

Kral ile kraliçe arasındaysa, çizmesinin tekini bir fatih edasıyla koltuğa dayamış genç bir adam duruyordu; ince bir taç koyu renk, karmakarışık buklelerinde ışıldıyor, saf altından bir pelerin geniş omuzlarından dökülüyordu. Bu bir prensti. Elini sallar gibi kalabalığa doğru kaldırdı ve bu hareketi anında kalabalık tarafından karşılık buldu.

"Vares Rhy!" Geçit töreninin diğer ucundan bir bağırış yükseldi ve peşi sıra yerini bir düzine başka sese bıraktı. *"Vares Rhy! Vares Rhy!"*

Prens baş döndürücü bir gülümsemeyle bakınca Lila'nın birkaç adım solundaki genç bir kadın gerçekten kendinden geçti. Lila kızın aptallığına güldü ama geçit törenine geri dönüp baktığında prensin *ona* baktığını fark etti. Dikkatle bakıyordu. Lila yüzünün kızardığını hissetti. Genç adam gülümsemiyordu, göz kırpmıyordu, sanki kızın buraya ait olmadığını bilircesine ve kıza baktığında başka bir şey görür gibi kaşları hafifçe çatılmış bir halde uzun bir süre ona baktı. Lila muhtemelen başını eğerek selamlaması veya en azından gözlerini kaçırması gerektiğini biliyordu ama Lila da inatla ona bakmayı sürdürdü. Sonra o an geçti. Prensin yüzünde taze bir gülümseme belirdi ve halkına geri dönerken at arabası kurdeleleri, dansçıları ve heyecanlı vatandaşları arkasında bırakarak yoluna devam etti.

Lila aklını başına toplamaya çalıştı. Yanı başında bir grup kızın konuşmalarını duyana kadar kalabalığın geri kalanıyla birlikte ne kadar ilerlediğini fark etmemişti.

"O neredeydi?" diye mırıldandı içlerinden biri. Lila *birinin* kendi dilini konuştuğunu duyunca rahatladı.

"*Ser asina gose,*" dedi bir diğeri ağır bir İngiliz aksanıyla. "Konuşman kulağa hoş geliyor."

"*Rensa tav,*" dedi ilki. "Bu gece için pratik yapıyorum. Dans etmek istiyorsan sen de yapmalısın." Gözden kaybolan prense el sallamak için parmak uçlarında yükseldi.

"Dans partnerin," dedi bozuk İngilizcesiyle bir üçüncüsü, "ortalarda yok gibi."

İlk kız kaşlarını çattı. "Geçit törenine hep katılırdı. Umarım iyidir."

"*Mas aven,*" dedi ikinci kız gözlerini devirerek. "Elissa siyah gözlü prense âşık."

Lila kaşlarını çattı. Siyah gözlü prens mi?

"Havalı olduğunu inkâr edemezsin. Tekinsiz bir havası var."

"*Anesh. Korkunç* bir havası var."

"*Tac.* Rhy'ın yanında solda sıfır kalır."

"Pardon," diye araya girdi Lila. Kızların üçü de ona döndü. "Tüm bunlar nedir?" diye sordu eliyle geçit törenini işaret ederek. "Ne için?"

İngilizcesi bozuk olan, Lila'nın dalga geçtiğini düşünerek şaşkın bir kahkaha attı.

"*Mas aven,*" dedi ikincisi. "Neredensin de bunu bilmiyorsun? Elbette Prens Rhy'ın doğum günü."

"Elbette," diye tekrarladı Lila.

"Aksanın muhteşem," dedi siyah gözlü prensi arayan kız. Elissa. "Öğretmenin kim?"

Bu kez kahkahayla gülme sırası Lila'daydı. Kızlar öylece ona bakıyorlardı. Ancak sonra kraliyet üyelerinin olduğu taraftan trompetler –en azından sesi kulağa kabaca trompet gibi geli-

yordu– çalmaya başladı ve ortalık hareketlendi. Kalabalık şimdi geçit töreninin peşinden müziğe doğru ilerliyor, kız grubunu da peşinden sürüklüyordu. Lila kendini izdihamdan kurtardı ve elini cebine götürerek siyah taşın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti. Oradaydı. Onu tutmasını isteyerek vızıldıyordu ama Lila arzuya karşı koydu. Taş akıllı olabilirdi ama o da akıllıydı.

Görüşünü engelleyen geçit töreni olmayınca nihayet yolun karşı tarafındaki ışıldayan nehri görebiliyordu. İnanılmaz bir kırmızı ışıkla, içeriden aydınlatılıyormuş gibi parlıyordu. Kell nehir için, bir *kaynak* demişti ve Lila sebebini görebiliyordu. Nehir, içindeki güçle *titreşiyordu* ve kraliyet geçit töreni köprüyü geçmiş olmalıydı çünkü uzaktan gelen şarkılar ve tezahüratlar karşı kıyıya doğru uzaklaşıyordu. Lila'nın gözleri suda gezinirken ancak saray olabilecek devasa ve kemerli bir yapıya ulaştı. Parlamento binası gibi nehir kıyısında değil, nehrin *tam üzerine* inşa edilmişti; bir köprü gibi altından sular geçiyordu. Camdan veya kristalden oyulmuş gibiydi, bağlantı noktaları bakır ve taş karışımıydı. Lila aç gözlerle yapıyı inceledi. Saray bir mücevhere benziyordu. Hayır, bir baş yerine *dağa* uyacak şekilde mücevherlerle kaplı bir taca benziyordu.

Trompet sesleri, kırmızı ve altın renkli yarım pelerinleriyle hizmetkârların kitlelere yiyecek ve içecek tepsileri taşıyarak dışarı akın ettikleri basamaklardan geliyordu.

Havadaki koku –garip yemek, içecek ve sihir kokusu– sarhoş ediciydi. Lila, sokağa adım atar atmaz başının dönmeye başladığını hissetti.

Kalabalık azalıyordu ve boşalan yol ile kırmızı nehir arasında çiçek açan gül bahçelerini andıran bir pazar yeri belirmişti. Kalabalığın bir kısmı kraliyet geçit töreninin peşinden gitmiş ama geri kalanı pazara yönelmişti, Lila da onları takip etti.

"Crysac!" diye seslendi bir kadın parlak kırmızı değerli taşları uzatarak. *"Nissa lin."*

Üzerinde buharı tüten metal bir demliğe benzer şeyle, *"Tessane!"* diye seslendi bir başkası. *"Cas tessane."* İki parmağı havada salladı. *"Sessa lin."*

Satıcılar kendi garip dillerinde ürünlerini duyuruyorlardı. Lila arada duyduklarını uzatılan ürünler eşliğinde söylenen sözcüklerle eşleştirmeye çalışıyordu –*cas* herhalde sıcak demekti, *lin* de bir tür madeni para olmalıydı– ama her şey parlak, rengârenkti, güçle uğulduyordu ve bir şeye onu takip edebilecek kadar uzun süre odaklanmakta zorlanıyordu.

Kell'in paltosunu omuzlarına daha sıkı sardı ve aç gözlerle standları ve tezgâhları dolaştı. Hiç parası yoktu ama eli hızlıydı. ESSENIR, yazılı bir standın önünden geçerken tezgâhın üzerinin her renkten cilalı taşlarla yığılı olduğunu gördü; sadece kırmızı ve maviler yoktu, doğal tonların mükemmel kopyalarıydı: Ateş sarısı, yaz çimeni yeşili, gece mavisi. Satıcının sırtı ona dönüktü ve kendine engel olamadı.

Lila en yakınındaki engin deniz rengindeki –en azından resimlerde gördüğü kadarıyla renginin öyle olduğunu hayal ediyordu– mavi yeşil bir taşa uzandı; taşın üzerinde kırılan dalgalar gibi küçük beyaz izler vardı. Ancak parmakları taşı sardığı an teni kızgın bir acıyla yandı.

Elini yakan sıcaklıktan ziyade şokun etkisiyle nefes nefese zonklayan elini geri çekti. Geri çekilmeye fırsat bulamadan satıcı onu bileğinden yakaladı.

"Kers la?" diye sordu. Yanıtlamayınca –yanıtlayamayınca– adam daha hızlı ve yüksek sesle bağırmaya başladı; sözcükleri Lila'nın kulaklarında birbirine karıştı.

"Çek elini," dedi Lila.

Lila'nın sesini duyunca adamın kaşları çatıldı. "Ne zannediyorsun?" dedi boğuk bir İngilizceyle. "Görkemli konuşursan seni bırakcağımı mı?"

"Neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok," diye çıkıştı Lila. "Şimdi *bırak*."

"İster *Arnesçe* konuş ister İngilizce. Ne fark eder. Yine *gast.* Yine hırsız."

"Ben *gast* falan değilim," diye söylendi Lila.

"*Viris gast.* Aptal hırsız. Büyülü çadırdan hırsızlık yapmaya çalışıyor."

"Büyülü olduğunu bilmiyordum," diye karşı çıktı Lila belindeki hançere uzanarak.

"Pilse," diye homurdandı satıcı. Lila hakarete uğradığı hissine kapıldı. Sonra satıcı sesini yükseltti. Adam, *"Strast!"* diye bağırdı ve Lila kendisini tutan elinde kıvranarak döndüğünde pazarın kenarındaki zırhlı muhafızları gördü. Adam bir kez daha, *"Strast!"* diye seslendi ve adamlardan biri başını eğerek onlardan tarafa döndü.

Lila içinden, *Kahretsin,* diye geçirerek satıcının bileğini burkup elinden kurtulup geriye doğru sendelerken başka bir çift ele denk geldi. İki el Lila'nın omuzlarını sıkıca tuttu ve Lila bıçağını çekmek üzereyken satıcının beti benzi attı.

"Mas aven," dedi adam kamburunu çıkararak eğilip selam verirken.

Lila'yı tutan eller kayboldu ve hızla dönüp baktığında karşısında, her zamanki çatık kaşlarıyla Lila'nın üzerinden satıcıya bakan Kell'i buldu.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Kell. Lila hangisine daha çok şaşıracağını bilemiyordu: Kell'in aniden ortaya çıkmasına mı satıcıyla –havalı, kayıtsız bir sesle– konuşmasına mı yoksa satıcının ona şaşkınlık ve korku karışımı bir duyguyla bakmasına mı?

Kell'in kızıl kumral saçları geriye yatırılmış, siyah gözü kırmızı sabah ışığında ortaya çıkmıştı.

Satıcı Arnesçeye veya dilin adı her neyse ona dönmeden önce, *"Aven vares.* Eğer si-sizinle olduğunu bilseydim..." diye kekeledi. Kell satıcıyı sakinleştirmeye çalışırken yanıt olarak ağzından dökülen dili duyunca Lila şaşırdı. Sonra satıcının dilinde yine o sözcüğü, *gast*'ı, duyunca adamın üzerine atıldı. Kell, Lila'yı geri çekti.

"Yeter," diye hırladı Lila'nın kulağına. Özür dilercesine, *"Solase,"* dedi satıcıya. "O bir *yabancı*. Barbardır ama zararsızdır."

Lila ona kötü bir bakış attı.

"Anesh, mas vares," dedi satıcı daha da eğilerek. "Çalacak kadar zararlı..." Satıcı başını eğdiği için, Kell'in omzunun üzerinden pazar boyunca onlara doğru ilerleyen muhafıza baktığını görememişti. Kell'in kaskatı kesildiğini görmedi. Ancak Lila gördü.

"Almaya çalıştığı şey her neyse onu satın alacağım," dedi Kell hızla elini paltosunun cebine sokarak. Paltonun hâlâ Lila'nın üzerinde olması umurunda değildi.

Satıcı doğruldu ve başını iki yana sallamaya başladı. *"An. An.* Sizden para alamam."

Muhafız gitgide yaklaşıyordu, Kell ise belli ki o geldiğinde burada olmak istemiyordu çünkü paltodan bir madeni para çıkarıp sertçe tezgâhın üzerine bıraktı.

"Yaşadığınız sıkıntı için," diyerek Lila'ya döndü. *"Vas ir."*

Satıcının yanıtını beklemedi, sadece Lila'yı tezgâhtan ve oraya varmak üzere olan muhafızdan uzağa, kalabalığa doğru ittirdi.

Kell onu omzundan tutup pazardan çıkarırken Lila, *"Barbar* mı?" diye homurdandı.

"Beş dakika!" dedi Kell paltoyu Lila'nın omuzlarından çıkarıp kendi üzerine geçirirken ve yakasını dikleştirirken. "Beş dakika ellerine hâkim olamıyorsun! Sakın bana taşı çoktan sattığını söyleme."

Lila bezgin bir ses çıkardı. Kell onu daha dar sokaklardan birine doğru kalabalıktan ve nehirden uzaklaştırırken Lila, "İnanılmaz," diye çıkıştı. "İyi olmana çok sevindim, Lila," dedi. "Taş seni bin parça hırsıza bölmediği için şükürler olsun."

Kell'in, Lila'nın omzundaki eli gevşedi. "İşe yaradığına inanamıyorum."

"Sesindeki coşkuya dikkat et," dedi Lila soğuk bir şekilde.

Kell durdu ve Lila'yı kendine doğru çevirdi. "Coşku değil," dedi. Mavi gözünden endişe okunuyordu, siyah gözündense bir şey anlaşılmıyordu. "Sana bir şey olmamasına sevindim, Lila, ama

dünyalar arasındaki kapıların Antari dışında herkese kilitli olması gerekir ve taşın senin geçişine izin vermesi ne kadar tehlikeli olduğunun kanıtı. Burada, *benim* dünyamda olduğu her saniye beni korkutuyor."

Lila kendisini gözlerini yere çevirirken buldu. "Peki, o halde," dedi. "Onu buradan çıkaralım."

Kell'in dudaklarında küçük, minnettar bir gülümseme belirdi. Sonra Lila cebindeki taşı çıkardı ve yukarı kaldırdı. Kell korkmuş bir ses çıkararak taşı gizlemek için elini Lila'nın eline sardı. Ona dokunduğunda gözleri parıldadı ama Lila, Kell'i heyecanlandıran şeyin *ona* dokunması olduğunu düşünmüyordu. Taş, Kell'i hissetmiş ve onun yanında olmak istermiş gibi Lila'nın eline garip, küçük bir ürperti yaydı. Lila bu durum karşısında belli belirsiz bir hakarete uğradığını hissetti.

"Sanct!" diye lanet okudu Kell. "Biraz daha kaldır ki herkes görsün, değil mi?"

"Onu geri istediğini sanmıştım!" diye karşılık verdi Lila bezgin bir sesle. "Sana yaranılmaz."

"Kalsın," diye tısladı Kell. "Ayrıca kral aşkına, şunu göz önünden kaldır."

Lila taşı pelerinine geri koydu ve alçak sesle hiç hoş olmayan bir sürü şey söyledi.

"Dil konusuna gelince," dedi Kell, "burada öyle serbestçe konuşamazsın. İngilizce ortak bir dil değil."

"Onu fark ettim. Uyarı için teşekkürler."

"Dünyaların farklı olacağını sana söylemiştim. Ancak haklısın, seni uyarmalıydım. Burada İngilizce, elit kesimin ve onlarla kaynaşmak isteyenlerin konuştuğu bir dildir. Bu dili sıklıkla kullanırsan göze batarsın."

Lila'nın gözleri kısıldı. "Ne yapmamı istiyorsun? *Konuşmayayım* mı?"

"Bu düşünce aklımdan geçmedi değil," dedi Kell. Lila kaşlarını çattı. "Ancak bunun senin açından mümkün olduğu konusunda

şüphelerim olduğu için senden yalnızca alçak sesle konuşmanı isteyeceğim." Kell gülümsedi. Kell'in burnunu kırma isteğine karşı koyarak Lila da ona gülümsedi.

"Bu konu da hallolduğuna göre..." Kell döndü.

Lila onun peşinden yola koyulurken gerçekten kötü bir anlama geldiğini umarak, *"Pilse,"* diye homurdandı.

II

Aldus Fletcher dürüst bir adam değildi.

Rıhtımın yanındaki bir ara sokakta bir rehin dükkânı işletirdi ve her gün insanlar, istedikleri veya elden çıkarmak istedikleri şeylerle teknelerinden inerlerdi. Fletcher iki gruba da hizmet ediyordu. Aynı şekilde yerel halka da. Fletcher'ın dükkânının, sahip olunmaması gereken her şeyin bulunduğu yer olduğu, Kırmızı Londra'nın daha karanlık köşelerinde yaygın olarak bilinen bir gerçekti.

Elbette ara sıra pipo, enstrüman, kehanet tahtaları, efsun taşları ve şamdan arayan veya satmak isteyen *dürüst* halk da uğrardı ve Fletcher, kraliyet muhafızları teftişe gelirse diye dükkânını bu eşyalarla da doldurmaktan geri kalmazdı. Ancak asıl ticareti risk ve nadirlik üzerine kuruluydu.

Tezgâhın yanındaki duvarda pürüzsüz taş bir levha asılıydı; bir pencere büyüklüğündeydi ama kapkaraydı. Yüzeyinde beyaz bir duman yer değiştirerek, parıldayarak ve tebeşir gibi yayılarak prensin doğum günü kutlamalarının tam programını gösteriyordu. Duyurunun üzerindeki kehanet tahtasında Rhy'ın gülümseyen yüzünün bir yansıması vardı. Keyifle göz kırparken boğazının altında şu mesaj yazıyordu:

Kral ve kraliçe, sizi
her yıl düzenlenen geçit töreni ardından
sarayın basamaklarında
prensin yirminci yaşını kutlamaya davet ediyor.

Birkaç saniye sonra mesaj da prensin yüzü de yok oldu ve kehanet tahtası bir anlığına kararda, sonra tekrar canlandı ve diğer birkaç duyuru daha dönmeye başladı.

"Erase es ferase?" dedi Fletcher boğuk sesiyle. *Gelir mi gider mi?*

Bu soru, kapının yanındaki eşyaların olduğu tezgâhı inceleyen bir oğlana –henüz sakalı yeni bitmiş bir oğlandı– yöneltilmişti. *Gelir*, alıcı demekti; *gider* ise satıcı anlamına geliyordu.

"İkisi de değil," diye mırıldandı oğlan. Fletcher gencin ortalıkta dolaşan ellerinden gözünü ayırmıyordu ama çok da endişeli değildi; dükkân hırsızlığa karşı korumalıydı. Kesat bir gündü ve Fletcher neredeyse oğlanın bir şeyler çalmaya yeltenmesini istiyordu. Ufak bir eğlence fena olmazdı. "Sadece bakıyorum," diye ekledi oğlan gergin bir şekilde.

Fletcher'ın dükkânı genelde bakınanların durak noktası değildi. İnsanlar bir amaçla gelirdi ve o amacın ne olduğunu bildirmek zorundaydı. Oğlanın peşinde olduğu şey her neyse bunu dile getirecek kadar çok istemiyordu.

"Aradığın şeyin ne olduğunu bulamazsan," dedi Fletcher, "bana söyle."

Çocuk başıyla onayladı ama Fletcher'a, daha doğrusu Fletcher'ın tezgâh üzerinde duran kollarına, kaçamak bakışlar atmayı sürdürdü. Hasat mevsiminde sabahın bu kadar geç bir saatine göre dışarıda ağır bir hava vardı (müşterileri düşünülürse, dükkânın hırsızların saatine göre günbatımından gündoğumuna kadar işleyeceği zannedilebilirdi ama Fletcher, en iyi hırsızların suçu nasıl sıradan bir şey gibi göstereceklerini iyi bildiklerini fark etmişti) ve Fletcher kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, güneş yanığı önkollarındaki

çeşitli işaretleri ve yara izlerini gözler önüne seriyordu. Fletcher'ın teni, hayatının bir haritasıydı. Hem de zorluklarla geçen bir hayat.

"Dedikleri doğru mu?" dedi oğlan sonunda.

"Ne hakkında?" dedi Fletcher kalın kaşını kaldırarak.

"Sizin hakkınızda." Oğlanın bakışları, Fletcher'ın bileklerini saran işaretlere kaydı. Her iki eline de çepeçevre kazınmış kısıtlayıcılar birer kelepçeyi andırıyordu, yara izleri adamın etine ve hatta daha da derin bir yerlere iniyordu. "Onları görebilir miyim?"

"Ah, bunları mı?" diye sordu Fletcher ellerini kaldırarak.

İşaretler, yalnızca sihrin altın kuralına meydan okuyanlara verilen bir cezaydı.

"Gücünü başkasını kontrol etmek için kullanmamalısın," dedi soğuk ve çarpık bir gülüşle. Kraliyet böylesi bir suça pek merhamet göstermezdi. Suçlular, güçlerini turnike etmesi için tasarlanmış kısıtlayıcılarla *bağlanırlardı.*

Ancak Fletcher'ınkiler kırıktı. Bileklerinin iç tarafındaki işaretler metal bir zincirdeki kırık halkalar gibi bozulmuş, gizlenmişti. Fletcher o bağları kırmak için dünyanın bir ucuna gitmiş, karşılığında kan, ruh ve ömründen yıllar takas etmişti ama işte buradaydı. Yeniden özgürdü. Özgür sayılırdı. Hâlâ dükkâna ve güçsüzlük yanılsamasına bağlıydı; muhafızlar onun eski haline döndüğünü öğrenir ve sihrinden fazlasını isterlerse diye sürdürdüğü bir yanılsama. Elbette birkaçıyla iyilik alışverişi yapmış olması da bunda yardımcı olmuştu. Herkes –zenginler, kibirliler ve kraliyet üyeleri bile– sahip olmamaları gereken şeyler istiyorlardı. O şeylerse Fletcher'ın uzmanlık alanına giriyordu.

Oğlan iri gözlerle ve solgun bir benizle hâlâ işaretlere bakıyordu. *"Tac."* Fletcher kollarını tekrar tezgâhın üzerine koydu. "Bakma zamanı doldu. Bir şey satın alacak mısın, almayacak mısın?"

Oğlan eli boş bir şekilde dışarı koştu ve Fletcher derin bir iç çekerek arka cebinden bir pipo çıkardı. Parmaklarını şıklattı ve başparmağının ucunda dans eden küçük mavi bir alev belirdi, bu

alevle kâsenin içine bastırılmış yaprakları tutuşturdu. Sonra gömleğinin cebinden bir şey çıkardı ve onu ahşap tezgâhın üzerine koydu.

Bu bir satranç taşıydı. Daha net olmak gerekirse beyaz, küçük bir kale. Henüz ödemediği ama ödeyeceği bir borcun işaretiydi.

Kale bir zamanlar genç Antari bir delikanlıya, Kell'e aitti ama birkaç yıl önce bir Lanet oyununda potun bir parçası olarak Fletcher'ın dükkânına gelmişti.

Lanet, büyüyen bir tür oyundu. Strateji, şans ve bir miktar hilenin karışımı olarak dakikalar içinde bitebilir veya saatlerce sürebilirdi. Gecenin son eli neredeyse iki saattir sürmüştü. Fletcher ve Kell son iki oyuncuydu; gece ilerledikçe pot da artmıştı. Elbette madeni parasına oynamıyorlardı. Andaçlar, ufak tefek eşyalar ve nadir bulunan sihirler masada yığın olmuştu. Bunların içinde küçük bir şişe umut kumu vardı. Bir su bıçağı. İçinde sonsuz miktarda gizli yüzü bulunan bir palto.

Fletcher üçü dışında her kartı oynamıştı: Bir çift papaz ve bir aziz. Kazandığına emindi. Sonra Kell ortaya üç aziz açmıştı. Sorun şuydu ki bütün destede sadece üç aziz vardı ve bir tanesi Fletcher'ın elindeydi. Ancak Kell elini açarken Fletcher'ın elindeki kart parıldadı ve aziz kartı değişerek yerini destedeki en düşük kart olan hizmetkâra bıraktı.

Fletcher bunu izlerken kıpkırmızı oldu. Kraliyet veledi desteye büyülü bir kart karıştırmış ve oyunun kendisi gibi Fletcher'la da oynamıştı. Lanet'in hem en iyi hem de en kötü tarafı buydu. Hiçbir yasak yoktu. Adil kazanmak şart değildi. Tek yapmak gereken kazanmaktı.

Fletcher'ın, berbat elini açmaktan başka seçeneği yoktu ve odanın içi gürültülü yorumlar ve alaycı kahkahalarla doldu. Kell sadece gülümsedi, omuzlarını silkti ve ayağa kalktı. Yığının tepesinden bir şey aldı –başka bir Londra'dan bir satranç taşı– ve onu Fletcher'a fırlattı.

Göz kırparak, "Darılmak yok," dedikten sonra potu aldı ve oradan ayrıldı.

Darılmak yok.

Fletcher'ın parmakları küçük taş figürün etrafına dolandı. Kırlaşan sakalı ve gözünde aç bir parıltıyla ince uzun başka bir müşteri içeri girerken dükkânın önündeki zil çaldı. Fletcher kaleyi cebine koyarak yüzüne sert bir gülümseme takındı.

"*Erase es ferase?*" diye sordu.

Gelir mi, gider mi?

III

Yürürlerken Kell, Lila'nın cebindeki taşı *hissedebiliyordu*. Parmakları onunkileri sardığı ve teni tılsıma değdiği an tek istediği taşı ondan almaktı. Onu tutabilirse her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyordu. Bu gülünç bir düşünceydi. Taş var olduğu sürece hiçbir şey yoluna girmeyecekti. Yine de taş aklını çeliyordu ve Kell ürpererek, taşı düşünmemeye çalışarak Lila'yı Kırmızı Londra'da gürültüden uzağa, Yakut Tarlalar'a doğru götürdü.

Rhy'ın kutlamaları bütün gün sürecek, şehrin büyük çoğunluğunu –halkı ve muhafızları– nehrin kıyılarına ve kırmızı saraya çekecekti.

İçini bir suçluluk sardı. Törenin bir parçası olmalıydı, kraliyet ailesiyle birlikte açık at arabasında bulunmalıydı, erkek kardeşine ilgi çekmekten hoşlandığı için sataşıp söylenmeliydi.

Kell, yanında olmadığı için Rhy'ın haftalarca ona surat asacağından emindi. Sonra, ondan özür dilemeye asla fırsatı olmayacağını hatırladı. Kendi kendine bunun bu şekilde olması gerektiğini, zamanı geldiğinde Lila'nın durumu açıklayacağını söylese de bu düşünce bıçak gibi keskindi. Peki ya Rhy? Rhy onu affederdi.

Kell yakasını dik, başını aşağıda tutuyordu ama sokaklarda yürürlerken yine de gözleri üzerinde hissediyordu. İzlendiği hissini üzerinden atamayarak omzunun üzerinden bakmayı sürdürdü.

Elbette sokaklarda ilerlerken, Lila tarafından giderek artan bir dikkatle izleniyordu.

Belli ki Lila'yı rahatsız eden bir şey vardı ama dilini tutuyordu. Kell, acaba Lila ondan gelecek bir talimatı mı yoksa sadece doğru zamanı mı bekliyor, diye merak etti. Sonra miğferleri sıradan bir şekilde kollarının altında bir çift kraliyet muhafızı belirince Kell –ve mecburen Lila– çabucak bir kapı girintisine çekildiklerinde Lila nihayet sessizliğini bozdu.

Adamlar gidince yeniden kaldırıma geçerlerken, "Söylesene, Kell," dedi Lila. "Halk sana soyluymuşsun gibi davranıyor ama sen muhafızlardan hırsız gibi saklanıyorsun. Hangisisin?"

Kell içinden Lila'nın konuyu uzatmamasını umarak, "İkisi de değilim," diye yanıtladı.

Ancak Lila'nın geçiştirmeye niyeti yoktu. "Gözüpek bir suçlu falan mısın?" diye üsteledi. "Halkın kahramanı, kraliyet haydutu bir Robin Hood musun?"

"Hayır."

"Bir şeyden mi aranıyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"Deneyimlerime göre," dedi Lila, "bir insan ya aranıyordur ya da aranmıyordur. Aranmıyorsan muhafızlardan niye saklanasın?"

"Çünkü beni arıyor olabileceklerini sandım."

"Bunu neden yapsınlar?"

"Çünkü ortalarda yokum."

Lila'nın adımlarının yavaşladığını duydu. "Bu neden umurlarında olsun ki?" diye sordu durarak. "Kimsin sen?"

Kell başını çevirerek ona döndü. "Sana söyledim..."

"Hayır," dedi Lila gözlerini kısarak. "*Burada* kimsin? *Onlar* için kimsin?"

Kell duraksadı. Tek istediği kendi şehrini mümkün olduğunca hızla geçip odasından bir Beyaz Londra andacı almak ve rezil siyah taşı bu dünyadan çıkarmaktı. Ancak sorusuna yanıt alana kadar Lila'nın gitmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu. "Kraliyet ailesine aidim," dedi Kell.

Lila'yı tanıdığı birkaç saatlik sürede kızın kolay kolay şaşırmadığını öğrenmişti ama bu iddiası üzerine kızın gözleri nihayet inanmaz bir şekilde kocaman açıldı. "Sen bir *prens* misin?"

"Hayır," dedi Kell kesin bir şekilde.

"At arabasındaki hoş delikanlı gibi? O senin erkek kardeşin mi?"

"Adı Rhy ve hayır." Kell bunu söylerken yüzünü buruşturdu. "Yani... tam olarak değil."

"Demek siyah gözlü prens *sensin*. İtiraf etmem gerekir, seni hiç bir..."

"Ben bir prens değilim, Lila."

"Sanırım artık görebiliyorum, kibirli ve..."

"Ben bir prens *değilim...*"

"Peki kraliyet ailesinin bir üyesi ne diye..."

Kell, Lila'yı ara sokaktaki bir tuğla duvara itti. "Ben kraliyet ailesinin bir *üyesi* değilim," diye tersledi. "Onlara *aidim*."

Lila'nın alnı kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana sahipler," dedi sözcükler karşısında yüzünü ekşiterek. "Bir malım. Bir eşya. İşte artık biliyorsun, sarayda büyüdüm ama orası benim evim değil. Kraliyet ailesi tarafından yetiştirildim ama onlar benim ailem değil, aynı kandan değiliz. Onlar için değerli olduğumdan beni yanlarında tutuyorlar ama bu ait olmakla aynı şey değil."

Kell bunları söylerken sözcükler canını yakıyordu. Ona sevgiyle olmasa da samimiyetle davranan kral ve kraliçeye ya da kendisini her zaman erkek kardeşi olarak gören Rhy'a haksızlık ettiğini biliyordu. Ancak bu doğruydu, değil mi? Her ne kadar canını acıtsa da öyleydi. Kell'in onları, onların Kell'i önemsemesi bir yana; Kell'in bir silah, bir kalkan, kullanılan bir alet olduğu gerçeği söz konusuydu. O bir prens değildi. O bir oğul da değildi.

"Seni zavallı şey," dedi Lila soğuk bir şekilde onu geri iterek. "Ne istiyorsun? Acıma mı? Onu benden bulamazsın."

Kell dişlerini sıktı. "Ben öyle bir şey..."

"Yuvan olmasa da bir evin var," diye tersledi Lila. "Etrafında pervane olmasa da seni önemseyen insanlar var. İstediğin her şeye sahip olmayabilirsin ama *ihtiyacın* olabilecek her şeye sahip olduğuna bahse girerim ve bu şey sevgi olmadığı için ceza olduğunu iddia edecek kadar küstahsın."

"Ben..."

"Sevgi bizi donarak ölmekten kurtarmaz, Kell," diye devam etti, "ya da açlıktan ölmekten veya cebimizdeki paralar için bıçaklanmaktan. Sevgi bize bir şey kazandırmaz, o yüzden sahip olduğun şeyler ve kimseler için şükret çünkü bir şeyler istiyor olabilirsin ama hiçbir şeye *ihtiyacın* yok."

Lila konuşmasını bitirdiğinde nefes nefeseydi, gözleri ışıl ışıl, yanakları kırmızıydı.

Kell ilk kez Lila'yı gördü. Lila'nın olmak istediği gibi değil, olduğu gibi. Zeki olmasına rağmen korkan, çaresizce hayatta kalmaya çalışan bir kız. Muhtemelen soğuktan donmuş, ölesiye açlık çekmiş ve hayatın benzer bir suretine onu sert bir rüzgârda mum gibi koruyarak tutunmak için çabalamış bir kız.

"Bir şey söyle," diye meydan okudu.

Kell yutkundu, ellerini iki yanında yumruk yaptı ve dikkatle ona baktı. "Haklısın," dedi.

Bu itiraf onu tuhaf bir biçimde hayal kırıklığına uğrattı ve o an sadece eve gitmek istedi (gitmek istediği yer muhtemelen Lila'nın sahip olduğundan çok daha fazla evdi). Kraliçenin, yanağına; kralın omzuna dokunmasına izin vermek istedi. Kolunu Rhy'ın boynuna dolayıp doğum günü şerefine kadeh tokuşturmak ve onun gevezeliklerini ve kahkahasını dinlemek istedi.

Bunu öyle çok istiyordu ki içi acıyordu.

Ancak yapamazdı.

Bir hata yapmıştı. Hepsini tehlikeye atmıştı ve bunu düzeltmek zorundaydı.

Çünkü onları korumak onun göreviydi.

Çünkü onları seviyordu.

Lila hâlâ Kell'in sözlerinde bir şey yakalamayı bekleyerek dikkatle ona bakıyordu ama bir şey yoktu.

"Haklısın," diye tekrarladı Kell. "Üzgünüm. Senin hayatına kıyasla benimki bir cevher gibi görünüyor olmalı..."

"Sakın bana acımaya kalkma, sihirli çocuk," diye homurdandı Lila elinde bir bıçakla. Böylelikle korkmuş sokak faresi gitmiş, yerini tekrar caniye bırakmıştı. Kell hafifçe gülümsedi. Bu mücadeleleri Lila'ya karşı kazanmak mümkün değildi ama onu yeniden tehdit edici formunda gördüğüne sevinmişti. Kell bakışlarını kaçırarak Isle'ın kırmızısının alçak bulutlara yansıdığı gökyüzüne baktı. Bir fırtına yaklaşıyordu. Rhy, gününün ihtişamını gölgeleyebilecek her şeye kin güderek buna da surat asacaktı.

"Haydi," dedi Kell, "neredeyse geldik."

Lila bıçağını kılıfına geri koydu ve bu defa gözlerinde daha az hınçla peşinden gitti.

"Gittiğimiz bu yerin," dedi Lila, "bir adı var mı?"

"*Is Kir Ayes*," dedi Kell. "Yakut Tarlalar." Henüz Lila'ya, onun yolculuğunun burada son bulacağını söylememişti. Kendi içinin rahat etmesi ve Lila'nın güvenliği için burada son bulmak zorunda olduğunu da.

"Orada ne bulmayı umuyorsun?"

"Bir andaç," dedi Kell. "Bize Beyaz Londra'ya geçişi sağlayacak bir şey." Aklından rafları ve çekmeceleri karıştırarak çeşitli şehirlerden çeşitli eşyaları düşündü. "Pansiyon," diye devam etti, "Fauna adında bir kadın tarafından işletiliyor. İkiniz harika anlaşırsınız."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ikiniz de..."

Tam *taş gibi sertsiniz*, diyecekti ki köşeyi döndü ve sözcükler boğazına dizilerek birdenbire durdu.

"Yakut Tarlalar bu mu?" diye sordu Lila, Kell'in omzunun üzerinden.

"Öyle," dedi Kell sessizce. "Daha doğrusu öyleydi."

Geriye kül ve dumandan başka bir şey kalmamıştı.

Pansiyon ve içindeki her şey yanıp kül olmuştu.

IV

Bu sıradan bir yangın değildi.

Sıradan yangınlar metali de ahşap gibi eritmezdi. Ayrıca sıradan yangınlar yayılırdı. Bu ise yayılmamıştı. Yalnızca binanın sınırları boyunca tutuşmuş ve neredeyse pansiyonun ebatlarında kusursuz bir yanık izi bırakmıştı, alevlerse binayı çevreleyen kaldırım taşlarında birkaç karartı bırakabilmişti.

Hayır, bu bir büyü işiydi.

Ayrıca tazeydi. Kell ve Lila geriye bir şeyler –*herhangi bir şey*– kalmıştır ümidiyle etrafa bakınırlarken kalıntıların üzerinde hâlâ alevlerin sıcağı tütüyordu. Ancak geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Kell'in midesi kalktı.

Böylesi bir yangın kızgın ve hızlı olurdu, kenarları bağlayıcı bir çemberi işaret ediyordu. Sadece alevleri değil, her şeyi, herkesi içine alan bir yangın olmalıydı. Kaç kişi içeriye hapsolmuştu? Enkazın içinde şimdi kaç tane ceset vardı, geriye kaçının küle dönmüş kemikleri kalmıştı?

Sonra Kell bencil bir şekilde odasını düşündü.

Yıllar boyu biriktirdikleri –müzik kutuları, madalyonlar, enstrümanlar ve süsler, değerli, değersiz ve garip şeyler– hepsi gitmişti.

Zihninde Rhy'ın uyarısı –*yakalanmadan önce bu aptallığa bir son ver*– yankılandı ve bir an, keşfedilmeden önce soyulduğuna

sevindi. Sonra bunun ağırlığını üzerinde hissetti. Bunu her kim yaptıysa onu *soymamıştı;* en azından amacı bu değildi. Ancak irtibatını kesmek için onu ganimetsiz bırakmışlardı. Bir Antari andaçları olmadan dünyalar arasında geçiş yapamazdı. Onu köşeye sıkıştırmaya, Kırmızı Londra'ya geri dönmeyi başardıysa elinde hiçbir şey olmayacağını garanti altına almaya çalışıyorlardı.

Bu pis koku Holland'ın elinden yayılıyordu. Kell'in boğazını sıkarak Londra paralarını koparan ve onları karanlığa atan aynı el.

Lila ayağının ucuyla bir çaydanlığın erimiş kalıntılarını dürttü. "Şimdi ne olacak?"

"Burada bir şey yok," dedi Kell, bir avuç kül parmaklarının arasından dökülürken. "Başka bir andaç bulmamız gerekecek." Düşünürken ellerindeki kurumu sildi. Kırmızı Londra'da küçük eşyalara sahip olan tek kişi o değildi ama sapkın, şiddetli Beyaz'dan ziyade garip, zararsız Gri'den bu insan yapımı eşyaları takas etmeye daha istekli olduğundan liste kısaydı. Kralın elinde yıllar öncesinden kalma bir andaç vardı. Aralarındaki anlaşmanın bir parçası olarak Fauna'da bir tane vardı (ancak Fauna şu an enkazın içinde bir yerlere gömülüydü).

Bir tanesi de Fletcher'daydı.

Kell dışarı belli etmeden yüzünü buruşturdu.

"Tanıdığım bir adam var," dedi Kell. Dahası vardı ama birkaç yaş daha genç ve biraz daha küstah olduğu zamanlar Lanet oyununda aşağılık bir suçlu olan Fletcher'ı yendiğini ve Kell'in (kendine yalan söyleyecekse) bir barış teklifi olarak veya (kendine karşı dürüst olacaksa) iğneleme olsun diye ona Beyaz Londra'ya ait bir eşya hediye ettiğini açıklamaktansa bu kesinlikle daha kolaydı. "Fletcher. Rıhtımın orada bir dükkânı var. Onda bir andaç olacak."

"*Onun* dükkânını da yakıp kül etmiş olmasınlar da."

"Buna kalkıştıklarını görmek is..." Sözcükler Kell'in boğazına dizildi. Biri geliyordu. Kurumuş kan ve yanık metal kokan biri. Kell, Lila'nın üzerine atıldı ve Lila karşı koymak için ağzını açacağı sırada, Kell tek elini kızın ağzına kapadı ve diğer elini cebine soktu.

Parmakları taşla buluştu ve etrafını sardı, vücudunun her yanı birden güçle doldu ve kanında gezindi. Vücudundaki ürpertiyle nefesini tuttu ama ne bu hissin üzerine düşünecek –aynı anda hem heyecan verici hem korkutucuydu– ne de tereddüt edecek zaman vardı. *İnanç*, demişti Holland, *önemli olan inanç*. Bunun üzerine Kell lafı dolandırmadan kararını verdi.

"Bizi gizle," diye emretti tılsıma.

Taş kendisine söyleneni yaptı. Vızıldayarak canlandı, gücü Kell'in içinde çınlarken –iki kalp atışı arasında– siyah bir duman hem Kell hem de Lila'yı içine aldı. Duman bir gölge, bir perde gibi üzerlerine çöktü; Kell parmağını dumana dokundurduğunda hava ile kumaş arası bir şeyle karşılaştılar. Kell başını eğip Lila'ya baktığında onu görebiliyordu, Lila başını kaldırıp baktığında belli ki o da Kell'i görebiliyordu ve renkli büyüye rağmen etraflarındaki her şey hâlâ net bir şekilde görülüyordu. Kell nefesini tuttu ve taşın görevini yerine getirdiğini umdu. Başka seçeneği yoktu. Kaçacak zamanı yoktu.

Tam o sırada yol ağzında Holland belirdi.

Hem Kell hem de Lila onu görünce gerildiler. Ara sokakta geçirdiği zamanın etkisiyle biraz çökmüş görünüyordu. El bilekleri buruşuk yarım pelerininin altında kızarmış ve yara içindeydi. Gümüş kopçası lekelenmişti, yakasında çamur izleri ve yüzünde Kell'in hiç görmediği kadar öfke vardı. Kaşları çatık, çenesi gergindi.

Kell elindeki taşın titrediğini hissedebiliyordu ve acaba Holland'ın taşı çektiği gibi taş da Holland'ı kendisine çekiyor mudur diye merak etti.

Diğer Antari bir şeyi –iskambil kartı büyüklüğünde ve biçiminde düzleştirilmiş bir kristal– dudaklarına götürdü ve alçak monoton sesiyle ona bir şeyler söyledi.

"Öva sö taro," dedi anadilinde. *O şehirde.*

Kell diğer kişinin yanıtını duyamadı ama bir duraksamanın ardından Holland, *"kösa"* –*eminim*– diye yanıtlayarak kristali ce-

bine geri koydu. Antari omzunu duvara eğdi ve pansiyonun yanmış kalıntılarını inceledi. Dalmış gibi öylece dikiliyordu.

Veya bekliyordu.

Bakışlarının sabitliği üzerine Lila, Kell'in yanında hafifçe kıpırdadı ve Kell, Lila'nın ağzını daha sıkı kavradı.

Holland gözlerini kıstı; belki düşündüğü bir şeye, belki de onlara. Sonra konuştu.

"Bina yanarken çığlık çığlığa bağırdılar," dedi İngilizce ve sırf kendi kendine konuşmayacak kadar yüksek bir sesle. "Sonuna kadar çığlıklar attılar. Yaşlı kadın bile."

Kell dişlerini sıktı.

"Burada olduğunu biliyorum, Kell," diye devam etti Holland. "Yanık kalıntılar bile kokunu gizleyemez. Taşın sihri bile taşı gizleyemez. Benden gizleyemez. Seni çağırdığı gibi beni de çağırıyor. Seni nerede olsan bulurum, o yüzden bu aptallığa bir son ver ve benimle yüzleş."

Kell ve Lila aralarındaki sadece birkaç adım mesafede kaskatı bir biçimde önünde duruyorlardı.

"Oyun oynayacak havamda değilim," diye uyardı Holland, her zamanki sakinliği yerini hafifçe öfkeye bırakarak. Kell de Lila da yerlerinden kıpırdamayınca Holland derin bir iç çekti ve pelerininden gümüş bir saat çıkardı. Kell bunu tanımıştı, Lila'nın Barron için arkada bıraktığı saatti. Holland saati onlardan tarafa atarken yanında Lila'nın kaskatı kesildiğini hissetti; saat kararmış sokağın üzerinde sekerek pansiyonun yanık kalıntıları kenarında durdu. Kell buradan bakınca saatin kan içinde olduğunu görebiliyordu.

"O senin yüzünden öldü," dedi Holland, Lila'ya seslenerek. "Kaçtığın için. Korkağın tekiydin. Hâlâ öyle misin?"

Lila Kell'in kollarından kurtulmaya çabaladı ama Kell var gücüyle Lila'yı göğsüne bastırarak gitmesine engel oldu. Kell kızın gözyaşlarının ağzını tuttuğu elinin üzerinden aktığını hissetti ama onu bırakmadı. Kızın kulağına nefes nefese, "Hayır," dedi. "Burada olmaz. Bu şekilde olmaz."

Holland derin bir iç çekti. "Bir korkak gibi öleceksin, Delilah Bard." Pelerininin altından kavisli bir bıçak çekti. "Bu iş bittiğinde," dedi, "ikiniz de ortaya çıkmış olmayı dileyeceksiniz."

Boştaki elini kaldırdı ve bir rüzgâr, enkaz halindeki pansiyonun küllerini uçurarak tepedeki havaya doğru savurdu. Kell tepelerindeki buluta baktı ve içinden dua etti.

"Son şansın," dedi Holland.

Sessizlikle karşılaşınca elini indirdi ve küller dökülmeye başladı. Kell neler olacağını gördü. Aşağı süzülüp perdenin üzerine çökecek ve onları ifşa edecekti. Holland ise anında ikisinin tepesinde bitecekti. Kell taşı sıkıca tutarken aklından bir sürü şey geçiyordu ve tam gücünü tekrar çağırmak üzereyken küller etraflarını saran perdeye döküldü ve... içinden geçti.

İnanılmaz bir şekilde kumaşın içinden süzüldü ve ardından ikisi de orada değilmiş gibi aralarından geçti. İkisi de yokmuş gibi. Küllerin son kalıntıları da enkazın üzerine geri çöktüğünde Holland'ın iki renkli gözleri arasındaki çizgi derinleşti ve Kell, Antari'nin öfkesinden az da olsa bir miktar teselli buldu. Holland onları *seziyor* olabilirdi ama *göremiyordu.*

Sonunda rüzgâr dindiğinde, zemin durulduğunda ve Kell ile Lila taşın gücüyle gizliliklerini korumaya devam ederken, Holland'ın kendinden emin hali yerini tereddüde bıraktı. Kavisli bıçağı kılıfına koydu, bir adım geri çekilip arkasını döndü ve pelerini arkasında dalgalanarak uzun adımlarla uzaklaştı.

Holland gittiği an Kell'in Lila'yı tutan elleri gevşedi ve Lila ondan ve büyüden kurtularak sokaktaki gümüş saate doğru koştu.

"Lila," diye seslendi Kell.

Lila onu duymuyordu sanki; Kell bunun, Lila'nın, koruyucu perdelerini terk ettiği için mi yoksa dünyası kanlı küçük bir saatin boyutu ve şekline indirgendiği için mi olduğunu bilmiyordu. Kell onun tek dizi üzerine çöküp titreyen parmaklarla saati almasını izledi.

Lila'nın yanına gitti ve elini Lila'nın omzuna götürdü, daha doğrusu yeltendi ama eli omzunun içinden geçti. Görünüşe göre haklıydı. Perde onları görünmez kılmakla kalmamış, tinsel bir şeye dönüştürmüştü.

"Beni göster," diye emretti taşa. Kell'in etrafında bir enerji dalgalanması oldu ve bir saniye sonra perde yok oldu. Kell, Lila'nın yanında diz çökerken bunun ne kadar kolay olduğuna bir an hayret etti –sihir hiç çaba harcamadan gelmişti– ama bu sihrin kendini ilk kez isteyerek bozuşuydu. Orada, göz önünde kalamazlardı; bunun üzerine Kell, Lila'nın kolunu tuttu ve onları bir kez daha saklayacak sihri sessizce çağırdı. Sihir denileni yaptı ve gölge perde tekrar ikisinin birden etrafını sardı.

Lila, Kell'in dokunuşu altında titriyordu ve Kell ona her şeyin yolunda olduğunu, Holland'ın saati alıp Barron'ın hayatını bağışlamış olabileceğini söylemek istiyordu ama yalan söylemek istemiyordu. Holland'ın –birçoğu iyi gizlenmiş– bir sürü şey olduğu söylenebilirdi ama hassas biri değildi. Bir zamanlar içinde şefkat veya en azından insaf kaldıysa bile Athos uzun zaman önce onu ruhundan söküp atmıştı.

Hayır, Holland zalimdi.

Barron ise ölü.

"Lila," dedi Kell nazikçe. "Üzgünüm."

Lila ayağa kalkarken saatini sımsıkı tuttu. Kell de onunla ayağa kalktı ve Lila her ne kadar gözlerinin içine bakmasa da Kell yüzünde öfkeyi ve acıyı görebiliyordu.

"Bu iş bittiğinde," dedi saati pelerininin cebine koyarken, "onun boğazını kesen ben olmak istiyorum." Sonra doğruldu ve küçük, titrek bir nefes verdi. "Şimdi," dedi, "Fletcher ne tarafta?"

ON

BEYAZ BİR KALE

I

Booth dağılmaya başlıyordu.

Bu kasvetli gri Londra'da, ayyaşın bedeni –içini yakıp geçen şeyin hoşnutsuzluğuyla– fazla dayanmamıştı. Bu, sihrin suçu değildi; burada tutunacak çok az şey vardı, beslenecek çok az şey. İnsanların içinde karanlığın alışkın olduğu ateş değil, sadece bir mum alevi kadar can vardı. Çok kolaylıkla sönebilecek çok küçük bir sıcaklık. İçine girdiği an kan ve kemiği bir anda yakarak küle çevirmişti.

Booth'un siyah gözleri alazlı parmaklarına kaydı. Böylesi zayıf bir kıvılcımla sanki yayılamıyordu, hiçbir bedende dayanamıyordu.

Denemediği için değil. Sonuçta rıhtım boyunca dökülen kabuklardan geriye bir iz bırakmıştı. Bir saat içinde, hepsinin Southwark dediği yeri yakıp geçmişti.

Ancak şu an içinde bulunduğu –taverna sokağında içine büründüğü– beden parçalanıyordu. Gömleğinin önündeki siyah leke, kan kaybetmekten canının son demlerine tutunmaya çalışarak çarpıyordu. Belki de ilk başta ayyaşı bıçaklamaması gerekirdi ancak içine girmenin en çabuk yolu bu gibi görünmüştü.

Ancak dökülen kabuğu ve ihtimalleri göz önünde bulundurmayışı onu açmazda bırakmıştı. Çürüyordu.

Her adımda teninden parçalar dökülüyordu. Sokaktaki insanlar, onu yiyip bitiren şey her neyse bulaşıcıymış gibi, gördükleri an ondan uzaklaşıyorlardı. Elbette öyleydi. Sihir gerçekten güzel bir hastalıktı. Ancak sadece misafir eden beden yeterince güçlü, yeterince saf olduğunda. Buradaki insanlar öyle değildi.

Şehirde yürüyordu –daha doğrusu artık ayak sürüyor, topallıyordu–; bu kabuktaki güç artık hızla soğuyan bir kordan ibaretti.

Ümitsizlik içinde kendini başladığı yerde buldu: İki Adımlık Yer. Küçük garip tavernanın çekimine şaşırdı. Soğuk, ölü şehirde titrek bir alevdi. Küçük bir parıltı; hayat, sihir ışıltısıydı.

Oraya ulaşabilirse bir ateş bulabilirdi.

Tavernaya ulaşmayı kafaya öyle takmıştı ki kaldırımdan sokağa adım atarken ne kapının önünde dikilen adamı ne de hızla yaklaşan at arabasını fark etti.

Edward Archibald Tuttle, İki Adımlık Yer'in dışında, kaşlarını çatarak saatine bakıyordu.

Şimdiye kadar açılması gerekirdi ama sürgüler hâlâ çekili, pencereler kapalıydı ve içerideki her şey tuhaf bir biçimde hareketsiz görünüyordu. Cep saatini kontrol etti. Öğleden sonra olmuştu. Ne garipti. *Şüpheli bir durum,* diye düşündü. *Hatta çirkin.* Hepsi de karanlık olan olasılıklar üzerinde hızla kafa yormaya başladı.

Ailesi çok renkli bir hayal dünyası olduğu konusunda ısrar ederdi ama aslında o sadece dünyanın geri kalanının, belli ki kendisinin sahip olduğu ya da en azından sahip olmaya çalışıp asla sahip olamayacağından korkmaya başladığı, (kabul etmese de) var olmadığına inanmaya başladığı sihir görüşüne ve hissine sahip olmadıklarını düşünüyordu.

Ta ki gezgini buluncaya kadar. Sadece Kell olarak bilinen meşhur büyücüyü.

O tek buluşma, inancını yeniden alevlendirmiş, hiç olmadığı kadar ateşlemişti.

Bunun üzerine Edward kendisine söyleneni yapmış ve büyücüyü ikinci defa bulmak ve kendisine vaat edilen toprak parçasını almak umuduyla İki Adımlık Yer'e geri gelmişti. Dün bunun için gelmişti, yarın tekrar gelecekti, sonraki gün tekrar; ta ki o meşhur kişi geri dönünceye kadar.

Beklerken, Ned –arkadaşları ve ailesi ona böyle derdi– sonunda gerçekleşecek buluşmanın nasıl şekilleneceğini, nasıl gelişeceğini hayal etmeye çalışırken kafasından bir sürü düşünce geçiyordu. Ayrıntılar değişiyordu ama sonu hep aynıydı: Her versiyonda büyücü Kell başını eğip Ned'i siyah gözüyle inceliyordu.

"Edward Archibald Tuttle," diyordu, "sana Ned diyebilir miyim?"

"Bütün arkadaşlarım öyle der."

"Pekâlâ, Ned, sende özel bir şey görüyorum..."

Sonra Ned'in akıl hocası olmak, hatta daha iyisi, ortağı olmak için ısrar ediyordu. Sonra bu fantezi genellikle övgüye dönüşüyordu.

Ned, İki Adımlık Yer'in basamaklarında dikilmiş beklerken yine o düşlerden birini görüyordu. Cepleri ıvır zıvırla, madeni paralarla, bir büyücünün ödülü karşılığında isteyebileceği birçok şeyle doluydu. Ancak büyücü gelmemişti ve tavernanın her yeri kilitliydi ve Ned –hem büyü, hem dua hem de zırvalık olan bir şeyler fısıldadıktan ve başarısız bir girişimle sürgüyü yerinden çıkarmaya çalıştıktan sonra– hevesine şimdilik bir son vermek ve birkaç saatini açık bir işletmede geçirmek için oradan ayrılmak üzereyken arkasındaki sokakta bir gürültü duydu.

Atlar kişnedi, tekerlekler gürültüyle durdu. Birkaç kasa elma arabadan yuvarlanırken arabacı sertçe dizginleri çekti. Adam atlarından daha çok korkmuş görünüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Ned hızla adama yaklaşarak.

Arabacı, "Lanet olsun," diyordu. "Ona çarptım. Birine çarptım."

Ned çevresine bakındı. "Bir şeye çarptığını sanmıyorum."

"Arabanın altında mı?" diye devam etti arabacı. "Ah, Tanrım. Onu görmedim."

Ancak at arabasının altındaki boşluğa, tekerleklerinin tellerine bakmak için diz çöktüğünde Ned taşların üzerinde uçup gitmekte olan –tuhaf bir şekilde belli belirsiz insan görünümünde– bir karartıdan başka bir şey görmedi. Küçük yığın sanki hareket ediyordu ama sonra içe doğru çöktü ve yok oldu. *Garip*, diye düşündü Ned kaşlarını çatarak. *Meşum*. Nefesini tuttu ve birden canlanmasını umarak kurum birikintisine doğru uzandı. Parmakları külle buluştu ve... hiçbir şey olmadı. Hayal kırıklığına uğrayarak kurumu başparmağı ve işaretparmağı arasında ovaladı.

"Bir şey yok, beyefendi," dedi ayağa kalkarak.

"Yemin ederim," dedi arabacı. "Burada biri vardı. Tam burada."

"Yanılmış olmalısınız."

Arabacı bir şeyler mırıldanarak başını iki yana salladı, sonra arabadan indi ve sandıkları yeniden yüklerken ne olur ne olmaz diye arabanın altına birkaç kez daha baktı.

Ned kurumu merak ederek parmaklarını ışığa tuttu. Hafif bir sıcaklık hissetmişti ama o his hızla yok oldu. Kurumu koklayıp şiddetle hapşırdı, sonra külü pantolonunun bacağına silip yolda yürümeye koyuldu.

II

Kell ve Lila gelip geçenlere görünmeden rıhtıma doğru ilerlediler. Ancak sadece görünmez değil, aynı zamanda *dokunulmazlardı*. Tıpkı harabeye dönmüş pansiyonda küllerin içlerinden, Kell'in elinin Lila'nın omzundan geçmesi gibi sokaktaki insanlar da içlerinden geçiyordu. Diğerleri onları ne hissedebiliyor ne de duyabiliyorlardı. Kell ve Lila bir perdenin altındaymış ve etraflarındaki dünyanın bir parçası değil gibiydi. Sanki varlıklarını bu dünyanın dışında sürdürüyorlardı. Nasıl ki dünya onlara dokunamıyorsa, onlar da dünyaya dokunamıyorlardı. Lila dalgın bir biçimde bir arabadan elma araklamaya çalışırken eli meyvenin, meyve de onun elinin içinden geçti. Keşmekeş içindeki şehirde hayalet gibilerdi.

Güçle dolup taşan bir Londra'da bile bu güçlü bir sihirdi. Taşın enerjisi, ikinci bir nabız gibi Kell'in içinde atıyordu. Kafasının içindeki bir ses, vücudunda dolaşan şeye karşı onu uyarıyordu ama sesi susturdu. Yaralandığından beri ilk kez başının döndüğünü ya da güçsüz hissetmiyordu; Lila'yı rıhtıma doğru götürürken taşa olduğu kadar gücün kendisine de tutunuyordu.

Lila pansiyon yıkıntısını terk ettiklerinden beri sessizdi; bir eliyle Kell'i, diğer eliyle saati tutuyordu. Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve sertti.

"Sen sormadan söyleyeyim, Barron'la aramızda kan bağı yoktu," dedi yan yana yürürlerken. "Akrabam değildi. Tam olarak değil." Ağzından dökülen sözcükler sert ve duygusuzdu ama çenesini sıkması ve Kell'in bakmadığını sandığında gözlerini ovuşturması bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Ancak Kell, Lila'nın ona yalan söylemeye devam etmesine izin verdi.

"Hiç var mı?" diye sordu Kell, kraliyetteki kendi durumuyla ilgili Lila'nın iğneleyici sözlerini hatırlayarak. "Yani ailenden birileri?"

Lila başını iki yana salladı. "Annem ben on yaşımdayken öldü."

"Baban yok mu?"

Lila acı bir kahkaha attı. "*Babam.*" Bunu bir küfür gibi söylemişti. "*Onu* son gördüğümde borcunu ödemek için beni satmaya çalışıyordu."

"Üzgünüm," dedi Kell.

"Üzülme," dedi Lila keskin bir gülümsemeyle. "Adam daha kemerini çıkaramadan gırtlağını kestim." Kell gerildi. "On beş yaşındaydım," diye devam etti Lila sıradan bir şekilde. "Ne kadar çok kan aktığına ve akmaya devam ettiğine şaşırdığımı hatırlıyorum..."

"Birini ilk öldürüşün müydü?" diye sordu Kell.

"Evet," dedi Lila gülümsemesi buruklaşarak. "Ama sanırım öldürmenin iyi tarafı, giderek kolaylaşması."

Kell'in kaşları çatıldı. "Kolaylaşmamalı."

Lila'nın gözleri hızla onunkilere çevrildi. "*Sen* hiç birini öldürdün mü?" diye sordu.

Kell'in kaşları daha fazla çatıldı. "Evet."

"Ve?"

"Ve ne?.." dedi Kell. Kimi, nerede, ne zaman veya nasıl öldürdüğünü sormasını bekliyordu. Ancak Lila bunları sormadı. Nedenini sordu.

"Çünkü başka seçeneğim yoktu," dedi Kell.

"Zevk aldın mı?" diye sordu Lila.

"Tabii ki hayır."

"Ben aldım." İtirafla birlikte acı bir sessizlik oldu. "Yani kandan, adam ölürken çıkardığı seslerden veya işi bittiğinde cesedinin görüntüsünden zevk almadım. Ancak bunu yapmaya karar verdiğimde ve hemen sonrasında bıçağın batmasıyla bunu yaptığımı fark ettiğim an kendimi," Lila doğru sözcüğü bulmaya çalıştı, "güçlü hissettim." Sonra dikkatle Kell'e baktı. "Sihir de böyle bir şey mi?" diye sordu dürüstçe.

Beyaz Londra'da belki, diye düşündü Kell. Orada güç, önüne çıkanlara karşı çekilen bir bıçak, onlara doğrultulan bir silah gibi kullanılırdı.

"Hayır," dedi. "Sihir öyle bir şey değil, Lila. O sadece cinayet. Sihirse..." Ancak birdenbire kararan en yakındaki kehanet tahtasının dikkatini dağıtmasıyla sesi kesildi.

Sokağın başına, sonuna, elektrik direklerine ve mağaza vitrinlerine iliştirilmiş siyah ilan panoları bomboş oldu. Kell yavaşladı. Bütün sabah Rhy'ın kutlamalarını ve dönüşümlü olarak günün –haftanın– geçit töreni, ziyafet, festival ve özel dans programlarını ilan ediyorlardı. Panolar ilk karardığında, Kell, sadece ilanların değişeceğini sandı. Ancak sonra hepsi aynı uyarı mesajını vermeye başladı:

KAYIP

Her panonun tepesinde ve altında beyaz koyu puntolu harfler ile *Kell*'in bir resmi belirdi. Kızıl saçlar, siyah göz ve gümüş düğmeli paltosu. Görüntü belli belirsiz hareket ediyordu ama gülümsemiyordu, sadece dimdik etrafa bakıyordu. Portrenin altında ikinci bir sözcük belirdi.

ÖDÜL

Lanet.

Kell birdenbire durdu ve Lila yarım adım arkasından ona çarptı.

"Ne oldu?" diye sordu Lila kolunu iterek. Sonra o da gördü. "Ah..."

Yaşlı bir adam, kayıp adamın omzunun hemen arkasında durduğundan bihaber panoyu okumak için birkaç adım ötesinde durdu. Kell'in yüzünün değişen görüntüsü altında tebeşirle boş bir daire çizildi. Yanındaki talimatlarda şu yazıyordu:

Görürseniz buraya dokunun.

Kell alçak sesle lanet okudu. Holland tarafından kovalanmak yeterince kötüydü ama bu defa bütün şehir tetikte olacaktı. Ayrıca sonsuza dek görünmez kalamazlardı. Perdenin altında oldukları sürece andacı kullanmak bir yana, onu çıkartamazdı bile.

"Haydi." Rıhtıma varıncaya kadar Lila'yı da beraberinde sürükleyerek adımlarının hızını artırdı. Her tarafta Kell hafif çatık kaşlı ifadesiyle onlara bakıyordu.

Fletcher'ın dükkânına vardıklarında kapı kapalıydı ve vitrininde RENACHE yazılı küçük bir tabela asılıydı. *Yok.*

"Bekleyecek miyiz?" diye sordu Lila.

"Burada değil," dedi Kell. Kapı üç taraftan sürgülüydü ve muhtemelen sihirliydi ama içeri buyur edilmelerine gerek yoktu. Sokaktaki yarım düzine insanın içinden olduğu gibi ahşabın içinden doğruca geçtiler.

Ancak dükkânın içinde güvende olduklarında Kell sihre perdeyi kaldırmasını söyledi. Taş tekrar dinledi ve itiraz etmeden dediğini yaparak sihir önce inceldi ve ardından tamamen yok oldu. *İnanç,* diye düşündü Kell, büyü omuzlarından kayarak oda etrafında netleşirken. Holland haklıydı. İş kontrolü kaybetmemekte bitiyordu. Kell de kontrolü kaybetmemişti.

Lila onun elini bıraktı ve dönüp yüzüne baktı. Donakaldı.

"Kell," dedi temkinli bir şekilde.

"Ne var?" diye sordu Kell.

"Taşı bırak."

Kell kaşlarını çatarak elindeki tılsıma baktı ve nefesi kesildi. Elinin üstündeki damarlar kararmıştı, öylesine kararmıştı ki etinin üzerinde mürekkep gibi görünüyor, çizgiler dirseğine doğru yükseliyordu. İçinde attığını hissettiği güç kanını karartarak *gerçekten de* içinde atıyordu. Yenilenmiş gücüne, büyünün kendisine, gizli kalmaya o kadar odaklanmıştı ki kolunu zehir gibi saran sihrin sıcaklığını hissetmemişti; hissetmek istememişti. Ancak bunun olduğunu fark etmesi, bilmesi gerekirdi. Kell işin aslını *biliyordu*. Taşın ne kadar tehlikeli olduğunu da ama şimdi bile kararmış damarlarına bakarken o tehlike çok uzaktaymış gibi hissediyordu. Taşın sihri ona kendisini tuttuğu sürece her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek sürekli sakinleştirmeye çalışıyordu...

Başının yanındaki ilana bir bıçak saplandı ve oda birdenbire yeniden netleşti.

"Sağır mısın?" diye homurdandı Lila bir bıçak daha çekerek. "*Onu bırak* dedim."

Üzerine yeniden sakinlik çökmeden önce Kell kendini taşı bırakmaya zorladı. Başlangıçta parmakları tılsımı sararken içine bir sıcaklık yayıldı, peşi sıra bir tür uyuşukluk. Boştaki lekesiz elini koyulaşan bileğine götürdü ve sertçe tutarak direnen parmaklarını taşı bırakması için zorladı.

Sonunda istemeyerek de olsa parmakları taşı bıraktı.

Taş elinden düştü ve anında Kell'in dizleri boşandı. Bir masanın kenarına tutundu ve görüşü dalgalanıp oda etrafında dönerken nefes nefese kaldı. Taşın, enerjisini sömürdüğünü fark etmemişti ama şimdi taş elinden düşünce biri ateşini söndürmüş gibi hissetti. Her şey soğudu.

Tılsım ahşap zeminin üzerinde parladı, Kell'in sıkıca tuttuğu çentikli kenarında bir parça kan vardı. Kell onu tekrar eline almamak için kendini zor tuttu. Titrerken ve ürperirken bile hâlâ onu tutmak istiyordu. Londra'nın kuytu ve karanlık köşelerinde böyle şeyleri kovalayarak dolanan adamlar vardı ama Kell asla onlardan biri olmamıştı, asla güç peşinde koşan biri de olmamıştı. Buna

gerek duymamıştı. Sihir arzulanası bir şey değildi; sadece *sahip olunan* bir şeydi. Ancak şimdi damarları onun açlığını çekiyordu, *ona* açlık duyuyordu.

Kontrolünü kaybetmeden önce Lila taşın yanına diz çöktü. "Akıllı küçük şey," dedi taşa uzanarak.

"Yapma..." diye başladı Kell ama Lila mendiliyle taşı silmişti bile.

"Birinin onu tutması gerek," dedi tılsımı cebine geri koyarak. "Şu an benim daha iyi bir seçenek olduğuma bahse girerim."

Sihir geri çekilirken, kolundaki damarlar azar azar hafiflerken Kell masaya tutundu.

"Hâlâ bizimle misin?" diye sordu Lila.

Kell yutkunarak başıyla onayladı. Taş bir zehirdi ve ondan kurtulması şarttı. Dengesini sağladı. "Ben iyiyim."

Lila tek kaşını kaldırdı. "Evet. Sağlık timsalisin."

Kell derin bir iç çekerek bir sandalyeye çöktü. Dışarıdaki limanda kutlamalar tüm hızıyla devam ediyordu. Havai fişekler, müzik ve tezahüratları kesintiye uğratıyordu; dükkânın duvarları gürültüyü çok olmasa da bastırıyordu.

Lila bir dolaba bakarak, "O nasıl biri?" diye sordu. "Prens."

"Rhy mı?" Kell tek elini saçlarına götürdü. "O... büyüleyici, şımarık, cömert, hercai ve hedonist biridir. Güzel olan herkesle ve her şeyle flört eder ve hiçbir şeyi ciddiye almaz."

"Onun başı da seninki kadar belaya girer mi?"

Kell gülümsedi. "Ah, çok daha fazla. İster inan ister inanma, sorumluluk sahibi olan benim."

"Ama ikiniz yakınsınız."

Kell'in gülümsemesi kayboldu ve başıyla bir kez onayladı. "Evet. Kral ve kraliçe annemle babam olmayabilirler ama Rhy benim erkek kardeşim. Onun için ölürüm. Onun için öldürürüm. Öldürdüm de."

"Ah?" diye sordu Lila bir şapkaya hayranlıkla bakarak. "Anlatsana."

"Güzel bir hikâye değil," dedi Kell öne doğru kayarak.

"Şimdi daha çok merak ettim," dedi Lila.

Kell ona dikkatle bakıp derin bir iç çektikten sonra başını eğip ellerine baktı. "Rhy on üç yaşındayken kaçırıldı. O kaçırıldığında sarayın avlusunda aptal bir oyun oynuyorduk. Ancak Rhy'ı tanıyan biri olarak, başta kendi isteğiyle de gitmiş olabilirdi. Küçüklüğünde herkese fazla güvenirdi."

Lila şapkayı kenara koydu. "Ne oldu?"

"Kırmızı Londra iyi bir yerdir," dedi Kell ısrarla. "Buradaki kraliyet ailesi üyeleri naziktir, adildir ve halkın çoğu da mutludur. Ancak," diye devam etti, "üç Londra'da da bulundum ve şunu söyleyebilirim ki, içlerinde o ya da bu şekilde acı çekmeyeni yok."

Bolluğu, ışıl ışıl zenginliği ve buna sahip olmayanların; işledikleri suçlardan dolayı güçten mahrum bırakılanların ve en başında hiç bu güçle kutsanmayanların gözünde nasıl göründüğünü düşündü. Kell merak etmekten kendini alamıyordu: Rhy Maresh bir kraliyet üyesi olmasa ne olurdu? Nerede olurdu? Ancak elbette Rhy büyüleyiciliği ve gülümsemesiyle varlığını sürdürebilirdi. Daima bir yolunu bulurdu.

"Benim dünyam sihirden ibaret bir dünya," dedi. "Yetenekli olanlar tüm lütufları toplar ve kraliyet ailesi yeteneği olmayanların da öyle olduğuna inanmak isterler. Cömertlikleri ve ilgilerinin her vatandaşa sunulduğuna inanmak isterler." Lila'nın gözlerine baktı. "Ancak bu şehrin daha karanlık kısımlarını gördüm. Senin dünyanda sihir nadir bulunan bir şey. Benimkindeyse onun yokluğu bir o kadar garip karşılanır. Ayrıca yeteneği olmayanlar genellikle buna değer görülmeyerek küçümsenirler. Buradaki insanlar sihrin kendi yolunu kendisinin seçtiğine inanırlar. Yargıda bulunduğuna, bu yüzden kendilerinin de bulunabileceğine inanırlar. Buna, *Aven essen*, derler. *İlahi denge.*"

Ancak o mantıkla sihir Kell'i *seçmişti* ve o buna inanmıyordu. Başka biri rahatlıkla Antari iziyle uyandırılmış veya doğmuş ve sarayın zengin kırmızılığına bırakılmış olabilirdi.

"Işıl ışıl yaşarız," dedi Kell. "Öyle ya da böyle şehrimiz yaşamla, ışıkla dolup taşar. Ve ışığın olduğu yerde... Birkaç yıl önce bir grup oluşmaya başladı. Kendilerine Gölgeler dediler. Yarım düzine kadın ve erkekten oluşuyordu; bazısı güce sahip bazısıysa değildi. Onlar umursamazlığın bir sonucu olarak şehrin gücünün fazlasıyla çabuk bir biçimde yakılıp israf edildiğine ve tüketildiğine inanıyorlardı. Onlara göre Rhy bir oğlan değil, yanlış olan her şeyin sembolüydü. Bu yüzden onu kaçırdılar. Sonrasında öğrendim ki bedenini saray kapılarından asmak istemişler. Azizlere şükürler olsun ki buna fırsat bulamadılar.

"Bu gerçekleştiğinde ben on dört yaşındaydım, Rhy'dan bir yaş büyüktüm ve henüz gücüme tam hâkim değildim. Kral ve kraliçe oğullarının kaçırıldığını öğrendiğinde şehrin her yanına kraliyet muhafızları gönderdi. Şehrin halka açık her meydanında ve her evdeki kehanet panolarına, kaçırılan prensin bulunması için acil mesajlar yağıyordu. Onu bulmayacaklarını biliyordum. Bunu kemiklerimde ve kanımda hissedebiliyordum.

"Rhy'ın odalarının bulunduğu kısma gittim –tüm muhafızlar onu bulmaya çıktıklarından sarayın ne kadar boş olduğunu hatırlıyorum– ve tamamen ona ait olduğunu bildiğim ilk şeyi buldum; en fazla avuç büyüklüğünde, kendisinin oyduğu küçük, tahtadan bir at. Daha önce andaçlardan kapılar yarattığım olmuştu ama bir mekân yerine bir insan için yarattığım hiç olmamıştı. Ancak ***bulmak*** için bir Antari sözcüğü vardır, ben de bunun işe yarayacağını düşündüm. Yaramak zorundaydı. Yaradı da. Odasının duvarı bir teknenin zeminine açıldı. Rhy yerde yatıyordu ve nefes almıyordu."

Lila'nın dişlerinin arasından bir tıslama çıktı ama sözünü kesmedi.

"Birçok şey için kan büyüsü öğrenmiştim," dedi Kell. "*As Athera*. Büyütmek için. *As Pyrata*. Yakmak için. *As Illumae*. Aydınlatmak için. *As Travars*. Geçiş yapmak için. *As Orense*. Açmak için. *As Anasae*. Dağıtmak. *As Hasari*. İyileştirmek. Ben de onu iyileştirmeye çalıştım. Elimi kestim ve göğsüne bastırıp sözcükleri

söyledim. Ve işe yaramadı." Kell, Rhy'ın solgun ve hareketsiz bir şekilde nemli güvertede uzanan görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Hayatında kendini küçük hissettiği nadir anlardan biriydi.

"Ne yapacağımı bilmiyordum," diye sürdürdü Kell. "Belki yeterince kan kullanmadım diye düşündüm. Bunun üzerine bileklerimi kestim."

Şimdi ellerine bakıp belli belirsiz yara izlerini incelerken Lila'nın sarsılmaz bakışlarını hissedebiliyordu.

"Avuçlarımı ona bastırırken ve sözcükleri durmaksızın artarda söylerken üzerine diz çöktüğümü ve hafif bir ağrının kollarıma yayıldığını hatırlıyorum. *As Hasari. As Hasari. As Hasari.* O zaman fark etmediğim şey, bir tedavi büyüsünün –kan büyüsü dahi olsa– zaman aldığıydı. İşe yaramaya başlamıştı, söylemeye başladığım ilk andan itibaren işe yarıyordu. Birkaç saniye sonra Rhy uyandı." Kell'in yüz ifadesi yerini kederli bir gülümsemeye bıraktı. "Bana baktı, üzerine çöktüğümü, kan kaybettiğimi gördü ve söylediği ilk şey; 'Ne oldu?' veya 'Neredeyiz?' değildi. Göğsündeki kana dokundu ve 'Bu senin mi? Hepsi sana mı ait?' diye sordu ve başımla onayladığımda gözyaşlarına boğuldu ve sonra onu eve götürdüm."

Lila'yla göz göze geldiklerinde kızın koyu renk gözleri iri iri bakıyordu.

"Peki ya Gölgeler'e ne oldu?" diye sordu Lila, Kell'in anlatmayı bitirdiğini anladığında. "Onu kaçıranlara? Teknedeler miydi? Onlar için geri döndün mü? Muhafızları mı gönderdin?"

"Doğrusu," dedi Kell. "Kral ve kraliçe Gölgeler'in her üyesinin izini sürdürttü. Rhy ise hepsini affetti."

"Ne?" dedi Lila şaşkınlıkla. "Onu öldürmeye çalıştıkları halde mi?"

"Erkek kardeşim böyledir. Dikkafalıdır ve çoğu günler beyni dışında vücudunun her tarafıyla düşünür ama *iyi* bir prenstir. Birçoğunda olmayan bir şeye sahiptir: *Empati.* Kendisini tutsak alanları affetti. Bunu niye yaptıklarını anlayışla karşıladı ve çektikleri acıyı hissetti. Onlara merhamet gösterirse, kendisine bir daha

zarar vermeye çalışmayacaklarına ikna oldu." Kell gözlerini yere çevirdi. "Ben de bunu yapmamalarını garantiye aldım."

Kell'in neyi kastettiğini fark edince Lila'nın kaşı çatıldı. "Ben sanmıştım ki sen..."

"*Rhy* onları affetti dedim." Kell ayağa kalktı. "Benim affettiğimi söylemedim."

Lila şaşkınlık veya dehşetle değil, saygıyla Kell'e baktı. Kell omuzlarını çevirdi ve paltosunu düzeltti. "Sanırım aramaya başlasak iyi olacak."

Lila bir kez gözünü kırptı, sonra ikinci kez; belli ki bir şeyler daha demek istiyordu ama Kell, bu konuşmanın sona erdiğini olabildiğince net bir biçimde belli etmişti. "Ne arıyoruz?" diye sordu Lila sonunda.

Kell dolu rafları, tıklım tıkış dolapları aramaya koyuldu.

"Beyaz bir kale."

III

Yakut Tarlalar'ın kalıntılarında yaptığı onca araştırmaya rağmen Kell, henüz saatler önce saldırıya uğradığı –iki cesedi arkasında bıraktığı– ara sokağı fark edememişti. Gitmiş olsa, cansız bedenlerden birinin –daha önce taşın içine hapsolan caninin– orada olmadığını görecekti.

Aynı zalim şimdi güneşin sıcaklığının ve uzaklardan gelen kutlama seslerinin keyfini çıkarırken hafifçe mırıldanarak kaldırımda yürüyordu.

Vücudu pek iyi durumda değildi. Elbette kasvetli Londra ayyaşına ait diğer kabuktan iyiydi; o hiç dayanmamıştı. Bu daha iyi, çok daha iyiydi ama karanlık, damarlarından tenine doğru bir leke gibi yayılırken içini tamamen yakmış ve kararmaya başlamıştı. Artık bir adamdan çok yanık bir kalas parçasına benziyordu.

Ancak bu beklenir bir durumdu. Ne de olsa meşguldü.

Önceki gece, eğlence evinin ışıkları karanlığın içinde cezbedici bir biçimde parlıyor ve adamı, ateş rengi saçları ve boyalı gülümsemesiyle kapı eşiğinde duran bir kadın bekliyordu.

"Avan, res nastar," diye mırıldandı kadın düzgün Arnesçesiyle. Bunu söylerken eteğini yukarı kaldırıp dizlerini azıcık gösterdi. "İçeri girmez misin?"

Cani madeni paraları cebinde şıngırdarken söyleneni yaptı ve içeri girdi.

Kadın onu bir koridordan geçirdi –koridor karanlıktı, dışarıda olduğundan çok daha karanlık– ve kadının onu tutan elinden –daha doğrusu nabzından– keyif alarak kendisini götürmesine izin verdi. Kadın onun gözlerine hiç bakmamıştı, baksaydı etraflarındaki koridordan daha koyu olduğunu görebilirdi. Onun yerine adamın dudaklarına, yakasına, kemerine odaklanmıştı.

Adam hâlâ yeni bedeninin küçük farklılıklarını öğreniyordu ama çatlayan dudaklarını yumuşak ağzına bastırmayı başarmıştı. Aralarından bir şey geçti –saf siyah bir alevin koru– ve kadın titredi.

"As Besara," diye fısıldadı kadının kulağına. *Al.*

Elbiseyi kadının omuzlarından kaydırdı ve onu daha yoğun bir şekilde öperken kendi karanlığı sarhoş edici bir biçimde kadının dilinden başına geçti. Güç. Herkes bunu isterdi; sihre, kaynağına daha yakın olmak. Kadın da memnuniyetle kabul etti. *Onu* kabul etti. Sihir onları içine alırken; hayatın, kanın, bedenin akışından beslenirken sinirleri karıncalandı. Ayyaşı, Booth'u, zorla ele geçirmişti ama kendini teslim etmeye gönüllü bir kabuk her zaman daha iyiydi. En azından daha dayanıklıydı.

"As Herena," diye cıvıldadı kadının vücudunu yatağa bastırarak. *Ver.*

O kadını, kadın onu içine alırken, *"As Athera,"* diye inledi. *Büyü.*

Biri kanını diğerine verirken mükemmel bir nabız gibi birlikte hareket ediyorlardı ve bittiğinde kadının gözleri açıldı ve ikisi de parlak siyah olan onun gözlerinin yansıttı. Kadının teninin altındaki şey rujlu dudaklarını çarpık bir gülümsemeye çevirdi.

Kadın yataktan kalkarken, *"As Athera,"* diye yankıladı. Adam kalkıp arkasından gitti ve –iki bedende tek zihin olarak– önce eğlence evinde, sonra gecenin içine doğru ilerlediler.

Evet, meşguldü.

Onu bekleyen kırmızı nehre, sihrin nabız gibi atışına ve söz verilmiş bir ziyafet gibi önünde uzanan hayata doğru yürürken kendisinin şehre yayıldığını hissedebiliyordu.

IV

Fletcher'ın dükkânı sadece kendisi gibi bir yılanın anlayabileceği şekilde düzenlenmiş bir labirent gibiydi. Kell son on dakikadır çekmeceleri karıştırıp çeşit çeşit silahlar, efsunlar ve zararsız görünümlü bir güneş şemsiyesi bulmuştu ama beyaz kale yoktu. İnledi ve güneş şemsiyesini kenara fırlattı.

"Lanet olası şeyi sihir kullanarak bulamaz mısın?" diye sordu Lila."

"Her yer korumalı," diye yanıtladı Kell. "Yer bulucu ve hırsızlığa karşı büyülerle korunuyor, o yüzden onu geri koy."

Lila tezgâhın üzerinden almak üzere olduğu eşyayı geri koydu. "Ee," dedi bir vitrinin içindekileri inceleyerek, "Fletcher'la arkadaş mısınız?"

Kell potu kaybettiği gece Fletcher'ın yüzünü gözünün önüne getirdi. "Pek sayılmaz."

Lila tek kaşını kaldırdı. "Güzel," dedi. "Düşmanlardan çalmak daha eğlenceli."

Düşmanlar makul bir sözcüktü. İşin garibi, ortak olabilirlerdi.

"Bir kaçakçı ve çalıntı mal satan biri," dedi. "Mükemmel bir ekip olurduk."

"Ben almayayım," dedi Kell. Ancak Lanet oyununun son eline geldiklerinde ve Kell kazandığını anladığında, Fletcher'ın

önüne reddedemeyeceği bir yem atmıştı. *"Anesh,"* demişti. "Eğer kazanırsan sana çalışacağım."

Fletcher açgözlü gülüşüyle karşılık verip son kartını çekmişti.

Kell gülüşüne aynı şekilde yanıt vermiş ve son elini oynayıp her şeyi kazanmış, Fletcher'a da sadece zedelenmiş bir ego ve küçük beyaz bir kale bırakmıştı.

Darılmaca yok.

Şimdi Kell andacı arayarak ve kendi yüzü duvardaki kehanet tahtasından onları izlerken her birkaç saniyede bir kapıya bakarak dükkânın yarısını altüst etmişti.

KAYIP

Bu arada Lila aramayı bırakmış, çerçeveli bir haritaya bakıyordu. Bir tuhaflık varmışçasına kaşlarını çatarak gözlerini kıstı ve başını eğdi.

"Ne oldu?" diye sordu Kell.

"Paris nerede?" diye sordu Lila, kıtada olması gereken yeri işaret ederek.

"Paris yok," dedi Kell bir dolabı arayarak. "Fransa yok. İngiltere de yok."

"İyi de İngiltere'siz bir Londra nasıl olabilir."

"Sana söyledim, şehir dilsel açıdan tuhaflığın olduğu bir yer. Burası, Londra, Arnes'in başkenti."

"Yani İngiltere'ye siz Arnes diyorsunuz."

Kell kahkahayla güldü. "Hayır," dedi Lila'nın yanına geçerken başını iki yana sallayarak. "Arnes sizin Avrupa'nızın yarısından daha geniş bir alanı kapsıyor. Adaya –sizin İngiltere'nize– *raska* deniyor. *Taht.* Ancak orası imparatorluğun yalnızca ucu." Kell parmak ucunu toprak sınırlarında gezdirdi. "Ülkemizin ötesinde kuzeyde Vesk, güneyde ise Faro uzanır."

"Peki onların ötesinde?"

Kell omuzlarını silkti. "İrili ufaklı daha fazla ülke. Neticede koca bir dünya."

Lila'nın gözleri ışıl ışıl haritanın üzerinde gezindi. Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Evet, öyle."

Lila geri çekilip başka bir odaya girdi. Saniyeler sonra, "Aha!" diye seslendi.

Kell o tarafa yöneldi. "Buldun mu?" diye seslendi.

Lila, elinde ganimetini tutarak yeniden belirdi ama bu kale değildi. Bu bir bıçaktı. Kell hayal kırıklığına uğradı.

"Hayır," dedi Lila, "ama bu zekice değil mi?" Görmesi için Kell'e uzattı. Hançerin kabzası sadece bir sap değildi; metal, bir çerçeve halinde parmaklarının etrafını sardıktan sonra kabzasıyla tekrar buluşuyordu.

"Vurmak için," diye açıkladı Lila, Kell metal mafsalların ne anlama geldiğini kavrayamamış gibi. "Onları ister bıçakla ister dişlerini dök ya da ikisini birden yap." Lila parmağını bıçağın ucuna değdirdi. "Tabii aynı anda değil."

"Tabii," diye tekrarladı Kell bir dolabı kapatırken. "Silahlara çok düşkünsün."

Lila boş bir ifadeyle ona baktı. "Kim değildir ki?"

"Zaten bir bıçağın var," dedi Kell.

"Yani?" diye sordu Lila elindekine hayranlıkla bakarak. "Bıçağın fazlasından zarar gelmez."

"Sen şiddete meyilli bir tipsin."

Lila bıçağı salladı. "Hepimiz kanı ve fısıltıları silahlara dönüştüremiyoruz."

Kell sinirlendi. "Ben fısıldamam. Ayrıca burayı yağmalamaya gelmedik."

"*Tam da* bu yüzden buradayız sanıyordum."

Kell derin bir iç çekti ve dükkâna bakınmayı sürdürdü. Fletcher'ın arkadaki sıkış tepiş küçük odası da dahil olmak üzere her şeyi altüst etmiş ama aradığını bulamamıştı. Fletcher onu satmış olamazdı... yoksa satar mıydı? Kell yabancı sihri hissedebilirmiş

gibi, duyularını açararak gözlerini yumdu. Fakat ortalık resmen güçle uğulduyordu, birbirini bastıran uğultu tonlarından hangisinin yabancı, hangisininse yasaklı olduğunu ayırt etmeyi imkânsızlaştırıyordu.

"Bir sorum var," dedi Lila cepleri şüpheli bir şekilde şakırdarken.

"Olmaz olur mu?" Kell gözlerini açarak derin bir iç çekti. "Hırsızlık yok dediğimi sanıyordum."

Lila dudağını ısırdı ve cebinden birkaç taş ile Kell'in bile ne işe yaradığını bilemediği metal bir alet çıkardı ve sandığın üzerine koydu. "Dünyalar arasındaki bağlantıların kesildiğini söylemiştin. O halde bu adamın –Fletcher'ın– elinde nasıl Beyaz Londra'ya ait bir parça oluyor?"

Kell, daha önce aradığına yemin edebileceği bir çalışma masasına baktıktan sonra gizli çekmeceleri var mı diye eliyle yokladı. "Çünkü ona ben verdim."

"Peki *sende* ne arıyordu?" Lila gözlerini kıstı. "Onu çaldın mı?"

Kell kaşlarını çattı. Çalmıştı. "Hayır."

"Yalancı."

"Kendim için almadım," dedi Kell. "Senin dünyandakilerin çok azı benim dünyamın varlığından haberdardır. Bilenler –Koleksiyonerler ve Meraklılar– bu dünyadan bir parça karşılığında değerli bir şey vermeye isteklidirler. Küçük bir eşya, bir andaç. Benim dünyamdakilerin çoğu ise senin dünyandan haberdardır –siz nasıl bizim sihrimize merak duyuyorsanız, bazıları da sizin sıradanlığınıza merak duyar– ama herkesin *diğer* Londra'dan –Beyaz Londra'dan– haberi vardır. *O* dünyadan bir parça için bazıları çok büyük paralar verirler."

Lila'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sen bir kaçakçısın."

"Bunu söyleyen de bir yankesici," diye tersledi Kell savunmacı bir şekilde.

"Bir hırsız olduğumu biliyorum," dedi Lila sandığın üzerinden kırmızı bir lini kaldırıp parmaklarında çevirerek. "Bunu kabul

ediyorum. Senin kabullenmemen benim suçum değil." Madeni para kayboldu. Kell karşı çıkmak için ağzını açtı ama lin saniyesinde Lila'nın diğer avcunda yeniden belirdi. "Yine de anlamıyorum. Kraliyet ailesinin bir üyesiysen..."

"*Değilim...*"

Lila ona kınayan bir bakış attı. "Kraliyet ailesiyle *yaşıyorsan* ve onlarla *yiyip içiyorsan* ve onlara *aitsen* para istemediğin kesin. Peki niye bu riski alıyorsun?"

Kell, Rhy'ın kendisine bu aptalca oyunlara bir son vermesi gerektiği konusundaki ricasını düşünerek dişlerini sıktı. "Anlamazsın."

Lila tek kaşını kaldırdı. "Suç o kadar karmaşık değildir," dedi. "İnsanlar çalarlar çünkü bir şey almak onlara bir şey verir. Bunu para için yapmıyorlarsa üstünlük sağlamak için yaparlar. Almak, kuralları yıkmak eylemi onlara daha güçlü hissettirir. Bunu sırf meydan okumak için yaparlar." Başını çevirdi. "Bazıları hayatta kalmak için çalar, bazıları da yaşadıklarını hissetmek için. Bu kadar basit."

"Peki sen hangisisin?" diye sordu Kell.

"Ben özgürlük için çalıyorum," dedi Lila. "Sanırım her ikisinden de biraz." İki oda arasındaki kısa koridora girdi. "Yani siyah taşla bu şekilde mi karşılaştın?" diye seslendi koridordan. "Bunun için bir anlaşma mı yaptın?"

"Hayır," dedi Kell. "Bir hata yaptım. Lanet olası şeyi bulabilirsem düzeltmeyi amaçladığım bir hata." Kell bir çekmeceyi öfkeyle kapattı.

"Dikkat et," dedi Arnesçe konuşan boğuk bir ses. "Bir şeyleri kırabilirsin."

Kell hızla dönüp baktığında biraz şaşırmış görünerek omzunu bir gardıroba yaslamış duran dükkân sahibiyle karşılaştı.

"Fletcher," dedi Kell.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Fletcher.

Kell, görünmemek için koridordan çıkmayacak sağduyuya sahip Lila'ya doğru bir bakış atarken kendini zorlayarak omuzlarını silkti. "Sanırım koruma büyülerinin etkisi azalmış."

Fletcher kollarını kavuşturdu. "Zannetmiyorum."

Kell, Lila'ya ikinci bir bakış daha attı ama Lila artık koridorda değildi. Her yanını bir telaş sardı, hemen ardından Lila'nın Fletcher'ın arkasında yeniden belirmesiyle bu telaşı daha da arttı. Lila, bir elinde parlayan bir bıçakla sessiz adımlarla ilerliyordu.

"Tac," dedi Fletcher elini başının yanında kaldırarak. "Arkadaşın çok kabaymış." Bunu derken Lila olduğu yerde kalakaldı. Onu yerinden kıpırdatmayan görünmez güçle mücadele etmeye çalışırken gerginliği yüzünden okunuyordu ama mücadele etmesinin bir faydası yoktu. Fletcher, *kemikleri* ve dolayısıyla *vücutları* kontrol edebilme gibi nadir ve tehlikeli bir yeteneğe sahipti. Bu yetenek ona bağlayıcı yara izlerini kazandırmıştı, sonrasındaysa Fletcher o bağları kırmaktan fazlasıyla gurur duymuştu

Ancak Lila etkilenmişe benzemiyordu. Hiddetli bir şeyler mırıldanması üzerine Fletcher parmaklarını gerdi. Kell buz kırılmasına benzer bir ses duydu ve boğuk bir çığlıkla bıçak Lila'nın parmaklarından kurtuldu.

"Tek başına çalışmayı tercih ettiğini sanıyordum," dedi Fletcher sohbet edercesine.

"Bırak onu," diye emretti Kell.

"Beni buna zorlayacak mısın, Antari?"

Kell parmaklarını yumruk yaparak sıktı –dükkân davetsiz misafirlere, hırsızlara ve Kell'in şansına Fletcher'a zarar vermek isteyen herhangi birine karşı on ayrı şekilde korunuyordu– ama dükkân sahibi sessiz bir kıkırdamayla elini bıraktı ve Lila elleri ile dizleri üzerine düşerken bileğini tutup öfkeyle küfretti.

"Anesh," dedi Fletcher sıradan bir şekilde. "Seni naçiz dükkânıma hangi rüzgâr attı?"

"Bir zamanlar sana bir şey vermiştim," dedi Kell. "Onu ödünç almak istiyorum."

Fletcher alaycı bir kahkaha attı. "Ödünç işinde değilim."

"O zaman satın alırım."

"Peki ya satılık değilse?"

Kell gülmek için kendini zorladı. "Herkesten çok senin bilmen gerek," dedi, "*her şeyin* bir fiyatı vardır."

Fletcher soğuk ve sert bir ifadeyle gülümsemesini taklit etti. "Onu sana satmayacağım ama ona satabilirim," ayağa kalkan ve en yakın duvara çekilip pusuda bekleyerek lanet okuyan Lila'ya baktı, "hem de uygun bir fiyata."

"O Arnesçe konuşmuyor," dedi Kell. "Neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikri yok."

"Ah?" Fletcher kasığını tuttu. "Ona anlatabileceğime bahse girereim," dedi bedenini ona doğru sallayarak.

Lila'nın gözleri kısıldı. "Cehennemde yan, seni lanet..."

"Ben olsam ona bulaşmazdım," diye araya girdi Kell. "Isırır."

Fletcher derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı. "Ne tür bir belaya bulaştın, *Üstat Kell?*"

"Hiç."

"Buraya geldiğine göre başın belada olmalı. Ayrıca," dedi Fletcher gülümsemesi sertleşerek, "suratını tahtalara boş yere koyacak değiller."

Kell'in gözleri duvardaki, son bir saattir suratının gösterildiği kehanet tahtasına çevrildi. Sonra beti benzi attı. Alttaki, *Görürseniz buraya dokunun,* yazısı parlak yeşil yanıp sönüyordu.

"Sen ne yaptın?" diye söylendi Kell.

Fletcher gülümsemekle yetindi.

"Darılmaca yok," dedi Fletcher ve peşi sıra dükkânın kapılarının açılmasıyla kraliyet muhafızları içeri akın etti.

V

Muhafızların, beşi birden paldır küldür içeri doluşmadan önce Kell'in üstüne çekidüzen vermesi ve telaşını bastırıp soğukkanlı bir tavır takınması için sadece birkaç saniyesi vardı.

Kaçamazdı –*kaçacak* yer yoktu–, ayrıca onlara zarar vermek de istemiyordu ve Lila... Lila'nın nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir saniye önce hemen orada, duvara yaslanmış dururken, bir saniye sonra kaybolmuştu (ama Kell, o kaybolmadan önce parmaklarını paltosuna soktuğunu görmüştü ve Holland'ın Yakut Tarlalar'da hissetmiş olacağı gibi taşın sihrinin havadaki belli belirsiz vızıltısını hissedebiliyordu).

Kell, kalbi delicesine çarpmasına rağmen yerinden kıpırdamamak ve sakinliğini korumak için elinden geleni yapıyordu. Bir suçlu olmadığını, kraliyet ailesinin muhtemelen sadece yokluğundan endişe ettiğini kendi kendine hatırlatmaya çalışıyordu. *Tahtın* gözünde yanlış bir şey yapmamıştı. *Bilecek* halleri yoktu. Tabii Rhy, onun yokluğunda, kral ve kraliçeye Kell'in işlediği suçları anlatmadıysa. Anlatmazdı –Kell anlatmayacağını *umuyordu*– ama anlatsa bile Kell bir Antari'ydi. Kraliyet ailesinin bir üyesiydi. Saygı duyulacak, hatta korkulacak biriydi. Tembel bir biçimde, neredeyse küstahça, arkasındaki masaya yaslanırken kendine bu telkinde bulundu.

Kraliyet muhafızları onu canlı ve umursamaz bir biçimde orada gördüklerinde yüzlerine bir şaşkınlık yayıldı. Bir ceset mi bekliyorlardı? Arbede mi bekliyorlardı? Yarısı diz çöktü, yarısı ellerini kılıçlarının kabzalarına götürdü, ortadaki bir tanesiyse kaşlarını çatarak orada öylece durdu.

"Ellis," dedi Kell, kraliyet muhafızlarının başını selamlayarak.

"Üstat Kell," dedi Ellis bir adım öne çıkarak. "İyi misiniz?"

"Elbette."

Ellis huzursuzca kıpırdandı. "Sizin için endişelendik. Bütün saray endişelendi."

"Amacım kimseyi endişelendirmek değildi," dedi etrafındaki muhafızlara bakarak. "Gördüğünüz gibi gayet iyiyim."

Ellis etrafa bakındı, sonra tekrar Kell'e döndü. "Efendim... sadece... siz dışarıdaki teslimat görevinizden dönmeyince..."

"Geciktim," dedi Kell, bunun soruların önünü keseceğini umarak.

Ellis kaşlarını çattı. "İlanları görmediniz mi? Her yere ilan verildi."

"Yeni geldim."

"O halde beni bağışlayın," diye karşılık verdi Ellis dükkânı göstererek. "Ancak *burada* ne yapıyorsunuz?"

Fletcher kaşlarını çattı. Sadece Arnesçe konuşmasına rağmen, belli ki hakarete uğradığını anlayacak kadar kraliyet dilini biliyordu.

Kell'in yüzünde zorlama bir gülümseme belirdi. "Rhy'a hediye almaya geldim."

Muhafız gergin bir kahkahayla güldü.

"O zaman bizimle geleceksiniz?" diye sordu Ellis ve Kell, dile getirilmeyen sözleri anladı. *Zorluk çıkarmadan.*

"Elbette," dedi Kell ayağa kalkıp ceketini düzelterek.

Muhafızlar rahatlamış görünüyorlardı. Kell, Fletcher'a dönüp yardımı için teşekkür ederken aklından bir sürü düşünce geçiyordu.

"*Mas marist,*" diye yanıtladı dükkân sahibi esrarengiz bir biçimde. *Benim için zevkti.* "Sadece vatandaşlık görevimi yerine getirdim."

"Geri geleceğim," dedi Kell İngilizce (kraliyet muhafızı bunun üzerine tek kaşını kaldırdı), "işimi halleder halletmez aradığım şeyi bulmaya geri geleceğim." Bu sözler Lila'yaydı. Onu hâlâ odanın içinde hissedebiliyordu, onu saklarken bile taşı hissedebiliyordu. Taş ona fısıldıyordu.

"Efendim," dedi Ellis kapıyı işaret ederek, "önden buyurun."

Kell başıyla onayladı ve peşinden dışarı çıktı.

Muhafızların içeri daldıklarını duyduğu an, Lila taşı kavrayıp, *"Beni gizle,"* diyecek kadar sağduyulu davranmıştı.

Taş bir kez daha onun sözünü dinlemişti.

Teninin hemen altında kolundan yukarı doğru bir titreşim hissetti, güzel bir hisli –tılsımı son kullandığı zaman da böyle iyi hissetmiş miydi?–, sonra perde tekrar üzerini örttü ve Lila ortadan kayboldu. Tıpkı daha önceki gibi, kendisini görebiliyordu ama başka kimse onu göremiyordu. Ne muhafızlar, ne Fletcher ne de iki renkli gözleri Lila'dan tarafa doğrultulmuş ama şimdi bulunduğu değil, daha önce durduğu yere bakar gibi görünen Kell onu görebiliyordu.

Ancak Kell onu göremese de Lila onu görebiliyordu ve Kell'in, duruşuyla olmasa bile sesiyle gizlediği endişeyi yüzünden okuyabiliyordu; bunun altında ise sözlerinin sahte sakinliğinde gizli bir uyarı vardı.

Odaya yöneltilse de belli ki Lila'ya doğrultulmuş sözcükler daha ağzından çıkmadan bile sanki, *Kal,* diyordu. Bunun üzerine Lila bekledi ve Kell'in beş muhafızdan dördüyle sokağa çıkmasını izledi. Miğferinin inmiş vizörü altında gizlenmiş yüzüyle muhafızlardan birinin arkada kalmasını izledi.

Fletcher, evrensel dilde ödeme anlamına gelen bir hareketle avcunu göstererek ona bir şey söylüyordu. Muhafız başıyla onayladı

ve Fletcher dönüp pencereden Kell'in gidişini izlerken muhafızın eli kemerine uzandı.

Lila ne olacağını anlamıştı.

Fletcher ise asla anlamamıştı.

Muhafız keseye uzanmak yerine bir bıçağa davrandı. Metal, dükkânın loş ışığında parıldadı ve ardından Fletcher'ın çenesinin altına, gırtlağına kırmızı bir çizik bıraktı.

Yeleleri bir önceki geçit töreninden kalma altın ve kırmızı kurdelelerle örülü beyaz kraliyet atlarının çektiği, üstü kapalı bir at arabası Kell'i bekliyordu.

Kell o tarafa yönelirken paltosunu çıkardı ve paltoyu soldan sağa çevirerek kollarını kraliyet giysisinin şimdi kırmızı olan kollarına geçirdi. Kral ve kraliçeye ne diyeceği konusunda kafasında hızla bir sürü düşünce geçiyordu; elbette gerçekleri söylemeyecekti. Ancak kralda Beyaz Londra'ya ait bir andaç vardı, özel odasında duran bir süs eşyasıydı ve Kell onu alabilirse, Lila'nın yanına geri dönebilirse ve taş... Lila ve taş şehirde bir yerlerdeydi; bu tedirgin edici bir düşünceydi. Ancak Lila'nın bir süreliğine yerinden kıpırdamamasını, belaya bulaşmamasını umuyordu.

Ellis, Kell'in yarım adım arkasından geliyor, peşinden üç muhafız daha izliyordu. Sonuncusu Fletcher'la konuşmak ve büyük ihtimalle ödül meselesini halletmek için geride kalmıştı. Kell Fletcher'ın ondan, işin içinde para olmasa da kendisini ihbar edecek kadar nefret ettiğinden emindi gerçi.

Saraya doğru nehrin devamında günün kutlamaları sona eriyor –hayır, sona ermiyor, *değişiyor*– ve yerini akşam kutlamalarına bırakıyordu. Müziğin sesi azalmış ve rıhtım ile pazar boyunca uzanan kalabalıklar seyrelerek Rhy'ın şerefine kadeh tokuşturmak için şehrin çeşitli barlarına ve pansiyonlarına geçiyorlardı.

"Gelin, efendim," dedi Ellis at arabasının kapısını ona açarak. Birbirine bakan koltuklar yerine bu at arabasının, ikisi de karşıya bakan iki sıra halinde koltukları vardı; muhafızlardan ikisi arkadaki koltuğa geçtiler, biri sürücünün yanına oturdu, Ellis ise on koltukta Kell'in yanına geçerek at arabasının kapısını kapattı. "Sizi eve götürelim."

Bu düşünce karşısında Kell'in göğsü sıkıştı. Taştan –ve ondan kurtulma görevinden– beri evi ve orada olmayı ne çok istediğini düşünmemeye çalışmıştı. Şimdiyse tek istediği Rhy'ı görmek, son bir kez ona sarılmaktı ve bu fırsattan dolayı içten içe memnundu.

Ellis at arabasının perdelerini çekerken Kell de titrek bir nefes vererek koltuğa yerleşti.

"Bunun için üzgünüm, efendim," dedi ve Kell tam ne için diye soracakken ağzına kapanan sıkıştırılmış bir kumaşla beraber ciğerleri acı tatlı bir şeyle doldu. Debelenerek kurtulmaya çalıştı ama zırhlı eldivenler bileklerini sarmış, onu koltuğa sabitlemişlerdi ve saniyeler içinde her şey kardı.

Muhafız, Fletcher'ın omzunu bıraktığında ve adam cansız bir yığın halinde öne devrilerek dükkânın eskimiş döşemesine çarptığında Lila perdenin altında, şaşkınlıkla nefes nefese kaldı.

Muhafız, cinayetten etkilenmemiş bir şekilde ve görünüşe bakılırsa, üzerine başka birinin kanının sıçradığından bihaber orada öylece duruyordu. Muhafız odayı taradı, bakışları Lila'nın üzerinden hızla geçti ama Lila, miğferindeki boşluktan muhafızın gözlerinde garip bir parıltı görür gibi oldu. Sihir gibi bir şey. İcabına bakılacak başka kimse kalmadığına ikna olan muhafız bıçağını kınına geri yerleştirdi, arkasını döndü ve dükkândan çıktı. Peşinden hafif bir zil sesi eşliğinde çıktıktan birkaç saniye sonra, Lila at arabasının hareketlenip sokakta gürültüyle uzaklaştığını duydu.

Fletcher'ın cesedi dükkânının zeminine yığılmış, tel tel sarı saçlarından kanlar akıyor ve göğsünün altındaki döşemeyi batırıyordu. Kendini beğenmiş ifadesi gitmiş, yerini bir kehribarın içinde hapsolmuş bir böcek misali ölüme has bir duyguyla şaşkınlığa bırakmıştı. Gözleri açık ve boştu ama gömleğinin cebinden solgun bir şey düşmüş, bedeni ve zemin arasına sıkışmıştı.

Beyaz kaleye çok benzer bir şey.

Lila yalnız olduğundan emin olmak için etrafa bakındı, sonra gizlenme büyüsünü bozdu. Sihri bozmak oldukça kolaydı ama taşı bırakmak çok daha zordu; bu epey zaman aldı ve sonunda taştan kurtulup tılsımı cebine geri koyduğunda bütün oda sarsıldı. Her yanını bir ürperti sararken içindeki sıcaklığı ve daha fazlasını beraberinde götürdü. Sihrin ardından kendini... *boş* hissetti. Lila açlığa alışkındı ama taşın yokluğu ona kemiklere işleyen türden bir açlık hissi, bir boşluk yaşatıyordu.

Lanet olası taş, diye içinden geçirirken botunun burnunu Fletcher'ın ölü omzunun altına sıkıştırdı ve onu ters çevirdi. Adamın boş bakışları şimdi tavana ve ona doğrultulmuştu.

Lila yayılan kırmızılığa bulaşmamaya özen göstererek diz çöktü ve kana bulanmış satranç taşını aldı.

Rahatlamayla küfrederek doğruldu ve satranç taşını elinde tarttı. İlk bakışta sıradan görünüyordu ama Lila parmaklarını taşın –ya da kemiğin veya oyulduğu şey her neyse onun– etrafına sardığında taşın enerjisi ile etrafındaki Londra'nın enerjisi arasındaki farkı neredeyse hissedebiliyordu. Belli belirsizdi, belki de ona öyle geliyordu ama kale, sıcak bir odanın içinde bir hava akımı gibiydi. Orada yersiz duracak kadar soğuktu.

Bu hissi üzerinden atarak satranç taşını botuna koydu (sihrin nasıl işlediğini bilmiyordu ama ihtiyaç duyulana kadar iki tılsımı birbirine yakın tutmak mantıklı görünmüyordu ve mecbur kalmadığı sürece çalıntı küçük taşa tekrar dokunmayacaktı). Fletcher'ın kanını pantolonuna sildi.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda Lila kendini başarılı hissediyordu. Ne de olsa elinde hem Siyah Londra *hem de* Beyaz Londra andacı vardı. Şimdi ihtiyacı olan tek şey Kell'di.

Kapıya döndü ve duraksadı. Kell ona bir yere kıpırdamamasını söylemişti ama Lila Fletcher'ın cesedine bakarken asıl Kell'in belaya bulaşmış olduğundan korkuyordu. Kırmızı Londra'ya geleli sadece bir gün olmuştu ama kraliyet muhafızlarının insanların boğazlarını durduk yere kesecekleri bir yere benzemiyordu. Belki Kell iyiydi. Ama ya değilse?

İçinden bir ses gitmesini söylüyordu, yıllardır hayatta kalmak için yaptığı hırsızlıklar ona iç sesini dinlemeyi öğretmişti. Üstelik, diye düşündü, şehirde kimse *Lila'yı* aramıyordu.

Kapıya yöneldi, tam kapıya varmak üzereyken gözü tekrar bıçağa takıldı; o çok heves ettiği bıçak daha önce onu bıraktığı sandığın üzerinde duruyordu. Kell onu dükkânda hırsızlık yapma konusunda uyarmıştı ama sahibi şimdi ölüydü ve orada öylece duruyordu. Bıçağı kaldırdı ve parmağını nazikçe keskin tarafında gezdirdi. Gerçekten güzel bir bıçaktı. Acaba dükkânı hırsızlardan koruyan büyüler de sahibiyle birlikte ölmüş müdür diye merak ederek kapıya baktı. Bunu test edebilirdi. Dikkatle kapıyı açtı, silahı yere koydu ve botunun burnuyla bıçağı eşikten dışarı fırlattı. Ters tepmesini –bir enerji akımı, acı dalgası veya bıçağın inatçı bir şekilde dükkâna dönmesini– bekleyerek yüzünü ekşitti ama hiçbir şey olmadı.

Lila açgözlü bir şekilde gülümsedi ve sokağa çıktı. Bıçağı aldı ve kemerinin içine yerleştirip Kell'i bulmak –şu an nasıl bir belaya bulaştıysa ondan kurtarmak– üzere yola koyuldu.

VI

Parrish ve Gen, bir ellerinde miğferleri, diğer ellerinde şarap kadehleriyle festivalde dolanıyorlardı. Parrish parasını geri kazanmış –aslında bitmek bilmeyen iskambil ve bahis oyunlarıyla ikisi de ne kâr ne zarar ederek harçlıklarını takas edip duruyorlardı– ve büyüklük göstererek Gen'e bir içki ısmarlamayı teklif etmişti.

Ne de olsa bu bir kutlamaydı.

Prens Rhy özel muhafızlarından en yakın ikisine, Isle boyunca toplanmış kalabalıkla birlikte şenliğin tadını çıkarmaları için birkaç saatliğine izin verme inceliğini göstermişti. Endişeye eğilimli olan Parrish tereddüt etmişti ama Gen, bütün günler içinde bugün Rhy'ın onlar olmadan, kısa bir süreliğine de olsa idare edebileceğine Parrish'i ikna etmişti. Bunun üzerine festival keşmekeşine dalmışlardı.

Kutlamalar nehri, her zamankinin üç katı büyüklüğündeki pazarı ve müdavimler, coşku, müzik ve sihirle dolup taşan kıyılarını kucaklıyordu. Şenlikler her yıl giderek büyüyordu; bir zamanlar sadece bir iki saat süren eğlenceler artık neredeyse tüm gün (bunun ardından birkaç günlük toparlanma süreci ve hayat normale dönünceye kadar heyecanın yavaş yavaş azalmasıyla) devam ediyordu. Ancak bugün, asıl kutlama günü, sabahki tören yerini yemekli,

içkili, keyifli bir akşamüstüne ve sonunda bir akşam balosuna bırakmıştı.

Bu yılki bir maskeli balo olacaktı.

Sarayın devasa basamakları şimdiden boşalmış, çiçekler toplanmış ve giriş salonuna sıralanmıştı. Sarayın hem dışına hem de içine alçak yıldızlar gibi ışık küreleri asılıydı, akşam kraliyet alanı doğan bir güneş gibi nehrin üzerinde değil de, ışıl ışıl gece gökyüzüyle çevrili bir ay misali tepedeymiş gibi görünmesi için lacivert halılar serilmişti. Londra'nın her yerinde gençler, güzeller ve elitler at arabalarına biniyor ve maskeleri, elbiseleri ve pelerinleri içinde saraya giderken sessizce İngilizce pratiği yapıyorlardı. Oraya vardıklarında ise kutsal biriymiş gibi prense tapacaklar, prens ise her zaman yaptığı gibi zevkle kendisine yöneltilen hayranlığının keyfini çıkaracaktı.

Saray duvarları arasındaki maskeli baloya sadece davetle girilebiliyordu ama nehir kıyısındaki parti herkese açıktı ve gece yarısından sonraya kadar kendi akışında devam eder, sona erdiğindeyse geri kalanlar evlerine dağılırlardı.

Parrish ve Gen çok geçmeden prensin yanına, görev başına geri dönecekti ama şimdilik pazarda bir çadır direğine yaslanmış, kalabalığı izleyip eğleniyorlardı. Parrish arada sırada Gen'in omzunu dürtüyordu; bu, kalabalığın içinde gözünü dört açması için sessiz bir uyarıydı. Resmen görev başında olmamalarına rağmen kraliyet zırhlarını (kadınların silahlı erkeklerden hoşlanması da cabasıydı) giymekten ve belaya karşı tetikte olmaktan gurur duyuyorlardı (en azından Parrish duyuyordu). Akşamüstü bela çoğunlukla Rhy'ın doğum gününü biraz fazla coşkuyla kutlayan birileri görünümünde çıkmış olsa da ara sıra bir tartışma patlak veriyor ve bir silah ya da sihir patlaması müdahale sebebi oluyordu.

Görünüşe göre Gen çok iyi zaman geçiriyordu ama Parrish huzursuzlanmaya başlamıştı. Ortağı bunu ısrarla Parrish'in sadece tek kadeh içmesine bağlıyordu ama Parrish öyle olduğunu düşünmüyordu. Havada bir enerji vardı ve uğultunun büyük ihtimalle

festivalden geldiğini bilse de bu onu huzursuz ediyordu. Mesele sadece etrafta normalden daha *fazla* güç olması değildi. *Farklı* bir şey vardı. Boş kadehini elleri arasında çevirip rahatlamaya çalıştı.

Bir grup ateş ustası alevleri ejderhalara, atlara ve kuşlara çevirerek yakınlarda bir gösteri sergiliyordu ve sihirli ateşlerinden çıkan ışık Parrish'in görüşünü bulandırıyordu. Görüşü yeniden netleştiğinde hemen ötede bir kadının bakışları gözüne ilişti; kırmızı dudaklı, sırma saçlı ve şehvetli, göğsü yarı kapalı, hoş bir kadındı. Parrish bakışlarını kadının göğsünden zorla ayırarak gözlerine çevirdi ve ardından kaşları çatıldı. Ne mavi, ne yeşil ne de kahverengiydi.

Kadının gözleri siyahtı.

Yıldızsız bir gökyüzü ya da bir kehanet tahtası kadar siyah.

Üstat Kell'in sağ gözü kadar siyah.

Emin olmak için gözlerini kısarak dikkatle baktı, sonra Gen'e seslendi. İş arkadaşı karşılık vermeyince başını çevirdi ve muhafızın, kalabalık içinde saraya doğru yönelen genç bir adamı –hayır, soluk, garip erkek kıyafetleri içinde bir *kızı*– izlediğini gördü.

Genç kıza, tuhaf görünümlüymüş ve buraya ait değilmiş gibi hafifçe kaşlarını çatarak bakıyordu ve kız gerçekten de öyle görünmesine rağmen siyah gözlü kadın kadar garip olduğu söylenemezdi. Parrish, Gen'in kolundan tuttu ve dikkatini zorla ondan öteye çevirdi.

"Kers?" diye homurdandı Gen neredeyse şarabını dökerek. *Ne?*

"Oradaki mavili kadın," dedi Parrish kalabalığa dönerek. "Gözleri..." Ancak cümlesi yarım kaldı. Siyah gözlü kadın gitmişti.

"Abayı yaktın, değil mi?"

"Öyle değil. Yemin ederim, gözleri... gözleri *siyahtı*."

Gen tek kaşını kaldırdı ve kadehinden bir yudum aldı.

"Belki kutlamayı gerçekten biraz fazla kaçırmışsındır," dedi diğer muhafızın koluna vurarak. Parrish omzunun üzerinden oğlan kıyafetleri içindeki kızın bir çadırın içinde gözden kaybolmasını izledikten sonra Gen kaşlarını çattı ve ekledi: "Görünüşe bakılırsa yalnız değilsin."

Parrish onun bakışlarını takip etti ve sırtı onlara dönük bir adamın, pazarın ortasındaki bir kadına sarıldığını gördü. Kutlama günü olmasına rağmen adamın elleri biraz fazla hareketliydi ve kadın halinden memnun görünmüyordu. İtmek istercesine ellerini adamın göğsüne götürdü ama adam onu daha şiddetle öperek karşılık verdi. Gen ve Parrish yerlerinden ayrılıp çifte yöneldiler. Sonra birdenbire kadın karşı koymayı bıraktı. Elleri iki yanına indi ve başı yana sarktı. Adam onu bıraktığındaysa kadın sallanarak bir koltuğa çöktü. Adam arkasını döndü ve kalabalığın içinde yarı sendeleyip yarı yürüyerek oradan uzaklaştı.

Parrish ve Gen ortalığı ayağa kaldırmamak için yavaş, istikrarlı adımlarla arayı kapatarak peşinden gittiler. Adam kalabalığın içinde bir belirip bir yok olduktan sonra, sonunda çadırların arasından nehir kıyısına yöneldi. Muhafızlar adımlarını hızlandırdılar ve adam gözden kaybolduktan hemen sonra arayı kapattılar.

"Hey sen," diye seslendi Gen önden giderek. Hep öyle yapardı. "Dur."

Isle'a yönelen adam yavaşlayarak durdu.

Tek eli kılıcında ona doğru yaklaşarak, "Arkanı dön," diye emretti Gen.

Adam döndü. Yabancının yüzünü görür görmez Parrish'in gözleri kocaman açıldı. Gözlerinin olması gereken yerde parlak ve gece nehir taşları kadar kara iki siyahlık vardı ve etrafındaki teni siyah damarlarla kaplıydı. Adamın ağzı kıvrılarak yerini bir gülümsemeye bıraktığında lekeler kül gibi dağıldı.

"*Asan narana*," dedi Arnesçe olmayan bir dilde. Elini uzattı ve Parrish, adamın elinin tamamen kapkara olduğunu; parmak uçlarının kemikleri görünene kadar incelip kömüre dönmüş olduğunu görünce irkildi.

"Kral aşkına, bu da neyin..." diye başladı Gen ama bitirmeye fırsatı olmadı çünkü adam gülümsedi ve kararmış elini zırhtan geçirip muhafızın göğsünün içine soktu.

"Kara kalp," dedi bu kez İngilizce.

Adam ya da her ne haltsa, parmakları kan içinde elini geri çektiğinde Parrish dehşet içinde donakaldı. Gen yere yığıldı ve Parrish şoku atlatarak harekete geçti. Kraliyetin kısa kılıcını çekip öne atıldı ve bıçağı siyah gözlü canavarın karnına sapladı.

Yaratık bir anlığına eğlenmiş gibi göründü. Sonra sihirli bıçaktaki büyü etkisini gösterip adamı sihrinden ayırırken Parrish'in kılıcı parıldamaya başladı. Siyahlık, adam tekrar sıradan bir görüntüye kavuşana kadar (ölen bir adam görüntüsü olmasına rağmen) gözlerinden ve damarlarından çekildiğinde gözleri kocaman açıldı. Adam titrek bir nefes aldı ve Parrish'in zırhına tutundu –elinin arkasında canilerin izi olan bir *X* işareti vardı– sonra Parrish'in bıçağı etrafında küle döndü.

Uçuşmaya başlayan kurum yığınına bakakalan Parrish, *"Lanet olsun,"* diye küfretti.

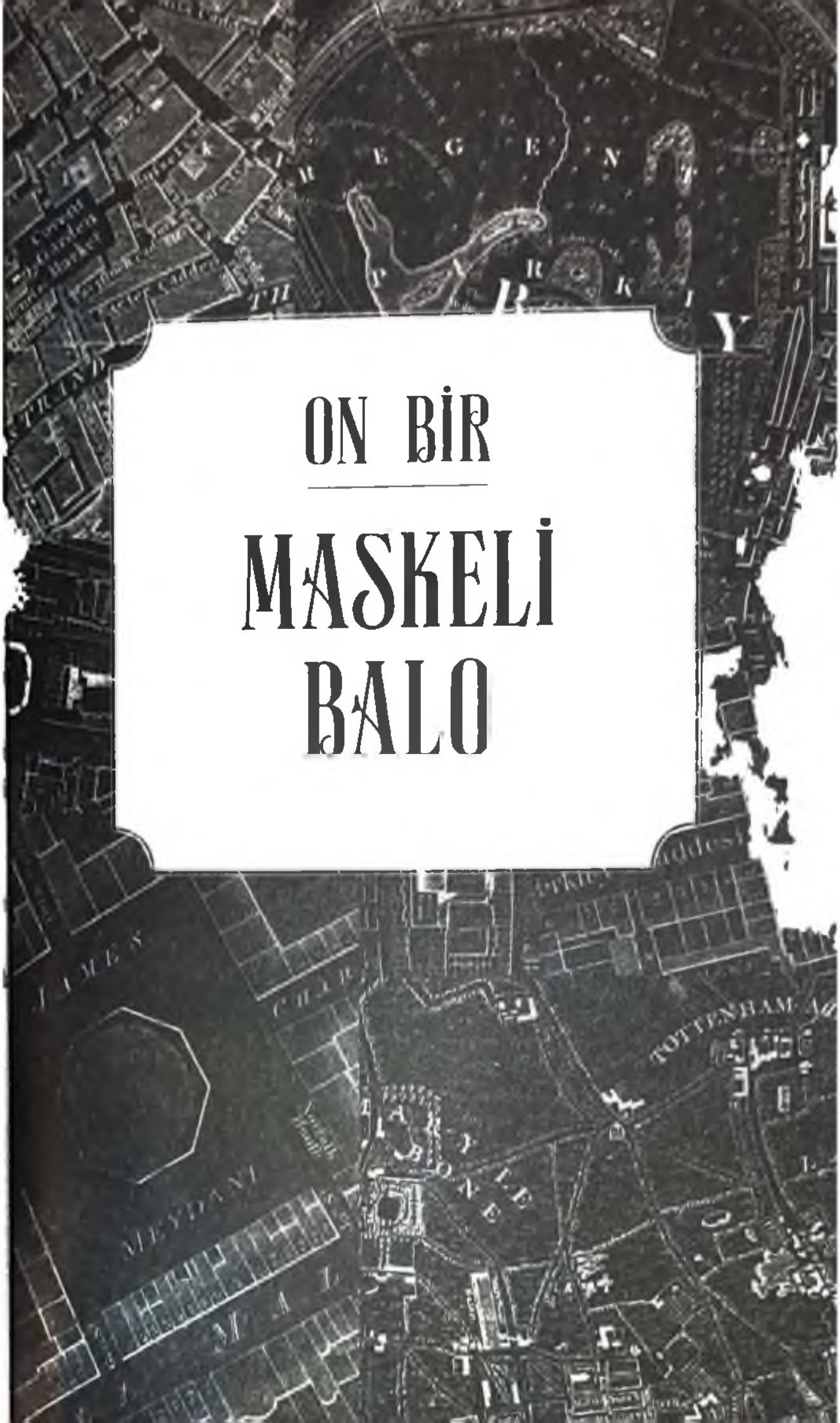
Sonra sırtında birdenbire kızgın bir acı belirdi ve başını eğip baktığında göğsünden çıkan kılıcın ucunu gördü. Kılıç korkunç, ıslak bir sesle kayarak dışarı çıktı ve saldırganı yanından dolaşırken Parrish'in dizleri boşaldı.

Ciğerleri kanla dolarak titrek bir nefes aldı ve başını kaldırıp baktığında Gen'in, kanlı bıçağı yanında sarkarak başında dikildiğini gördü.

"Neden?" diye fısıldadı Parrish.

Gen bir çift siyah göz ve meşum bir gülümsemeyle ona bakıyordu. *"Asan harana,"* dedi. "Asil kalp."

Sonra kılıcı başının üzerine kaldırdı ve aşağı doğru salladı.

ON BİR

MASKELİ BALO

I

Gün ışığı kenarlarını altın bir haleyle çevreleyerek arkasından batarken saray ikinci bir güneş gibi Isle'ın üzerinden yükseliyordu. Lila kalabalık pazarın içinde ilerleyerek parlak yapıya yöneldi –gün ve içkiler uzadıkça festival daha gürültülü bir hal almıştı– ve saraya vardığında *içeri* nasıl gireceğini düşündü. Taş kolay yanıtıyla aklını çelmek için nabız gibi atıyordu ama Lila sihri, başka seçeneği kalmayana dek, tekrar kullanmamaya karar vermişti. Taş çok fazla şey alıyordu ve bunu bir hırsızın sessiz kurnazlığıyla yapıyordu. Hayır, içeri girmenin başka bir yolu varsa Lila o yolu bulacaktı.

Sonra, saray yaklaştığı ve ön basamakları görüş alanına girdiğinde Lila fırsatını gördü.

Ana kapılar sonuna kadar açıktı, ipeksi mavi halı gece akan bir su gibi merdivenlerden dökülüyordu ve partiye giden kalabalık sürekli bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Bir baloya katılır gibi bir halleri vardı.

Lila akın halindeki misafirleri izlerken bunun yalnızca bir balo olmadığını fark etti.

Bu bir *maskeli baloydu.*

Kadınların ve erkeklerin hepsi maskeliydi. Bazı maskeler basit boyalı deriden; bazıları boynuzlar, tüyler veya mücevherlerle bezeli bir şekilde çok daha süslüydü ve bazıları yalnızca gözleri örterken,

diğerleri açıkta hiçbir yer bırakmıyordu. Lila muzipçe sırıttı. İçeri girmek için sosyetenin bir üyesi olması şart değildi. Yüzünü asla göstermemesi gerekiyordu.

Ancak görünüşe göre, her misafirde olan bir şey daha vardı: *davetiye*. Bunu edinmenin daha zor olacağından endişe etti. Ancak tam o sırada, şans eseri veya kaderin cilvesiyle Lila tatlı, tiz kahkahalar duydu ve dönüp baktığında en fazla onun yaşlarındaki üç kızın, tören giysileri ve kocaman tebessümleriyle cıvıldaşarak yardım eşliğinde at arabasından inerek yola adım attıklarını gördü. Lila kızları gündüzki geçit töreninden hemen tanımıştı; bunlar Rhy ve Lila'nın artık Kell olduğunu anladığı "siyah gözlü prens" için ayılıp bayıldıkları kızlardı. İngilizce pratik yapan kızlar. *Tabii ya*. Ne de olsa İngilizce soyluların ve onlarla haşır neşir olanların diliydi. Lila'nın gülümsemesi genişledi. Kell belki de haklıydı: Başka bir ortamda Lila'nın aksanı göze batmasına yol açabilirdi. Ancak burada kalabalığa karışmasını, buraya *ait olmasını* sağlayacaktı.

Kızlardan biri –daha önce İngilizcesiyle övünen– altın bezeli bir davetiye çıkardı ve üçü birkaç saniye davetiyeyi inceledikten sonra kız onu tekrar kolunun altına sıkıştırdı. Lila kızlara doğru gitti.

"Affedersiniz," dedi kızın dirseğine dokunarak. "Maskeli balo saat kaçta başlıyor?"

Kız onu hatırlamamışa benziyordu. Kız Lila'ya onu tartan – Lila'da kızın birkaç dişini sökme isteği yaratan türden– bir bakış attıktan sonra gergin bir şekilde gülümsedi. "Şimdi başlıyor."

Lila gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. Kız artık davetiyesinin yanında olmadığından bihaber yanından ayrılırken, "Elbette," dedi Lila.

Kızlar sarayın basamaklarına doğru yöneldiler ve Lila ganimetini inceledi. Başparmağını kâğıdın altın varaklı kenarları ve süslü Arnesçe yazılarının üzerinde gezdirdi. Tekrar yukarı, saray kapılarına yönelen kalabalığa baktı ama kalabalığa katılmadı. Merdivenlerden çıkan kadın ve erkekler mücevher renkli gece elbiseleri ve koyu renk, şık takım elbiseleri içinde neredeyse parlıyorlardı.

Cafcaflı pelerinleri omuzlarından dökülüyor ve değerli metal şeritler saçlarında ışıldıyordu. Lila, eski püskü pelerini ve yıpranmış kahverengi botlarıyla kendine baktı ve hiç olmadığı kadar pejmürde hissetti. Cebinden çıkardığı buruşuk siyah kumaştan bir şerit olan maskesini taktı. Bir davetiye ve akıcı bir İngilizceyle bile bu kılıkla içeri alınmazdı.

Maskeyi pelerininin cebine geri koydu ve yakındaki pazar tezgâhlarına bakındı. Stantların ilerisi yiyecek ve içeceklerle doluydu ama burada, saraya en yakın uçta başka eşyalar satılıyordu. Efsunlar vardı, evet ama aynı zamanda bastonlar, ayakkabılar ve başka süslü giysiler de vardı. En yakındaki çadırın ağzından dışarı kumaşlar ve ışık saçılıyordu; Lila doğrularak içeri girdi.

Karşı duvarda yüzlerce surat onu karşıladı, duvar maskelerle doluydu. Ciddiden karmaşığa, güzelden groteske bir sürü surat karşısında gözlerini kısıyor, kaşlarını çatıyor ve onu içeri buyur ediyordu. Lila suratların yanına gitti ve bir tanesine uzanıp askısından çıkardı: Şakaklarından burgu halinde çıkan iki boynuzlu siyah bir yarım maske.

"A tes fera, kes ile?"

Lila sıçradı ve yanında bir kadının dikildiğini gördü. Ufak tefek, toplu bir kadındı; yarım düzine örgüsü yılan gibi başının etrafına kıvrılmış ve içine saç tokası gibi bir maske yerleştirilmişti.

"Özür dilerim," dedi Lila alçak sesle. "Ben Arnesçe konuşmuyorum."

Kadın sadece gülümsemekle ve ellerini geniş karnının önünde kavuşturmakla yetindi. "Ah, ama İngilizceniz harika."

Lila rahat bir nefes aldı. "Sizin de öyle."

Kadının yüzü kızardı. Belli ki bu bir övünç kaynağıydı. "Ben balonun bir hizmetkârıyım," diye yanıtladı. "Öyle olması gerekir." Sonra Lila'nın elindeki maskeyi işaret etti. "Biraz kasvetli, sizce de öyle değil mi?"

Lila maskenin gözlerine baktı. "Hayır," dedi. "Bence mükemmel."

Sonra Lila maskeyi çevirdi ve fiyatı olması gereken sayılar dizisine baktı. Şilin veya sterlin yazmıyordu ama Lila, paranın cinsi ne olursa olsun bunu alamazdı. Gönülsüzce maskeyi askısına geri koydu.

"Mükemmelse neden geri koydunuz?" diye üsteledi kadın.

Lila derin bir iç çekti. Satıcı orada dikilmese maskeyi çalacaktı. "Hiç param yok," dedi elini cebine sokarak. Saatin gümüşüne dokundu ve yutkundu. "Ancak bu var..." Saati cebinden çıkardı ve kadının kanı fark etmeyeceğini umarak (çoğunu silmeye çalışmıştı) uzattı.

Ancak kadın başını iki yana sallamakla yetindi. *"An, an,"* dedi Lila'nın parmaklarını saatin üzerine geri kapayarak. "Hangi şekilde olursa olsun sizin paranızı alamam."

Lila'nın kaşları çatıldı. "Anlamıyorum..."

"Sizi bu sabah gördüm. Pazarda." Lila'nın aklı, tutuklanmak üzere olduğu olay yerine geri gitti. Ancak kadın hırsızlık olayından bahsetmiyordu. "Üstat Kell ve siz... arkadaşsınız, değil mi?"

"Sayılır," dedi Lila, kadının gizemli gülümsemesi karşısında yüzü kızararak. "Hayır," diye düzeltti, "hayır, öyle demek istemedim..." Ancak kadın Lila'nın elini okşamakla yetindi.

"Ise av eran," dedi kadın nazikçe. "Başkasının hayatına karışmak," doğru sözcüğü aradı, "bana düşmez. Ancak Üstat Kell *aven*'dir –*kutsal* biridir– şehrimizin kraliyetinin bir cevheridir. Siz onun, o da sizinse benim dükkânım da sizindir."

Lila yüzünü ekşitti. Bağıştan nefret ederdi. İnsanlar bir şeyi karşılıksız verdiklerini düşünürken bile, bu, her şeyin dengesini bozan bir yükle, bir zincirle beraber gelirdi. Lila nezaket karşısında kendini borçlu hissetmektense bir şeyi doğruca çalmayı tercih ederdi. Ancak giysilere ihtiyacı vardı.

Kadın Lila'nın gözlerindeki tereddütü gördü. "Buradan değilsiniz, o yüzden bilmiyorsunuz. Arnesliler borçlarını birçok şekilde öderler. Hepsinin karşılığı madeni para değildir. Şu an sizin vere-

ceğiniz bir şeye ihtiyacım yok, o yüzden başka bir zaman, başka bir şekilde karşılığını ödersiniz. Tamam mı?"

Lila tereddüt etti. Sonra her yanında yankılanacak kadar gürültüyle sarayın çanları çalmaya başladı ve Lila başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi.

Satıcı gülümsedi. *"Ir chas,"* dedi. "Şimdi gelin, üzerinize göre bir şeyler bulalım."

"Hımm." Adının Calla olduğunu söyleyen satıcı kadın dudağını ısırdı. "Korseli bir şey tercih etmediğinizden emin misiniz? Ya da kuyruklu bir şey?"

Calla, Lila'yı elbiselerin olduğu rafın önüne çekmeye çalışmış ama Lila'nın gözleri dosdoğru erkek paltolarının olduğu tarafa gitmişti. Sert omuzları, dik yakaları ve ışıltılı düğmeleriyle muazzam şeylerdi.

"Hayır," dedi Lila birini raftan çıkararak. "İstediğim şey *tam olarak* bu."

Satıcı ona tuhaf bir büyülenme ama küçük –ya da iyi gizlenmiş– bir yargılamayla baktı ve ekledi: "*Anesh.* Eğer bunda karar kıldıysanız, size bir de bot bulabilirim."

Birkaç dakika sonra Lila kendini çadırın perdeli bir köşesinde, sahip olmak bir yana, hayatında dokunduğu en güzel giysileri tutarken buldu. *Ödünç*, diye düzeltti kendini. Karşılığını ödeyinceye kadar ödünç alıyordu.

Farklı ceplerinden bir şeyler –siyah taş, beyaz kale, kan lekeli gümüş saat, davetiye– çıkardı ve botları ile eski yıpranmış pelerinini üzerinden çıkarmadan önce yere koydu. Calla ona yeni siyah bir tunik –bedenine o kadar iyi oturmuştu ki üzerinde bir tür dikiş büyüsü olabilir mi diye merak etti–, bir de kemikli vücuduna hâlâ biraz bol olan dar kalıplı bir pantolon vermişti. Lila kendi kemerini

takmakta ısrar etmişti, Calla ise ona botları uzatırken kemere takılı duran silahlar karşısında şaşkınlığını gizleme inceliğini göstermişti.

Her korsanın iyi bir çift bota ihtiyacı vardı ve gevşek pamuktan daha yumuşak bir şeyle astarlanmış bu siyah deri botlar şahaneydi; Lila onları giydiğinde alışık olmadığı neşeli bir ses çıkardı. Bir de paltosu vardı. Boynunun iki yanında cam gibi kırmızı kopçalarıyla birleşerek ve omuzlarının üstünden sırtına dökülerek bele oturan, kendinden yarım pelerini olan *simsiyah,* kadifemsi ve zengin görünümüyle dik yakalı, güzel, hayal gibi bir şeydi. Lila aşağı kadar uzanan parlak kuzguni düğmelerde parmaklarını hayranlıkla gezdirdi. Hiçbir zaman süse ve gösterişe düşkün olmamıştı; tuzlu hava, sağlam bir tekne ve boş bir haritadan başka bir şey istememişti ama şimdi zengin kumaşlarla kuşanmış, uzak bir diyardaki yabancı bir yerin tezgâhı önünde dururken bunun çekimine girmeye başlamıştı.

Sonunda bekleyen maskeyi kaldırdı. Tezgâhta asılı duran suratların çoğu tüyden, dantelden ve cam süslemelerden yapılma narin, güzel şeylerdi. Ancak bu farklı anlamda güzeldi. Lila'ya, elbise ve süslü şeylerden çok keskin bıçakları ve geceleri denizlerde olan gemileri hatırlatıyordu. *Tehlikeli* görünüyordu. Lila maskeyi yüzüne yerleştirip gülümsedi.

Köşeye dayalı gümüş boyalı bir ayna vardı ve aynadaki yansımasına hayran kaldı. Evindeki ARANIYOR ilanlarındaki hırsızın yansımasını pek andırmıyordu, leş bir hayattan kaçmak için para biriktiren sıska kıza ise hiç benzemiyordu. Cilalı botları bacak boyunu uzatarak dizinden parmak ucuna kadar ışıldıyordu. Paltosu omuzlarını geniş göstererek belini sarmıştı. Maskesiyse yanaklarını sivriltmiş, siyah boynuzları hem şık hem de canavarımsı bir şekilde başının üzerinde kıvrılarak yükseliyordu. Kendisine uzun uzun, hayranlıkla baktı, tıpkı sokaktaki kızın baktığı gibi, ama artık alay edecek bir tarafı yoktu.

Delilah Bard bir krala benziyordu

Doğrularak, *Hayır,* diye düşündü. Bir *fatihe* benziyordu.

Perdenin dışından satıcı kadının sesi yükseldi: "Lila?" Adını sanki *i* harfiyle doluymuş gibi söylemişti. "Oldu mu?" Lila eşyalarını paltosunun yeni ipek astarlı ceplerine koydu ve dışarı çıktı. Botlarının topukları gururla taş zeminde tıkırdadı –ancak adımlarını test etmişti ve ayağının ön kısımlarına basarak yürürse ses çıkarmadığını fark etti– ve Calla, *cık*'larken bile gözlerinde muzır bir parıltıyla gülümsedi.

"Mas aven," dedi. "Bir adamı baştan çıkarmaktan ziyade bir şehri kasıp kavurmaya hazırmış gibi görünüyorsun."

"Kell buna bayılacak," dedi Lila ve Kell'in adını söylerken bunu belli belirsiz bir yumuşaklık ve samimiyetle dile getirmesi karşısında satıcı kadın keyifle kıpırdandı. Sonra çanlar şehirde tekrar yankılandı ve Lila içinden lanet okudu. "Gitmem gerek," dedi. "Tekrar teşekkür ederim."

Calla, "Borcunu geri ödeyeceksin," demekle yetindi.

Lila başıyla onayladı. "Ödeyeceğim."

Çadırın ağzına geldiğinde satıcı kadın ekledi: "Ona göz kulak ol."

Lila zalimce gülümsedi ve paltosunun yakasını kaldırdı. "Olacağım," dedi ve sokağa çıkarak gözden kayboldu.

II

Kell'in başının üzerinde bulanık halde kırmızı, altın rengi ve lacivert lekeler belirdi. Lekeler önce geniş çizgilerden ibaretti ama görüşü netleşmeye başlarken bunların, her biri kumaştan gökyüzü benzeri desenler çizerek kraliyet yatak odalarının tavandan sarkan saray perdeleri olduğunu tanıdı.

Kell gözlerini kısarak yukarı baktığında Rhy'ın odasında olması gerektiğini fark etti.

Çünkü kendi odasındaki tavan, gümüşlerle bezeli, siyaha yakın kumaş dalgaları halinde gece yarısı gibi dekore edilmişti; kraliçenin tavanı bulutsuz ve mavi bir akşamüstü gibiydi ve kralınki ise sarı ve turuncu şeritler halinde bir alacakaranlığı andırıyordu. Sadece Rhy'ın tavanı böyle kaplanmıştı; şafak gibi. Kell'in başı dönüyordu; düşüncelerini toplamaya çalışırken gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı.

Yumuşak minderli bir kanepede uzanıyordu. Duvarların ötesinde müzik çalıyordu; bu bir orkestraydı ve müziğe kahkaha ile cümbüş sesleri eşlik ediyordu. Tabii ya. Rhy'ın doğum günü balosu. O sırada biri boğazını temizledi. Kell gözlerini zorlayarak tekrar açtı ve başını çevirdiğinde Rhy'ın karşısında oturduğunu gördü.

Prens, ayak bileğini dizinin üzerine uzatarak bir sandalyeye oturmuş çayını yudumlarken çok sinirli görünüyordu.

"Kardeşim," dedi Rhy fincanını yana eğerek. Simsiyah giyinmişti; paltosu, pantolonu ve botları düzinelerce altın düğmeyle bezeliydi. Başının tepesinde her zamanki tacı yerine binlerce minik parıltılı altın pul işlenmiş şatafatlı bir maske vardı.

Kell gözlerinin önündeki saçı kenara iteceği sırada yapamadığını fark etti. Elleri arkasından kelepçelenmişti.

"Şaka yapıyor olmalısın..." Sürünerek doğrulup oturur pozisyona geçti. "Rhy, kral aşkına bileğimde bunların ne işi var?" Bu kelepçeler Gri Londra'daki sıradan kelepçelere hiç benzemiyordu. Direnince kör edici bir acıya yol açan Beyaz Londra'dakilere de benzemiyordu. Hayır, bunlar sert demirden yapılma ve sihrin etkisini azaltacak şekilde tasarlanmış büyüyle oyulmuştu. Kraliyet kılıçları kadar keskin olmasa da etkiliydi.

Rhy çay fincanını süslü bir sehpanın üzerine koydu. "Tekrar kaçmana izin veremezdim."

Kell derin bir iç çekti ve başını geriye doğru kanepeye yasladı. "Bu inanılmaz. Beni bayıltmanın sebebi de bu muydu? Sahiden, Rhy."

Rhy kollarını kavuşturdu. Basbayağı surat asıyordu. Kell zorlukla başını kaldırıp etrafına baktığında odada onlarla birlikte hâlâ resmi zırhları, miğferleri ve kapalı vizörleriyle iki kraliyet muhafızı olduğunu fark etti. Ancak Kell, Rhy'ın özel muhafızlarını zırhlı da olsalar zırhsız da olsalar tanıyacak kadar iyi biliyordu ve buradakiler onlar değillerdi.

"Gen ve Parrish nerede?" diye sordu Kell.

Rhy miskince omuz silkti. "Eğlenceyi biraz fazla kaçırıyorlardır herhalde."

Kell kelepçelerden kurtulmaya çalışarak kanepenin üzerinde kıpırdandı. Çok sıkı bağlanmışlardı. "Sence biraz abartmıyor musun?"

"Nerelerdeydin, kardeşim?"

"Rhy," dedi sertçe. "Çıkar şunları."

Rhy'ın botu dizinden kaydı ve sertçe yere bastı. Oturduğu yerde doğrularak Kell'e döndü. "Doğru mu?"

Kell kaşlarını çattı. "Ne doğru mu?"

"Sende Siyah Londra'dan bir parça olduğu?"

Kell kaskatı kesildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Doğru mu?" diye üsteledi prens.

"Rhy," dedi Kell yavaşça. "Sana bunu kim söyledi?" Taştan kurtulmak isteyenler ve taşı geri isteyenler dışında kimsenin bundan haberi yoktu.

Rhy kederle başını iki yana salladı. "Şehrimize ne getirdin, Kell? Şehrimizi nasıl bir belaya bulaştırdın?"

"Rhy, ben..."

"Bunun olacağı konusunda seni uyarmıştım. Anlaşmalarına devam edersen yakalanacağını ve o zaman seni benim bile koruyamayacağımı söylemiştim."

Kell dehşete kapıldı.

"Kral ve kraliçe biliyor mu?"

Rhy'ın gözleri kısıldı. "Hayır. Henüz değil."

Kell az da olsa rahat bir nefes aldı. "Bilmelerine gerek yok. Gerekeni yapacağım. Onu geri götüreceğim, Rhy. Devrilen şehre kadar gidip geri götüreceğim."

Rhy'ın kaşları çatıldı. "Bunu yapmana izin veremem."

"Neden?" diye sordu Kell. "Tılsımın ait olduğu tek yer orası."

"Nerede o şimdi?"

"Güvende," dedi Kell öyle olduğunu umarak.

"Kell, bana izin vermezsen sana yardım edemem."

"Ben çaresine bakacağım, Rhy. Sana söz veriyorum, çaresine bakacağım."

Prens başını iki yana sallıyordu. "Sözler yetmez," dedi "Artık yetmez. Bana taşın nerede olduğunu söyle."

Aralarına derin bir sessizlik çöktü. Rhy gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Sonra nihayet dudakları, başkasına aitmişçesine küçük, karanlık bir gülümsemeye büründü.

"Ah, Kell," dedi. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve gömleğinin yakası altından bir şey Kell'in gözüne ilişti. Bu bir kolyeydi. Kan kırmızı kenarlarıyla cam bir kolye. Bunu tanıyordu, daha birkaç gün önce görmüştü.

Astrid Dane'in üzerinde görmüştü.

Kell ayağa fırladı ama muhafızlar üzerine atılmış, onu geri tutuyorlardı. Hareketleri fazla sakin, kavrayışları fazla eziciydi. Zorlama büyüsü. Elbette. Vizörlerinin neden kapalı olduğu anlaşılıyordu. Uğradıkları baskı gözlerinden okunurdu.

"Merhaba, çiçek çocuk." Sözcükler Rhy'ın ağzından hem ona ait hem de değilmiş gibi bir sesle çıkıyordu.

"Astrid," diye tısladı Kell. "Saraydaki herkese zorlama büyüsü mü yaptın?"

Rhy'ın dudaklarından alçak sesli bir kıkırdama çıktı. "Henüz değil ama üzerinde çalışıyorum."

"Erkek kardeşime ne yaptın?"

"Onu yalnızca ödünç aldım." Rhy'ın parmakları gömleğinin yakasının altında kıvrıldı ve kolyeyi dışarı çıkardı. Bu sadece bir şey olabilirdi: Bir aidiyet efsunu. "Antari kanı," dedi Astrid gururla. "Büyünün her iki dünyada da var olmasını sağlıyor."

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye söylendi Kell. "Seni..."

"Ne yapacaksın? Canımı mı yakacaksın? Sevgili prensinin canını yakma riskini mi alacaksın? Sanmam." Dudaklarına yine Rhy'ın yüzüne çok yabancı duran o soğuk gülümseme yayıldı. "Taş nerede, Kell?"

"Burada ne işin var?"

"Belli değil mi?" Rhy'ın eli odayı gösterdi. "Yayılıyorum."

Kell, metali bileklerine batan kelepçeleri zorladı. Kelepçeler temel yetenekleri bastıracak ve büyüyü engelleyecek kadar güçlüydü ama Antari sihrini engelleyemezdi. Eğer...

"Taşı nereye sakladığını söyle."

Kell zaman kazanmaya çalışarak, "Neden kardeşimin bedeninde olduğunu söyle," diye karşılık verdi.

Astrid prensin kabuğunun içinden derin bir iç çekti. "Savaşla ilgili ne az şey biliyorsun. Muharebeler dışarıdan içeriye doğru cereyan edebilir ama savaşlar hep içten dışa doğru kazanılır." Rhy'ın bedenini işaret etti. "Krallıklar ve tahtlar içeriden ele geçirilir. En güçlü kale, *dışarıdan* her türlü saldırıya karşı dayanabilir ama onlar bile arkadan gelecek bir saldırıya karşı güçlü değildir. Sarayına basamaklardan girseydim, buraya kadar gelir miydim? Oysa şimdi, geldiğimi kimse görmeyecek. Ne kral, ne kraliçe ne de halk. Ben onların sevgili prensleriyim ve aksini seçene kadar da öyle kalacağım."

"Biliyorum," dedi Kell. "Senin ne ve kim olduğunu biliyorum. Ne yapacaksın, Astrid? Beni öldürecek misin?"

Rhy'ın yüzü garip bir tür sevinçle aydınlandı. "Hayır," sözcük ağzından çıkıverdi, "ama öldürmüş olmamı dileyeceğinden eminim. Şimdi," Rhy'ın eli Kell'in çenesine doğru kalktı, "taşım nerede?"

Kell erkek kardeşinin kehribar gözlerine ve gözlerinin ötesinde erkek kardeşinin bedeninde gizlenen şeye baktı. Rhy'a, büyüye karşı mücadele etmesi için yalvarmak istiyordu. Ancak bir işe yaramazdı. *O* orada olduğu sürece Rhy yok demekti.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Kell.

Rhy'ın gülümsemesi yırtıcı ve keskin bir şekle büründü. Rhy'ın ağzından, "Biliyor musun..." sözcükleri döküldü ve Rhy elini kaldırarak uzun parmaklarını ve parlak yüzüklerle bezeli ellerini inceledi. Aynı eller, taşlı tarafları içe bakacak şekilde yüzüklerini çevirmeye başladı. "Küçük bir yanım bunu diyeceğini umuyordu."

Sonra Rhy'ın parmakları yumruk biçimini alarak Kell'in çenesiyle buluştu.

Kell'in kafası yana savruldu, tam düşecekken muhafızlar daha sıkı kavrayıp Kell'i ayağa kaldırdılar. Kell'in ağzına kan tadı geldi ama Rhy o korkunç tebessümüyle ellerini ovuşturmakla yetindi. "Bu eğlenceli olacak."

III

Lila, yeni paltosunun yarım pelerini arkasından uçuşarak sarayın merdivenlerinden çıktı. Işıltılı geceyarısı halısı sanki gerçekten suymuş gibi basamaklardan yukarı her çıkışta hafifçe dalgalanıyordu. Diğer misafirler merdivenlerden çiftler veya küçük gruplar halinde çıkıyorlardı ama Lila tek başına çıkarken diğerlerinin mağrur kibirlerini –omuzlar geride, baş yukarıda– taklit etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Zengin kesimden gelmese de tavırlarını ve yapmacıklıklarını taklit edenlerden yeterince çalmıştı.

En üst basamakta davetiyeyi, eğilerek kendisine selam verip kenara çekilen ve onu çiçeklerle kaplı bir antreye buyur eden siyah ve altın renklerine bürünmüş bir adama verdi. Lila'nın hayatı boyunca gördüğünden çok daha fazla çiçek vardı: Güller, zambaklar, şakayıklar, nergisler, açelyalar ve görüp de tanıyamadığı daha başka çiçekler. Kar tanelerini andıran minik beyaz tomurcuk kümeleri olan çiçekler ve ayçiçekleri gibi devasa saplı gök mavisi çiçekler. Odanın içi hepsinin kokusuyla doluydu ama Lila'yı bunaltmıyordu. Belki de sadece kokuya alışıyordu.

Perdeli kapı aralığından içeri müzik akın ediyordu ve ötesindeki şeyin gizemi Lila'yı çiçek galerisine doğru çekmeye devam etti. Sonra tam perdeyi kenara çekmek için uzandığında diğer taraftan ikinci bir hizmetkâr daha belirdi ve yolunu kesti. Lila,

maskesi ve davetiyesi bir şekilde yeterli olmadı mı; sahtekâr, yabancı biri olduğu anlaşılacak mı diye endişelenerek gerildi. Parmakları paltosunun altındaki bıçağa doğru seğirdi.

Sonra adam gülümsedi ve bozuk bir İngilizceyle, "Kime hitap ediyorum?" dedi.

"Pardon?" diye sordu Lila alçak ve boğuk bir sesle.

Hizmetkârın kaşları çatıldı. "Size hangi unvan ve isimle seslenmeliyim, efendim?"

"Ah." Rahat bir nefes aldı ve elini yanına geri indirdi. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Kaptan Bard," dedi Lila, "*Deniz Kralı*'nın kaptanı." Hizmetkâr kararsız görünüyordu ama döndü ve itiraz etmeden duyduğunu söyledi.

Lila daha içeri bile adım atmadan adı odanın içinde yankılandı ve kayboldu.

İçeri girdiğindeyse ağzı bir karış açık kaldı. Dışarıdaki dünyanın canlı ihtişamı, içerideki dünyaya kıyasla sönük kalıyordu. Cam kubbeli; ışıkla, *sihirle*, dokunmuş gibi parıltılı duvar halılarının olduğu bir saraydı. Ortam sihirle doluydu. Taşın gizli, baştan çıkarıcı sihri değil; gürültülü, parlak, her şeyi kapsayan bir şeydi. Kell, Lila'ya sihrin görme, duyma ve tat almanın üzerinde fazladan bir duyu gibi olduğunu söylemişti, Lila şimdi anlıyordu. Her yerdeydi. Her şeydeydi. Sarhoş ediciydi. Lila enerjinin salonun içindeki yüzlerce bedenden mi yoksa salonun kendisinden mi geldiğini anlayamıyordu. Bu kesinlikle onu yansıtıyordu. Yankılanan bir salondaki ses gibi sihri *güçlendirmişti.*

Ayrıca tuhaf bir şekilde *–inanılmaz derecede–* tanıdıktı.

Sihrin altında, belki de sihir yüzünden, ortamın kendisi renk ve ışıkla canlı görünüyordu. Lila hiç St. James'ten içeri adım atmamıştı ama herhalde bunun ihtişamıyla kıyaslanamazdı. Onun Londra'sındaki hiçbir şey kıyaslanamazdı. Onun dünyası, Lila'yı, kendisini oradan kurtardığı; buraya, bu pırıl pırıl cevher gibi yere getirdiği için taşı öpme isteği uyandıracak kadar kasvetli ve boştu. Parmakları kaşınıyordu; üzerinde taşıdığı şeyin yakalanma riskini

göze alamayacak kadar değerli olduğunu kendine hatırlatarak yankesicilik yapma isteğine karşı koydu.

Perdeli kapı aralığı bir sahanlığa uzanıyor ve beylerin botları ile hanımların dönen etekleri altında kaybolmuş koridorun cilalı zeminine uzanan bir dizi merdivene açılıyordu.

Merdivenlerin dibinde kral ve kraliçe bütün misafirlerini karşılıyorlardı. Altınlar içinde kuşanmış dururlarken dayanılmaz bir biçimde şık görünüyorlardı. Lila daha önce hiç kraliyet ailesinin bu kadar yakınında olmamıştı –Kell'i saymıyordu– ve bir an önce sıvışıp gitmesi gerektiğini biliyordu ancak maskesinin havasını atma isteğine karşı koyamıyordu. Ayrıca ev sahiplerine selam vermemek kabalık olurdu. Kafasının içinde bir ses, *Pervasız,* diye homurdanıyordu ama Lila sadece gülümsemek ve merdivenlerden inmekle yetindi.

"Hoş geldiniz, Kaptan," dedi kral, Lila'nın elini sertçe tutarak.

"Majesteleri," dedi Lila sesinin tizleşmemesi için çaba harcayarak. Boynuzlarıyla kralı dürtmemeye dikkat ederek maskesini ona doğru salladı.

Lila kendisine uzatılmış eli öperken kraliçe de, "Hoş geldiniz," dedi. Ancak elini çekeceği sırada kraliçe ekledi: "Daha önce tanışmadık."

Lila, bakışları hâlâ yerde, "Kell'in bir arkadaşıyım," dedi mümkün olduğunca sıradan bir şekilde.

"Ah," dedi kraliçe. "O halde hoş geldiniz."

"Doğrusunu isterseniz," diye sürdürdü Lila, "Ekselansları, ben de onu arıyordum. Nerede olabilir, biliyor musunuz?"

Kraliçe ona boş bir ifadeyle baktıktan sonra, "Burada değil," dedi. Lila kaşlarını çatınca kraliçe ekledi: "Ancak endişe etmiyorum." Ses tonu garip bir biçimde monotondu, sanki kendisine ait olmayan bir cümleyi ezberinden okuyor gibiydi. Lila'nın göğsündeki kötü his daha da arttı.

"Geleceğinden eminim," dedi Lila elini kraliçenin elinden çekerek.

"Her şey yoluna girecek," dedi kral benzer bir boş sesle.

"Yoluna girecek," diye ekledi kraliçe.

Lila kaşlarını çattı. Bir tuhaflık vardı. Kraliçenin gözüne bakma küstahlığında bulunmayı göze alarak bakışlarını kaldırdı ve kadının gözlerinde belli belirsiz bir parıltı gördü. Fletcher'ın boğazını kestikten sonra muhafızın gözlerinde gördüğü parıltı. Bir tür *büyü* olmalıydı. Kimse bunu fark etmemiş miydi? Ya da başka kimse kraliyet ailesine cesurca bakma küstahlığında bulunmamış mıydı?

Sıradaki misafir Lila'nın arkasında boğazını temizleyince kraliçenin bakışlarından gözünü ayırdı. "Zamanınızı aldığım için özür dilerim," dedi hızlıca ve soylu ev sahiplerinin yanından hızla geçip balo salonuna girdi. Prensi arayarak dans eden ve içen kalabalığın arasında ilerliyordu ama havadaki meraka ve gözlerin sürekli kapılara ve merdivenlere kaymasına bakılırsa prens henüz gelmemişti.

Lila balo salonunun kenarındaki bir çift kapıdan hızla geçerek kendini bir koridorda buldu. Şehvetli bir biçimde birbirlerine sarılmış ve Lila'nın yanlarından geçip başka bir kapıdan geçtiğini fark edemeyecek kadar meşgul bir muhafız ile genç bir kadın dışında burası boştu. Sonra bir başka kapıdan daha geçti. Londra sokaklarında dolaşmak Lila'ya labirentimsi yerlerin akışıyla ilgili; zenginlerin merkezde yoğunlaşıp kenar köşelerde azaldığı konusunda epey şey öğretmişti. Fazla uzaklaşmadan sarayın atan kalbi etrafında gezinerek bir koridordan diğerine geçiyordu. Nereye gitse misafirler, muhafızlar ve hizmetkârlarla karşılaşıyordu ama karşısına ne Kell, ne prens ne de labirentte bir açık çıkıyordu. O sırada sarmal şeklinde bir merdivene denk geldi. Şık ama dar bir merdivendi; belli ki ortak kullanım için değildi. Lila balonun olduğu tarafa, arkaya doğru bir baktı, sonra basamaklardan çıkmaya koyuldu.

Üst kat sessizdi ve Lila sırf o sessizlikten değil, aynı zamanda cebindeki taşın vızıldamaya başlamasından da yaklaştığını anlıyordu. Sanki taş, Kell'in yakında olduğunu *hissedebiliyor* ve daha da yaklaşmak istiyordu. Lila yine bu duruma bozulmamaya çalıştı.

Kendisini yeni bir dizi koridorda buldu; ilki boştu, ikincisi değildi. Lila köşeyi döndü ve nefes nefese kaldı. Bir muhafızın gözünden kıl payı kaçarak karanlık bir kuytuya yaslandı. Muhafız gösterişli bir dizi kapının önünde dikiliyordu ve yalnız değildi. Hatta koridordaki kapıların hiçbirinde kimse beklemezken, en uçtaki kapı en az üç silahlı ve zırhlı adamla korunuyordu.

Lila yutkundu ve kemerinden en yeni bıçağını çıkardı. Tereddüt etti. Günlerdir ikinci kez kendini üçe karşı bir konumunda buluyordu. Bu işin iyi şekilde sonlanması gerekiyordu. Mezarda sonlanmayacak bir plan kurmaya çalışırken bıçağını sıkıca tuttu. Taş tekrar aynı ritimde uğuldamaya başladı ve taşı tam paltosundan isteksizce çıkaracakken durdu ve bir şey fark etti.

Koridor kapılarla doluydu ve en uçtakinde muhafızlar beklerken en yakındaki aralık duruyordu. Kapı lüks bir yatak odasına açılıyordu ve arkasında, perdeleri akşam havasında uçuşan bir balkon vardı.

Lila gülümsedi ve bıçağını kemerine geri koydu.

Aklına bir fikir gelmişti.

IV

Kell, Rhy'ın ince desenli, güzel işlemeli zeminine kan tükürdü. Rhy burada olsaydı hiç mutlu olmazdı. Ancak Rhy burada değildi.

"Taşı ver, gülüm." Rhy'ın dudakları arasından Astrid'in bunaltıcı ses tonu dökülüyordu. "O nerede?"

Kell, kolları hâlâ arkasına sabitlenmiş bir şekilde, dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. İki muhafız sürükleyerek onu ayağa kaldırırken, "Onu neden istiyorsun?" diye söylendi Kell.

"Elbette tahtı ele geçirmek için."

"Zaten bir tahta sahipsin," dedi Kell.

"Ölmekte olan bir Londra. Neden öldüğünü biliyor musun? Sizin yüzünüzden. Bu şehir ve korkakça kendini geri çekmesi yüzünden. Bizi kalkan yaptı ve şimdi biz mahvolurken kendisi geliştiyor. Telafisi için onu almaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Bir bedel olarak."

"Ne yani?" diye sordu Kell. "Sen bu dünyanın görkeminin sefasını sürebilesin diye erkek kardeşini kendi dünyanızın çürüyen cesedine mi terk edeceksin?"

Rhy'ın boğazından soğuk, sert bir kahkaha koptu. "Hiç de değil. Bu beni çok zavallı bir kız kardeş yapar. Athos ile ben birlikte yöneteceğiz. Yan yana."

Kell'in gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dünyaların dengesini yeniden sağlayacağız. Kapıları yeniden açacağız. Daha doğrusu, kapıları yıkıp herhangi birinin –*herkesin*– aralarında geçiş yapabileceği şekilde açık duran bir kapı yaratacağız. Meşhur iki Londramızın birleşmesi gibi düşün."

Kell'in beti benzi attı. Kapılar kilitli değilken bile kapılar *vardı*. Ve kapalı dururlardı. Dünyalar arasındaki açık bir kapı sadece tehlikeli değil, *dengesiz* de olurdu.

"Taş bunu yapacak kadar güçlü değil," dedi Kell kendinden emin bir izlenim yaratmaya çalışarak. Ancak değildi. Taş, Lila için bir kapı açmıştı. Ancak bir kumaş parçasına bir iğne deliği açmak ile kumaşı ortadan ikiye ayırmak çok farklı şeylerdi.

"Emin misin?" diye takıldı Astrid. "Belki de haklısındır. Belki taşın sendeki yarısı bunun için yeterli değildir."

Kell'in kanı dondu. "Bendeki yarısı mı?"

Rhy'ın ağzı bir tebessüm görünümünde kıvrıldı. "Kırık olduğunu fark etmedin mi?"

Kell sersemledi. "Pürüzlü kenar."

"Athos o şekilde buldu, iki parça halinde. Hazine bulmak hoşuna gidiyor, bilirsin. Hep öyle olmuştur. Küçüklüğümüzde değerli bir şey bulmak için kıyı boyunca taşlar toplardık. O bu alışkanlıktan hiç vazgeçmedi. Tek farkı, arayışları biraz daha karmaşıklaştı. Biraz daha isabetli hale geldi. Elbette Siyah Londra tasfiyesinden, kalıntıların yok edilmesinden haberdardık ama o, ölmekte olan dünyamızı kurtarmaya yardım edecek bir şey –*herhangi bir şey*– olması gerektiğinden çok emindi."

"Ve onu buldu," dedi Kell bileklerini metal kelepçenin içinden geçirmeye zorlayarak. Kenarları keskin değil, pürüzsüzdü ve koluna hafif bir acı yaysa da teni direniyordu. Dudağından Rhy'ın zeminine akan kana baktı ama muhafızlar onu sertçe tutuyorlardı.

"Yılmadan aradı," diye sürdürdü Astrid, Rhy'ın diliyle konuşarak. "Gizlenmiş birkaç işe yaramaz şey –bir defter, bir kumaş parçası– bulduktan sonra, o da nesi? Taş karşısında öylece duruyordu işte. Evet, ikiye bölünmüştü ama eminim, senin de fark ettiğin

üzere bölünmüş hali işe yaramasına engel değildi. Sonuçta sihir. Bölünse de etkisi azalmıyor. İki yarısı ayrıyken bile birbirine bağlı. Yarısı bile, dünyayı tek başına değiştirecek kadar güçlü. Ancak birbirlerini istiyorlar, anlarsın ya. Aradaki duvardan birbirlerini çekiyorlar. Kanının bir damlası bir kapı yaratmaya yetiyorsa taşın iki yarısının neler yapabileceğini düşün."

Duvarın kendisini yerle bir edebilir, diye düşündü Kell. *Gerçekliği ikiye böler.*

Rhy'ın parmakları bir sandalyenin sırtına vuruyordu. "İtiraf ediyorum, taşı sana vermek ve onu sınırdan geçirmene izin vermek benim fikrimdi."

Kell demir kelepçeler arasında bileklerini çevirirken yüzünü buruşturdu. "Holland'ı neden kullanmadın?" diye sordu daha fazla zaman kazanmaya çalışarak. "Yani taşı buraya kaçırması için? Belli ki o kolyeyi Rhy'a getirmiş."

Astrid, Rhy'ın dudaklarıyla gülümsedi ve bir parmağını hafifçe Kell'in yanağında gezdirdi. "Seni istedim." Yukarı uzanarak Kell'in saçlarına dolandığında Astrid öne eğildi ve çalıntı yanağını Kell'in kanlı yanağına bastırıp kulağına, "Sana bir keresinde hayatına sahip olacağımı söylemiştim," diye fısıldadı. Kell sertçe geri çekildi ve Rhy'ın eli boşa çıktı.

"Ayrıca," dedi Astrid derin bir iç çekerek. "Mantıklıydı. İşler ters gider ve suç kraliyetimize yıkılırsa başka şansımız olmayacaktı. İşler ters gider ve *yakalanırsan* suç senin başına patlayacaktı. Hobilerinden haberim var, Kell. Yanmış Kemik'in sırları sakladığını mı sanıyorsun? Benim şehrimde hiçbir şey gözden kaçmaz." Rhy'ın dili şakladı. "Sınırlararası kaçakçılık yapmak gibi kötü alışkanlığı olan bir kraliyet hizmetkârı. İnanması çok güç değil. Ayrıca işlerin *yolunda* gittiği ve bu kaleyi, bu krallığı ele geçirmeyi başardığım takdirde, bana karşı mücadele ederek neresi olduğu bilinmez bir yerde olmanı göze alamazdım. Burada, ait olduğun yerde olmanı istedim. Ayağımın dibinde."

Rhy'ın avcunda karanlık enerji çatırtıları başlarken Kell kendini olacaklara hazırladı ama Astrid, Rhy'ın acemi becerileriyle kontrolü sağlayamıyor gibiydi. Yıldırım sola doğru çakarak prensin yatağının metal direğine çarptı.

Kell kendini tiz bir sesle gülmeye zorladı. "Daha iyi bir beden seçmeliydin," dedi. "Erkek kardeşimin sihre hiç yeteneği olmadı."

Astrid, Rhy'ın bileğini çevirerek parmaklarını inceledi. "Fark etmez," dedi. "İçinden seçebileceğim koca bir aile var."

Kell'in aklına bir fikir geldi. "Neden biraz daha güçlü birini denemiyorsun?" diye kışkırttı.

"Senin gibi mi?" diye sordu Astrid soğukkanlı bir şekilde. "*Bedeninde* bir gezintiye çıkmamı mı istiyorsun?"

"Denediğini görmek isterim," dedi Kell. Ona kolyeyi çıkarttırıp Rhy yerine kendine taktırmayı başarırsa...

"Deneyebilirim," diye fısıldadı Astrid. "Ancak aidiyet büyüsü Antari üzerinde işlemez," diye ekledi soğuk bir şekilde. Kell'in hevesi kursağında kaldı. "Bunu biliyorum, sen de öyle. Yine de iyi denemeydi." Kell erkek kardeşinin dönüp yakındaki bir masadan bir bıçak almasını izledi. "Şimdi, *zorlama büyüsüne* gelirsek," dedi Rhy –daha doğrusu Astrid– ışıldayan sivri kenarına hayranlıkla bakarak. "O ayrı mesele."

Rhy'ın parmakları bıçağın etrafını daha sıkı sardı ve Kell geri çekildi ama gidecek bir yer yoktu. Muhafızlar onu mengene gibi sıkıca tutarken prens tembel tembel yanına gidip bıçağını kaldırdı. Kell'in gömleğinin düğmelerini açtı ve yakasını kenara iterek kalbinin üzerindeki pürüzsüz tenini ortaya çıkardı.

"Yara izi çok az..." Rhy'ın parmakları bıçağın ucunu Kell'in tenine götürdü. "Bunu düzeltelim."

"Orada dur bakalım," dedi balkondan bir ses.

Kell döndü ve Lila'yı gördü. Farklı giyinmişti; üzerinde siyah bir palto, boynuzlu bir maske vardı ve bir korkuluğun üzerine çıkmış, balkonun kapı çerçevesine tutunarak silahını prensin göğsüne doğrultmuştu.

"Bu bir aile meselesi," diye uyardı Astrid, Rhy'ın sesiyle.

"Senin gerçekten aileden olmadığını bilecek kadarını duydum." Lila tabancayı kaldırıp Rhy'a doğrulttu. "Şimdi Kell'in yanından uzaklaş."

Rhy'ın ağzı zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra eli savruldu. Bu kez yıldırım hedefine ulaşarak Lila'yı göğsünün ortasından vurdu. Lila nefes nefese kalarak kapının çerçevesini kavrayan eli gevşedi ve botları korkuluk demirinden kayarken geriye doğru sendeleyip karanlığa daldı.

Korkuluğun üzerinden gözden kaybolduğunda Kell, "Lila!" diye bağırdı. Kell nihayet kelepçe kan çıkaracak derecede bileğini keserek muhafızların elinden kurtuldu. Parmaklarını anında metalin etrafına sarmış ve kelepçenin kilidini çözecek bir komut vermişti.

"As Orense." Aç.

Kelepçeleri düştü ve Kell'in gücü hızla geri akın etti. Muhafızlar üzerine atıldılar ama Kell'in elleri yukarı kalktı ve adamlardan biri duvara, diğeri Rhy'ın yatağının metal karyolasına uçarak geriye doğru fırladı. Kell hançerini çıkardı ve kavgaya hazır bir şekilde hızla prense döndü.

Ancak Rhy sadece eğlenerek ona bakmakla yetindi. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun, Kell? Erkek kardeşinin bedeninde olduğum sürece bana zarar veremeyeceksin."

"Ancak ben vereceğim." Bir silah patlamasının peşi sıra gelen ses Lila'ya aitti. Rhy'ın yüzünde aynı anda hem acı hem şaşkınlık belirdi, sonra bacaklarından biri altında bükülürken baldırının etrafını saran kumaş kana bulanarak kardı. Lila önceki gibi dışarıda duruyordu ama bu kez korkuluğun üzerinde değil, havadaki siyah bir duman kümesi üzerinde duruyordu. Sadece tehlikenin içine dalmakla kalmamış, taşı da yanında getirmişti.

"Beni öldürmek için bundan daha fazlasını denemelisin," dedi Lila duman tabakasından balkona atlayarak. Uzun adımlarla odaya girdi.

Rhy ayağa kalktı. "Bu bir meydan okuma mı?" Muhafızlar toparlanarak biri Lila'nın arkasına dolanmak, diğeriyse Kell'in arkasında durmak üzere harekete geçtiler.

Kell, Lila'ya, "Kaç," dedi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye karşılık verdi Lila tılsımı cebine geri koyarak. Kell, sihrin ardından Lila'nın güç kaybettiğini gördü ama bu sadece gözlerinden ve çenesinden anlaşılıyordu. Bunu gizlemekte başarılıydı.

"Buraya gelmemeliydin," diye homurdandı Kell.

"Evet," diye tekrarladı Rhy. "Gelmemeliydin. Ancak şimdi buradasın. Bana da bir hediye getirmişsin." Lila elini paltosuna bastırdı ve Rhy'ın ağzı yine o korkunç gülümsemeye büründü. Kell kendini bir saldırıya hazırlamıştı ama Rhy'ın eli, bıçağını kendi göğsüne götürerek ucunu kaburgalarının arasına, kalbinin tam altına dayadı.

Kell kaskatı kesildi. "Taşı bana ver yoksa prensi öldürürüm."

Lila, gözlerinde kararsız bir ifadeyle hızla Rhy ve Kell arasında gidip gelirken kaşlarını çattı.

"Onu öldürmezsin," diyerek meydan okudu Kell.

Rhy koyu renk tek kaşını kaldırdı. "Buna gerçekten inanıyor musun, çiçek çocuk yoksa öyle olmasını mı umuyorsun?"

"Planının bir parçası olduğu için onun bedenini seçtin. Bunu yapmazsın..."

"Asla düşmanını tanıdığını zannetme." Rhy'ın eli bıçağa bastırdı ve sivri ucu kaburgalarının arasına daldı. "Bende dolaplar dolusu kral var."

"Dur," dedi Kell bıçağın ucundan kanlar yayılırken. Rhy'ın kolundaki kemikleri durdurmak için komut verdi ama prensin bedeni içindeki Astrid'in kendi güçlü iradesi Kell'in gücünü zayıflatıyordu.

Astrid, "Elimi daha ne kadar tutabilirsin?" diye meydan okudu. "Dikkatin dağılmaya başladığında ne olacak?" Rhy'ın kehribar

gözleri Lila'ya çevrildi. "Erkek kardeşine zarar vermemi istemiyor. Ben almadan önce taşı bana versen iyi olur."

Lila duraksadı ve Rhy'ın boşta kalan eli aidiyet tılsımını sararak başından çıkardı ve gevşek bir şekilde avcunda tuttu. "Taş, Lila."

"Bunu yapma," dedi Kell. Kastettiği kişi Astrid mi, Lila mı yoksa her ikisi miydi, bilmiyordu.

"*Taş.*"

"Astrid, lütfen," diye fısıldadı Kell, sesi titreyerek.

Bunun üzerine Rhy'ın yüzü zafer dolu bir gülümsemeye büründü. "Sen bana aitsin, Kell ve seni bitireceğim. İlk olarak kalbinden başlayacağım."

"Astrid."

Ancak artık çok geçti. Rhy'ın bedeni Lila'ya doğru yöneldi ve ağzından tek bir sözcük –*yakala*– çıktıktan sonra kolyeyi havaya atıp bıçağı kendi göğsüne sapladı.

V

O kadar hızlı oldu ki; kolye, bıçakla aynı anda hareket etti. Kell, Lila'nın efsuna ulaşamayacak şekilde öne atıldığını ve tam döndüğü sıradaysa Rhy'ın bıçağı kaburgaları arasına gömdüğünü gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Kell öne atılarak.

Kolye zeminin üzerinde kaydı ve bir muhafızın botuna çarparken Rhy, bıçak sapına kadar içine gömülü halde öne doğru çöktüğünde Kell yanına koşarak bıçağı çıkardı.

Rhy –*artık* Rhy'dı– boğulurcasına bir ses çıkardı ve Kell kanlı parmaklarını erkek kardeşinin göğsüne bastırdı. Rhy'ın gömleğinin önü ıslanmıştı bile ve Kell'in dokunuşu altında titriyordu. Kell tam prensi iyileştirmek için konuşmaya, sihre komut vermeye başlamıştı ki muhafızlardan biri yan taraftan ona çarptı ve ikisi beraber işleme desenli zemine devrildiler.

Birkaç adım ileride Lila başka bir muhafızla boğuşurken, Kell'e saldıran tek elinde tılsımı sıkıca tutarken diğer eliyle de Kell'in boğazını sıkmaya çalışıyordu. Kell tekmeleyerek, mücadele ederek ve sürünerek muhafızın elinden kurtuldu ve muhafız (içindeki Astrid'le) öne atıldığında Kell elini kaldırdı. Metal zırh –ve içindeki beden– geriye doğru uçarak duvara değil, balkon korkuluğuna çarptı ve muhafızın bedeni o güç altında paçalanan korkuluğun üzerinden aşağı düştü. Aşağıdaki avlu taşlarının üzerine çarpmasıyla sesin

hemen ardından çığlıklar yükseldi ve Kell verandaya koştuğunda bir düzine balo dansçısının cesedin etrafını sardığını gördü. İçlerinden güzel yeşil bir gece elbisesi giyen bir kadın merakla, şimdi avlu taşlarının üzerinde sahipsiz duran kolyeye uzandı.

"Dur!" diye bağırdı Kell ama artık çok geçti. Kadının parmakları kolyeyi kavradığı an Kell, kadındaki değişimi görebiliyordu; elindeki şey tek bir titreyişle her yanını sardıktan sonra, soğuk zalim bir gülümsemeyle başı hızla yukarı kalkıp ona çevrildi. Kadın dönerek sarayın içine daldı.

Lila, "Kell!" diye seslendi ve Kell hızla dönerek odayı ilk kez olduğu gibi, karmaşa içinde algıladı. Geride kalan muhafız, miğferinin vizöründen saplanmış bir hançerle hareketsiz yatıyordu. Lila ise maskesini kaldırmış, Rhy'ın üzerine eğilerek kenetlediği parmaklarıyla prensin göğsüne bastırıyordu. Kan içindeydi ama bu onun kanı değildi. Rhy'ın gömleği ıpıslak olmuştu.

Kell, erkek kardeşinin başında diz çökerek titrek bir nefesle hıçkırırcasına, *"Rhy,"* dedi. Hançerini çıkararak eline derin bir kesik attı. "Dayan, Rhy." Yaralı avcunu prensin göğsüne bastırdı –göğsü kesik nefeslerle inip kalkıyordu– ve *"As Hasari,"* dedi.

İyileş.

Rhy kan öksürdü.

Aşağıdaki avlu iyice hareketlenmiş, kırık balkondan yukarı sesler akın ediyordu. Koridorlardan adım sesleri yükseliyor ve şimdi Kell'in büyülü olduğunu gördüğü odaların kapılarına yumruklar vuruyordu: Kilit efsunları.

"Gitmeliyiz," dedi Lila.

"As Hasari," dedi Kell bir kez daha yaranın üzerine baskı uygulayarak. Çok fazla kan vardı. Aşırı derecede.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Rhy.

"Kes sesini, Rhy," dedi Kell.

"Kell," dedi Lila.

Kell sadece, "Onu bırakmayacağım," demekle yetindi.

"O halde onu da yanımızda götürelim." Kell duraksadı. "Sihrin işe yaramasının zaman aldığını söylemiştin. Bekleyemeyiz. İstersen onu yanımıza alalım ama *gitmek* zorundayız."

Kell yutkundu. "Üzgünüm," dedikten hemen sonra kendini –ve Rhy'ı– zorla ayağa kaldırdı. Prens acı içinde kesik bir nefes aldı. "Üzgünüm."

Kapıdan çıkamazlardı. Yaralı prensi, doğum gününü kutlamaya gelen bir saray dolusu insanın önünden geçiremezdi. Üstelik Astrid Dane de içlerinde bir yerdeydi. Ancak Rhy'ın ve Kell'in odalarının arasında, çocukluklarından beri kullandıkları gizli bir koridor vardı ve şimdi erkek kardeşini gizli bir kapıya doğru yarı sürükleyip yarı taşıyarak oradan içeri soktu. Prens ve Lila'yı, duvarları çeşit çeşit tuhaf izlerle –görevleri uzun zaman önce unutulmuş çetele skorları, bahisler, meydan okumalarla– kaplı dar bir koridordan geçirdi. Garip ve korunaklı gençliklerine uzanan bir yol.

Şimdiyse arkalarında bir kan izi bırakıyorlardı.

"Kendini bırakma," dedi Kell. "Kendini bırakma, Rhy. Sesime kulak ver."

Başı öne doğru devrilerek, "Ne güzel bir ses," dedi Rhy sessizce. *"Rhy."*

Kell kendi odasına ulaştıklarında zırhlı muhafızların prensin odasına daldığını duydu ve koridora açılan kapıyı kapatarak kanlı elini ahşaba bastırıp, *"As Staro,"* dedi. *Mühürle.*

Sözcük dudaklarından dökülürken parmaklarından çıkan metaller kapının üzerinde ileri geri gidip gelerek kapıyı sıkıca kapattı.

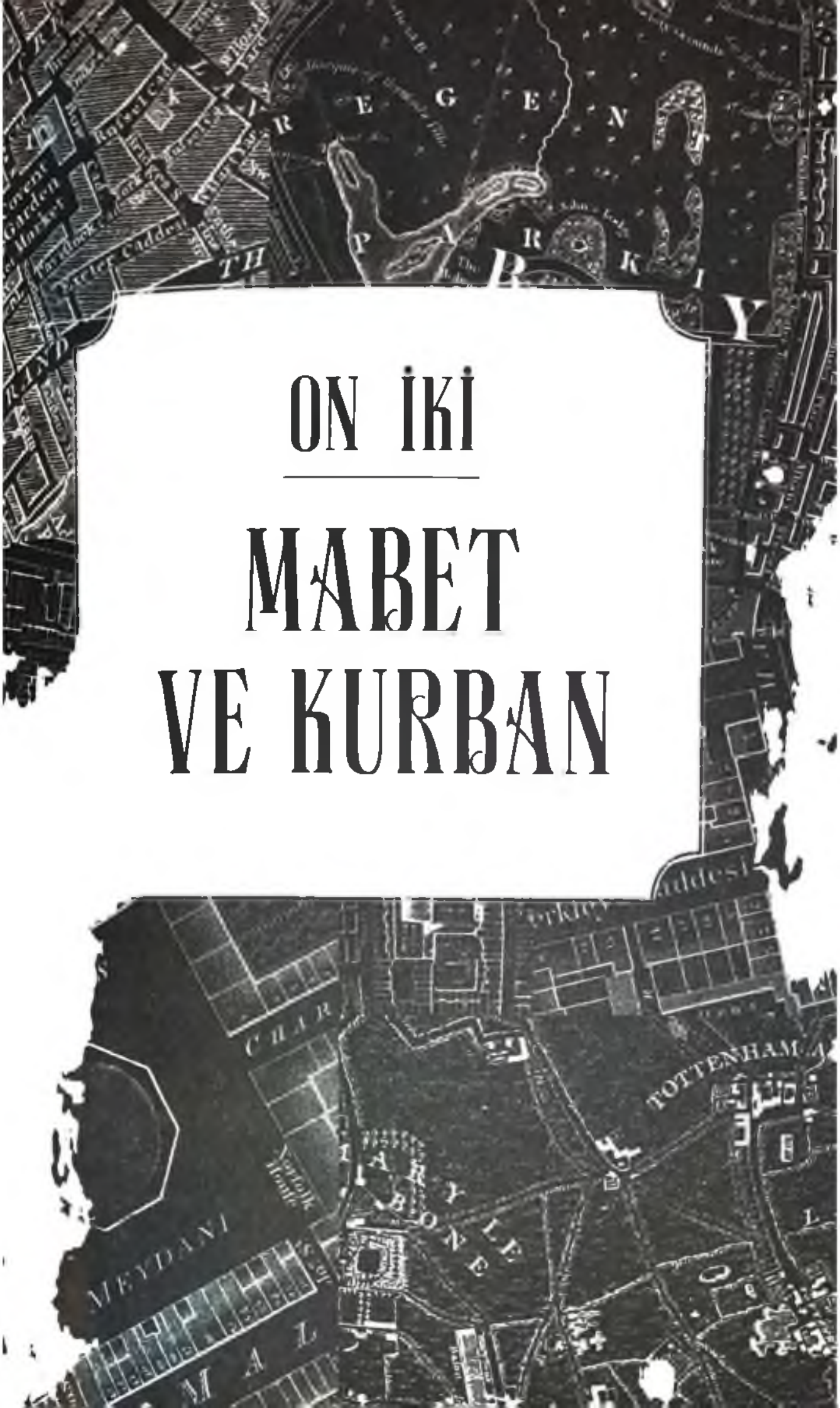
"Bir yatak odasından diğerine kaçıp duramayız," diye çıkıştı Lila. "Bu saraydan çıkmak zorundayız!"

Kell bunun farkındaydı. Oradan çıkmak zorunda olduklarının farkındaydı. Onları, odasının diğer ucundaki, kapının arkasında kan izleri bulunan gizli bir çalışma odasına götürdü. Şehirdeki yarım düzine yere kestirmeler vardı. Yakut Tarlalar'a açılan kapı artık işe yaramasa da diğerleri iş görürdü. Seçenekleri tarttı, ta ki güvenli olacağını bildiği bir tane –tek bir tane– bulana kadar.

"Bu işe yarayacak mı?" diye sordu Lila.

Kell emin değildi. Dünyaların *içinde* kapılar yaratmak daha zor ama kullanması daha kolaydı; yalnızca Antari tarafından yaratılabilirdi ama diğerleri –*varsayımsal olarak*– bu kapıların içinden geçebilirdi. Kell daha önce bir keresinde –onu teknede bulduğu gün– Rhy'ı bir kapıdan geçirmişti ama o zaman sadece ikisi vardı, şimdiyse üç kişilerdi.

"Sakın bırakma," dedi Kell. İzin üzerine taze kan sürdü ve kapının –ve sihrin– hepsini mabede götürecek kadar güçlü olacağını umarak Rhy ile Lila'yı olabildiğince yakınında tuttu.

ON İKİ

MABET VE KURBAN

1

Bir tapınağın yalın şıklığı ve huşu veren havasıyla taş bir yapı olan Londra Mabedi, şehir sınırına yakın nehrin bir kıvrımında yer alıyordu. Burası kadın ve erkeklerin sihir öğrenmek dışında ona tapınmak için de geldikleri bir yerdi. Buradaki bilginler ve üstatlar hayatlarını gücün özü, kökeni, kaynağını idrak etmeye; sihir elementini, her şeyin içindeki varlığı ve hiçliği anlamaya çalışarak geçirirlerdi.

Kell çocukken sarayda geçirdiği zamanın bir o kadarını da mabette, öğretmeni Üstat Tieren'in eğitmenliğinde çalışarak –ve çalışmaya konu olarak– geçirmişti ama ara sıra ziyaret etmesine rağmen yıllardır (Rhy, Kell'in sadece bir demirbaş değil, ailenin bir üyesi olması konusunda ısrar ederek Kell'in her yokluğunda öfke nöbetleri geçirmeye başlayana kadar) kalmak için geri gelmemişti. Tieren yine de ısrarla Kell'in orada hep bir odası olacağı söylemiş, Kell de bu yüzden üzerine kanla basit bir çember ve içine *X* çizilmiş duvarındaki kapı izini korumuştu.

Mabedin sembolü.

Kell ve Lila, aralarına aldıkları kanlar içindeki Rhy'la beraber sendeleyerek kapıdan geçip sarayın ihtişamı ve kaosundan çıktılar ve basit taş bir odaya girdiler.

Pürüzsüz taş duvarlarda mum ışığı titreşiyordu ve oda dar, yüksek tavanlı ve seyrek döşenmişti. Mabet dikkat dağıtıcı öğeleri hor görürdü, özel odalarda sadece elzem eşyalar bulunurdu. Kell *aven* –kutsal– biri olabilirdi ama Tieren ısrarla ona diğer öğrencilere davrandığı gibi davranırdı (Kell bunun için minnettardı). Bu sebeple onun odasının da diğerlerininkinden ne eksiği ne fazlası vardı: Bir duvarın önünde ahşap bir çalışma masası ve başka bir duvarın önünde uzanan alçak bir yatak ile yanında küçük bir masa. Masanın üzerinde her zaman olduğu gibi yine hiç sönmeyen bir mum yanıyordu. Odanın pencereleri yoktu, tek bir kapısı vardı ve ortama yeraltı odalarının, mahzenlerin serinliği hâkimdi.

Zemine bir çember işlenmişti, kenarlarınaysa semboller karalanmıştı. Meditasyon için genişleyen bir alan vardı. Kell ve Lila, Rhy'ı sürükleyerek karyolaya götürüp mümkün olduğunca nazikçe yatağa uzatırlarken kanı bu alanın içinde bir yol çizdi.

Kell sürekli, "Kendini bırakma," diyordu ama Rhy'ın sessiz "tabii", "tamam" ve "nasıl istersen"leri yerini sessizliğe ve sığ nefeslere bırakmıştı.

Kell kaç defa *As Hasaris* demişti? Sözcükler dudaklarında, zihninde, kalp atışlarında bir kez daha fısıltı halinde bir mırıltıya dönüşmüştü ama Rhy iyileşmiyordu. Sihrin işe yaraması daha ne kadar sürecekti? İşe yaramak zorundaydı. Korku Kell'in boğazından yukarı tırmanıyordu. Astrid'in silahına bakması gerekirdi. Metale ve üzerindeki izlere dikkat etmesi gerekirdi. Astrid onun sihrini engelleyecek bir şey mi yapmıştı? *Neden işe yaramıyordu?*

"Kendini bırakma," diye mırıldandı. Rhy artık hareket etmiyordu. Gözleri kapalıydı ve çenesindeki gerginlik kaybolmuştu.

"Kell," dedi Lila yavaşça. "Sanırım artık çok geç."

"Hayır," dedi Kell karyolaya tutunarak. "Değil. Sihrin sadece zamana ihtiyacı var. Sen bilmiyorsun."

"Kell."

"Sadece zamana ihtiyacı var." Kell iki elini birden erkek kardeşinin göğsüne bastırdı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Göğsü ne iniyor ne kalkıyordu. Kaburgalarının altında bir kalp atışı hissedemiyordu. "Yapamam..." dedi nefessiz kalmış gibi soluk soluğa. "Yapamam..." Kell'in parmakları erkek kardeşinin kanlı gömleğine dolanırken sesi titredi. "Vazgeçemem."

"Bitti," dedi Lila. "Yapabileceğin bir şey yok."

Ancak bu doğru değildi. Hâlâ bir yolu vardı. Kell'in vücudunun tüm sıcaklığı gitmişti. Ancak aynı zamanda tereddütü, kafa karışıklığı ve korkusu da gitmişti. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Ne yapması *gerektiğini* biliyordu. "Bana taşı ver," dedi.

"Hayır."

"Lila, çok geç olmadan lanet olası taşı bana ver."

"*Zaten* çok geç. O..."

"O *ölmedi!*" diye tersledi Kell. Kanlı ve titreyen elini uzattı. "Ver onu bana."

Lila'nın eli cebine gitti ve orada bekledi. "Bunu tutmamın bir nedeni var, Kell," dedi.

"Lanet olsun, Lila. *Lütfen.*"

Titrek bir nefes vererek taşı çıkardı. Kell taşı Lila'nın parmaklarından koparırcasına alırken Rhy'a geri döndüğü sırada kolundan yukarı yükselen atışı duymazdan geldi.

Kell taşı Rhy'ın atmayan kalbi üzerine koyup avcunu üstüne bastırırken, "Bundan bir hayır gelmeyeceğini bana sen söylemiştin," dedi Lila. "Üzgün olduğunu biliyorum ama bunun..."

Ancak Kell onu duyamıyordu. Damarlarında gezinen sihre odaklanırken Lila'nın sesiyle birlikte diğer her şey de kayboldu.

Taşa, *Onu kurtar,* diye emretti.

Güç kanında uğuldarken parmaklarının altından dumanlar çıkıyordu. Kolundan yukarı ve Rhy'ın kaburgalarının üstünde kıvrılarak etraflarını sararken kararmış bir halata dönüştü. İkisini birbirine bağlıyordu. Ancak Rhy hâlâ kıpırdamadan orada öylece yatıyordu.

Benim hayatım onun hayatı, diye geçirdi Kell içinden. *Onun hayatı benim. Onunkini bana bağla ve onu geri getir.*

Aç, istekli, üzerine atılan; bedeninden, gücünden ve hayat enerjisinden beslenmeye çalışan sihri hissedebiliyordu. Bu kez girmesine izin verdi.

Sihre izin verir vermez siyah halat gerildi ve Kell'in kalbi göğüskafesinden fırlayacakmışçasına çarptı. Kalbi tekledi ve Kell'in dokunuşu altında bir kez çarptı. Bir an hissettiği tek şey rahatlama ve sevinç oldu.

Ardından *acı*.

Sinirleri teker teker koparılıyormuşçasına bir acı. Kell prensin üzerine doğru iki büklüm çökerken haykırdı ama bırakmadı. Kell'in eli altında Rhy'ın sırtı kıvrılırken etraflarını koyu sihir sarmalları çevreledi. Acı giderek kötüleşiyordu; Kell'in tenine, kalbine, hayatına yakıcı darbeler vuruyordu.

"Kell!" Sis içinde Lila'nın sesi duyuldu ve ona doğru hızla bir, sonra iki adım yaklaştığını gördü. Onu durdurmak, büyüden kurtarmak için Kell'e uzanıyordu. *Dur,* diye geçirdi içinden. Bunu söylemedi, parmak kaldırmadı ama sihir zihnindeydi ve isteğini duymuştu. Hızla içinden geçerek duman halinde dışarı çıktı ve Lila'yı geriye itti. Lila taş duvara sertçe çarparak yere devrildi.

Kell'in içinde uzaktan ve sessiz bir şey harekete geçti. *Yanlış,* diye fısıldadı. *Bu...* Ancak sonra başka bir acı dalgası onu geri itti. Güç damarlarında çarpıyordu ve teni, kasları, kemikleri ve ruhu acıyla parçalanırken başını erkek kardeşinin kaburgalarına yasladı.

Rhy kesik bir nefes aldı; aynı şekilde Kell de. Kalbi göğsünde bir kez daha tekledi.

Ardından durdu.

II

Oda ölüm sessizliğine gömüldü.

Kell'in eli Rhy'ın kaburgalarından kaydı ve bedeni mide bulandırıcı bir gürültüyle yataktan taş zemine devrildi. Lila elleri ve dizleri üzerinde doğrulup ayağa kalkarken kafasının duvara çarpmasından kulakları hâlâ çınlıyordu.

Kell kıpırdamıyordu. Nefes almıyordu.

Sonra saatler sürmüş gibi bitmek bilmeyen bir sürenin ardından derin, titrek bir nefes aldı. Aynı şekilde Rhy da.

Lila, Kell'in başında diz çökerken rahatlayarak lanet okudu. Kell'in gömleği açıktı, karnı ve göğsü kan içindeydi ama onun altında iç içe geçmiş çemberlerden oluşan siyah bir sembol, kalbinin tam üstünde tenine işlenmişti. Lila başını kaldırıp karyolaya baktı. Aynı sembol Rhy'ın kanlı göğsüne de işlenmişti.

"Sen ne yaptın?" diye fısıldadı Lila. Sihir hakkında pek bir şey bilmiyordu ama birini ölümden döndürmenin *kötü* bir şey olduğundan emindi. Tüm sihirlerin bir bedeli varsa, bunun Kell'e bedeli ne olmuştu?

Kell'in gözleri sorusunu yanıtlarcasına titreşerek açıldı. Lila gözlerinden birinin hâlâ mavi olduğunu gördüğüne sevinmişti. Büyü sırasında bir ara ikisi de kapkara olmuştu.

"Tekrar hoş geldin," dedi Lila.

Kell inledi ve Lila soğuk taş zeminde oturur konuma geçmesi için ona yardım etti. Kell'in bakışları, Rhy'ın göğsünün yavaş ama istikrarlı bir şekilde inip kalktığı yatağa çevrildi. Gözleri prensin tenindeki izden, aynı izin şimdi hafifçe yüzünü ekşiterek dokunduğu kendisindeki kopyasına çevrildi.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Lila.

"Rhy'ın hayatını benimkine bağladım," dedi Kell boğuk bir sesle. "Ben hayatta kaldığım sürece o da kalacak."

"Bu tehlikeli bir büyüye benziyor."

"Bu bir büyü değil," dedi Kell yumuşak bir sesle. Lila, Kell'in daha yüksek sesle konuşacak gücü olmadığı için mi yoksa erkek kardeşini uyandırmaktan korktuğu için mi böyle konuştuğunu, bilmiyordu. "Buna ruh mührü deniyor. Büyüler bozulabilir. Ruh mührü ise bozulamaz. Kalıcı sihrin bir parçasıdır. Ancak *bu*," diye ekledi ize dokunarak, "bu..."

"Yasak mı?" dedi Lila.

"İmkânsız," dedi Kell. "Bu tür bir sihir, böyle bir büyü yok."

Ayağa kalkarken sersemlemiş ve dalgın görünüyordu ve Lila onun hâlâ taşı elinde tuttuğunu görünce gerildi. Kolunu, yukarı yükselen siyah damarlar sarmıştı. "Artık onu bırakmalısın."

Kell onu tuttuğunu unutmuşçasına aşağı baktı. Ancak parmaklarını gevşetmeyi başardığında tılsım elinden düşmedi. Taştan çıkan siyah uzantılar parmaklarını ve bileğini sarıyordu. Uzun birkaç saniye boyunca taşa baktı. "Görünüşe bakılırsa, bırakamıyorum," dedi sonunda.

"Bu kötü bir şey değil mi?" diye üsteledi Lila.

"Evet," dedi Kell. Sakinliği Lila'yı her şeyden çok endişelendiriyordu. "Ancak bir seçeneğim yoktu... Buna mecburdum..." Rhy'a dönerken sesi kesildi.

"Kell, iyi misin?" İçinde bulunulan koşulları düşününce bu saçma bir soruydu ve Kell de bunu ifade eden bir bakış atınca Lila ekledi: "Büyüyü yaparken, sen *sen* değildin."

"Şimdi benim."

Kell'in elini işaret ederek, "Bundan emin misin?" diye sordu Lila. "Çünkü bu ilk kez oluyor." Kell kaşlarını çattı. "O taş kötü sihir; bunu sen söylemiştin. Enerjiden, insanlardan besleniyor. Şimdi de kendisini sana bağladı. Bunun seni endişelendirmediğini söyleyemezsin."

"Lila," dedi Kell gizemli bir biçimde. "Onun ölmesine izin veremezdim."

"Ancak bunun yerine yaptığın şey..."

"Yapmam gerekeni yaptım," dedi. "Sanırım bunun bir önemi yok. Zaten kayıbım."

Lila kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Kell'in gözleri biraz yumuşadı. "Birinin taşı Siyah Londra'ya götürmesi gerek, Lila. Bu sadece bir kapı açıp eşyayı içeri atma meselesi değil. Onu *oraya götürmek zorundayım.* Onunla birlikte içeri girmek zorundayım." Kell kendisini ona bağlayan taşa baktı. "Geri dönebileceğimi asla düşünmedim."

"Tanrım, Kell," diye homurdandı Lila. "Hayatta kalma zahmetine katlanmayacaksan o zaman ne anlamı var? Bunu çöpe atacaksan Rhy'ın hayatını neden kendininkine bağladın?"

Kell yüzünü buruşturdu. "Ben yaşadığım sürece o da yaşayacak. Ayrıca ölmek gibi bir planım olduğunu söylemedim."

"Ama az önce dedin ki..."

"*Geri* gelmeyeceğimi söyledim. Siyah Londra'daki mühürler birilerini içeri almaktan ziyade birilerinin dışarı çıkmasını engelleyecek şekilde tasarlandı. Büyüleri bozamam. Bunu yapabilsem bile yapmam. *Siyah Londra'ya* açılan bir kapı yaratmayı başarsam bile sağlam bir büyüyle, mühürler *geri çıkmama* asla izin vermez."

"Bunların *hiçbirinden* bahsetmeyecektin. Tek gidişlik bir yolculukta peşinden gelmeme izin verecektin..."

"Macera istediğini söylemiştin," diye çıkıştı Kell, "ayrıca hayır, asla peşimden gelmeni..."

Tam o sırada kapı açıldı. Kell ve Lila, tartışmaları dar taş odanın duvarlarında yankılanarak sustu.

Siyah cüppeli, yaşlı bir adam bir elini kapıya yaslamış, diğer elinde solgun beyaz bir ışık küresi tutarak kapı eşiğinde duruyordu. Çelimsiz değildi. Hatta dimdik duran, geniş omuzlu biriydi; yaşını belli eden tek şey, beyaz saçları ve avcundaki ışıktan yayılan gölgelerle daha da derinleşen yüz çizgileriydi. Kell paltosunu etrafına sardı ve yaralı elini cebine koydu.

Sesindeki resmiyetsizlik Lila ve kendisinin kanlar içinde olduğunu ve neredeyse ölü bir prensin bedeni önünde dikildiklerini gizleyebilirmiş gibi, "Üstat Tieren," dedi sıradan bir şekilde.

"Kell," dedi adam kaşlarını çatarak. *"Kers la? Ir vanesh mer..."* Sonra sesi kesildi ve Lila'ya baktı. Adamın gözleri solgun ve korkutucu derecede maviydi; bakışları Lila'yı delip geçiyor gibiydi. Kaşlarını çattıktan sonra bu kez İngilizce olarak tekrar konuşmaya başladı. Sanki tek bakışta Lila'nın anlamadığını, oraya ait olmadığını fark etmişti. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu ikisine birden.

"Her zaman bir odam olacağını söylemiştin," diye yanıtladı Kell yorgunlukla. "Korkarım buna ihtiyacım vardı."

Üstat Tieren'in yaralı prensi görebilmesi için kenara çekildi.

Adamın gözleri iri iri açıldı ve parmaklarını belli belirsiz bir dua okurcasına dudaklarına götürdü. "O?.."

"Yaşıyor," dedi Kell izi gizlemek için elini yakasına götürerek. "Ama saray saldırı altında. Her şeyi açıklayamam, şimdi olmaz ancak bana inanmak zorundasın, Tieren. Hainler tarafından zaptedildi. Yasak sihir kullanarak etraflarındaki bedenleri ve zihinleri ele geçiriyorlar. Kimse güvende değil –*hiçbir yer* güvenli değil– ve kimse güvenilmez." Konuşmayı bitirdiğinde nefes nefeseydi.

Tieren birkaç yavaş adımla Kell'in yanına geldi. Tuhaf bir şekilde samimi bir hareketle Kell'in yüzünü elleri arasına aldı ve ötesini görebilecekmiş gibi Lila'ya baktığı gibi onun da gözlerinin içine baktı. "Ne yaptın kendine?"

Kell'in sesi boğazına düğümlendi. "Sadece yapmam gerekeni." Paltosu açıldı ve adamın bakışları Kell'in kalbinin üzerindeki ka-

tarmış ize kaydı. "Lütfen," dedi korkmuş bir sesle. "Bu koridorlara tehlikeyi getirmezdim ama başka seçeneğim yoktu."

Adamın elleri iki yanına düştü. "Mabet karanlığa karşı koruma altındadır. Prens bu duvarlar arasında güvende olacak."

Kell'in yüzüne bir rahatlama ifadesi yayıldı. Tieren dönüp Lila'yı bir kez daha inceledi.

"Sen buralı değilsin," dedi tanışma girişimiyle.

Lila elini uzattı. "Delilah Bard."

Adam Lila'nın elini tuttu ve Lila'nın teninin altına ürpertiye benzer ama daha sıcak bir şey geçtikten sonra her yanına bir sakinlik yayıldı. "Ben Üstat Tieren," dedi. "Londra Mabedi'nin *onase aven*'i; yani başrahibiyim." Hissi açıklamak istercesine, "Ayrıca bir şifacıyım," diye ekledi. Elleri birbirinden ayrıldı ve Tieren prensin yanına giderek kemikli parmaklarını tüy gibi hafif bir şekilde Rhy'ın göğsünün üzerine koydu. "Yaraları derin."

"Biliyorum," dedi Kell titrek bir sesle. "Yaralarını kendiminkiymiş gibi hissedebiliyorum."

Lila gerildi ve Tieren'in ifadesi kardı. "O zaman hem onun acısını hem seninkini yatıştırmak için elimden geleni yapacağım."

Kell minnettar bir şekilde başıyla onayladı. "Bu benim hatam," dedi. "Ancak her şeyi yoluna koyacağım." Tieren konuşmak için ağzını açtı ama Kell ona engel oldu. "Sana söyleyemem," dedi. "Gizliliğin olduğu kadar senden bana güvenmeni de istemek zorundayım."

Tieren'in ağzı ince bir çizgi halini aldı. "Sizi tünellere götüreceğim," dedi. "Oradan ne tarafa gitmeniz gerekiyorsa yolunuzu bulabilirsiniz."

Kell küçük odadan çıktığından beri sessizdi. Erkek kardeşine bakamamış, veda edememiş, sadece yutkunup başıyla onaylamış ve arkasını dönüp Üstat Tieren'in peşinden dışarı çıkmıştı. Lila da yeni paltosunun kollarındaki Rhy'ın kurumuş kanını temizleyerek peşi sıra gitmişti (zaten er ya da geç ellerini –kollarını– kirletecekti).

Mabedin derinliklerine doğru ilerlerken Kell'i ve Kell'in, bir şey söylemesini istercesine Tieren'e bakışını izledi. Ancak rahip ağzını açmadan gözlerini karşıya dikmiş önüne bakıyordu. Sonunda Kell de Lila'yla yan yana gelene kadar başrahibin peşinden yola koyuldu.

"Kıyafet yakışmış," dedi Kell sessizce. "Bunu nasıl edindiğini bilmek ister miyim?"

Lila başını yana eğdi. "Merak ettiğin buysa onu çalmadım. Pazarda Calla adında bir kadından satın aldım."

Kell bu isim karşısında belli belirsiz gülümsedi. "Peki nasıl ödedin?"

"Henüz ödemedim," diye karşılık verdi Lila. "Ancak bu ödemeyeceğim anlamına gelmiyor." Bakışları yere çevrildi. "Ancak buna ne zaman fırsat bulurum, bilmiyorum..."

"Bulacaksın," dedi Kell. "Çünkü sen burada kalıyorsun."

"Sen öyle zannet," diye tersledi Lila.

"Mabette güvende olacaksın."

"Geride kalmayacağım."

Kell başını iki yana salladı. "Zaten asla daha öteye geçmemen gerekiyordu. Gelmeni kabul etmemdeki sebep seni burada, şehrimde bırakmak ve başıma gelenleri kral ve kraliçeye iletmendi." Lila derin bir iç çekti ama Kell yaralı olmayan elini aldırdı. "Ve seni korumak. Beyaz Londra, Gri dünyalılara göre bir yer değil. *Kimseye* göre bir yer değil."

"Buna ben karar veririm," dedi. "Seninle geliyorum."

"Lila, bu bir tür *oyun* değil. Yeterince insan öldü ve ben..."

"Haklısın, bu bir oyun değil," diye üsteledi Lila. "Bu bir *strateji*. Taşın ikiye bölünmesiyle ilgili söylenenleri duydum. *Her iki* parçadan da kurtulman gerek ve şu anda elinde sadece bir tanesi var. Diğer parça Beyaz kralda, değil mi? Bu da, bizi zor bir görev beklediği anlamına geliyor. *Bizi*, Kell. Onların iki kişi olmaları, ikimizin de dahil olması gerektiği anlamına geliyor. Sen kralla ilgilenirsin, ben de kraliçeyle."

"Sen Astrid Dane'in dengi değilsin."

"Söylesene, genelde herkesi küçümser misin yoksa sadece bana özel mi? Bir kız olduğum için mi?"

"Bir *insan* olduğun için," diye karşılık verdi Kell. "Şimdiye kadar tanıdığım en cesur, en gözüpek insan olabilirsin ama yine de gereğinden fazla et ve kandan ibaretsin, ayrıca çok az gücün var. Astrid Dane ise sihirden ve kötülükten ibaret."

"Evet, güzel ama o kendi *bedeninde* bile değil, değil mi? O burada, Kırmızı Londra'da harika vakit geçiriyor. Yani kolay bir hedef olsa gerek." Lila ona kurnaz bir gülümsemeyle baktı. "İnsan olabilirim ama buraya kadar geldim."

Kell kaşlarını çattı.

Bu inanılmaz, diye düşündü Lila, *yüzünde nasıl bu kadar az çizgi olabilir.*

"Evet," dedi Kell. "Ancak daha ileri gitmeyeceksin."

"Kızın içinde güç var," dedi Tieren arkasına bakmadan.

Lila'nın yüzü aydınlandı. "Gördün mü?" diye böbürlendi. "Sana bunca zamandır söylüyorum."

"Ne *tür* bir güç?" diye sordu Kell şaşırarak.

"O kadar şüpheci olma," diye karşılık verdi Lila.

"Beslenmemiş," dedi Tieren. "Bakılmamış. Uyandırılmamış."

"Peki, haydi o zaman, *onase aven,*" dedi ellerini uzatarak. "Onu uyandır."

Tieren geriye baktı ve Lila'ya belli belirsiz gülümsedi. "O kendi kendine uyanır, Delilah Bard. Eğer onu beslersen gelişir."

"O diğer Londra'dan geliyor," dedi Kell. Tieren hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. "Sihirsiz olandan."

"Hiçbir Londra sihirden tamamen yoksun değildir," dedi rahip.

"Ayrıca insan veya değil," diye ekledi Lila, "şu an hâlâ yaşıyorsan; Beyaz kraliçe seni bir palto gibi üstüne giymiyorsa bunun benim sayemde olduğunu *ve* bende senin ihtiyaç duyduğun bir şey olduğunu hatırlatmak isterim."

"Neymiş o?"

Lila cebinden beyaz kaleyi çıkardı. "Anahtar."

Kell'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra kısıldı. "İstersem onu gerçekten senden alamayacağımı mı sanıyorsun?"

Lila bir anda kaleyi bir eline, bıçağını diğer eline aldı. Taş Kell'e fısıldarcasına sessizce ve istikrarla vızıldarken pirinç sapı mum ışığında parlıyordu.

"Denesene," dedi Lila sırıtarak.

"Senin *derdin* ne?" diye sordu Kell gerçekten afallamış bir sesle. "Hayatını birkaç saatlik bir macera ve vahşice bir ölüm uğruna çöpe atacak kadar umursamıyor musun?"

Lila kaşlarını çattı. Başta tek isteğinin macera olduğunu itiraf etmişti ama şimdiki ısrarının sebebi bu değildi. İşin aslı, Kell'deki değişimi; o zekice lanetlenmiş sihri çağırırken gözlerinden geçen karanlığı; daha sonra kendine gelmesinin ne kadar zor olduğunu görmüştü. Taşı ne zaman kullansa sanki kendinden daha büyük bir parçayı kaybediyordu. O yüzden, hayır, Lila sırf tehlike açlığını bastırmak için onunla gitmeyecekti. Ayrıca sırf ona yoldaşlık etmek için de gitmeyecekti. Bu noktaya kadar geldikleri ve Kell'in tek başına başaramayacağından korktuğu için gidecekti.

"Hayatımla ilgili karar verecek olan benim," dedi. "Ve şehrin ne kadar güzel olursa olsun, ne kadar güvenli olursa olsun hayatımı burada geçirmeyeceğim. Bir anlaşmamız vardı, Kell. Şimdi hikâyeni emanet edeceğin ve erkek kardeşini iyileştirecek Tieren var. Kardeşine bir faydam olmaz. Bırak da sana faydam olsun."

Kell, Lila'nın gözlerine baktı. "Bu iş sona erdiğinde," dedi, "oradan çıkamayacaksın."

Lila ürperdi. "Belki," dedi, "belki de seninle dünyanın sonuna kadar gelirim. Ne de olsa merakımı uyandırdın."

"Lila..." Kell'in gözleri acı ve endişeyle gölgelenmişti ama Lila sadece gülümsedi.

"Her macera sırayla," dedi Lila.

Tünelin ucuna vardılar ve Tieren bir çift metal kapıyı iterek açtı. Kırmızı nehir aşağıdan onlara doğru parlıyordu. Nehrin ku-

zey kıyısında duruyorlardı, saray ise hiçbir şey olmamış gibi hâlâ yıldızlı bir aydınlıkla çevrilmiş, uzaktan parıldıyordu.

Tieren elini Kell'in omzuna götürdü ve Arnesçe bir şeyler mırıldandıktan sonra İngilizce bir şeyler ekledi: "Azizler ve her şeyin kaynağı ikinizle olsun."

Kell başıyla onayladı ve yaralı olmayan eliyle rahibin elini tuttuktan sonra dışarıdaki geceye adımını attı. Ancak Lila arkasından gidecekken Tieren kolundan yakaladı. Bir sırrı bulmaya çalışırcasına gözlerini kıstı.

"Ne?" diye sordu Lila.

"Onu nasıl kaybettin?" diye sordu.

Lila kaşlarını çattı. "Neyi kaybetmişim?"

Adamın yaşlı parmakları Lila'nın çenesinin altından yukarı doğru kaydı. "Gözünü."

Lila yüzünü geri çekerken eli kahverengi iki gözünden koyu olanına gitti. Cam olanına. Çoğu insan fark etmezdi. Saçları ön planda olduğu için birinin gözlerinin içine baktığında bile genelde aradaki farkı anlayacak kadar uzun süre yüzüne bakmazlardı. "Hatırlamıyorum," dedi Lila. Yalan değildi. "Çocuktum ve bana söylendiği kadarıyla bir kazaydı."

"Hımm," dedi Tieren dalgınlıkla. "Kell biliyor mu?"

Kaşları daha fazla çatıldı. "Fark eder mi?"

Uzun bir bekleyişin ardından yaşlı adam başını yana eğdi. "Sanırım etmez," dedi.

Kell omzundan arkaya, Lila'ya bakıyor, onu bekliyordu.

"Karanlık onu ele geçirirse," dedi Tieren fısıltıyla, "Kell'in hayatına son vermek zorundasın." Lila'ya baktı. İçini okurcasına dikkatle baktı. "Bunu yapabilecek misin?"

Adam Lila'nın bunu yapacak gücü veya iradesi olup olmadığını mı öğrenmek istiyordu, emin değildi.

"O ölürse," dedi Lila, "Rhy da ölür."

Tieren derin bir iç çekti. "O zaman dünya olduğu gibi olmak yerine," dedi kederle, "olması gerektiği gibi olur."

Lila yutkundu, başıyla onayladı ve Kell'e katıldı.

"O halde Beyaz Londra'ya mı?" diye sordu elindeki satranç taşıyla Kell'in yanına vardığında. Kell kıpırdamadı. Nehre ve üzerinde uzanan saraya bakıyordu. Lila, tam da Kell'in, ona ait olan Londra'ya, yuvasına uzunca bir bakıp içinden vedalaştığını düşünüyordu fakat sonra genç adam söze başladı.

"Kemikler her dünyada aynıdır," dedi şehri işaret ederek, "ama geri kalanı farklı olacak. Seninkinden bu dünya kadar farklı olacak." Nehrin karşısında Londra'nın merkezini işaret etti. "Gittiğimiz yerde kale orada olacak. Athos ve Astrid de öyle. Oraya geçtiğimizde yakınımda dur. Sakın yanımdan ayrılma. Burada gece, dolayısıyla Beyaz Londra'da da gece ve şehir gölgelerle kaplı." Kell, Lila'ya baktı. "Fikrini hâlâ değiştirebilirsin."

Lila doğrulup paltosunun yakasını kaldırdı. Gülümsedi. "Asla."

III

Saray kargaşa içindeydi.

Afallamış ve endişeli misafirler, kraliyet muhafızları tarafından büyük merdivenlerden akın akın dışarı çıkarılıyordu. Şiddet, ölüm ve yaralı kraliyet ailesi dedikoduları kalabalık arasında alev gibi yayılıyordu. *İhanet, darbe, suikast* gibi sözcükler çılgınlığı besleyerek havada uçuşuyordu.

Birisi bir muhafızın öldürüldüğünü iddia ediyordu. Bir başkası o muhafızın prensin balkonundan aşağıdaki avluya düştüğünü iddia ediyordu. Bir başkası hâlâ yeşil gece elbiseli bir kadının tüyler ürpertici olay yerinden bir kolyeyi çalıp koşarak saraya girdiğini söylüyordu. Bir başkası o kadının başka bir muhafızın eline kolyeyi tutuşturup ardından ayaklarının dibinde yere yığıldığını gördüğü konusunda ısrar ediyordu. Muhafız yardım bile çağırmamış, hızla kraliyet odalarının bulunduğu bölüme doğru koşmuştu.

Kral ve kraliçe, tuhaf sakinlikleriyle misafirleri daha da şaşırtarak geri çekilmişlerdi. Muhafız onların odasına girerek gözden kaybolmuş ve bir saniye sonra kral birden ortaya çıkarak hainlikle ilgili bağırıp çağırırken durgunluğundan eser kalmamıştı. Prensin bıçaklandığını ve Antari'nin tutuklanmasını isteyerek bunun sorumlusunun Kell olduğunu iddia ediyordu. Böylece şaşkınlık

yerini paniğe bırakmış ve kaos gecenin içinde bir duman gibi dalga dalga yayılmıştı.

Gen'in botları saraya yaklaşırken merdivenler endişeli misafirlerle dolup taşıyordu. Gen'in zırhının içindeki şey siyah gözlerini yukarıda dans eden ışıklara ve birbirini itip kakan bedenlere çevirdi. Onu oraya çeken şey kargaşa değildi. Kokuydu. Biri güçlü, güzel bir sihir kullanmıştı ve o kişinin kim olduğunu bulması gerekiyordu.

Telaşlı misafirlerin arasından geçerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Görünüşe göre kimse zırhının parçalandığını, kalbinin üzerinin soyulmuş olduğunu ve önünde siyah balmumu gibi bir leke olduğunu fark etmemişti. Metal üzerine sıçramış kanı da –Parrish'in kanı– fark etmemişlerdi.

Merdivenin en tepesine vardığında derin bir nefes alarak gülümsedi; geceye panik ve güç hâkimdi, enerji ciğerlerini dolduruyor, kömür gibi onu besliyordu. Şimdi sihrin kokusunu alabiliyordu. *Tadını* alabiliyordu.

Açtı.

Son kabuğunu gayet iyi seçmişti; telaş içindeki muhafızlar onun geçmesine izin vermişlerdi. Çiçeklerle bezeli antreye girdikten ve boşalmış balo salonundan geçtikten sonra miğferli biri onu durdurdu.

"Gen," dedi muhafız, "neredeydin..." Ancak adamın gözlerini gördüğünde sözcükler boğazına düğümlendi. *"Mas aven..."*

Gen'in kılıcı adamın zırhı içinden ve kaburgaları arasından geçerken sözü yarım kaldı. Muhafız tek bir titrek nefes vererek haykırmaya çalıştı ama kılıcın iki yanına ve yukarı doğru sürüklenmesiyle nefesi kesildi. Ceset yere yığılırken Gen'in tenine bürünen şey silahını kılıfına geri koydu, muhafızın miğferini çıkardı ve kendi başına taktı. Vizörü indirdiğinde, siyah gözleri metal aralığın arasında sadece bir parıltı olarak görülüyordu.

Sarayda adım sesleri duyuluyor ve yukarıda yüksek sesli talimatlar yankılanıyordu. Doğruldu. Ortama buram buram bir kan ve sihir kokusu hâkimdi ve bunun kaynağını bulmaya gitti.

Taş hâlâ Kell'in elinde vızıldıyordu ancak önceki gibi değil. Melodisi, yani gücün tınısı sanki artık kemiklerinin üzerinde değil, ***kemiklerinde*** vızıldıyordu. Bunu her an kalp atışında ve zihninde hissediyordu. Beraberinde baştaki güç dalgasından bile daha az güvendiği tuhaf bir sessizlik, sakinlik gelmişti. Sakinlik ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Kalbine mırıldanıyor, onu yatıştırıp sakinleştiriyordu ve Kell'e bir terslik olduğunu, taşı tuttuğunu unutturuyordu. En kötü tarafı da buydu. Eline bağlıydı ama duyularının dışında kalıyordu; onun yanında olduğunu, *içinde* olduğunu hatırlamak için mücadele etmesi gerekiyordu. Bunu her hatırladığında panik ve korku içinde bir rüyadan uyanır gibi oluyordu ama tekrardan uykuya esir oluyordu. O kısa netlik anlarında taşı teninden koparmak, söküp atmak istiyordu. Ancak yapmadı çünkü onu bırakma arzusuyla mücadele etmek, soğuktan donuyormuşçasına taşın sıcaklığına sarılmak ve onu yakınında tutmak isteğiyle eşit mesafedeydi. Taşın gücüne *ihtiyacı* vardı. Hem de hiç olmadığı kadar.

Kell, ne kadar korktuğunu Lila'nın görmesini istemiyordu ama yine de gördüğünü düşünüyordu.

Tekrar şehir merkezine doğru ilerliyorlardı ve nehrin bu yakasında sokakların çoğu terk edilmişti fakat daha Isle'ın üzerinde uzanan köprülerden geçmeleri gerekiyordu. Bu çok tehlikeliydi, hiç güvenli değildi. Özellikle de yolu yarılamışken Kell'in suratı sokaklar boyunca uzanan kehanet tahtalarında yeniden belirdikten sonra.

Ancak bu kez,

KAYIP

yerine şöyle yazıyordu:

Hainlik, cinayet ve *adam kaçırma* suçundan

ARANIYOR

Suçlamalar karşısında Kell'in göğsü sıkıştı ve Rhy'ın –olabildiğince– güvende olduğuna bel bağladı. Parmakları kalbinin üzerindeki ize gitti; odaklanırsa Rhy'ın kalp atışını, kendisininkinden bir saniye sonra duyduğu nabzın yankısını hissedebiliyordu.

Sokakları sadece buradaki halleriyle değil, zihnindeki görüntüleri ekleyerek Beyaz Londra'daki halleriyle de hayalinde canlandırmaya çalışarak etrafına bakındı.

"Bu işe yaramak zorunda," dedi Kell.

Şu an durdukları yerde, sıra halindeki gemilerin –Lila bunları hayranlıkla incelemişti– karşısındaki bir ara sokağın başındayken, sonraki şehirde bir köprünün önünde duruyor olacaklardı; Beyaz Kale'nin surlarında son bulan bir caddeye uzanan köprünün. Yürürlerken Kell, Lila'ya, ikiz hükümdarlarından açlık içindeki ve güçten yoksun halkına kadar diğer Londra'daki tehlikelerden bahsetmişti. Sonra kaleden ve planının ana hatlarından bahsetmişti çünkü şu an sadece ana hatları düşünebiliyordu.

Ana hatlar ve umuttan başka bir şey yoktu elinde. Bunu başaracaklarına, Athos'u alt edip taşın diğer yarısını geri alabilecek kadar uzun süre dayanabileceğine dair umut ve sonra...

Kell gözlerini yumdu ve alçak sesle, sakinleştirici bir nefes aldı. *Her macera sırayla.* Lila'nın sözleri zihninde yankılandı.

"Ne bekliyoruz?"

Lila duvara yaslanıyordu. Parmaklarını tuğlalara vurdu. "Haydi, Kell. Kapı zamanı." Lila'nın kayıtsız havası, meydan okuyan enerjisi, şu an bile endişeli ya da korkmuş görünmeyen hali Kell'i *heyecanlandırmakla* kalmıyor, aynı zamanda ona güç veriyordu.

Şimdi siyah taşla kısmen kapanmış olmasına rağmen avcundaki kesik hâlâ tazeydi. Parmağını kesiğe dokundurdu ve önlerindeki tuğla duvara bir işaret çizdi. Lila, aralarında vızıldayan taşın üstünden Kell'in elini tuttu, ona beyaz kaleyi uzattı ve Kell gerginliğini bastırarak kaleyi duvardaki kanın üzerine götürdü.

Kell, "*As Travars,*" dedi ve ileri doğru adım atıp yeni açılmış kapı eşiğinden geçtiklerinde etraflarındaki dünya soldu ve kardı.

Ya da en azından olması gereken buydu.

Ancak yolun yarısında bir güç Kell'i geriye doğru iterek Lila'nın elini onunkinden ayırdı ve Kell'i dünyalar arasındaki yerden çekerek Kırmızı Londra'nın sert taş zeminine geri savurdu. Kell sersemlemiş bir halde gözlerini kırpıştırarak yukarı doğru geceye baktı, sonra yalnız olmadığını fark etti. Başında biri dikiliyordu. Önce sadece kollarını sıvayan bir karaltıdan ibaretti. Sonra Kell yakasında parıldayan gümüş çemberi gördü.

Holland tepeden ona bakarken kaşlarını çatıyordu.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

IV

Lila'nın siyah botları solgun sokakla buluştu. Ani değişimden başı hafifçe dönüyordu, duvara yaslandı. Arkasında Kell'in adım seslerini duydu.

Arkasını dönerken, "Eh, bu da bir gelişme," dedi. "En azından bu sefer aynı yere..."

Ancak Kell orada değildi.

Lila bir köprünün önündeki kaldırımda dikiliyordu. Beyaz kale uzakta, nehrin karşısında yükseliyordu; yarı donmuş suyun rengi ne gri ne de kızıldı, karanlık gecenin içinde sedef tonlarında soluk bir parıltıya sahipti. Nehir boyunca uzanan fenerler, etrafı tuhaf, renksiz bir şekilde aydınlatan soluk mavi bir alevle yanarken, Lila simsiyah giysileriyle karanlıkta ışık gibi göze batıyordu.

Ayağının dibinde bir şey parlıyordu; yere baktığında bunun, solgun yüzeyinde hâlâ Kell'in kan damlaları bulunan beyaz kale olduğunu gördü. Ancak Kell yoktu. Artan gerginliğini bastırmaya çalışarak andacı yerden alıp cebine koydu.

Yakındaki aç bir köpek boş gözlerle onu izliyordu.

Sonra Lila hızla diğer gözlerin de farkına vardı. Pencerelerde, kapı eşiklerinde, mide bulandırıcı ışık kümeleri arasındaki gölgelerdeki gözler. Lila'nın eli metal mafsallı bıçağına davrandı.

"Kell?" diye seslendi alçak sesle ama cevap veren olmadı. Belki geçen seferki gibi olmuştu. Belki yalnızca ayrılmışlardı ve Kell şu an onun yanına geliyordu. Ama Lila birlikte adım attıklarında garip çekimi hissetmişti. Kell'in elinin gereğinden çok önce Lila'nın elinden kurtulduğunu hissetmişti.

Adım sesleri yankılandı ve Lila küçük bir daire çizerek döndü ama kimse görünmüyordu.

Kell onu bu dünyayla ilgili uyarmıştı –burası için *tehlikeli* demişti– ama Lila'nın kendi dünyası da büyük oranda bu tanımlamaya uyduğu için uyarısına pek kulak asmamıştı. Ne de olsa Kell bir sarayda, o ise sokaklarda büyümüştü ve Lila'nın kötü ara sokaklar ve Kell'den daha beter adamlar hakkında bildikleri biraz daha fazlaydı. Şimdi tek başına dururken Lila ona yeterince itibar etmediğini düşündü. Kim olsa –soylu biri dahi– buradaki tehlikeyi görebilirdi. Kokuyu alabilirdi; ölüm, kül ve kış havası.

Lila ürperdi. Sırf soğuktan değil, korkudan da titriyordu. Bir *terslik* olduğuyla ilgili kemiklere işleyen basit bir his. Holland'ın siyah gözüne bakmak gibi bir histi. İlk kez bıçakları ve çakmaklısından fazlasına sahip olmayı diledi.

Sağından gelen bir ses, *"Övos norevjk,"* dedi ve hızla döndüğünde başındaki taçtan parmaklarına kadar teninin her noktası dövmelerle kaplı teniyle kel bir adam gördü. Konuştuğu dil her neyse Arnesçeye benzemiyordu. Boğuk ve gırtlaksıydı, sözcükleri anlamasa da ses tonunu idrak edebiliyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

"Tovach ös mostevna," dedi parşömen gibi teniyle solunda beliren bir başkası.

Adamlardan ilki kıkırdadı. İkincisi *cık cık* dedi.

Lila bıçağını çekti. Hareketinin her türlü dil engelini aşacağını umarak, "Yaklaşmayın," diye emretti.

Adamlar birbirlerine baktılar, sonra kendilerine ait dişli silahlarını çektiler.

Soğuk bir rüzgâr esti ve Lila ürperti hissini bastırdı. Adamların yüz ifadeleri yerini pis birer sırıtışa bıraktı. Lila bıçağını indirdi.

Sonra tek bir seri hareketle silahını kemerinden çekip yukarı kaldırdı ve ilk adamı iki gözü arasından vurdu. Adam bir taş çuvalı gibi yere yığıldı ve Lila gülümsedikten sonra silah patlamasının ne kadar gürültü çıkardığını fark etti. Silah patlayıncaya ve sokaklarda yankılanıncaya kadar şehrin ne kadar sessiz olduğunun farkına varmamıştı. Her yanda kapılar açılmaya başladı. Gölgeler hareket ediyordu. Sokak başlarından fısıltılar ve mırıldanmalar yükseliyordu; önce bir, sonra iki, sonra yarım düzine.

Kâğıt gibi teniyle ikinci adam önce ölmüş adama, sonra Lila'ya baktı. Alçak, tehdit edici bir homurtuyla yeniden konuşmaya başladı. Lila adamın dilini konuşmadığına sevindi. Ne söylediğini bilmek istemiyordu.

Adamın bıçağının etrafında karanlık enerji kıvılcımları çatırdadı. Lila, gölgelerin sıska ve gri insanlara dönüşerek arkasında hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Silahını yeniden doğrulttuğunda, *Haydi, Kell,* diye geçirdi içinden. *Neredesin?*

V

"Bırak geçeyim," dedi Kell.

Holland tek kaşını kaldırmakla yetindi.

"Lütfen," dedi Kell. "Buna son verebilirim."

"Yapabilir misin?" diye meydan okudu Holland. "Sende onu yapacak güç olduğunu sanmıyorum." Bakışları, etrafı kara sihirle sarılmış Kell'in eline çevrildi. "Seni uyardım, sihir denge meselesi değildir. Üstünlük kurma meselesidir. Ya sen onu kontrol edersin ya da o seni kontrol eder."

"Kontrol hâlâ bende," dedi Kell sıktığı dişleri arasından.

"Hayır," dedi Holland. "Değil. Sihri kabul ettiğin an kaybettin demektir."

Kell'in göğsü sıkıştı. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Holland."

"Başka seçeneğin yok." Holland'ın bir elinde sivri bir yüzük vardı ve şimdi onunla avcuna bir çizik atıyordu. Sokağa kan damladı. *"As Isera,"* dedi alçak sesle. *Don.*

Koyu renk damlalar yere düştü ve sokağın karşısından ileri doğru atılan siyah buzlara dönüştü. Kell geri çekilmeye çalışsa da buz çok hızlı ilerliyordu ve Kell saniyeler içinde dengede durma çabasıyla buzun üzerinde durdu.

"Seni zayıf kılan ne, biliyor musun?" dedi Holland. "Hiç güçlü olmak zorunda kalmamışsın. Hiç uğraşmak zorunda kalmamışsın. Hiç mücadele etmek zorunda kalmamışsın. Ve kesinlikle kendi *hayatın* için mücadele etmek zorunda kalmamışsın. Ancak bu gece bu değişiyor, Kell. Bu gece mücadele etmezsen, *öleceksin.* Ve eğer..."

Kell sözünü bitirmesini beklemedi. Ani bir rüzgâr, Kell'e dengesini kaybettirip az kalsın düşürecekken Holland'a doğru hortum halinde ilerledi. Antari'nin etrafını sararak gözden kaybetti. Rüzgâr uğulduyordu ama Kell rüzgârın içinden alçak, rahatsız edici bir ses duyabiliyordu. Sonra bunun kahkaha olduğunu fark etti.

Holland kahkahayla gülüyordu.

Peşi sıra Holland'ın kanlı eli hortum duvarını yararak ortaya çıktı, ardından geri kalanı da hortumun içinden çıktı ve rüzgâr sütunu etrafında parçalandı. "Havayı keskin bir şekle sokamazsın," diye söylendi. "Zarar veremez. Öldüremez. Elementlerini daha dikkatli seçmelisin. İzle."

Holland öylesine hızla hareket ediyordu ki ona yetişmek bir yana, hareketlerini takip etmek bile güçtü. Kusursuz tek bir hamleyle tek dizi üzerinde yere çöktü, yere dokundu ve *"As Steno,"* dedi.

Kır.

Avcunun altındaki kaldırım taşı bir düzine parçaya bölündü ve ayakta dururken, ara sokakta çivilerin yaptığı gibi kırık parçalar da beraberinde gelerek havada süzüldü. Bileğini hafifçe çevirmesiyle kırık parçalar havadan hızla Kell'e doğru savruldular. Avcundaki taş uyarırcasına vızıldadı ve içinde parlayan tılsımla elini son anda kaldırıp, "Dur," dedi.

Duman öne doğru akın ederek karşısına çıkan kıymıkları yakaladı ve parçalayarak toza döndürdü. Komutla birlikte Kell'in her yanını saran güç hemen ardından daha karanlık ve daha soğuk bir şeye dönüştü. Kell bu his karşısında kesik bir nefes aldı. Sihrin tenine ve teninin altına yayıldığını hissedebiliyordu, duman dağılırken sihri durdurmak isteyerek var gücüyle geri püskürttü.

Holland başını iki yana sallıyordu. "Haydi, Kell. Taşı kullansana. Seni daha hızlı tüketir ama kazanabilirsin."

Kell içinden küfretti ve bu kez önüne bir hortum daha çağırdı. Taşsız elinin parmaklarını şıklattı. Avcunda bir alev belirdi ve onu dönen havaya dokundurduğunda tutuşarak rüzgârı alevin içine aldı. Alevler içindeki hortum, zemini kavurup buzu eritirken, elini uzatıp zemini bir kalkana dönüştüren Holland'a doğru saldırıya geçti ve alevlerin sönmesiyle taş duvar Kell'e hücum etti. Kell taşları kontrol etmeye çalışarak ellerini kaldırdı ve su dalgasının onu vurması için bir dikkat dağıtıcı olduklarını fark ettiğinde artık çok geçti.

Nehirden gelen dev dalga, Kell'i elleri ve dizleri üzerinde yere devirdi ama toparlanmasına fırsat vermeden onu yukarı fırlatıp etrafını sardı. Kell saniyeler içinde nefessiz kalarak bir dalgaya hapsolduktan sonra dalga tarafından tamamen yutuldu. Suyun gücüyle mücadele etti.

"Astrid seni canlı istedi," dedi Holland pelerininin altından kavisli bıçağını çekerek. "Bu konuda ısrar etti." Boş eli kıvrılarak bir yumruk halini aldı, suyun sıkıştırmasıyla Kell'in ciğerlerindeki hava boşalıyordu. "Ancak taşı geri almak için seni öldürmekten başka şansım kalmazsa anlayışla karşılayacağından eminim."

Holland, kavisli bıçağı yanında sallanarak buzlu zeminin üzerinden ölçülü adımlarla yaklaşırken Kell, işine yarayabilecek bir şey bulma çabasıyla kıvrandı ve debelendi. Holland'ın elindeki bıçağa uzandı ama metal korumalıydı ve yerinden kıpırdamıyordu. Kell'in nefesi tükeniyordu ve Holland neredeyse yanına varmıştı. Ardından su duvarının içinden dalgalı bir görüntüyle köprünün yanındaki direklere sarılı koyu metal zincirleri, gemi erzaklarını, tahta yığınlarını gördü.

Kell'in parmakları kıpırdadı ve en yakındaki bir dizi zincir öne doğru fırlayarak Holland'ın dikkatini dağıtıp bileğine dolandı. Suyun şekli bozularak dağıldı ve Kell sırılsıklam, nefes nefese yere devrildi. Holland hâlâ serbest kalmaya çalışıyordu ve Kell,

duraksamaya yer olmadığının farkındaydı. Antari'nin bacağına ve beline, başka bir direkten başka bir dizi zincir daha dolandı. Holland kavisli bıçağı fırlatmak için davrandı ama üçüncü zincir kolunu yakalayıp gerildi. Fazla dayanmazdı. Kell'in nihtumdan havaya kaldırdığı metal bir direk Holland'ın bir iki adım arkasında durdu.

"Kazanmana izin veremem," dedi Kell.

"O halde beni öldürsen iyi edersin," diey homurdandı Holland. "Öldürmezsen bu asla sona ermeyecek."

Kell önkolundan bıçağını çekti ve saldıracakmış gibi kaldırdı.

Kell'in eli, kemikleri diğer Antari'nin iradesiyle sabitlenip donakalırken Holland, "Bundan daha fazlasını denemen gerekecek," dedi. Kell'in umduğu tam olarak buydu. Holland'ın dikkati bıçağa çevrildiği sırada Kell, tüm gücüyle metal çubuğu kontrolü altına alarak önden değil, arkadan saldırdı.

Metal havada süzülerek hedefini buldu ve Holland'ın pelerinini, tenini ve kemiğini delip geçecek güçle arkasına saplandı. Metal ve kan kalbinin üstündeki yara izine benzeyen mührü delerek Holland'ın göğsünden dışarı çıktı. Gümüş çember şeklindeki kopça kırılıp yere düştü ve Holland dizleri üzerine çöktüğünde yarım pelerini omuzlarından kaydı.

Holland nemli sokağa yığılırken Kell zorlukla ayağa kalktı. Antari'nin yanına giderken içini korkunç bir hüzün sardı. İkisi de tükenmekte olan bir türdendi. Artık sadece o kalmıştı. Yakında hiç kalmayacaktı. Belki de böyle olmalıydı. Olması *gereken* buydu.

Kell parmaklarını kanlı metalin etrafına sardı ve Holland'ın göğsünden çekip çıkardı. Direği yana fırlatırken yolda tekleyen bir kalp atışı gibi bir ses çıkardı. Altında kan birikintisi oluşmaya başlarken Kell, Holland'ın bedeninin yanına diz çöktü. Nabzına dokunduğunda attığını gördü. Ancak çok zayıftı, durmak üzereydi.

"Üzgünüm," dedi. Bunu söylemek aptalca ve faydasızdı ama öfkesindeki şiddet gitmiş, hüznü, korkusu, kaybı; hepsi sabit bir acıya dönüşmüştü. Antari'nin yakası altına uzanıp boynundaki bir

kordonda Beyaz Londra andacını bulduğu sırada asla üzerinden atamayacağını hissettiği bir acı hissetti.

Holland *biliyordu*. Saldırının geldiğini görmüş ve engel olmamıştı. Metal onu arkasından vurmadan bir saniye önce mücadeleyi bırakmıştı. Saniyelik, bir nefesten daha kısa bir andı ama Kell'e fırsat verecek kadar yeterli bir süreydi. Metal bedenine saplandıktan sonra ve yere düşmeden önceki kısacık anda, yüzünde okunan şey öfke veya acı değildi. Rahatlamaydı.

Kell kordonu koparıp doğruldu ama Antari'yi sokakta bırakmaya gönlü razı gelmedi. Bakışlarını andaçtan bekleme duvarına çevirdi ve Holland'ın bedenini sürükleyerek ayağa kaldırdı.

VI

Kell, Beyaz Londra'ya adım atar atmaz gördüğü ilk şey Lila'nın, ikisi de kanlı iki bıçağı etrafa savurduğuydu. Birkaç adamın arasından kendine yol açmayı başarmıştı –adamların bedenleri sokağa saçılmıştı– ama dört beş tanesi Lila'nın etrafını sarıyor ve daha fazlası geride durup aç gözlerle onu izleyerek gırtlak sesiyle konuşulan dillerinde fısıldaşıyorlardı.

"Güzel kırmızı kan."

"Sihir kokuyor."

"Aç onu."

"İçinde ne varmış görelim."

Kell, Holland'ı yere bırakıp öne çıktı.

"Vös rensk torejk!" diye gürledi zemini titreterek. *Kızdan uzak durun.*

Onu görünce kalabalığın içinde bir dalgalanma oldu; bazıları kaçtı ama diğerleri aşırı meraklı bir şekilde geriye doğru bir iki adım atmakla yetindiler. Lila onu gördüğü an gözleri kısıldı.

"*Çok, çok* geciktin," diye söylendi. Her zamanki sakin hali açık vererek yerini korkmuş bir gerginliğe bırakmıştı. "Ayrıca neden ıslaksın?" Kell sırılsıklam giysilerine baktı. Ellerini üzerinde gezdirerek sudan arınması için komut verdikten bir saniye sonra, botlarındaki su birikintisi dışında kuru bir şekilde ayakta dikiliyordu.

"Bir engele takıldım," dedi arkadaki Holland'ı işaret ederek. Ancak birkaç koyu renk gözlü vatandaş bedeni incelemeye koyulmuştu bile. İçlerinden biri bir bıçak çekerek ölmekte olan Antari'nin bileğine bastırdı.

"Dur," diye emretti Kell saldırganı ani bir rüzgârla geriye savurarak. Antari'yi omuzlarından kaldırdı.

"Bırak onu," diye tısladı Lila. "Bırak da kemiklerini yüzsünler."

Ancak Kell başını iki yana salladı.

"Bırakmazsan," dedi Lila, "*bizimkileri* yüzecekler."

Kell döndü ve adamların ve kadınların etraflarını sarmaya başladıklarını gördü.

Beyaz Londra halkı kuralları bilirdi, Dane'lerin uzaktan gelmiş misafirlerine dokunan herhangi birinin kellesini alacaklarını bilirdi ancak şimdi geceydi ve taze sihrin cazibesi ile Holland'ın savunmasız hali –bir tanesi, "Bırakın da ondan taç yapayım," diye mırıldanırken bir diğeri, "Bahse girerim içinde hâlâ kan vardır," diyordu– görünüşe göre onları mantık dışı davranmaya sevk ediyordu. Lila ve Kell, topukları köprüyle buluşana dek geriye doğru çekildiler.

"Lila?" dedi Kell köprüye adım attıkları sırada..

'Efendim?" dedi Lila alçak ve gergin bir sesle.

"Koş."

Lila tereddüt etmeden arkasını döndü ve köprünün üzerinde koşmaya başladı. Kell'in eli hızla yukarı kalktı ve beraberinde, onlara zaman kazandırması için bir barikat, taş bir duvar yükseldi. Sonra o da koşmaya başladı. Holland'ın bedeni dar omzunun üzerinde ve kara sihir damarlarında dolaşarak elinden geldiğince hızla koşuyordu.

Kell köprüyü yarıladığında –Lila neredeyse karşı tarafa geçmişti– halk nihayet duvarı yıktı ve peşlerinden koşarak köprüye çıktılar. Kell karşıya varır varmaz yere çöktü ve kanlı eliyle köprünün zeminine dokundu.

Tıpkı Holland'ın yaptığı gibi, *"As Steno,"* dedi ve köprü anında çökmeye başlayarak taşları ve bedenleri buzlu Sijlt'e batırdı. Kell soluk soluğa kalmıştı, nabzı kulaklarında atıyordu. Lila ise başında durmuş, düşmanlıkla Holland'a bakıyordu.

"O öldü mü?"

"Neredeyse," dedi Kell ayağa kalkıp Antari'nin bedenini yüklenerek.

"Umarım ona eziyet etmişsindir," diye tısladı Lila karaltı halindeki kaleye dönerek.

Hayır, diye düşündü Kell yola koyulduklarında. *Yeterince uzun zamandır acı çekiyor.*

Sokaklarda yürürlerken insanların onları izlediklerini hissedebiliyordu ama kimse evlerinden dışarı çıkmıyordu. Artık kaleye çok yaklaşmışlardı ve kalenin gözleri vardı. Çok geçmeden, yüksek surlarının ardındaki taştan hisar önlerinde belirdi; açılmış dev bir ağzı andıran kemerli giriş kapısı, kararmış bir avluya ve içindeki heykellere doğru açılıyordu.

Kell'in avcundaki taş vızıldıyordu ve artık sadece kendisine seslenmediğini fark etti. Diğer yarısına sesleniyordu. Lila paltosunun içinden bir bıçak daha çıkardı. Ancak bu sıradan bir bıçak değildi. Kırmızı Londra'dan bir kraliyet kılıcıydı.

Kell'in ağzı açık kaldı. "Onu nereden buldun?" diye sordu.

"Beni öldürmeye çalışan muhafızdan arakladım," dedi hayranlıkla silaha bakarak. Kell, bıçağın üzerine çizilmiş izleri görebiliyordu. Bu, sihri etkisiz kılan bir metaldi. "Dediğim gibi, bıçağın fazlasından zarar gelmez."

Kell elini uzattı. "Alabilir miyim?"

Lila bir an dikkatle ona baktıktan sonra omuzlarını silkti ve bıçağı uzattı. Lila tabancasını çıkarıp yeniden doldururken Kell bıçağın sapını kavradı.

Lila silahın haznesini döndürürken, "Hazır mısın?" diye sordu.

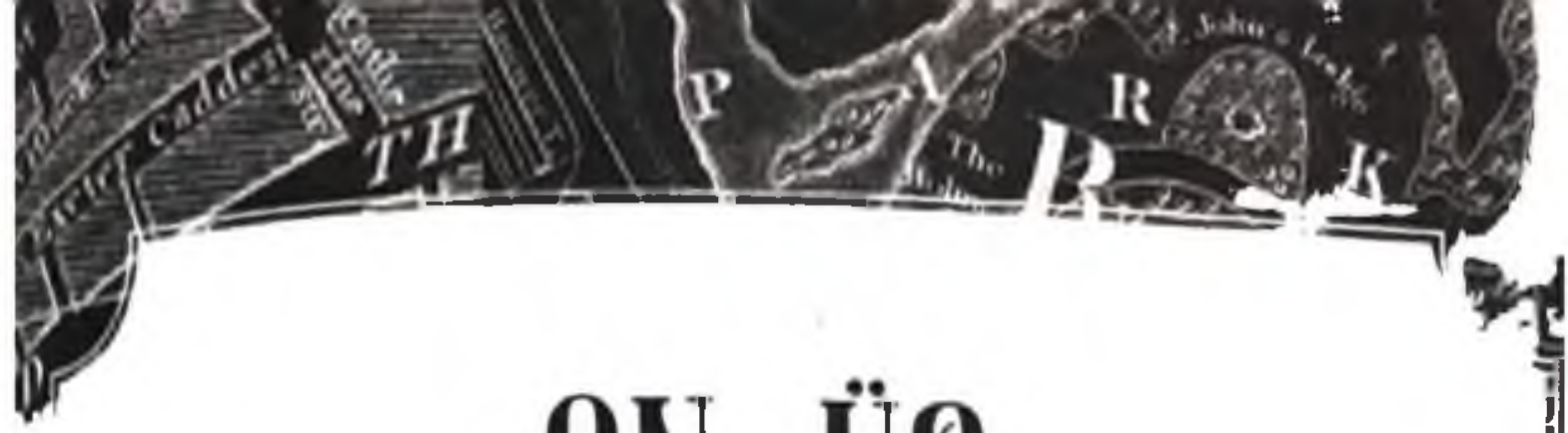
Kell, kendilerini bekleyen kalenin kapısından içeri baktı. "Hayır."

Bunun üzerine Lila keskin bir gülüşle Kell'e baktı. "Güzel," dedi. "Hazır olduklarını düşünenler sonunda hep ölürler."

Kell belli belirsiz gülümsedi. "Teşekkürler, Lila."

"Ne için?"

Ancak Kell yanıtlamadı, sadece kendisini bekleyen karanlığa doğru adım attı.

ON ÜÇ

BEKLEYEN KRAL

I

Beyaz taht odasında, soluk arka plan üzerinde geceden bir parça gibi siyah bir duman bulutu asılıydı. Kenarları aşınmış, kıvrık ve solmuştu ama ortası, tıpkı Athos'un elindeki taş parçası veya kralın çağırdığı kehanet tahtasının yüzeyi gibi pürüzsüz ve parlaktı.

Athos Dane, koltuğunda oturan kız kardeşinin bedeninin yanında, kendi tahtında oturuyor ve Kell'in ve yoldaşının kalesinin avlusuna girişlerini izlerken taşı elinde çeviriyordu.

Taşın diğer yarısı nereye giderse bakışları da oraya çevriliyordu.

En uzaktaki Londra bir karaltıdan farksız görünüyordu ama Kell ve yoldaşı yaklaştıkça yüzeydeki görüntü giderek daha canlı ve net bir görünüm kazanmıştı. Athos çeşitli şehirlerdeki olayların nasıl geliştiğini izlemişti; Kell'in kaçışını, kızın kurnazlığını, hizmetkârının başarısızlığını, kız kardeşinin aptallığını, yaralı prensi ve katledilmiş Antari'yi.

Parmakları tılsımı sıkıca sardı.

Athos bunları şaşkınlık, öfke ve heyecanla karışık bir duyguyla izlemişti. Holland'ın kaybına sinirlense de Kell'i öldürme düşüncesi ona haz veriyordu.

Astrid öfkelenecekti.

Athos başını çevirip tahtında oturan, boğazında nabız gibi atan efsunuyla kız kardeşinin bedenine baktı. Bir Londra uzaklıkta

ortalığı kasıp kavuruyor olabilirdi ama burada, altındaki oyma taş kadar sabit ve solgun oturuyordu. Elleri koltuğun kolçaklarında, beyaz saçları kapalı gözleri üzerine dökülmüştü. Athos kız kardeşine cıkladı.

"Ös vosa nochten," dedi. "Maskeli baloya senin yerine benim gitmeme izin vermeliydin. Şimdi oyuncağım öldü, seninkiyse ortalığı berbat etti. Buna ne diyeceksin?"

Kız kardeşi elbette yanıtlamadı.

Athos düşünerek uzun parmaklarını tahtının kenarına hafifçe vurdu. Büyüyü bozarsa ve kız kardeşini uyandırırsa bu sadece ortalığı karıştırırdı. Hayır, Kell'le kendince başa çıkması için ona bir şans tanımıştı ve o başarısız olmuştu. Şimdi sıra kendisindeydi.

Athos gülümseyerek ayağa kalktı. Parmakları taşın etrafını sardı ve Kell'in görüntüsü duman halinde dağılıp yok oldu. Güç, kralın içinde akın akın ilerlerken sihir daha fazlasına açlık duyuyordu ama onu sadece ihtiyaç duyduğu kadarıyla besleyerek yerinde tuttu. Kontrol edilmesi gereken bir şeydi ve Athos asla hoşgörülü bir üstat olmamıştı.

"Merak etme, Astrid," dedi büyülenmiş haldeki kraliçeye. "Her şeyi yoluna koyacağım."

Sonra saçlarını ve beyaz pelerininin yakasını düzeltti, ardından misafirlerini karşılamaya gitti.

II

Beyaz Londra kalesi, gölgelerle dolu taş avlunun dışında keskin bir ışık sütun halinde yükseliyordu. Lila planın kendine düşen kısmını yerine getirmek için heykel ormanına girerken, Kell basamaklara yöneldi. Holland'ın bedenini taş bir bankın üzerine bıraktıktan sonra tek eliyle kraliyet bıçağını kavrayıp diğer elinde Siyah Londra'nın tılsımını tutarak merdivenlerden çıktı.

Haydi, Kell, diye kışkırtmıştı Holland. *Taşı kullansana. Seni daha hızlı tüketir ama kazanabilirsin.*

Kullanmayacaktı. Kullanmayacağına yemin etmişti. Mücadelede onu son kullanışı karanlığı beraberinde getirmişti. Siyah şeritler dirseğinden yukarı, omzuna doğru kıvrılıyordu ve Kell kendinden daha fazla kaybedecek durumda değildi. Her kalp atışıyla sanki zehir giderek yayılıyordu. Basamaklarda nabzı kulaklarında atıyordu. Kell, Athos'un yanına gizlice girebileceğini sanacak kadar aptal değildi; burada öyle bir şey olmazdı. Kell'in geldiğinden haberi olsa gerekti ama yine de saldırmadan kapılarına yaklaşmasına izin vermişti. Genelde merdivenlere dikilen boş gözlü on muhafız gitmiş, Kell için yol açılmıştı. Engelsiz yolun kendisi bile başlı başına bir meydan okumaydı. Beyaz Londra'nın kralına yakışan küstahlıkta bir davranıştı.

Kell önüne adam dikilmemiş kapılardan ve kapıların ötesinde bekleyen her neyse ondan ziyade bir orduyla karşı karşıya kalmayı tercih ederdi. İleri atılan denetimsiz, engelsiz her adım onu bir sonraki adımıyla ilgili daha da geriyordu. Merdivenin tepesine vardığında elleri titriyor ve göğsü sıkışıyordu.

Titreyen parmak uçlarını kapıya götürdü ve soğuk havayı son kez zorla ciğerlerine çekti. Ardından kapıyı ittirdi. Kalenin kapıları ne bir güç ne de sihre gerek duyarak dokunuşuyla açılıverdi ve Kell'in gölgesi koridora vurdu. Kapı eşiğinden içeri adımını attı ve odanın meşaleleri solgun bir alevle kubbeli tavanları ve koridorun ilerisini aydınlatırken boylu boyunca dizili bir düzine muhafızın yüzlerini de açığa çıkardı.

Kell olacaklara kendini hazırlayarak derin bir nefes aldı ama askerler yerlerinden kıpırdamadılar.

"Sana el sürmeyecekler," dedi berrak bir ses. "Tabii kaçmaya kalkmadığın müddetçe." Athos Dane gölgelerin arasından çıktı, üzerinde yine her zamanki gümüşi beyazları vardı ve solgun yüz hatları meşale ışığıyla cansız görünüyordu. "Seni öldürme zevki bana ait olacak. Sadece bana."

Athos siyah taşın diğer yarısını gevşek bir biçimde tutarken, onu görür görmez Kell'in vücudunda bir güç akını oldu.

"Astrid elbette küsecektir," diye sürdürdü Athos. "Senin evcil hayvanı olmanı istiyordu ama ben daima canlı halini ölü halinden daha büyük bir bela olarak gördüm. Son olayların da bunun ispatı olduğunu düşünüyorum."

"Bitti, Athos," dedi Kell. "Planın başarısız oldu."

Athos zalimce gülümsedi. "Holland gibisin," dedi. "Neden tahta geçemedi, biliyor musun? Savaştan hiç hoşlanmadı. Kan dökmeyi ve çatışmayı sonuca götüren bir adım, bir varış noktası olarak gördü. Oysa *ben* yolculuğu hep sevdim. Söz veriyorum, bu seferkinin de keyfini süreceğim."

Parmakları taşın kendisindeki yarısını sardı ve dumanlar çıktı. Kell tereddüt etmedi. Zırhları –ve içlerindeki muhafızları– du-

varın önündeki yerlerinden kendisi ve kral arasında bir barikat oluşturacak şekilde hareket ettirmek istedi ama yeterli olmadı. Duman yukarıdan, aşağıdan, aralardan geçerek Kell'e uzanıyor ve kollarının etrafını sarmaya çalışıyordu. Muhafız duvarını Athos'a doğru sürdü ve kraliyet kılıcıyla dumanı yardı. Ancak kral taşı elinden bırakmadı, sihir zekiydi ve Kell'in bıçağının etrafını sararken bileklerinden yakaladı ve anında, yere doğru değil antrenin iki yanından duvarlara doğru uzanan zincirlere dönüştü.

Metal gerilerek Kell'in kollarını zorla iki yana açarken Athos muhafızların üzerinden sıçradı ve önüne çabasızca, yumuşak bir iniş yaptı. Zincirler, Kell'in zaten yaralı bileklerini keserek sıkıştırırken çalıntı kılıcı parmaklarından düşünce Athos gümüş bir kırbaç çıkardı. Kırbaç çözüldü ve çatallı ucu taşı yalayarak zeminin üzerine döküldü.

"Ne kadar güzel acı çektiğini görelim mi?"

Athos kırbacı kaldıracakken Kell parmaklarını zincirlerin etrafına sardı. Avcundaki kan neredeyse kurumuştu ama metali öyle sertçe kavradı ki kesik yeri tekrar açıldı.

Kırbaç havada şaklamadan hemen önce, *"As Orense,"* dedi ve zincirler Kell'i, çatallı gümüşten kaçması için son anda bıraktı. Kell yuvarlanarak düşen bıçağı aldı ve Holland'ın saldırısını hatırlayarak kanayan avcunu zemin taşlarına bastırdı.

"As Steno," dedi. Zemin parmakları altında bir düzine keskin parçaya bölündü. Kell, tırtıklı parçalar onunla beraber havalanarak ayağa kalktı ve elini uzattığında kırık parçalar krala doğru fırladı. Athos karşılık olarak taşı tutan elini kayıtsızca kaldırdı ve önünde kalkan benzeri bir şekil belirmesiyle taş parçaları işe yaramaz bir şekilde ona çarptı.

Athos pis pis güldü. "Ah, evet," dedi kalkanı indirerek. "Bundan zevk alacağım."

Lila, başlarını teslimiyetle eğmiş, yakarırcasına ellerini kaldırmış heykellerden oluşan ormanın arasından geçiyordu.

Katedrale benzeyen kubbeli kalenin etrafını dolaştı; bir katedral sütunlar üzerine kurulmuş ve vitray camlardan değil de sadece çelik ve taştan yapılsaydı bunun bir katedrale benzediği söylenebilirdi. Kale yine de kuzey tarafındaki bir ana kapı ve güney, doğu ve batıdaki daha küçük ama etkileyici diğer üç kapısıyla kilise gibi uzun ve dardı. Lila, taş desteklerle sıralı merdivenlere çıkan yoldan güney girişine yaklaşırken kalbi delicesine çarpıyordu.

Duvara tırmanıp üst kattaki bir pencereden içeri girmeyi tercih ederdi, merdivenden çıkmak kadar aleni olmazdı ama ne halatı ne de kancası vardı ve böyle gerekli donanıma sahip olsa bile Kell bunu yapmaması için onu uyarmıştı.

Dane'lerin kimseye güvenmediklerini ve kalenin bir kral tahtı kadar tuzaklarla dolu olduğunu söylemişti. "Ana kapılar kuzeye bakıyor," demişti. "Ben oradan geçeceğim. Sen güney kapısından gir."

"Bu tehlikeli değil mi?"

"Burada," diye karşılık vermişti Kell, "her şey tehlikeli. Ancak kapılar seni içeri kabul etmezse en azından düşüşün o kadar dik bir yerden olmaz."

Bunun üzerine Lila, tuzaklar olduğu, bunun başlı başına bir tuzak olduğu konusunda içini yiyip bitiren korkuya rağmen kapılardan girmeyi kabul etmişti. Güney merdivenlerine ulaştı ve boynuzlu maskesini gözlerinin önüne indirdikten sonra basamaklardan çıkmaya koyuldu. En üst basamakta kapılar direnç göstermeden açıldı ve Lila'nın içindeki ses ona gitmesini, diğer tarafa kaçmasını söylüyordu ama hayatında ilk kez uyarıyı duymazdan gelip içeri adımını attı. Kapıların ötesindeki alan karanlıktı fakat eşiği geçtiği an fenerler aydınlandı ve Lila donakaldı. Düzinelerce muhafız canlı zırhlar gibi duvarlar boyunca dizilmişti. Başlar açık kapıya ve ona doğru çevrildi ve Lila saldırıya karşı kendini hazırladı.

Ancak saldıran olmadı.

Kell ona Beyaz Londra'nın, zorla alınmış –ve tutulan– bir krallık olduğunu, böyle bir yükselişin genellikle sadakati beraberinde getirmediğini söylemişti. Buradaki muhafızlar açıkça sihirle bağlanmışlardı ve bir tür kontrol büyüsü etkisi altındalardı. Ancak insanları istemedikleri bir şeyi yapmaya zorlamaktaki sorun buydu. Çok açık olmak gerekiyordu. Talimatları yerine getirmekten başka seçenekleri olmasa da muhtemelen ötesine geçmeye niyetleri yoktu.

Lila'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Kral Athos'un muhafızlarına verdiği talimat her neyse, bu Lila'yı kapsamıyordu. Lila mümkün olduğunca sakin bir şekilde koridorda ilerlerken muhafızların boş gözleri onu izliyordu. Lila oraya aitmiş gibi; Lila oraya kraliçelerini öldürmeye gelmemiş gibi. Onların yanından geçerken acaba kaçı onun bunu başarmasını isterdi diye merak etti.

Kırmızı saraydaki koridorlar labirent gibiydi ama burada basitçe ızgara şeklinde ilerleyen hatlar ve kesişimlerden oluşan bir yol ağı vardı; bu da kalenin daha önce kilise benzeri bir şey olduğunun başka bir kanıtıydı. Bir koridor başka bir koridora açıldıktan sonra Lila, Kell'in ona dediği gibi, kendini taht odasının önünde buldu.

Ancak Kell koridorun boş olacağını da söylemişti.

Oysa boş değildi.

Taht odasının önünde bir oğlan dikiliyordu. Yaşı Lila'dan daha küçüktü, inceydi ve boş gözlü muhafızların aksine oğlanın gözleri karanlık, morarmış ve hararetliydi. Lila'nın geldiğini görünce kılıcını çekti.

"*Vösk,*" diye emretti.

Lila'nın kaşları çatıldı.

"*Vösk,*" diye tekrarladı oğlan. "*Ös reijkav vösk.*"

"Sana da merhaba," dedi Lila sertçe. "Çekil."

Oğlan kendi dilinde alçak sesle, telaşla konuşmaya başladı. Lila başını iki yana salladı ve pirinç saplı bıçağı kılıfından çekti. "Çekil önümden."

Lila anlaşıldığını düşünerek kapıya ilerledi. Ancak oğlan kılıcını kaldırdı, Lila'nın önüne geçti ve *"Vosk,"* dedi.

"Bak," diye tersledi Lila. "Ne dediğin konusunda hiçbir fikrim yok...."

Genç muhafız bıkkın bir şekilde etrafına bakındı.

"Ancak sana şiddetle, buradan gidip aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmanı tavsiye ederim... hey, lanet olası, ne yaptığını zannediyorsun?"

Oğlan başını iki yana sallayıp fısıltıyla bir şeyler söylemişti, sonra kılıcını kendi koluna götürdü ve kesmeye başladı.

Oğlan dişlerini sıkıp ikinci, sonra üçüncü kesiği ataraken, *"Hey,"* diye tekrarladı Lila. *"Kes şunu."*

Lila oğlanın bileğine uzanmaya kalktı ama oğlan kesmeyi bırakıp Lila'nın gözlerine baktı ve *"Git,"* dedi. Lila bir anlığına onu yanlış duyduğunu sandı. Sonra oğlanın İngilizce konuştuğunu fark etti. Başını eğip baktığında oğlanın, tenine bir tür sembol kazımış olduğunu gördü.

"Git," diye tekrarladı. *"Hemen."*

"Çekil önümden," diye karşı çıktı Lila.

"Yapamam."

"Evlat..." diye uyardı Lila.

"Yapamam," dedi oğlan bir kez daha. "Kapıyı korumak zorundayım."

"Yoksa?" diye meydan okudu Lila.

"*Yoksa* diye bir şey yok." Tenine kazınmış kızgın ve siyah izi göstermek için gömleğinin yakasını kenara çekti. "Benden kapıyı korumamı istedi, o yüzden korumak zorundayım."

Lila kaşlarını çattı. Bu iz Kell'inkinden farklıydı ama Lila ne demek olduğunu anlamıştı. Bir çeşit mühürdü. "Kenara çekilirsen ne olacak?" diye sordu Lila.

"Yapamam."

"Seni öldürürsem ne olacak?"

"Ölmüş olurum."

Oğlan ikisini de hem keder hem de eşit derecede kesinlikle söyledi. *Ne manyak bir dünya,* diye düşündü Lila.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Beloc."

"Kaç yaşındasın?"

"Yeterince büyüğüm." Çenesinde gururlu bir ifade, gözlerinde Lila'ya tanıdık gelen bir alev vardı. Bir meydan okuma. Her şeye rağmen gençti. Bunun için çok gençti.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Beloc," dedi Lila. "Beni mecbur bırakma."

"Keşke bunu yapmak zorunda olmasam."

Parmaklarını sıkmaktan eklemleri beyazlaşarak iki eliyle kılıcı tutarken Lila'nın karşısına geçti. "Beni çiğneyip geçmen gerekecek."

Lila homurdandı ve bıçağını sıkıca kavradı.

"Lütfen," diye ekledi oğlan. "Lütfen beni çiğneyip geç."

Lila ona sert bir bakış attı. "Nasıl?" dedi en sonunda.

Soru karşısında oğlanın kaşları kalktı.

"Nasıl ölmek istersin?" diye netleştirdi Lila.

Oğlanın gözlerindeki alev bir an sarsıldı, sonra toparlandı ve "Hızlı," dedi.

Lila başıyla onayladı. Bıçağını kaldırdı ve oğlan kılıcını sadece yeteri kadar, biraz indirdi. Sonra gözlerini kapadı ve kendi kendine bir şeyler fısıldamaya başladı. Lila tereddüt etmedi. Bir bıçağı nasıl kullanacağını, nasıl yaralayacağını ve nasıl öldüreceğini biliyordu. Aralarındaki boşluğu kapadı ve Beloc henüz duasını bile bitirmeden bıçağı kaburgaları arasına sapladı. Gitmenin daha kötü yolları da vardı ama yine de Lila, oğlanın cesedini zemine bırakırken Athos'a, Astrid'e ve ıssız şehrin tamamına içinden küfretti.

Kanını gömleğinin ucuna sildi ve taht odasının kapılarına doğru adımını atarken bıçağı kılıfına koydu. Ahşaba çember halinde semboller işlenmişti, hepsinde on iki işaret vardı. Lila, Kell'in söylediklerini hatırlayarak elini kadrana götürdü.

"Bunu bir saat kadranı olarak düşün," demişti Kell devinimi havaya çizerek. "Bir, yedi, üç, dokuz." Şimdiyse Lila bunu parmağıyla çizerek önce birinci saatteki sembole dokundu, sonra parmak ucunu aşağı sürükledi, çemberin etrafından geçirerek yedinciye götürdü, çevresini dolanıp yukarıdaki üçe ve ardından doğruca ortadan geçirip dokuza götürdü.

"Anladığına emin misin?" diye sormuştu Kell. Lila ise derin bir iç çekip saçını gözlerinin önünden savurmuştu.

"Sana hızlı öğrendiğimi söylemiştim."

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra parmaklarının ve ahşabın arasından bir şey geçti ve içinden bir kilit kaydı.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Lila kapıyı iterek açarken.

III

Athos kahkahayla gülüyordu. Korkunç bir sesti.

Yığın halindeki boş muhafızlar, yırtılmış duvar kâğıtları ve hâlâ yanmakta olan yerlere saçılmış meşalelerle etraflarındaki koridor darmadağın haldeydi. Kell'in gözünün altında bir morluk oluşmuştu, Athos'un beyaz peleriniyse hafifçe yanmış ve üzeri siyahımsı kanla lekelenmişti.

"Bir tur daha?" dedi Athos. Sözcükler dudaklarından bile dökülmeden kralın kalkanının önünden yıldırım halinde koyu renk bir enerji fırladı. Kell'in elini kaldırmasıyla zemin hızla aralarında yükseldi ama yeterince hızlı değildi. Elektriğin üzerine çarpmasıyla, kalenin ön kapılarına doğru, ahşabı yaracak kadar sertçe geri savruldu. Darbenin etkisiyle nefes nefese ve başı dönerek öksürdü ama toparlanmaya fırsatı yoktu. Hava çatırdayarak canlandı, yeni bir yıldırım daha Kell'e öyle sert çarptı ki kapılar paramparça yıkılırken geceye doğru gerisingeri savruldu.

Bir an her şey karardı, sonra tekrar görebildi. Düşüyordu.

Rüzgar onu yakalamak ya da en azından düşüşünü yumuşatmak için yukarı doğru esti ama buna rağmen kemiğini kıracak kadar sert bir şekilde merdivenin ucundaki taş avluya çarptı. Kraliyet bıçağı birkaç adım öteye savruldu. Kell'in burnundan taşların üzerine kan damlıyordu.

"İkimizde de kılıç var," dedi Athos beyaz pelerini arkasından asil bir biçimde dalgalanarak merdivenlerden indiği sırada. "Oysa sen bir iğneyle savaşmayı seçiyorsun."

Kell lanet okuyarak güçlükle ayağa kalktı. Kral, siyah taşın sihrinden etkilenmişe benzemiyordu. Damarları koyu renkti, gözleriyse her zamanki gibi buz mavisi. Belli ki kontrol ondaydı ve Kell ilk kez Holland'ın haklı olup olmadığını merak etti: Ya denge diye bir şey yoksa, sadece galipler ve kurbanlar varsa. Çoktan kayıp mı etmişti? Kara sihir kullanılmak için yalvararak bedeninde vızıldıyordu.

"Öleceksin, Kell," dedi Athos avluya vardığında. "Çabalayarak da ölebilirsin."

Athos'un taşından öne doğru dumanlar fışkırdı ve koyu renk şeritler Kell'e doğru akın ederken parlak, siyah bıçak uçlarına dönüştüler. Kell boş elini kaldırdı ve bıçakları durdurmaya çalıştı ama metalden değil, sihirden yapılmışlardı ve ne duruyor ne de yavaşlıyorlardı. Sonra, bıçaklar Kell'i paramparça etmeden hemen önce –taşa bağlı olan– diğer eli kendi iradesiyle yukarı fırladı ve komut zihninde yankılandı.

Beni koru.

Düşünce aklından geçer geçmez gerçekleşti. Etrafını saran gölge, bıçak uçlu dumanla çarpıştı. Kell'in bedenine aynı anda ateş, buzlu su ve enerjiyle beraber güç akın etti ve karanlık teninin altına, üstüne yayılırken nefes nefese kaldı; güç taştan yayılıp kolundan ve göğsünden geçerken sihir duvarı saldırının yönünü değiştirip Athos'a geri püskürttü.

Kral taşının bir dalgasıyla bıçakları kenara fırlatarak kurtuldu. Çoğu avlunun zeminine yağdı ama bir tanesi hedefi bularak Athos'un bacağına saplandı. Kral tısladı ve bıçak ucunu çıkardı. Bir kenara koydu ve doğrulurken pis pis sırıttı. "Bak bu iyi işte."

Lila'nın adımları taht odasında yankılandı. Ortam mağara gibi, daire şeklinde ve kar kadar beyazdı; salonu bölen tek şey, kenarlardaki çember halinde sütunlar ve tek bir parça solgun taştan oyulmuş, ortada yan yana duran iki tahttı. Tahtlardan biri boştu.

Diğerinde Astrid Dane duruyordu.

Saçları –o kadar sarıydı ki renksiz görünüyordu– başının etrafını taç gibi sarmış, yüzünün önüne düşen örümcek ağını andıran perçemler parlaktı ve uyuyakalmış gibi yüzünü öne eğmişti. Astrid'in benzi ölü gibi solgundu ve bembeyaz giyinmişti ama bir masal kraliçesinin kadife veya dantelli yumuşak beyazları içinde değildi. Hayır, kraliçenin giysileri yakasının etrafından bileklerine doğru incelerek zırh gibi bedenini sarıyordu ve başkaları elbise giyerken Astrid Dane bembeyaz botlarının içine uzanan dar bir pantolon giymişti. Uzun parmakları tahtın kolçaklarını kavramıştı; parmaklarının yarısında yüzükler vardı, üzerindeki tek gerçek renk, kenarları kanla çevrili olan boynundaki kolyeden geliyordu.

Lila hareketsiz kraliçeye baktı. Kolyesi tıpkı Kırmızı Londra'da Rhy'ın Rhy değilken taktığı kolyeye benziyordu. Bir aidiyet efsunu.

Görünüşe bakılırsa Astrid Dane hâlâ sihrin etkisi altındaydı.

Lila öne doğru bir adım attı ve botlarından çıkan ses boş odada yankılanınca yüzünü ekşitti. *Zekice*, diye düşündü. Taht odasının şekline sadece estetik kaygıyla karar verilmemişti. Sesi taşıyacak şekilde tasarlanmıştı. Tam da paranoyak bir hükümdara göreydi. Ancak adım seslerine rağmen kraliçe yerinden kıpırdamıyordu. Lila, muhafızların –olmayan– gizli köşelerden öne atılmalarını ve Astrid'in yardımına koşmalarını bekleyerek yürümeyi sürdürdü.

Ancak gelen olmadı.

Hak ettiğini bulmuşsun, diye düşündü Lila. Yüzlerce muhafız vardı ve kılıcını kaldıran tek bir tanesi de kılıcın üzerine düşmek istemişti. Ne kraliçeydi ama.

Kolye Astrid'in göğsünde parlıyor, ışıkla beraber nabız gibi belli belirsiz atıyordu. Başka bir şehirde, başka bir dünyada bir

yerlerde başka bir bedene –belki kralın ya da kraliçenin bedenine– bürünmüştü ama burada savunmasızdı.

Lila zalimce gülümsedi. Ağırdan almak ve –Kell'in hatrına– kraliçeye, yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordu ama şansını zorlamaması gerektiğini biliyordu. Tabancasını kılıfından çıkardı. Tek bir atış. Hızlı, kolay ve isabetli.

Silahı kaldırdı, kraliçenin kafasına doğrulttu ve ateş etti.

Patlama sesi taht odasını inletti ve beraberinde bir ışık dalgası, gökgürültüsüne benzer bir gümbürtü ve Lila'nın omzunda kör edici bir acı izledi. Sendeleyerek geriye giderken silah elinden düştü. Gömleğinden ve paltosundan kan sızarken söverek şaşkınlık içinde kolunu tuttu.

Mermi belli ki sekmişti ama neye çarpıp da sekmişti?

Lila gözlerini kısarak tahtındaki Astrid'e baktı ve beyazlar içindeki kadının etrafındaki havanın göründüğü gibi boş olmadığını fark etti; silah patlamasıyla dalgalanmış, doğrudan saldırı titreyen, parlayan ve cam gibi ışık kıymıklarıyla bezeli havayı açığa çıkarmıştı. *Sihirle.* Lila'nın eli yaralı omzundan (ve yırtık paltosundan) beline düşerken dişlerini sıkıyordu. Üzerinde hâlâ Beloc'un kanı olan bıçağını çıkardı ve tahtın tam karşısında durana kadar yaklaştı. Nefesi, neredeyse görünmez bariyere çarpıp yanaklarına geri değiyordu.

Bıçağı yavaşça kaldırdı ve ucunu sihrin kenarıyla buluşuncaya kadar öne doğru itti. Hava, buz gibi parlayan bıçak ucu etrafında çatırdadı ama açılmadı. Lila içinden küfrederken, aşağıya, kraliçenin vücuduna, sonra da ayaklarının altına baktı. Gözleri kısıldı. Tahtın dibindeki taşta semboller vardı. Elbette okuyamıyordu ama iç içe girişleri ve kraliçenin etrafını sarış biçimleri önemli olduklarını gözler önüne seriyordu. Bunlar bir büyü zincirinin bağlarıydı.

Ve bağlar bozulabilirdi.

Lila çömeldi ve bıçağı en yakındaki sembolün kenarına götürdü. Nefesini tuttu ve bıçağı dar bir şerit halinde mürekkep,

kan veya içine nasıl bir büyü yazılıysa (bilmek istemiyordu) onu silene kadar yerde sürükledi.

Tahtın etrafındaki hava, parıltısını kaybedip solarken ve Lila yüzünü buruşturarak ayakta dururken kraliçeyi koruyan büyü her neyse yok olduğunu biliyordu.

Lila'nın parmakları bıçağın üzerinde kıpırdadı.

"Güle güle, Astrid," dedi bıçağı kraliçenin göğsüne daldırarak.

Ancak bıçağın ucu beyaz tuniği yırtmadan önce bir el Lila'nın bileğinden yakaladı. Bakışlarını eğdiğinde Astrid Dane'in solgun mavi gözlerinin dosdoğru ona baktığını gördü. Uyanıktı. Kraliçenin ağzı ince, keskin bir gülümsemeye büründü. Sonra Astrid'in sıkmasıyla Lila'nın kolundan yukarı keskin bir acı yükseldi. Birilerinin çığlık attığını duydu ve sesin kendi boğazından çıktığını sonradan fark etti.

Athos'un yanağında kan lekesi vardı.

Kell soluk soluğaydı.

Kalın beyaz pelerini yırtılmıştı ve Kell'in bacağında, el bileğinde, karnında derin olmayan kesikler vardı. Etraflarındaki avluda bulunan heykellerin yarısı sihirlerin çarpışıp, çakmaktaşından çıkan kıvılcımlar gibi isabet almalarıyla devrilip kırılmıştı.

"O siyah gözünü alacağım," dedi Athos "ve boynuma takacağım."

Tekrar öne atıldı ve Kell dişe diş, taşa taş karşılık verdi. Ancak Kell iki ayrı mücadele veriyordu; biri krala karşı, diğeriyse kendisine. Karanlık her saniye ve her hareketle ondan daha fazlasını isteyerek yayılmaya devam etti. Yenemeyecekti; bu hızda ya mücadeleyi ya kendini kaybedecekti. İkisinden biri olacaktı.

Athos'un sihri, Kell'in gölge kalkanında bir açık buldu ve ona sertçe vurarak kaburgalarını çatırdattı. Kell öksürdü ve bakışlarını krala odaklamaya çalışırken ağzına kan tadı geldi. Bir şey yapmak

zorundaydı ve bunu bir an önce yapmak zorundaydı. Yanındaki zeminde kraliyet kılıcı parıldadı. Athos tekrardan saldırmak için taşı kaldırdı.

"Elinden sadece bu kadarı mı geliyor?" diye kışkırttı Kell sıktığı dişleri arasından. "Aynı, yorgun numaralar mı? Kız kardeşinin yaratıcılığı sende yok."

Athos'un gözleri kısıldı. Sonra taşı uzattı ve yeni bir şey çağırdı.

Ne bir duvar, ne bir bıçak ne de bir zincir. Hayır, duman etrafını sararak meşum, kıvrımlı bir gölgeye dönüştü. Bu siyah gözlü devasa gümüş bir sürüngendi, kraldan daha uzun boyuyla havaya kalkarken çatallı dili titriyordu.

Kell her ne kadar kırık kaburgalarını acıtsa da kendini alçak sesli, delicesine bir kahkaha atmaya zorladı. Yerden kraliyet kılıcını aldı. Kenarları toz ve kan içindeydi ama yine de uzun metal kısmındaki sembolleri seçebiliyordu. "Ben de bunu yapmanı bekliyordum," dedi. "Beni öldürebilecek güçte bir şey yaratmanı. Belli ki kendin başaramıyorsun."

Athos kaşlarını çattı. "Ölümünün ne şekilde olacağının ne önemi var ki? Bu hâlâ benim elimde."

"Beni kendin öldüreceğini söylemiştin," diye karşılık verdi Kell.

"Ancak sanırım elinden ancak bu geliyor. Haydi git, taşın sihri ardına saklan. Sana aitmiş gibi davran."

Athos alçak sesle homurdandı. "Haklısın," dedi. "Ölümün benim elimden olmalı, olacak."

Parmaklarını, belli ki sürüngeni yok etmek için taşın etrafına sardı. Kralın etrafında dolanan yılan şimdi durmuştu ama yok olmadı. Onun yerine parlak siyah gözlerini, Lila'nın odasındayken Kell'in ikiz görüntüsünün yaptığı gibi Athos'a çevirdi. Athos onu kendinden uzaklaştırmaya çalışarak sürüngene öfkeyle baktı. Zihninden geçen düşünceye itaat etmeyince komutu yüksek sesle dile getirdi.

Sürüngen dilini titretince, "*Bana* boyun eğeceksin," diye emretti Athos. "Seni ben yarattım, ben seni..."

Sözünü bitirmeye fırsatı olmadı.

Sürüngen şaha kalkıp saldırdı. Sivri dişleri Athos'un elindeki taşın üzerine kapandı ve kral daha çığlık bile atamadan yılan etrafını sarmıştı. Gümüş bedeni kralın kollarına ve göğsüne dolandı, sonra boynuna dolanarak gürültülü bir çatırtıyla boynunu kırdı.

Athos Dane'in başı öne doğru yığılırken ve korkunç kralın bir bez bebekten farkı kalmazken Kell kesik bir nefes aldı. Yılan gevşedi ve kralın bedeni harap haldeki zemine devrildi. Ardından sürüngen parlayan siyah gözlerini Kell'e çevirdi. Korutucu bir hızla ona doğru kıvrılarak ilerliyordu ama Kell hazırlıklıydı.

Kraliyet kılıcını sürüngenin karnına sapladı. Yılanın kaba derisini delerken metaldeki sihir bir an parıldadıktan sonra yaratığın darbesiyle bıçak ikiye bölündü. Yılan titreyip düşerken Kell'in ayaklarının dibinde yok oldu ve geriye gölgesi kaldı.

Bir gölge ve gölgenin ortasında siyah taşın kırık bir parçası.

IV

Lila sırtını sertçe sütuna çarptı.

Taht odasının taş zeminine yığıldı ve elleri ile dizleri üzerinde doğrulmaya çalışırken takma gözüne kan süzüldü. Omzu acı içinde sızladı, vücudunun geri kalanı da. Bunu düşünmemeye çalıştı. Bu arada Astrid harika zaman geçiriyor gibiydi. Kedinin fareye baktığı gibi miskin miskin Lila'ya gülümsüyordu.

Lila güçlükle ayağa kalkarken, "O gülümsemeyi suratından söküp atacağım," diye homurdandı.

Birçok kişiyle birçok kavgaya girişmişti ama daha önce hiç Astrid Dane gibi biriyle kavga etmemişti. Kadın, bir ağır bir akıcı biçimde hem sarsıcı hem garip bir hızla hareket ediyordu; bir sonraki hamlesi öylesine hızlıydı ki Lila'nın elinden gelen tek şey, ayakları üzerinde durup hayatta kalmaktı.

Lila kaybedeceğini biliyordu.

Öleceğini biliyordu.

Ancak asla mücadele etmeden bırakmayacaktı.

Kalenin etrafındaki bahçede kopan gümbürtüye bakılırsa Kell meşguldü. Elinden gelen tek şey, mücadele etmek zorunda kaldığı Dane'lerin sayısını birde tutmak, ona biraz zaman kazandırmaktı.

Sahi, ne olmuştu ona? Güney Londralı Lila Bard kendisinden başkasını gözetmezdi. O Lila asla başkası için kendi hayatını

ortaya atmazdı. Yanlış, hayatta kalmak anlamına geldiği sürece asla doğruyu yanlışa tercih etmezdi. Kendisine yardım etmiş bir yabancıya yardım borcunu geri ödemek için asla geri dönmezdi. Lila ağız dolusu kan tüküterek doğruldu. Belki de o lanet olası taşı hiç çalmamalıydı ama burada ve şimdi solgun bir kraliçe görünümündeki ölümle yüzleşirken bile pişmanlık duymuyordu. Özgürlük istiyordu. Macera istiyordu. Bu uğurda ölmeyi sorun edeceğini sanmıyordu. Tek dileği, ölürken çok fazla acı çekmemekti.

"Yeterince uzun zamandır yoluma taş koyuyorsun," dedi Astrid iki elini de kaldırarak.

Lila'nın dudakları kıvrıldı. "Belli ki o konuda yetenekliyim."

Astrid, Lila'nın sokaklarda duyduğu o gırtlaksı dilde konuşmaya başladı. Ancak sözcükler kraliçenin ağzından farklı çıkıyordu. Garip, sert ve güzel bir biçimde dudaklarından dökülürken çürüyen yapraklar arasında esen bir rüzgâr gibi hışırdıyordu. Bu ses Lila'ya, Rhy'ın geçit törenindeki kalabalığın sesini bastıran, fiziksel bir gücü olan müziği hatırlattı.

Orada durup bunu dinleyecek kadar aptal değildi. Şimdi boş olan tabancası birkaç adım ötesinde sahipsiz bir şekilde duruyordu, en yeni bıçağıysa tahtın dibindeydi. Arkasında hâlâ bir hançer vardı ve silahı kaydırarak ona yöneldi. Ancak bıçak parmaklarından ayrılamadan Astrid sihri bitirdi ve bir enerji dalgasının çarpmasıyla birlikte Lila yere devrilip birkaç adım kayarak savrulurken ciğerlerindeki hava boşaldı.

Kıvrılıp çömelirken nefes nefese soludu. Kraliçe onunla oynuyordu.

Tam yeniden saldıracakken Astrid'in parmakları havaya kalktı ve Lila bunun tek şansı olduğunu biliyordu. Hançeri sıkıca tuttu ve sertçe, hızla ve dosdoğru kraliçenin kalbine fırlattı. Hançer doğruca Astrid'e fırladı ama Astrid eğilmek yerine uzandı ve metali havada yakaladı. Çıplak eliyle. Bıçağı ikiye kırıp sihri bölmeden parçaları kenara fırlattı.

Lila, *Kahretsin*, diye düşündükten sonra taş zemin gürültüyle sarsıldı. Ayakta durmaya çalışırken başının üzerinde ufalanan kırık taşlardan kıl payı kurtuldu. Tepeden çakıltaşları yağıyordu, hepsi birden yere indirdiği sırada kenara kaçtı. Hızlıydı ama yeterince değil. Beyazlaşmış taş parçalarının olduğu enkaz yığınının altına sıkışmış sağ bacağı yüzünden, topuktan dize kadar vuran acıyla inledi.

Hayır, beyazlaşmış taş parçaları değil, diye fark etti Lila dehşetle. *Kemikler.*

Bacağını kurtarmak için debelendi ama Astrid göğsünün üzerine eğildi. Yere doğru uzandı ve Lila'nın suratından boynuzlu maskeyi çıkararak kenara attı. Çenesini tuttu ve başını kendisine doğru çekti.

"Güzel, minik şey," dedi kraliçe. "Onca kana rağmen."

"Cehennemde yan," diye tısladı Lila.

Astrid gülümsemekle yetindi. Sonra diğer elinin tırnakları Lila'nın yaralı omzuna battı. Lila çığlık atmamak için kendini zor tutarak kraliçenin eli altında kıvrandı ama bir faydası olmadı.

"Beni öldüreceksen," diye tersledi, "durma, öldür haydi."

"Ah, öldüreceğim," dedi Astrid parmaklarını Lila'nın zonklayan omzundan geri çekerek. "Ancak henüz değil. Kell'le işim bittiğinde senin için geri geleceğim ve acele etmeksizin hayatını elinden alacağım. İşim bittiğindeyse seni zeminime ekleyeceğim." Elini ikisinin arasına uzatarak Lila'ya, şimdi kanlar içinde olan parmak uçlarını gösterdi. Kan rengi kraliçenin solgun teni üzerinde canlı bir kırmızıydı. "Ama önce..." Astrid, bir desen çizerek kanlı parmağının birini Lila'nın gözleri arasına götürdü. Lila kurtulmak için elinden gelen çabayı gösterdi ama üzerine çullanan Astrid, Lila'nın karşı koyamayacağı bir güce sahipti, genç kadının solgun alnına kanlı bir işaret çizerken onu sertçe yere bastırıyordu.

Astrid alçak sesle, diğer dilde hızla konuşmaya başladı. Lila şimdi delicesine mücadele ediyor, sihri bozma girişimiyle çığlık atmaya çalışsa da kraliçenin parmakları ağzına bastırıyordu. Sonra

Astrid'in büyüsü ağzından dökülürken etraflarında şekil almaya başladı. Lila'nın içi buz keserken teni karıncalandı ve sihir üzerinde dalgalandı. Tepesindeki kraliçenin yüzü *değişmeye* başladı.

Çenesi sivrildi ve yanakları ısınarak porselenden daha sağlıklı bir renge dönüştü. Dudakları kızardı, gözleri maviden iki farklı tonda kahverengiye dönüşürken, önceden kar beyazı olan ve başının etrafını çevreleyen kumral saçları şimdi çene hizasında, küt bir kesimle yüzüne dökülüyordu. Üzerindeki giysiler bile dalgalanıp değişerek fazlasıyla tanıdık bir şekle bürünmüştü. Kraliçenin yüzünde bıçak gibi keskin bir gülüş belirirken Lila dehşet içinde Astrid Dane'e değil, kendisinin bir kopyasına bakıyordu.

Astrid konuştuğunda, ağzından Lila'nın sesi döküldü. "Gitsem iyi olur," dedi. "Kell'in yardıma ihtiyacı olduğuna eminim."

Lila çaresizce son bir yumruk daha savurdu ama Astrid onu can sıkıcı bir şeymiş gibi bileğinden yakalayarak yere yapıştırdı. Başını Lila'nın başının üzerine eğerek dudaklarını kulağına götürdü. "Merak etme," diye fısıldadı. "Ona selamlarını iletirim."

Sonra Astrid, Lila'nın başının arkasını parçalanmış zemine çarptı ve Lila'nın dünyası karanlığa gömüldü.

Kell etrafı kırık heykellerle çevrili taş avluda, önünde ölü bir kral ve avucunda çentikli bir siyah taş parçasıyla ayakta duruyordu. Kan kaybediyordu, kemikleri kırılmıştı ama hâlâ hayattaydı. Parçalanmış kraliyet kılıcı parmaklarından kaydı ve yere çarptı. Ardından titrek bir nefes aldı; soğuk hava kanlı dudakları önünde buharlaşarak ciğerlerini yakıyordu. İçinde sıcak ve serin, teskin edici ve tehlikeli bir şey hareket ediyordu. Mücadeleyi bırakmak, pes etmek istiyordu ama yapamıyordu. Henüz bitmemişti.

Taşın diğer yarısı sürüngenin düşürdüğü yerde parlıyordu. Taş ona sesleniyordu ve Kell'in vücudu kendiliğinden hareket ederek kayıp parçaya doğru ilerliyordu. Taş, parmaklarını parçalanmış

zemine yönlendirdi ve orada duran taş parçasının etrafına sardı. İki parça bir araya geldiğinde Kell sözcüklerin dudaklarında belirdiğini hissetti.

"*As Hasari,*" dedi. Komut hem kendine ait olan hem de olmayan bir sesle dudaklarından dökülmüştü. Elindeki taşın iki yarısı *düzelmeye* başladı. Parçalar yeniden bir araya geldi ve yüzeyi pürüzsüz, lekesiz bir siyaha dönüşünceye kadar kırık parçalar kusursuz bir biçimde bütünleşti, hemen ardından berrak, güzel, tatlı ve yoğun bir güç Kell'in vücuduna doğru, *bütünlük* hissi vererek akın etti. İçini sakinlikle, sessizlikle doldurdu. Sihrin basit ve sabit tınısı onu uyku gibi içine çekti. Kell'in yapmak istediği tek şey, akışına bırakıp gücün, karanlığın ve huzurun içinde yok olmaktı.

Direnme, dedi kafasındaki bir ses. Gözleri kapandı ve ayakta sallandı.

Sonra Lila'nın onun adını seslendiğini duydu.

Gözlerini açmaya zorlarken sakinlik dalga dalga yayıldı ve onun merdivenlerden indiğini gördü. Uzaktaymış gibi görünüyordu. Her şey uzaktaymış gibi görünüyordu.

Yanına geldiğinde, "Kell," diye tekrarladı. Kızın gözleri etrafı taradı, parçalanmış avluya; Athos'un cesedinin darmadağın olmuş haline ve artık bütün halindeki tılsıma baktı.

"Geçti," dedi. "Bırakma zamanı."

Kell elindeki tılsıma, siyah şeritlerin kalınlaşıp vücudunun etrafını saran halat benzeri bir şeye dönüşmesine baktı.

"Lütfen," dedi Lila. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Beni duyabildiğini biliyorum." Gözleri endişeyle irileşti ve elini uzattı. Kell, güç hâlâ içinde dolaşarak görüşünü, düşüncelerini bulandırırken kaşlarını çattı.

"*Lütfen,*" diye tekrarladı.

Çaresizce, "Lila," dedi alçak sesle. Uzandı ve omzuna tutunarak dengesini sağladı.

"Buradayım," diye fısıldadı kız. "Taşı bana ver."

Kell tılsımı inceledi. Sonra parmakları üzerine kapandı ve duman fısıltıyla dışarı çıktı. Konuşmasına gerek kalmadı. Sihir artık zihnindeydi ve ne istediğini biliyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar duman bir bıçağa dönüştü. Metalin parıldayan kenarına baktı.

"Lila," dedi tekrar.

"Efendim, Kell?"

Kell'in parmakları taşı sıkıca kavradı. "Yakala."

Sonra bıçağı onun karnına sapladı.

Lila acı içinde kesik bir nefes aldı. Bütün bedeni titredi, dalgalandı ve başka birinin bedenine dönüştü. Beyaz giysilerine yayılan koyu renk kanla Astrid Dane'in görünümüne büründü.

"Nasıl?.." diye homurdandı kadın ama Kell iradesiyle kadının vücudunu sabit, çenesini kapalı tuttu. Artık hiçbir sözcük –hiçbir sihir– onu kurtaramazdı. Astrid Dane'i öldürmek istiyordu. Ancak onun da ötesinde, onun *acı çekmesini* istiyordu. Erkek kardeşi için, prensi için bunu istiyordu. Çünkü o an, kadının iri mavi gözlerine bakarken tek görebildiği Rhy'dı.

Astrid'in tılsımını takan Rhy.

Kendisine ait olamayacak kadar zalim ve soğuk bir şekilde gülümseyen Rhy.

Parmaklarını Kell'in boğazına saran ve başkasına ait sözlerle kulağına fısıldayan Rhy.

Karnına bir bıçak saplayan Rhy.

Taş zemine yığılan Rhy; *onun* Rhy'ı.

Kanlar içindeki Rhy.

Ölmekte olan Rhy.

Kell yaptıkları yüzünden onu *ezmek* istiyordu. O istek, ellerinde bir iradeye dönüşerek kadının karnına gömülü bıçaktan karanlık yayılmaya başladı. Giysilerinin üzerinden derisinin altına kadar dokunduğu her şeyi solgun beyaz taşa çevirdi. Astrid konuşmak veya çığlık atmak için ağzını açmaya çalıştı ama kenetlenmiş dişleri arasından herhangi bir ses çıkamadan taş göğsüne, boğazına ve solgun kırmızı dudaklarına ulaştı. Karnını sardı, bacakları ve

botları üzerinden ilerledi, ardından doğruca oyuklaşmış zemine girdi. Kell, şokla iri iri donmuş gözleri ve sabit bir hırlama biçimini almış dudaklarıyla Astrid Dane'in heykeline bakakaldı. Artık o da avlunun geri kalanı gibi görünüyordu.

Ancak bu yeterli değildi.

Her ne kadar onu orada, erkek kardeşinin cesediyle birlikte parçalanmış bahçede bırakmak istese de yapamadı. Her şey gibi sihir de yok olurdu. Büyüler bozulurdu. Astrid bir gün yeniden özgürlüğüne kavuşabilirdi. Kell ise bunun olmasına izin veremezdi.

Astrid'in taşlaşan beyaz omzunu tuttu. Parmakları da geri kalanı gibi kan içindeydi ve Antari sihri kolayca geri geldi. *"As Steno,"* dedi.

Kraliçenin yüzünde derin çatlaklar oluştu. Bedenini çentikli yarıklar sardı ve Kell'in parmakları sıkılaştığında Astrid Dane'in taş heykeli ellerinin arasında paramparça oldu.

V

Kell, üzerine yeniden garip bir sakinlik çökerek titredi.

Bu kez daha ağırdı. Ardından, saniyeler önce olduğu gibi biri adını seslendi ve başını kaldırıp baktığında Lila'nın, omzunu tutarak yaralı ve kanlar içinde yarı koşup yarı aksayarak ama canlı bir biçimde geldiğini gördü. Siyah maskesi kanlı parmaklarından sarkıyordu.

Yanına vardığında, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Gözlerini ve zihnini ona odaklamak için var gücüyle çabalamasına rağmen, "Hiç olmadığım kadar," dedi.

"Nasıl anladın?" diye sordu kraliçeden artakalanlara bakarak. "Onun ben olmadığımı nasıl anladın?"

Kell yorgun bir tebessümle gülümsedi. "Çünkü *lütfen* dedi."

Lila dehşet içinde ona bakakaldı. "Bu bir şaka mı?"

Kell hafifçe omuz silkti. Bunun için epey çabalaması gerekti. "Anladım işte," dedi.

"Anladın işte," diye yineledi Lila.

Kell başıyla onayladı. Lila dikkatle ona baktı. Kell ise o an kim bilir nasıl göründüğünü merak etti.

"Berbat görünüyorsun," dedi Lila. "O taştan kurtulsan iyi olur."

Kell başıyla onayladı.

"Seninle gelebilirim."

Kell başını iki yana salladı. "Hayır. Lütfen. Gelmeni istemiyorum." Bu dürüst bir yanıttı. Diğer tarafta onu neyin beklediğini bilmiyordu ama her ne olursa olsun, bununla tek başına yüzleşecekti.

"Peki," dedi Lila yutkunarak. "Ben burada kalırım."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Kell.

Lila zorlukla omuz silkti. "Canımızı kurtarmak için kaçarken rıhtımda birkaç güzel gemi gördüm. Bir tanesi iş görür."

"Lila..."

"Beni merak etme," dedi gergin bir biçimde. "Şimdi, birileri kral ile kraliçeyi öldürdüğümüzü fark etmeden önce çabuk ol." Kell gülmeye çalıştı ve içinde acıya benzer ama daha karanlık bir şey çaktı. Gözleri kararırken iki büklüm oldu.

"Kell?" Lila yanında dizleri üzerine çöktü. "Neyin var? Ne oluyor?"

Kell vücuduna, *Hayır,* diye yalvardı. *Hayır. Şimdi olmaz.* Çok yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı. Tek yapması gereken...

Başka bir dalga onu elleri ve dizleri üzerine yığdı.

"Kell!" dedi Lila. "Konuş benimle."

Yanıtlamaya çalıştı; bir şey, herhangi bir şey demeye çalıştı ama çenesi kenetlenmiş, dişleri sımsıkı birbirine çarpıyordu. Karanlıkla mücadele ediyordu ama karanlık da onunla mücadele ediyordu. Ve kazanıyordu.

Lila'nın sesi giderek uzaklaşıyordu. "Kell... beni duyabiliyor musun? Kendini bırakma. Kendini bırakma."

Mücadele etmeyi bırak, dedi içinden bir ses. *Zaten kaybettin.*

Hayır, diye düşündü Kell. *Hayır. Şimdi olmaz.* Parmaklarını karnındaki derin olmayan kesiğe götürdü ve çatlak taşa bir işaret çizmeye başladı. Ancak taşa bağlı elini ona bastıramadan bir güç onu geriye doğru yere çarptı. Karanlık etrafını sardı ve onu sürükleyerek yere çekti. Sihirle mücadele ediyordu ama o çoktan içine girmiş, damarlarında dolaşıyordu. Ondan kurtulmaya ve kendinden uzak tutmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Son bir nefes aldıktan sonra sihrin etkisi altına girdi.

Kell kıpırdayamıyordu.

Gölgeler uzuvlarının etrafını sarıp taş gibi tutunuyor ve onu sabit tutuyordu. Mücadele ettikçe etrafını daha sıkı sarıyor ve gücünün son zerresine kadar sömürüyordu. Lila'nın sesi uzaktan, çok uzaktan geliyordu, sonra kesildi ve Kell sadece karanlıkla dolu bir dünyanın içinde kalakaldı.

Her yeri kaplayan bir karanlık.

Sonra, nasıl olduysa yok oldu. Kendini topladı, önünde tek vücut halinde birleşti ve bir gölge, sonra bir adam görünümüne büründü. Boyundan saçlarına, paltosuna kadar Kell'e benziyordu ama her yanı kurtarılmış taşın parlak siyahı kadar kara ve pürüzsüzdü.

"Selam, Kell," dedi karanlık. Sözcükler ne İngilizce, ne Arnesçe ne de Maktahn dilindeydi; bu, sihrin anadiliydi. Kell sonunda anladı. Bu *Vitari*'ydi. Onu çeken, içine girmeye zorlayan, onu güçlendirirken bir yandan da iradesini güçsüzleştirerek hayatından beslenen şey.

"Neredeyiz?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Senin içindeyiz," dedi *Vitari*. "Sana *dönüşüyoruz*."

Kell koyu renk halatlar karşısında faydasız yere mücadele verdi. "Bedenimden defolun," diye homurdandı Kell.

Vitari karaltı halinde siyah bir tebessümle gülümsedi ve Kell'e doğru bir adım attı.

"İyi mücadele verdin," dedi. "Ancak mücadele zamanı sona erdi." Mesafeyi kapattı ve bir elini Kell'in göğsüne götürdü. "Sen benim için yaratılmışsın, Antari," dedi. "Bana mükemmel bir yuva olacaksın. Tenini sonsuza dek üzerimden çıkarmayacağım."

Kell adamın dokunuşu altında kıpırdandı. Mücadele etmek zorundaydı. Bu kadar yol katetmişti. Şimdi pes edemezdi.

"Artık çok geç," dedi *Vitari*. "Kalbin zaten bende." Parmak uçlarıyla aşağı doğru bastırdı ve *Vitari*'nin eli göğsünden *içeri* girerken Kell kesik bir nefes aldı. *Vitari*'nin parmaklarının, atan

kalbinin etrafını sardığını, aniden çarptığını hissetti ve karanlık yırtık pırtık gömleğinin önüne kan gibi yayıldı.

"Bitti, Kell," dedi sihir. "Sen benimsin."

Kell'in bedeni yerde titredi. Lila, Kell'in yüzünü elleri arasına aldı. Yanıyordu. Boğazındaki ve şakağındaki damarlar kararmış, çene hatları belirgin bir biçimde gerilmişti ama ne yerinden kıpırdıyor ne de gözlerini açıyordu.

Kell'in bedeni kasılırken, "Şuna karşı koy!" diye bağırdı Lila. "Bunca yol katettin. Öylece *vazgeçemezsin*."

Sırtı zeminin üzerinde geriye doğru kavis çizdi ve Lila, Kell'in gömleğini hızla açarken siyahlığın kalbine yayıldığını gördü.

Taşı zorla elinden almaya çalışarak, "Kahretsin," diye lanet okudu. Yerinden kıpırdamıyordu.

"Ölürsen," diye çıkıştı Lila, "Rhy'a ne olacak?"

Kell'in sırtı yere çarptı ve güçlükle nefes verdi.

Lila silahlarını tekrar kuşanmıştı ve bıçağını çıkararak avcunda tarttı. Onu öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Ancak bunu yapabilirdi. Elini de kesmek istemiyordu ama kesinlikle yapardı.

Kell'in dudaklarından bir inilti koptu.

"Lanet olası, vazgeçeyim deme, Kell. Beni duyuyor musun?"

Kell'in kalbi tekledi.

"Çok kibarca sordum," dedi *Vitari,* eli hâlâ Kell'in göğsüne gömülü bir vaziyette. "Sana teslim olma şansı tanıdım. Sense beni güç kullanmaya mecbur bıraktın."

Kell'in uzuvlarından bir sıcaklık yayılarak beraberinde garip bir soğukluk bıraktı. Lila'nın sesini duydu. Uzaklardan, belli belirsiz

sözcükler, yankılanmanın yankısı şeklinde zar zor ona ulaşıyordu. Ancak bir isim duydu. *Rhy.*

O ölürse Rhy da ölecekti. Mücadeleyi bırakamazdı.

"Seni öldürmeyeceğim, Kell. Tam olarak sayılmaz."

Kell karanlığın etrafını sarmasıyla gözlerini sıkıca yumdu.

"Bunun için bir söz yok mu?" Lila'nın sesi zihninde yankılandı. *"Nedir o? Haydi, Kell. Lanet olasıca sözü söyle."*

Kell kendini odaklamaya zorladı. Tabii ya. Lila haklıydı. Bir sözcük vardı. *Vitari* saf sihirdi. Tüm sihirlerse kurallara bağlı olurdu. Bir düzeni olurdu. *Vitari* yaratılmış bir şeydi ama yaratılabilen her şey aynı zamanda yok edilebilirdi. *Dağıtılabilirdi.*

"As Anasea," dedi Kell. Bir güç parıltısı hissetti. Ancak hiçbir şey olmadı.

Vitari'nin boştaki eli boğazına sarıldı.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı sandın?" diye alay etti Kell'in görünümündeki sihir. Ancak sesinde ve gerilişinde bir şey vardı. *Korku.* Bu işe yarayabilirdi. İşe yarayacaktı; yaramak zorundaydı.

Ancak Antari sihri sözel bir anlaşmaydı. Onu asla tek başına düşünceyle çağıramamıştı ve burada, zihninde, her şey düşünceden ibaretti. Kell'in sözcüğü *söylemesi* gerekiyordu. Zayıflamaya başlayan duyularıyla bedenini hissedene kadar kendini odaklanmaya zorladı; şu an bir illüzyon halindeki zihinsel düzleminden çıkıp gerçekliğe, harap olmuş avlunun can yakan soğuk zemininde yatarken, Lila'nın başında beklediği haline geri dönmesi gerekiyordu. Kell, o şeyin sırtına bastırmasına odaklanarak soğukluğa tutundu. Taşı çok sıkı tutmaktan acıyan parmaklarını hissetmeye çalıştı. Acı içinde kenetli duran ağzına odaklandı ve kilidini açmaya zorladı. Dudaklarını ayırmaya zorladı.

Sözcükleri çıkarmaya zorladı. *"As An..."*

Vitari'nin parmakları etrafını sıkıca sararken Kell'in kalbi tekledi.

"Hayır," diye uğuldadı sihir, korku artık sabırsızlığını öfkeye çevirerek karşısında dimdik duruyordu. Kell korkusunu anlıyordu. *Vitari* sadece bir sihir değildi. Taşın tüm gücünün *kaynağıydı*. Onu yok etmek, tılsımın kendisini de yok ederdi. Her şey biterdi.

Kell bedenine, kendine tutunmak için çabaladı. Ciğerlerine zorla hava çekip ağzından verdi.

Vitari'nin eli kalbinden ciğerlerine uzanıp içindeki havayı söndürmeden önce zorlukla, *"As Anas..."* dedi.

"Yapamazsın," dedi sihir çaresizce. "Erkek kardeşini hayatta tutan tek şey benim."

Kell duraksadı. Bunun doğru olup olmadığını, erkek kardeşiyle kurduğu bağın *bozulup bozulamayacağını* bilmiyordu. Ancak bildiği bir şey vardı; o da yaptığı şey için Rhy'ın onu asla affetmeyeceği ve ikisi de kurtulamazsa bunun zaten bir önemi olmayacağıydı.

Kell gücünün son zerresini de çağırarak *Vitari*'nin, hayatını sonlandırmaya çalışmasına veya karanlığın onu ele geçirmesine değil; Lila'nın sesine, soğuk zemine, ağrıyan parmaklarına ve sözcükleri söylerken kanlı dudaklarına odaklandı.

"As Anasae."

VI

Kırmızı Londra'nın her yanında bedenler yere devrildi.

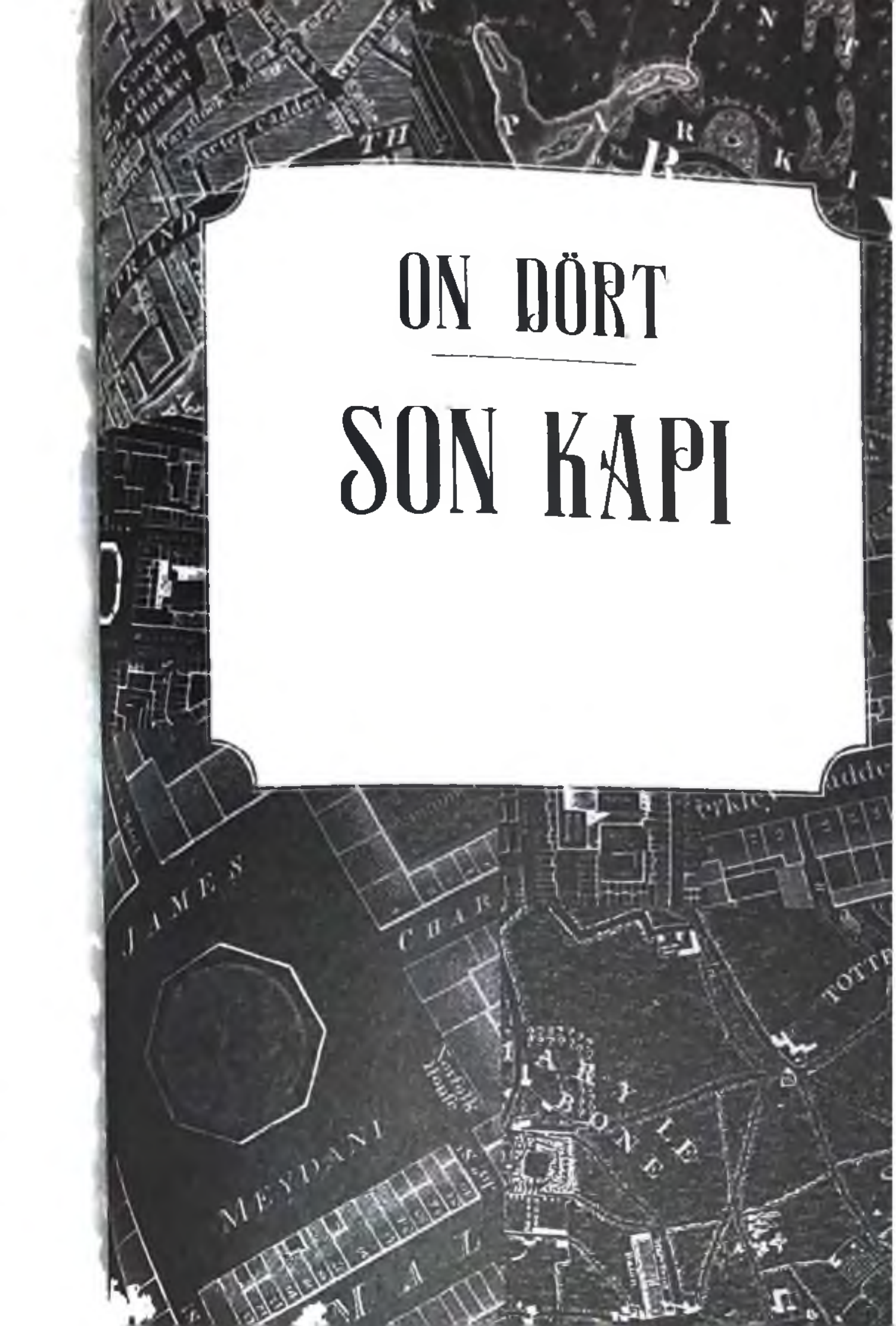
Hafifçe dokunulmuş veya ele geçirilmiş, baştan çıkarılmış veya zorlanmış kadınlar ve erkekler; sihrin içeri girmesine izin vermiş ve hücumuna uğrayanların hepsi, içlerindeki siyah alev dışarı çıkarken, büyü bozulurken yerlere devrildiler.

Sihir ardında bir sürü ceset bıraktı.

Sokaklarda sendeleyerek yere yığıldılar. Bazıları tamamen yanıp küle dönerken, bazılarından geriye içi boş kabuklar kalmış ve içlerinde şanslı olan birkaç tanesi nefes nefese ve zayıf düşmüştü ama hâlâ hayattaydılar.

Sarayda Gen'in kılığına bürünmüş sihir, tam kraliyet odasına varıp kararan elini kapıya götürdüğünde karanlık birden ortadan kalktı ve beraberinde onu da götürdü.

Kale duvarlarından çok uzakta, mumla aydınlatılan bir odada sade bir yatağın üzerinde Kırmızı Londra'nın prensi titredi ve hareketsiz kaldı.

ON DÖRT

SON KAPI

I

Kell uyandı ve yıldızları gördü.

Kale duvarlarının üzerinde, uzakta solgun beyaz ışık zerreleri halinde havada asılı duruyorlardı.

Taş, parmakları arasından kayarak donuk bir sesle yere çarptı. Artık hiçbir özelliği yoktu; ne bir uğultu, ne bir isteği ne de vaadi. Sadece bir taş parçasından ibaretti.

Lila bir şeyler diyordu ve ilk kez sesi her zamanki gibi sinirli çıkmıyordu ama titreyen elini gömleğinin yakasına götürürken kalbinin atışından Lila'yı duyamıyordu. Gerçekten görmek istemiyordu. Bilmek istemiyordu. Ancak yine de yakasını aşağı çekip kalbinin üzerindeki tenine, Rhy'ın hayatını onunkine bağlayan mührün olduğu yere baktı.

Sihrin siyah izleri yok olmuştu.

Ancak yara izi yok olmamıştı. Mührün kendisi hâlâ duruyordu. Demek ki sadece *Vitari*'ye değil, *ona* bağlanmıştı.

Kell huzurla titrek bir nefes aldı.

Sonunda etrafındaki dünyası yeniden netleşmeye başladı. Avlunun soğuk taşı, Athos'un cansız bedeni, Astrid'in kırık parçaları ve sadece bir anlığına kollarını onun omuzlarına dolayıp Kell doğru dürüst anlayamadan geri çekilen Lila.

"Beni özledin mi?" diye fısıldadı Kell boğazı acıyarak.

"Elbette," dedi Lila kızarmış gözlerle. Tılsımı botunun ucuyla itti. "O şey öldü mü?" diye sordu.

Kell ağırlığından başka bir şey hissetmeyerek taşı eline aldı.

"Sihri öldüremezsin," dedi Kell yavaşça ayağa kalkarak. "Sadece yok edersin. Ama artık gitti."

Lila dudağını ısırdı. "Onu hâlâ geri göndermek zorunda mısın?"

Kell boş taşa baktı ve başını onaylarcasına yavaşça salladı. "Emin olmak için," dedi. Ancak belki artık onun hâkimiyetinden nihayet kurtulduğu için beraberinde gitmek zorunda değildi. Kell, Holland'ın bedenini görene kadar avluyu taradı. Mücadele esnasında Antari taş banktan aşağı düşmüştü ve Holland'ın yalnızca uyumadığının tek göstergesi olan kan içindeki peleriniyle yerde boylu boyunca yatıyordu.

Kell, her yanı ağrıyarak ayağa kalktı ve Holland'ın yanına gitti. Dizlerinin üzerine çöktü ve Antari'nin tek elini tuttu. Holland'ın teni giderek soğuyordu, bileğindeki nabzı zayıftı ve giderek zayıflıyordu; kalbinde birkaç atışlık güç kalmıştı. Ancak hâlâ hayattaydı.

Antari'yi öldürmek oldukça zordur, demişti bir keresinde. Görünüşe bakılırsa haklıydı.

Kell, Lila'nın arkasında beklediğini hissetti. Bunun işe yarayıp yaramayacağını, bir Antari'nin diğeri yerine komut verip veremeyeceğini bilmiyordu ama yine de parmaklarını Holland'ın göğsündeki yaraya bastırdı ve bedeninin yanındaki zemine tek bir çizgi çekti. Sonra boş taşı kanına dokundurdu ve Holland'ın elini üzerine koyarak çizginin üzerine yerleştirdi.

Yenik düşmüş bir adama veda sözü olarak, "Hoşça kal," dedi yavaşça. Sonra elini Holland'ın üzerine bastırdı ve *"As Travars,"* dedi.

Antari'nin altındaki zemin oynadı ve bir karaltıya dönüştü. Karanlık ve ötesinde başka ne varsa Holland'ın bedeniyle birlikte taşı yutarak geriye sadece kanlar içinde bir zemin bırakırken Kell geri çekildi.

Bunun gerçekten işe yaradığına, kurtulduğuna, yaşıyor ve eve *gidebilecek* olduğuna inanamayarak lekeli toprağa bakakaldı.

Ayakta sallanırken Lila onu yakaladı.

"Kendini bırakma."

Kell başı dönerken onaylarcasına başını salladı. Taş, acısını gizlemişti ama yokluğunda gözleri karardı. Rhy'ın yaraları kendi yaralarının üzerine katman olmuştu ve iniltisini bastırmaya çalışırken ağzına kan tadı geldi.

"Gitmeliyiz," dedi Kell. Şehir artık hükümdarsız –iki hükümdarsız– kaldığına göre mücadele yeniden başlayacaktı. Birileri dişiyle tırnağıyla tahtta yer edinmeye çalışacaktı. Hep öyle olurdu.

"Haydi seni eve götürelim," dedi Lila. Her yanını bir dalga halinde saran rahatlamanın ardından acı dank etti.

"Lila," dedi kaskatı kesilerek. "Seni yanımda götürebilir miyim, bilmiyorum." Taş, Lila'nın dünyalar arasında geçişini garantilemişti ve yapmaması gerekirken onun için bir kapı açmıştı. Taş olmadan dünyanın, Lila'nın geçişine izin vermesi...

Lila anlıyor gibiydi. Etrafına baktı ve kollarını etrafına doladı. Yara bere içindeydi ve kan kaybediyordu. Burada tek başına daha ne kadar dayanırdı? Öte yandan o Lila'ydı. Muhtemelen her şeyin üstesinden gelirdi

"Şey," dedi Lila. "Deneyebiliriz."

Kell yutkundu.

"En kötü ne olabilir ki?" diye ekledi avlu duvarına yöneldikleri sırada. "Dünyalar arasında yüz ayrı parçaya mı bölünürüm?" Bunu buruk bir gülümsemeyle söyledi ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. "Kalmaya hazırlıklıyım. Ancak deneyip buradan ayrılmak istiyorum."

"Eğer işe yaramazsa..."

"O zaman başımın çaresine bakarım," dedi Lila.

Kell başıyla onayladı. Ve beraberinde onu avlu duvarına sürükledi. Solgun taşın üzerine bir işaret çizdi ve cebinden Kırmızı Londra parasını çıkardı. Ardından Lila'yı kendine doğru çekerek yaralı bedenini onunkine sardı ve alnını Lila'nın alnına değdirdi.

"Hey, Lila," dedi yavaşça aralarındaki boşluğa doğru.

"Evet?"

Dudaklarını bir anlığına Lila'nın dudaklarına bastırdı, sıcaklığı kaşla göz arasında kayboldu. Lila kaşlarını çatarak ona baktı ama geri çekilmedi.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Şans için," dedi Kell. "Her ne kadar ihtiyacın olmasa da."

Sonra elini duvara bastırdı ve evi düşündü.

II

Kırmızı Londra gecenin ağırlığıyla Kell'in etrafında belirdi. Toprak, ateş, yeni açan çiçekler ve baharatlı çay kokuyordu; hepsinin altındaysa ev kokuyordu. Kell eve döndüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Ancak kollarının boş olduğunu fark ettiğinde sevinci yarım kaldı.

Lila yanında değildi.

Geri gelememişti.

Kell yutkundu ve kanlı elindeki andaca baktı. Ardından olabildiğince sert bir biçimde yere attı. Gözlerini yumup sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı.

Ardından bir ses duydu. Onun sesi.

"Çiçek kokusu duyduğuma bu kadar sevineceğim aklımın ucundan geçmezdi."

Kell şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve dönüp baktığında Lila'nın orada dikildiğini gördü. Hayattaydı ve tek parçaydı.

"Bu mümkün değil," dedi.

Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Seni görmek de çok güzel."

Kell kollarını Lila'nın etrafına doladı. Bir an, sadece bir an, Lila geri çekilmedi, onu bıçaklamakla tehdit etmedi. Bir an, sadece bir an, o da Kell'e sarıldı.

"Nesin sen?" diye sordu Kell şaşkınlıkla.

Lila omzunu silkmekle yetindi. "İnatçı."

İkisi de hangisinin daha çok desteğe ihtiyacı olduğundan emin olamasa da birbirlerine yaslanıp ayakta tutarak bir süre öylece durdurdular. Bildikleri tek şey, burada ve hayatta oldukları için duydukları sevinçti.

Sonra bot ve kılıç seslerini duydular ve alev alev ışıkları gördüler.

Lila, Kell'in paltosunun yakasına doğru, "Sanırım saldırı altındayız," diye fısıldadı.

Kell başını Lila'nın omzundan kaldırdığında bir düzine muhafızın bıçaklarını çekmiş, etraflarını sardıklarını gördü. Miğferleri ardından korku ve öfkeyle bakıyorlardı. Lila'nın yanında gerildiğini, bir tabanca veya bıçağa uzanmamak için kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Karşılık verme," diye fısıldadı Kell kollarını yavaşça Lila'nın sırtından aşağı kaydırırken. Lila'nın elini tuttu ve ailesinin adamlarına doğru döndü. "Teslim oluyoruz."

Muhafızlar Kell ile Lila'yı kral ile kraliçenin önünde zorla dizleri üzerine çöktürdüler ve Lila'nın fısıltı halindeki küfürlerine rağmen onları orada tuttular. Bilekleri, gecenin erken saatlerinde Rhy'ın odasında Kell'inkinin bağlı olduğu gibi arkalarından metalle bağlıydı. Sahi üzerinden henüz birkaç saat mi geçmişti? Kell'e yıllar sürmüş gibi geliyordu.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti Kral Maxim.

"Efendim," diye itiraz etti kraliyet muhafızlarından biri Kell'e bir bakış atarak. "Bu güvenli değil."

"Dışarı çıkın dedim," diye gürledi.

Muhafızlar geri çekildiler ve Kell ile Lila'yı dizleri üzerinde çökmüş bir halde kral ve kraliçeyle baş başa bırakarak boş balo salonundan çıktılar. Kral Maxim'in gözleri alev alevdi, yanakları öfkeden kızarmıştı. Kraliçe Emira ise ölü gibi solgun görünüyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu kral.

Kell çekindi ama onlara gerçekleri anlattı. Astrid'in aidiyet efsununu, Dane ikizlerinin planını ama aynı zamanda taşı ve ona nasıl denk geldiğini (önceki alışkanlığını) anlattı. Onu nasıl keşfettiğini ve güvende olacağı tek yere geri götürme çabasını anlattı. Kral ve kraliçeyse dehşetten çok inanmazlıkla dinlediler; her açıklamada kralın yüzü daha fazla kızarıyor, kraliçeyse daha da solgunlaşıyordu.

Kell konuşmasını, "Taş artık yok," diye sonlandırdı. "Sihir de beraberinde yok oldu."

Kral yumruğunu korkuluğa vurdu. "Dane'ler yaptıklarını ödeyecek..."

"Dane'ler öldü," dedi Kel. "Kendi ellerimle öldürdüm."

Lila boğazını temizledi.

Kell göz devirdi.

"Lila'nın yardımıyla."

Kral, Lila'yı daha yeni fark etmiş gibi baktı. "Sen de kimsin? Bu dalaverelere senin katkın ne oldu?"

"Adım Delilah Bard," diye karşılık verdi Lila. "Bu akşam erken saatlerde tanışmıştık. Şehrinizi kurtarmaya çalıştığım ve siz de orada, bir tür büyünün etkisi altındayken boş gözlerle baktığınız sırada."

Kell dehşet içinde, *"Lila,"* diye çıkıştı.

"Şehriniz hâlâ ayaktaysa bu biraz da benim sayemde."

"*Şehrimiz* mi?" diye sordu kraliçe. "O halde buralı değilsin?"

Kell gerildi. Lila ağzını açsa da yanıtlayamadı. "Hayır. Çok uzaklardan geliyor."

Kralın kaşları çatıldı. *"Ne kadar* uzaktan?"

Kell'in yanıtlamasına fırsat vermeden Lila omuzlarını dikleştirdi. "Gemim birkaç gün önce demirledi," diye açıkladı. "Oğlunuzun kutlamalarının kaçırılmaması gerektiğini duyduğum ve nehirdeki pazarda Calla adında bir tüccarla bir işim olduğu için Londra'ya geldim. Daha önce Kell'le bir iki kez yollarımız kesişmişti, yardıma ihtiyacı olduğunu görünce yardım ettim." Kell, Lila'ya bakakaldı ve tek kaşını kaldırarak ekledi: "Elbette bana bir ödül vaat etti."

Kral ve kraliçe de Lila'ya bakakalmış; sanki hikâyesinin hangi bölümünün (bir gemiye sahip olduğunun mu yoksa bir yabancının bu kadar akıcı bir İngilizce konuşmasının mı) daha mantıksız olduğuna karar vermeye çalışıyorlardı ama kraliçe sonunda istifini bozdu.

"Oğlumuz nerede?" diye sordu. Kraliçenin, bunu sanki tek bir çocukları varmış gibi söyleyişi Kell'i irkiltti.

"Rhy yaşıyor mu?" diye sordu kral.

"Kell sayesinde," diye araya girdi Lila. "Son bir günü kraliyetinizi kurtarmak için harcadık, sizse hâlâ..."

"Yaşıyor," dedi Kell sözünü keserek. "Ve yaşayacak," diye ekledi krala bakarak. "Ben yaşadığım sürece." Ortamda belli belirsiz bir meydan okuma vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Efendim," dedi Kell bakışlarını kaçırarak. "Ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Ona canımı verebilecek olsam verirdim. Bunun yerine elimden gelen sadece paylaşmaktı." Yara izinin ucu yakasının altından görünerek bağları arasında kıvrandı. Kraliçe bir iç çekti. Kralın yüzü gölgelendi.

"O nerede, Kell?" diye sordu kral sesi yumuşayarak.

Kell'in omuzları ağırlığı üzerinden atılmış gibi gevşedi. "Bizi bırakın," dedi. "Ben de onu eve getireyim."

III

"Gel."

Kell erkek kardeşinin sesini duyduğuna hiç bu kadar sevinmemişti. Kapıyı açtı ve odayı son bıraktığında prensin kanının yere aktığını düşünmemeye çalışarak Rhy'ın odasına adım attı.

O gecenin üzerinden dört gün geçmişti ve o zamandan bu yana kaosun tüm izleri kaybolmuştu. Balkon tamir edilmiş, desenli ahşap üzerindeki kan lekeleri temizlenmiş, mobilyalar ve kumaşlar yenilenmişti.

Rhy şimdi yatağın başlığına yaslanmış uzanıyordu. Gözlerinin altında halkalar vardı ama hasta değil sıkkın görünüyordu ve bu bir gelişmeydi. Şifacılar onu ellerinden gelen en iyi şekilde iyileştirmişlerdi (Kell ve Lila'yı da iyileştirmişlerdi) ama prens olması gerektiği kadar hızlı iyileşmiyordu. Kell elbette sebebini biliyordu. Rhy söyledikleri gibi sadece yaralanmamıştı. O *ölmüştü*.

Yakındaki bir masada iki görevli ayakta duruyor, kapının yanındaki bir sandalyedeyse bir muhafız oturuyordu; üçü de Kell'in içeri girmesini izliyordu. Rhy'ın keyifsizliği muhafızın ne Parrish ne de Gen olmasından kaynaklanıyordu. İkisi de ölü bulunmuştu –biri kılıçla, diğeri şehri kasıp kavurmuş karahumma sonucu ölmüştü– ve bu durum Rhy'ı kendi durumu kadar çok sarsmıştı.

Kell prensin yatağına yaklaşırken görevliler ve muhafız Kell'i ayrı bir dikkatle izliyorlardı.

"Kalkmama izin vermiyorlar, piç kuruları," diye söylendi Rhy öfkeyle onlara bakarak. "Ben çıkamıyorsam," dedi onlara doğru, "dışarı çıkma nezaketini siz gösterin." Kayıp ve suçluluğun ağırlığı yaraların ve bir odaya hapsedilmenin verdiği sıkıntıyla birleşince Rhy'ın keyfi kaçmıştı. "Tabii," diye ekledi hizmetkârların harekete geçmesi üzerine, "dışarıda nöbet tutun. Beni olduğumdan daha fazla tutsakmış gibi hissettirin."

Gittiklerinde Rhy derin bir iç çekti ve kendini yastıklara doğru geri bıraktı.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorlar," dedi Kell.

"Yüzlerine bakılacak hoşlukta olsalardı," dedi Rhy, "o kadar kötü olmazdı." Ancak çocuksu alayı tuhaf bir şekilde inandırıcı gelmiyordu. Kell'le göz göze gelince yüzü gölgelendi. "Bana her şeyi anlat," dedi. "Ancak şununla başla." Kell'inkiyle eşleşen bir yara izinin olduğu kalbinin üzerine dokundu. "Nasıl bir aptallık yaptın, kardeşim?"

Kell yatağın üzerindeki pahalı kırmızı çarşaflara baktı ve yara izinin eşini göstermek için yakasını kenara çekti. "Yerimde olsan senin yapacağın şeyi yaptım, hepsi bu."

Rhy kaşlarını çattı. "Seni seviyorum, Kell ama ikiz dövmeler yaptırmak gibi bir niyetim yoktu."

Kell kederle gülümsedi. "Ölüyordun, Rhy. Hayatını kurtardım."

Rhy'a bütün gerçekleri; taşın sadece hayatını kurtarmakla kalmayıp onu hayata geri döndürdüğünü söylemeye dili varmadı.

"Nasıl?" diye sordu prens. "Ne pahasına?"

"Karşılığını ödediğim bir bedel pahasına," dedi Kell. "Yine olsa yine öderdim."

"Lafı dolandırmadan cevap ver!"

"Senin hayatını kendiminkine bağladım," dedi Kell. "Ben yaşadığım sürece sen de yaşayacaksın."

Rhy'ın gözleri irileşti. "Ne yaptın?" diye fısıldadı dehşet içinde. "Şu yataktan kalkıp canına okumam gerek."

"Yerinde olsam yapmazdım," diye tavsiyede bulundu Kell. "Senin acın benim acım, benim acımsa senin."

Rhy yumruklarını sıktı. "Nasıl yapabildin?" dedi. Kell, prensin kendisine bağlanmasına bozulduğundan endişe etti. Oysa Rhy, "O yükü nasıl taşıyabildin?" dedi.

"Neyse o, Rhy. Geri dönülemez. O yüzden lütfen minnettar ol ve konuyu kapa."

Rhy daha şakacı bir ses tonu takınarak, "Konuyu nasıl kapatabilirim?" diye takıldı. "Göğsüme kazınmış."

"Âşıklar yara izi olan adamlardan hoşlanırlar," dedi Kell hafif bir gülümsemeyle. "En azından ben öyle duydum."

Rhy derin bir iç çekti ve başını geriye yatırdı. İkisi de suskunlaştı. İlk başta hafif bir sessizlikten ibaretti ama sonra yoğunlaşmaya başladı ve Kell tam sessizliği bozacakken Rhy ondan önce davrandı.

"Ne yaptım ben?" diye fısıldadı kehribar gözlerini tavana çevirerek. "Ne yaptım ben, Kell?" Erkek kardeşini görebileceği şekilde başını çevirdi. "Bana o kolyeyi Holland getirmişti. Bir hediye olduğunu söyledi, ben de ona inandım. Bu Londra'dan olduğunu söyledi, ona inandım."

"Bir hata yaptın, Rhy. Herkes hata yapar. Prensler bile. Ben de bir sürü hata yaptım. Sen bir tane yapmışsın, çok mu."

"Bilmem gerekirdi. *Bilirdim,*" diye ekledi sesi çatlayarak.

Doğrulmaya çalıştı, yüzünü buruşturdu. Kell onu geri yasladı. Prens yerleştiğinde, "Onu neden aldın?" diye sordu.

Rhy gözlerini kaçırdı. "Holland beni güçlendireceğini söyledi."

Kell kaşlarını çattı. "Sen zaten güçlüsün."

"Senin gibi değil. Yani asla senin gibi olamayacağımı biliyorum. Ancak sihir kabiliyetim yok ve bu kendimi güçsüz hissettiriyor. Bir gün kral olacağım. Güçlü bir kral olmak istedim."

"Sihir insanları güçlü kılmaz, Rhy. İnan bana. Sen daha iyisine sahipsin. Halkın sevgisine sahipsin."

"Sevilmek kolay. Ben saygı görmek istiyorum ve sandım ki..." Rhy'ın sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Kolyeyi aldım. Önemli olan onu almış olmam." Gözlerinden yaşlar süzülerek siyah buklelerine karıştı. "Ve her şeyi mahvedebilirdim. Daha taç giymeden tahtı kaybedebilirdim. Şehrimi savaşa, kaosa veya çöküşe sürükleyebilirdim."

Kell yavaşça, "Ebeveynlerimizin oğullarına bir baksana," dedi. "Aramızda kalsın, ikimiz bütün dünyayı yıkarız."

Rhy kahkaha ile ağlama arasında boğuk bir ses çıkardı. "Bizi hiç affedebilecekler mi?"

Kell gülümsedi. "Zincirlerimden kurtuldum. Bu da bir gelişme."

Kral ve kraliçe, muhafızlar ve kehanet tahtaları aracılığıyla şehrin her yanına Kell'in suçsuz olduğu haberini yollamıştı. Ancak sokaklardaki gözler saygıyla karışık ihtiyat, korku ve kuşkuyla hâlâ üzerindeydi. Belki Rhy iyileştiğinde ve doğrudan halkına seslenebildiğinde onun iyi olduğuna ve Kell'in, o gece sarayın üzerine çöken karanlıkta bir payı olmadığına inanırlardı. *Belki.* Ancak Kell bunun önceki kadar kolay olmayacağını biliyordu.

"Sana söylemek istedim," dedi Rhy. "Tieren ziyarete geldi. Gelirken yanında biraz..."

Kapı tıklatılınca sözü yarım kaldı. Rhy da Kell de yanıtlayamadan Lila hızla odaya daldı. Üzerinde hâlâ yeni paltosu vardı –kurşun, bıçak ve taşın deldiği noktalar yamanmıştı– ama en azından yıkanmıştı ve altın bir kopça, saçını gözlerinin önünden çekiyordu. Hâlâ biraz açlıktan cılız kalmış bir kuşa benziyordu ama üstü başı temiz, karnı doymuş, yaraları sarılmıştı.

Lila, "Muhafızların bana bakışlarından hoşlanmıyorum," dedikten sonra başını kaldırıp baktığında prensin altın rengi gözleriyle ona baktığını gördü. "Üzgünüm," diye ekledi. "Çat kapı girmek istememiştim."

"O halde ne yapmak istemiştin?" diye meydan okudu Kell.

Rhy elini kaldırdı. "Hiç sorun değil," dedi yatakta doğrularak. "Ancak korkarım, her zamanki zarafetimden uzak bir halde tanışmış olduk. Adın?"

"Delilah Bard," dedi. "Daha önce tanışmıştık ve daha beter görünüyordun."

Rhy sessizce güldü. "Her ne yaptıysam özür dilerim. Kendimde değildim."

"Seni bacağından vurduğum için özür dilerim," dedi Lila. "Ben tamamen kendimdeydim."

Rhy kusursuz bir tebessümle gülümsedi.

"Bunu beğendim," dedi Kell'e. "Onu ödünç alabilir miyim?"

"Dene istersen," dedi Lila tek kaşını kaldırarak. "Ancak parmaksız bir prense dönersin."

Kell yüzünü ekşitti ama Rhy sadece gülmekle yetindi. Kahkahası yerini çabucak acı dolu bir yüz ifadesine bıraktı ve Kell, aynı acıyı kendi göğsünde hissederken bile, erkek kardeşini sakinleştirmek için uzandı.

"Flörtleşmeyi iyi olduğun zamana sakla," dedi.

Kell ayağa kalktı ve Lila'ya dışarı doğru eşlik etmeye koyuldu.

"Seni daha fazla görebilecek miyim, Delilah Bard?" diye seslendi prens.

"Belki yollarımız tekrar kesişir."

Rhy'ın gülümsemesi çarpık bir hal aldı. "Bana kalsa kesin kesişir."

Kell gözlerini devirdi ama Lila'yı dışarı çıkarıp kapıyı kapatırken ve prensi odada dinlenmeye bırakırken Lila'nın ciddi ciddi kızardığını fark etti.

IV

"Seni geri götürmeyi deneyebilirim," diyordu Kell. "Kendi Londra'na."

Lila'yla akşam pazarını geçmiş –insanları hâlâ dikkatle ve uzun uzun onlara bakıyordu–, rıhtıma doğru ilerleyerek nehir kıyısı boyunca yürüyorlardı. Güneş arkalarından batıyor, önlerine yol yol uzun gölgeler düşürüyordu.

Lila başını iki yana salladı, gümüş saati cebinden çıkardı. "Orada benim için bir şey yok," dedi saati açıp kapayarak. "Artık kalmadı."

"Buraya da ait değilsin," dedi Kell.

Lila omuz silkti. "Başımın çaresine bakarım." Sonra çenesini kaldırdı ve Kell'in gözlerine baktı. "Ya sen?"

Kell'in kalbinin üzerindeki yara izi belli belirsiz bir acıyla hafifçe sızladı ve omzunu ovuşturdu. "Deneyeceğim." Elini paltosunun –gümüş düğmeli siyah olanın– cebine soktu ve küçük bir paket çıkardı. "Sana bir şey aldım."

Uzattı ve Lila'nın, kutunun ambalajını açmasını ve kapağını kaldırmasını izledi. Kapak Lila'nın eline düşüp açılarak küçük bir yapboz tahtası ile bir avuç elementi ortaya çıkardı. "Pratik için," dedi. "Tieren içinde bir yerlerde sihir olduğunu söylüyor. Onu bulsan iyi olur."

Durup bir banka oturdular ve Kell ona bunun nasıl çalıştığını gösterirken Lila hava attığı gerekçesiyle ona çıkıştı. Sonra kutuyu kenara koydu ve Kell'e teşekkür etti. Bu, Lila için söylemesi zor bir cümleye benziyordu ama başarmıştı. Ayağa kalktılar, ikisi de henüz yürüyüp gitmeye istekli değildi. Kell başını eğip Delilah Bard'a; zalim, hırsız, cesur bir ortak ve tuhaf, korkutucu kıza baktı.

Onu tekrar görecekti. Göreceğini biliyordu. Sihir dünyayı büker, ona şekil verirdi. Sabit noktaları olurdu. O noktalar çoğu zaman mekânlar, nadiren de insanlar olurdu. Asla yerinde duramayan birine göre, Lila, Kell'in dünyasında sabit bir nokta gibiydi. Kell'in kesinlikle takılacağı bir nokta.

Ne diyeceğini bilemiyordu. O da sadece, "Beladan uzak dur," dedi.

Lila elbette beladan uzak durmayacağını söyleyen bir kahkaha attı.

Sonra yakasını dikleştirdi, ellerini ceplerine koyarak oradan uzaklaştı.

Kell onun gidişini izledi.

Lila bir kez olsun arkasını dönüp bakmadı.

Delilah Bard sonunda özgürdü.

Londra'daki –Gri Londra'daki, onun Londra'sındaki, eski Londra'daki– haritayı, İki Adımlık Yer'deki merdivenlerin tepesindeki küçük odada bıraktığı parşömeni düşündü. Herhangi bir yeri gösteren harita. Şu an sahip olduğu şey bu değil miydi?

Kemikleri onun vaadiyle uğulduyordu.

Tieren kızda bir şeyler olduğunu söylemişti. İlgi görmemiş bir şeyler. Lila onun nasıl bir şekil alacağını bilmiyordu ama öğrenmeye hevesliydi. Kell'deki türde bir sihir de olsa, daha farklı, daha yeni bir şey de olsa Lila'nın bildiği bir şey vardı:

Dünya onundu.

Dünyalar onundu.

Hepsi onun olacaktı.

Gözleri nehrin karşı ucundaki gemilerin üzerinde, parlayan bordalarında, alçak bulutları delecek kadar uzun ve sivri direklerinde gezindi. Bayraklar ve yelkenler rüzgârda kırmızılar ve altınlar ama aynı zamanda yeşiller, morlar ve maviler içinde dalgalanıyordu.

Kraliyet sancaklı gemiler, kraliyet sancaksız gemiler. Yakından, uzaktan, enginlerden, ötelerden diğer denizleri aşmış başka diyarların gemileri.

Orada, onların arasında kalmış, cilalı bordaları; gümüş sancağı; ışık vurduğunda maviye çalan gece renkli yelkenleriyle mağrur, koyu renk bir gemi.

İşte bu, diye düşündü Lila gülümseyerek.

Bu işimi görür.

TEŞEKKÜRLER

Yazarları küçücük ve boş odalarda başını işinden kaldırmayan yalnız yaratıklar olarak düşünürüz ve yazmak uğraşı her ne kadar çoğunlukla yalnız yapılsa da, bir kitap tek bir aklın ya da bir çiftin elin değil, birçoklarının ürünüdür. Herkese teşekkür etmek imkânsız ama adını anmayı unutamayacağım birkaç isim var. Bu kitabın sorumluluğunu benim kadar omuzlayan kişiler.

Kell, Lila ve Rhy'ı en az benim kadar sevdiği ve kan, gölge ve tarz kostümlerle bu serinin temelini atmama yardım ettiği için editörüm ve suç ortağım Miriam'a teşekkür ederim. Harika bir editör, her şeye cevabı olan değil, doğru soruları sorandır ve sen *gerçekten* harika bir editörsün.

Korsanlar, hırsızlar, sadist krallar ve şiddetli sihirli unsurlarla tanıtmış olmana rağmen bu küçük garip fantezinin harika bir savunucusu olduğu için temsilcim Holly'ye. Ve Holly'nin tutkusunu adım adım izleyen film temsilcim Jon'a teşekkür ederim. İnsan onlar gibi şampiyonlara sahip olduktan sonra başka ne ister ki?

Kell'in izini sürerken benimle beraber Londra sokaklarını gezdiği için anneme ve kıyafet değiştiren hırsızlar ve muhteşem paltolar giyen sihirli adamlar hakkında bir kitap yazdığımı söylediğimde beni ciddiye aldığı için babama teşekkür ederim. Daha doğrusu,

yazar olmak istediğimi söylediğimde asla dudak bükmedikleri için hem anneme hem babama teşekkür ederim.

Edinburgh sokaklarını benimle birlikte dolaştığı için Leydi Hawkins'e ve sihrin ta kendisi olduğu için Edinburgh'a teşekkür ederim. İliklerime kadar seninim.

Bu kitaba benim kadar hâkim olduğu ve sayfalar ne kadar zorlasa da hep istekli olduğu ve ehil gözlere sahip olduğu için Patricia'ya.

Nevrotik, kafein bağımlısı bir yazarın isteyebileceği en iyi amigolar –ve en iyi arkadaşlar– oldukları için Carla ve Courtney'ye.

Beni sevgiyle, tılsımla ve margaritalarla karşılayan Nashville yaratıcı topluluğuna; Ruta, David, Lauren, Sarah, Sharon, Rae, Dawn, Paige ve daha birçoğuna.

Tor'a, Irene Gallo'ya, Will Staehle'e, Leah Withers'a, Becky Yeager'a, Heather Saunders'a ve bu kitabın dünyaya gelmesine katkısı olan diğer herkese teşekkür ederim.

Ayrıca hem sadık hem yeni okurlarıma teşekkürler çünkü siz olmadan, uluorta kendi kendine konuşan bir kızdan farksızım.

Bu sizin için.

V.E. SCHWAB

Victoria "V.E." Schwab, *Publishers Weekly* 2013 En İyi Kitap ödüllü, *Booklist* Dikkate Değer Kitap Seçkisi ile 2014 Amerikan Kütüphane Derneği Seçkisi'nde bir numaraya yerleşmiş *Vahşi*'nin *The New York Times* çoksatan yazarıdır. Yapıtları hakkında pek çok gazetede incelemeler yayımlanmış, kitapları birçok dile çevrilmiş, televizyon dizisi ve film projeleri için düşünülmüştür. Paris sokaklarında gezinmediği veya İngiltere'deki tepelerde yürüyüşe çıkmadığı zamanlarda Nashville ile Edinburgh arasında gidip gelmekte ve genellikle bir kahve dükkânının köşesinde canavarları düşleyerek vakit geçirmektedir.

Kapak görseli ve tasarımı: Will Staehle

TEHLİKELİ BÜYÜLER. HER KÖŞE BAŞINDA PUSU KURMUŞ İHANETLER
MASALSI PARALEL EVRENLER

Kell nadir bir yeteneğe sahip Antari büyücülerinden geriye son kalanlardandır. Becerisi ise Kırmızı, Gri, Beyaz ve yitip gitmiş Siyah Londra arasında seyahat edebilmesidir.

Kell, Kırmızı Londra olarak adlandırdığı Arnes'te büyümüştür ve Maresh İmparatorluğu'nun büyükelçisidir. Sık sık kanlı rejim değişiklikleri yaşanan Beyaz Londra ile Londra'ların en sıkıcısı, tüm büyülerin tükendiği Gri Londra'ya gitmektedir.

Ayrıca Kell gizlice kaçakçılık yapmakta, asla göremeyecekleri dünyalardan bir parça edinebilmek için para ödemeye razı insanlara hizmet vermektedir. Bu, tehlikeli sonuçları olan bir hobidir ve Kell eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek üzeredir.

Kaçakçılık yaparken işi ters giden Kell'in, Gri Londra'ya kaçmak zorunda kalınca Delilah adlı yankesiciyle yolları kesişir. Genç kız önce Kell'i soyar, sonra ölümcül bir düşmandan kurtarır, ardından da kendisini başka bir dünyaya gizlice sokmaya zorlar.

Tehlikeli büyüler etrafta kol gezerken her köşe başında onları ihanet beklemektedir. Bütün paralel dünyaları kurtarabilmeleri için önce hayatta kalmak zorundadırlar.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-673-7